YİTİK HİKÂYE

MEG SHAFFER

BİR DİLEK OYUNU'NUN ÇOKSATAN YAZARI

"Okumaya ve çocukluk hikâyelerinin büyüdükten sonra bile üzerimizdeki gücüne yazılmış bir aşk mektubu" -*V.E Schwab, New York Times Çoksatan Yazarı*

EN İYİ FANTASTİK KURGU DALINDA 2024 GOODREADS OKUR ÖDÜLLERİ ADAYI

Ormanın kalbinde gizli bir kapı.
Kayıpları bulmada uzmanlaşmış eski kayıp çocuk.
Ve tehlikelerle sihrin iç içe geçtiği büyülü bir diyar.

Çocukken en yakın arkadaş olan Jeremy Cox ve Rafe Howell, uçsuz bucaksız bir ormanda kaybolur ve altı ay sonra kimsenin nereye gittiklerine ya da nasıl hayatta kaldıklarına dair bir açıklaması olmadan gizemli bir şekilde geri dönerler.

Bu mucizevi dönüşün üzerinden on beş yıl geçmiştir. Rafe, içine kapanık bir sanatçı olmuş, Jeremy ise kayıp kişileri bulmadaki doğaüstü yetenekleriyle ün kazanmıştır. Yıllar önce aynı ormanda kaybolan ablasını bulmak için Emilie'nin yardım isteyebileceği tek kişi Jeremy'dir. Çünkü o, on beş yıl önceki gizemli kayboluşların ardındaki büyülü gerçeği bilmektedir. Emilie'nin ablasını bulma yolculuğu başlarken Rafe ve Jeremy, gizemli geçmişleriyle yüzleşmek zorunda kalacaktır.

C. S. Lewis'in *Narnia Günlükleri*'nden ilham alan bu büyüleyici roman, hâlâ dolaplarının büyülü bir dünyaya açılacağını düşünen yetişkinler için bir peri masalı...

Ay Işığı Kitaplığı

ARTEMİS
9 786255 882905
artemisyayinlari artemiskitap artemisyayinlari
445 00 TL

YAYIN NO: 2714

YİTİK HİKÂYE
Meg Shaffer
Orijinal Adı: *The Wishing Game*

Yayın Yönetmeni: Yusuf Tan
İngilizceden Çeviren: Berke Kılıç
Editör: Layla Tiryaki
Kapak Tasarımı ve İllüstrasyonu: Holly Ovenden
Harita Tasarımı: Olivia Walker
Kapak Uygulama: Dilan Kaya
Sayfa Tasarımı: Rumeysa Sarı

1. Basım: Aralık 2025
ISBN: 978-625-5882-90-5
Sertifika No: 43949

Yitik Hikâye
© 2025, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. Ve Tic. Ltd. Şti.

The Lost Story
© 2024, 8th Circle, LLC

Kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla ALFA Basım Yayım Dağıtım San. Ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com – www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

YITIK HIKÂYE

@ayisigikitap

YİTİK HİKÂYE

MEG SHAFFER

@ayisigikitap

İngilizceden Çeviren: Berke Kılıç

ARTEMİS YAYINLARI

Meg Shaffer'ın Kitapları

Bir Dilek Oyunu

Yitik Hikâye

Kız kardeşime

Ve Shanandoah'unu aramaya devam eden herkese...

SHANNANDOAH
KALE DAĞLARI
FUNDA ORMANI
KARA KURT MAĞARASI
FIRTINA DAĞI
YARIMAY TEPESİ
GRİKARTAL KÖYÜ
BÜYÜKANNE APPLE'IN BAHÇESİ
BÜYÜK KARA ÇUKUR
AYTAŞI SARAYI
HAYALET KASABA
UYKULU DERE KÖYÜ
AYI KÖYÜ
TATLI BAHAR ORMANI
MELEK PENCERELERİ
ŞEYTAN'IN ÇAY MASASI
KUZGUN UÇURUMU KÖYÜ
ELMALI TURTA TEPESİ
MAVİTAŞ NEHRİ
BOYALI DENİZ
N
W
E
S

Bir gün, yeniden peri masalları okumaya başlayacak kadar yaşlanacaksın.

-C.S. Lewis

GİRİŞ

Hikâyemiz Başlamadan On Beş Yıl Önce

Evvel zaman içinde, Batı Virginia'da iki oğlan kaybolmuş...

Mayıs ayından beri kayıplardı, Kırmızı Karga Eyalet Ormanı'na yaptıkları yıl sonu okul gezisi esnasında ortadan yok oldular.

O kadar uzun zamandır kayıplardı ki, insanlar onlardan geçici bir terimi ifade eden "kayıp" olarak bahsetmeyi bırakıp "yitik" demeye başlamışlardı. Kayıp çocukları ararsınız. Yitik olanlarınsa yasını tutarsınız.

O kasım ayında, Kırmızı Karga'nın tabelasına asılan kayıp posterleri solmuş ve koruyucu pleksi levhanın altında buruşmuştu. Maggie ve Tom, parkur haritasına bakarlarken posterleri görüp yitik çocukları tamamen unuttuklarını fark ettiler. Çünkü bu işler böyle yürürdü. Önce kaybolurdun. Sonra yitirilirdin.

Ardından da unutulurdun.

Maggie, olay yeniyken bile bu hikâyeye pek dikkat etmemişti. O sabah, Tom botunun iplerini yeniden bağladığı sırada tabelanın önünde dururken iki çocuğa ilk kez gerçekten baktı. Biri, gülümsemeyi beceremeyen sarışın, ikincisiyse pişkin pişkin

sırıtan kızıl saçlı bir oğlandı. Sınıfın soytarısı ve onun sessiz yancısı olduklarını tahmin etti.

Ralph Stanley Howell, doğum tarihi 15/06/92. Boy 1.63, kilo 53 Beyaz. Sarı saçlı. Mavi gözlü.

Jeremy Andrew Cox, doğum tarihi 28/05/92. Boy 1.68, kilo 58. Beyaz. Kızıl saçlı. Ela gözlü.

"Bu çocukları bulamadılar mı?" diye sordu Tom.

"Hayır. Muhtemelen bulamayacaklar." Maggie hemşireydi ve beterin beterini gördüğü için en kötüsünü varsayıyordu. Çocuklar Karga'da kayboldularsa, ilk ya da ikinci gecede ölmüş olma ihtimalleri yüksekti. Kayıp değil de bazı teorilerde olduğu gibi kaçırılmışlarsa... Muhtemelen ölmüş olmayı dilemişlerdi. Maggie bu kısmı Tom'a söylemedi. Daha dördüncü buluşmaları olduğundan keyfini kaçırmak istemiyordu.

El ele tutuşarak ana patikadan seyir noktasına doğru yürüdüler. Aşağıda ve karşılarında, hâlâ sonbahardan kalmış orman uzanıyordu. Ağaç üstüne ağaç, dalgalar gibi yükselip alçalan uçsuz bucaksız bir orman denizi... Ve onun içinde kaybolmuş iki oğlan çocuğu.

Seyir noktasından ayrılmadan önce Tom dijital fotoğraf makinesiyle fotoğraflar çekti. Makineyle son günüydü. Polis onu elinden alacak ve bir daha geri vermeyecekti.

İki saat ve kovalarca terledikten sonra Goblin Şelalesi'ne ulaştılar. Orman vadisinin derinlerine gizlenmiş, havası her daim yosun ve soğuk yağmur kokan, kaya oluşumları tuhaf şekilde çarpılmış küçük insan yüzlerini andıran küçük bir şelaleydi. Maggie goblinlerden birinin yanına çömeldi, Tom fotoğrafını çekerken suratını buruşturdu.

"Güzel." Tom güldü.

"Yeterince çirkin miydim?" diye sordu Maggie kalka[illegible]

"İğrençtin."

Tom onun inmesine yardım ederken vadinin tepesindeki birkaç taş, şelalenin üzerinden sıçrayıp Maggie'nin arkasındaki suya aniden düştü. Maggie bu ses üzerine irkildi.

"Kahretsin," dedi Tom, etrafına bakınırken Maggie'yi sımsıkı tuttu. "İyi misin?"

"Evet. İyiyim. Fotoğrafları görebilir miyim?"

Tom ona makineyi uzatınca fotoğrafları inceledi. İlki, kayadan goblinle yakın plan çekilmişti. İkincisinde şelale daha geniş açıyla görülüyordu. Üçüncüde ise...

Maggie ekrana gözlerini kısarak baktı.

"Ne oldu?" diye sordu Tom.

Maggie ona kameranın ekranındaki fotoğrafı gösterdi. Arkasındaki şelaleyi. Üç metre üstünde yükselen kayalıklı uçurumu. Ve bir şeyi daha.

Bir adamın gölgesini.

Tekrar uçuruma baksalar da hiçbir şey görmediler. Goblin Şelalesi patikanın dışında kalıyordu ancak bilinen bir yer olduğu için insanlar sürekli buraya geliyordu. Muhtemelen yürüyüş yapanlardan biriydi. O kadar.

Yine de Tom geri dönmeleri gerektiğini söylediğinde Maggie hazır olduğunu belirtti. Ceketini tekrar giydi, sonra da sırt çantasını taktı. Su şişesini almak için eğildiğinde tepeden aşağı inenleri gördü.

Aniden doğruldu, Tom'u konuşup hareket etmemesi için uyarmak için bir elini kaldırarak yerinde kaldı.

"Ne oldu?" diye fısıldadı Tom.

Maggie eliyle işaret etti. Kısık sesle, "Onlar," dedi.

Hakikaten de yitik çocuklardı.

Oğlanlardan biri çoğunlukla dik duruyordu. Diğeriyse itfaiyeci yöntemiyle diğerinin omuzlarında duruyordu. Üstleri çıplaktı, on beş santim kısa pantolonlar giymişlerdi, çorapları ya da ayakkabıları yoktu. Kasım ayında ormanın içinde çıplak ayakla mı dolaşıyorlardı?

Dik duran çocuk, diğerinin ağırlığıyla zorlandı. Terden ıslanmış kızıl saçları yüzüne yapışmıştı. Omuzlarındaki çocuğun uzun sarı saçları salıktı.

Tom öne doğru yönelse de Maggie onu durdurmak için kolunu tuttu. Neden? Bilmiyordu. İçgüdüsel olarak yapmıştı. Korkudan. Ait olmadıkları bir hikâyenin sınırlarını geçtiklerine dair tekinsiz bir his duyuyordu...

Kızıl saçlı çocuk Maggie'nin gözlerine baktı. Gözleri ciddiydi. Yaşından olgun görünüyordu. Dikkatle dar hayvan patikasından aşağı indi, ardından orada değillermiş gibi yanlarından geçip diğer çocuğu şelalenin kenarına taşıdı. Tek dizinin üstüne çöktükten sonra diğer çocuğu nazikçe güneşin vurduğu tek yerdeki yumuşak toprağın üzerine bıraktı.

Tom ağzını açtığında Maggie başını iki yana salladı. Kızıl saçlı çocukta hayvanlarındakine benzer sessiz bir tetikte olma hâli vardı. Tek bir yanlış kelimeyle geyik gibi koşabilir, kartal gibi uçabilir, hayalet gibi kaybolabilirdi.

Diğer çocuğun gözleri açık olsa da şaşkın ve sersemlemiş vaziyette olduğu belliydi. Başından mı yaralanmıştı?

Çocuklardan birkaç adım ötede durarak onları temkinle izlediler.

"Cep telefonun çekiyor mu?" diye sordu Maggie.

Tom kapaklı telefonunu açıp başını olumsuz anlamda salladı.

Yerdeki sarışın çocuk inledi. Maggie onu durduramadan Tom yanlarına koştu, diz çöktü ve yerdeki çocuğa uzandı

Her şey kobra saldırısı kadar hızlı gerçekleşti. Kızıl saçlı çocuk kolunu uzatıp Tom'u bileğinden yakaladı.

Tom donakaldı. Maggie nefesini tuttu. Kalbi göğsünde öyle hızlı atıyordu ki bayılacağını sandı. Tom'un yanına koştu.

Maggie, "Jeremy," dedi. Büyüyü bozmak için birden konuşmuştu.

Çünkü karşısındaki elbette Jeremy'di. Adını ya da yüzünü bir daha asla unutmayacağı Jeremy Cox. Ve o Jeremy ise, diğer çocuk da Ralph Howell'dı.

Jeremy ona baktı.

"Sorun yok, Jeremy," dedi Maggie. "Ben hemşireyim."

Çocuk, Tom'un bileğini mengene gibi tutmaya devam ediyordu.

"Sen," dedi Maggie'ye, orgenerallere layık sert bir sesle. "O değil."

Maggie başıyla onayladı. Jeremy de Tom'un bileğini bıraktı.

"Koş yardım iste," dedi Tom'a. "Hemen. Git!"

Tom karşı çıkmadı. Verebileceğinden çok şeyin istendiği bu andan kurtulduğuna rahatlamış görünüyordu.

Maggie'nin sırt çantasında küçük bir ilk yardım kiti, bir el feneri ve stetoskobu vardı. Ralph'ın gözbebeklerini, nefesini, kalp atış hızını ve ateşini kontrol etti. Her şey yolundaydı.

"Onu çevirmeme yardım et," dedi. Sırtında yara var mı diye kontrol etmek için Ralph'ı yan tarafına döndürdüler. Tenine ıslak yapraklar yapışmıştı. Maggie hepsini teker teker çıkardığında uzun, dar yaralar ortaya çıktı. Derin hayvan pençeleri miydi? Dikenli tellere mi takılmıştı?

Yaralara dokundu. Tamamı eskiydi, uzun süre önce iyileşmişti. Çocuğu nazikçe tekrar sırtüstü yatırdı.

"Nereye gittiniz?" diye sordu Jeremy'ye.

Jeremy'nin sırayla yerdeki çocuğa ve Maggie'ye baktıktan sonra verdiği tek kelimelik cevap öyle korkutucuydu ki, Maggie ona başka bir şey sormadı.

"Uzağa."

Ardından, o âna kadar ürkütücü bir biçimde sakin kalan Jeremy sessizce ağlamaya başladı. Rahatladığı için miydi? Mutluluktan mıydı? Hayır. Ralph ile yeni bulunmuşlardı. O hâlde Jeremy neden dayanılmaz derecede kıymetli bir şeyi kaybetmiş gibi ağlıyordu?

Sonra ilk yardım ekibi gelerek Maggie'yi hikâyeden itti.

Maggie ilk müdahaleler yapılırken uzaktan izledi. O zamana dek ağlamayı bırakan Jeremy, sedyeyi reddederek ormandan Ralph'ın yanında yürüyerek çıktı. Maggie ve Tom, dinî bir geçit töreninin son üyeleriymişçesine sessizce peşlerinden gittiler.

Park yerine geldiklerinde destek kuvvetleri varmıştı. Onlarca polis arabası. Onlarca itfaiye aracı. İki oğlan için dört ambulans. Herkes bu gösteriyi izlemek istiyordu.

İlk yardım ekibi, Ralph Howell'ı ambulansın içine taşırken Jeremy de arkasından yanına çıktı. Maggie, Tom ile birlikte sessizce izliyordu.

Tom, "Az daha bileğimi kırıyordu. Altı aydır ormanda kayıp olan bir çocuk nasıl bu kadar güçlü olabilir?" dedi. Bileğini ovarken iskeletten hallice olması gereken Jeremy'ye göz attı. İkisi de kaslı ve iyi beslenmiş görünüyordu. Kayıp posterlerindeki çocuklara değil, genç erkeklere benziyordu.

Maggie yanıt vermedi. Hâlâ şaşkınlık içindeydi, ormanda çocuklarla geçirdiği son anları mantık çerçevesine oturtmaya çalışıyordu. İlk yardım ekibiyle orman korucuları gelmeden önce, Maggie konuşmadan oturup Jeremy'nin Ralph'a daha önce duymadığı ve duymayacağı bir dilde sessizce bir şeyler söyleyişini dinlemişti. Sözleri, kurumuş yaprakların hışırtısını, sonbahar

ağaçlarının arasından esen rüzgârın sesini andırıyordu. Ve söylediklerini anlayacak olsa dünyanın en derin sırlarından birini, dünyanın saklaması gereken bir sırrı da anlayacağını biliyordu.

Jeremy'nin konuşması bittiğinde başlarının üstündeki bir dala kırmızı bir kuş konmuştu. Kardinal kırmızısıydı ancak kardinal kuşu değildi. Kırmızı bir kargaydı ama Kırmızı Karga'da bile kırmızı karga diye bir şey yoktu.

Maggie Jeremy'ye baktı. O da bir parmağını dudaklarına götürdü.

Maggie mutlaka hayal etmiş olmalıydı. Adrenalinle kısmen çıldırmış hâldeyken âna kapılmıştı. Kırmızı karga yoktu. Büyülü sözcükler yoktu. İyi bir hikâye olduğu doğruydu ama peri masalı değildi. Batı Virginia'da peri masalı olmazdı. Target olduğu için bile şanslıydılar.

Gerçi, neden burada olmasındı ki? Neden Fransa'da, Almanya'da ve daha bir sürü yerde peri masalı varken Batı Virginia'da yoktu? Vahşi Batı Virginia'da. Muhteşem Batı Virginia'da. Tepelerin okyanus misali dalgalarla kıvrıldığı ve sabah sisinin, sır saklayan bir ailenin sessizliği kadar yoğun olduğu bu bölgede neden büyü olmuyordu? Dünyada peri diye bir şey varsa, masallarını anlatmak için Karga'dan daha iyi bir yer bulamazlardı...

Maggie o günden sonra çocukları bir daha görmedi. Sonuçta kendi hikâyesi değildi ama evrenin, parmak uçlarıyla gerçek bir peri masalının dantelli uçlarına dokunmasına izin verdiği ânı hiç unutmadı.

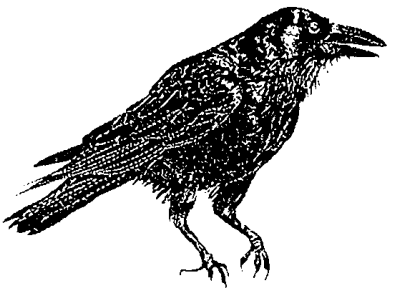
Ormanda kaybolup, herkes öldüklerini düşünürken büyülü bir şekilde tekrar ortaya çıkan çocuklar... Bu tam bir peri masalı sonu değilse, ne olabilirdi ki?

Aslında peri masalı sonu da değildi.

Hatta sadece başlangıçtı.

ANLATICININ KÖŞESİ

Bir Peri Masalı Tarifi

Merhaba, ben anlatıcınız. Hikâyeyi neden böyle böldüğümü merak etmeye başlamış olabilirsiniz, ki bu oldukça adil bir soru. Ama bu bir peri masalı ve peri masallarının kendi kuralları olur. Hepimiz, deyim yerindeyse aynı sayfada olabilelim diye sizi bu kurallardan haberdar etmek istedim. İlk olarak, peri masalı nedir? Bir zamanlar birlikte çalıştığım bilge ve nazik bir öğretmen, kendi tarifini oluşturmuştu. Şöyle bir şeydi...

@ayisigikitap

Bayan Adler'ın Peri Masalı Tarifi

Adını hak eden her peri masalı için, aşağıdaki malzemelerin tamamı olmasa da çoğuna ihtiyacınız olacak...

Bir tür dert ve/veya sıkıntı içindeki bir prenses.

Bir sihirbaz. Sihirbaz kullanılamıyorsa, yerine büyücü ve/veya bilge kadın kullanabilirsiniz. Temelde, söylemek istemediği kadar çok şey bilen, büyü güçleri olan biri.

Bir kahraman, ne kadar beklenmedik olursa o kadar iyi.

Savaşmaya değer bir ila üç kötü adam (ayrıca kötü eylemlerini esirgemeyin).

Hiç kimse kılığına girmiş bir kraliyet üyesi.

Bir tutam olağandışı hayvan.

Bu malzemelerin hepsini bize ait olmayan bir dünyaya ekleyip güzelce karıştırın ve kabarmaya bırakın.

Hikâyeniz, kahramanlar için mutlu, kötüler için mutsuz sonla bittiğinde iyi bir peri masalı yarattığınızı anlayacaksınız.

"Anlatıcının" bu tarife eklenmediğini fark etmiş olabilirsiniz ancak sizi garanti ederim ki buradayım. Rumpelstiltskin'in oyununu oynayacağız ve adımı tahmin etmenize izin vereceğim.

Ayrıca bu hikâyenin bilmeniz gereken üç kuralı var. Peri masallarında her şey her daim üçlü hâlde gelir: Üç ayı, üç dilek, eve dönmek için topuklarını üç kere birbirine vurma.

Ve peri masalları, "Evvel zaman içinde..." sözüyle başlayıp, "Herkes sonsuza dek mutlu yaşadı" deyimiyle sona erer.

Bir de elbette, peri masalları kurgudur. Her zaman.

Bunu saymazsak tabii.

1. BÖLÜM

Hikâyemiz Şimdi Başlıyor

Emilie Wendell'ın Milton, Ohio'daki evinden Louisville'deki Bernheim Ormanı'na yapılan araba yolculuğu yaklaşık iki buçuk saat sürdü. İki saat on beş dakikada bitirmek istese de I-65'in güneyindeki kaza yüzünden trafik sıkışmıştı. Kaydın gecikmesi için dua etti. Bu tür şeyler asla zamanında başlamazdı, değil mi?

Haftalardır Jeremy Cox'u araştırıyor, bir şekilde kendi evinin yakınlarında olmasını umup dua ediyordu. Bu sabah nihayet e-posta adresine gelen bir Google bildirimiyle uyanmıştı. *Bulunduğu Yer Meçhul* adındaki belgesel programı, o gün Berheim'da bir bölüm çekecekti ve özel konukları, meşhur kayıp kişi dedektifi Jeremy Cox'du. Dünkü kıyafetlerini, kırmızı tayt, tişört ve kapüşonlusunu üstüne geçirip botlarını giymiş, evden koşarak çıkmıştı.

İki buçuk saatlik hummalı yolculuk, Jeremy Cox ile bizzat tanışma fırsatı bulmak için ufak bir bedeldi. Oraya varır varmaz arabasını park etti, sırt çantasını kaptı, sonra da danışma bürosuna çıkan patikada yürüdü.

Günlerden 10 Kasım'dı, hava bulutlu ve soğuktu. En azından Kentucky için soğuk sayılırdı. Yine de açık hava sahnesine ulaştığında terlemişti. İki park çalışanının sandalyeleri tekrar üst üste yerleştirdiğini gördü. Neon turuncu kâğıda basılmış broşürde Jeremy Cox'un güvenlik konuşması tanıtılıyordu. Çoktan bitmiş olmalıydı.

Nefes nefese çıkan sesinden utanarak, "Gösteriyi kaçırdım mı?" diye sordu çalışanlardan birine. "Jeremy Cox'la buluşmam gerekiyordu da," diye ekledi ki ürkütücü bir hayran kız değil de, randevusu olan biri gibi görünsün diye.

Yaşlı bir kadın patikanın ilerisini işaret etti. "Konuşma bitti ama gölette, Küçük Nis'in yanında kayıt alıyorlar."

"Doğru, Küçük Nis." Emilie kadına teşekkür edip patikadan aşağı koştu.

Göleti bulduğunda Orman Devleri'nden ilkini görene kadar viraj boyunca yürüdü. Bu yerleştirilmiş, meşhur sanat eserleri hakkında bir şeyler okumuş olsa da muazzam boyutlarını görmeye hazır değildi. Altı metre ya da daha uzun olmalılardı. Fotoğraflarda etkileyici görünse de karşındayken insanın ağzını açık bırakıyordu. Üç tane, devasa trol ailesi olduklarını biliyordu. Şimdi gördüğü oğulları olan Küçük Nis'di. Parkın bir yerinde, hamile annesi ve kız kardeşi yer alıyordu.

Emilie'yle annesi onları görmeyi planlamışlardı ancak hiç vakitleri olmamıştı. Sonra da elbette ayıracak zamanları kalmamıştı.

Annesine dair fikirleri aklından dışarı itti. Emilie odaklanma konusunda hiçbir zaman harika değildi ama bugün başaracaktı. Başarmak zorundaydı.

Ve gerçekten karşısındaydı. Jeremy Cox. Sırtı gölete dönük hâlde yaya köprüsüne oturmuştu. İnternetteki fotoğraflarıyla aynıydı. Pas kızılı saçları, kusursuz kesilmiş sakalları vardı ve ha-

valı, genç bir kaya tırmanışçısı gibi giyinmişti. Gri, üstüne tam oturan, uzun kollu bir tişört. Tırmanmak için üretilmiş, kanvas kargo pantolon. İyice eskidiğini fark ettiği kahverengi tırmanış botları. Üç kişilik bir televizyon ekibi Jeremy'nin etrafını çevirmişti ve kusursuz radyo sesli bir kadın ona muhtemelen daha önce milyarlarca kez duyduğu sorular soruyordu.

MUHABİR: Peki Jeremy, neden sadece kızlar? Harika bir yeteneğin var ama sadece kayıp kızları bulmak için kullanıyorsun.

JEREMY: Kızları ve kadınları.

MUHABİR: Doğru. Ama neden sadece onlar? Neden erkek yok?

JEREMY: Kadınlar erkeklerden, erkekler küçük çocuklardan, çocuklar da yaşlılardan farklı şekilde kayboluyorlar. İçinde bol miktarda psikoloji var. Yani bir konuda uzmanlaşmak mantıklı.

MUHABİR: On yıl içinde elli kayıp kadını ve kızı buldun, on dört cesede ulaştın. Bu, tek bir kişi için hayret verici bir başarı. Üstelik dünyanın her yerinde.

Emilie, muhabir Jeremy'nin kayıp kişilerin izlerini sürüp onları bulduğu bazı ülkelerin isimlerini sayarken dinledi. Brezilya'daki bir aile çiftliğinde kendi başına dolaşan bir bebek. Bir milyarderin, St. Barts'taki tatil sırasında kaybolan kız arkadaşı. Yunanistan'daki bir dağ geçidinde bacağı kırık bir şekilde mahsur kalan Fransız bir yürüyüşçü.

Jeremy Cox'un daha önce adım atmadığı, sert iklim koşulları, merhametsiz arazileri olan ülkelerde bile kayıp kişiyi ölü ya da diri bulmak gibi esrarengiz bir becerisi vardı.

MUHABİR: Aradığın adamı her zaman bulur musun? Yani, kadını? Kızı?

JEREMY: Her zaman değil.

MUHABİR: Öyle mi?

JEREMY: Hâlâ aramaya devam ettiğim bir kişi var.

MUHABİR: Sadece bir tane mi? İnanılmaz. Sırrın ne?

JEREMY: Sihri falan yok. Arama ekibinin diğer ucunda bulundum. Arama kurtarma işi yapan çoğu kişi bulunmadı. Kaybolmanın nasıl olduğunu bilirim. Ve çok ama çok şanslıyım.

MUHABİR: Diyelim ki böyle ormanlık bir alanda kayboldum. Beni kurtarmalarına yardım etmek için ne yapmalıyım?

JEREMY: Bu tür yoğun ormanlık arazilerde kaybolanlar bile saatte üç kilometre kadar ilerleyebilirler. Bu, iki saatte altı kilometrelik bir yarıçap eder, yani olası arama bölgesi yüz otuz metre kilometre-kareye kadar genişlemiş olur. Bu yüzden insanlara yerlerinde kalıp birilerinin kendilerini bulmasını beklemelerini söyleriz. Ne yazık ki, çalışmalara göre bu durumda kalan insanların %65'i yerlerinde kalmıyorlar.

MUHABİR: Neden peki?

JEREMY: İnkâr.

MUHABİR: İnkâr mı?

Jeremy, Emilie'nin bakışlarını hissetmiş gibi ona baktı. Aralarında altı metre kadar vardı, yani Jeremy'nin kendisine baktığını, yüzünü incelediğini anlaması için yeterliydi. Emilie'yi tanımaya çalışırken kaşlarını çattı ancak sonra kendisiyle röportaj yapan kadına döndü.

JEREMY: Kimse kaybolduğunu kabul etmek istemez.

Muhabir güldü. Yönetmene döndü.

"Güzel oldu," dedi, şimdi tamamen farklı, neredeyse sıradan bir insan gibi konuşuyordu. "Bitirmek için güzel bir cümle.

"Bitti mi?" diye sordu Jeremy. Çok hafif bir İngiliz aksanı vardı.

"Bir soru daha var," dedi kadın, ardından muhabir sesine geri döndü.

MUHABİR: Ralph Howell tekrar kaybolacak olsa "sadece kızlar" kuralını bozup onu bulmaya çalışır mısın?

Emilie, Jeremy Cox'un çenesinin gerilişini, gözlerinin sertleşişini izledi. Orman Devleri'nden cevap alır, ondan alamazlardı.

"Haklısın," dedi Jeremy, bir kez daha kadının olduğu yöne bakarak. "Bitirmek için güzel bir cümleydi."

Kameraman Küçük Nis'in ve etrafındaki ormanın görüntüsünü alırken Jeremy'le röportaj yapan kadın onu kenara çekip bir şeyler fısıldadı. Özür mü diliyordu? Ralph Howell konusu yasaklı falan mıydı?

Her ne konuşuyorlarsa dakikalar içinde bitti. Emilie'den de genç bir asistan, Jeremy'nin gömleğindeki ve ceketindeki mikrofon setini çıkarmaya yardım etti.

Jeremy birkaç el sıktı, ekibe hızla el salladı ve danışma bürosuna çıkan patikada ilerlemeye koyuldu.

Emilie arkasından koşturdu.

"Merhaba?" dedi ona yetiştiğinde.

"Selam," dedi Jeremy, yürümeye devam etse de temposunu biraz yavaşlatması Emilie'nin hoşuna gitti.

"Ben program ekibinden değilim." Kısa ve hızlı nefes alıp veriyordu ancak yüzüne bir gülümseme yapıştırıp aşırı uyarılmadan bayılmak üzereymiş gibi görünmemeye gayret etti. "Adım Emilie. Siz Jeremy Cox'sunuz, değil mi?"

"Genelde," dedi adam. "Mesele nedir?"

"Bir dakikanızı alabilir miyim? Yemin ederim Ralph Howell konusunu açmayacağım."

Jeremy dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle ona baktı. Şimdi gözleri, röportaj sırasında olduğu gibi donuk değil, canlıydı.

Jeremy omuzlarını silkti. "Sağ ol. O özel hayatına önem veren biridir. İnsanlardan onu rahat bırakmalarını istiyorum. Ama durmuyorlar."

Emilie başını salladı. "Doğru, doğru. Stevie ve Lindsey durumunun aynısı."

Jeremy ona baktı. "Kimin?"

Emilie Jeremy'nin önüne yürüyüp durunca adam da durmak zorunda kaldı. Kapüşonlusunu açıp altındaki tişörtü gösterdi: Üzerinde penguenler olan, beyzbol forması kollu, Fleetwood Mac konser tişörtüydü.

"Stevie Nicks. Lindsey Buckingham. Herkes grubu tekrar bir araya getirmek istiyor ya hani?"

"Tişört güzelmiş," dedi Jeremy. Gözleri, her dem yeşil ağaçlı, zengin topraklı, altın güneş ışıklı yaz ormanları gibi elaydı ve gülümsediğinde ya da neredeyse gülümsediğinde parlıyorlardı. Emilie, televizyondaki duygusuz Jeremy Cox'un altında çok farklı biri olduğunu hissediyordu.

"Teşekkürler. Stevie Nicks idolüm ve kurtarıcımdır."

Jeremy'nin kaşları hafifçe kalktı. "Senin kuşağından önce kalıyor o, değil mi?"

"Stevie Nicks uzay ve zamandan üstündür," dedi. "Tuhaf bir şey mi söyledim? Gergin olduğumda çok konuşuyorum da. Ya da genel olarak. Daha garip hissedeyim diye tuhaf bir şey söyler misiniz?"

"Benim de Ann Wilson hakkında saf olmayan düşüncelerim vardı," diye karşılık verdi Jeremy. Emilie burnundan güldü. Haklı çıkmıştı. Gerçek Jeremy Cox'un yüzü o maskenin altından görünmüş ve Emilie ondan şimdiden hoşlanmıştı.

"*Heart* grubundaki Ann Wilson mu? Hayır, tuhaf değil. Muhteşem ama tuhaf değil."

"Denedim," dedi Jeremy, sesi özür diliyor gibi çıksa da Emilie kendisine gülmemek için çaba gösterdiğini anlamıştı.

"Neyse, sizinle konuşmama izin verdiğiniz için teşekkürler. Söz veriyorum çok fazla vaktinizi almayacağım, Bay Cox."

"Bana Jeremy de. Adın Emilie'ydi, değil mi?"

Emilie başıyla onayladı. "Evet. Ohio'da yaşıyorum. Eskiden komşuyduk. Yani, Ohio ile Batı Virginia'yı kastediyorum, şahsen ikimizi değil."

"Kimin kaybolduğunu söyleyecek misin yoksa tahmin etmemi mi istiyorsun?" Bu soru ani olsa da Emilie için sakıncası yoktu. O da bir an önce aradan çıksın istiyordu.

"Üvey kız kardeşim. Kaçırıldı."

"Yakın zamanda mı?"

"Yirmi yıl önce. Senin için bir anlamı var mı bilmiyorum ama o da Batı Virginia'dandı."

Belli ki anlamı vardı. "Dağlı hemşehrim için her şeyi yaparım. Gidip konuşabileceğimiz bir yer bulalım."

Başka bir Orman Devi'ne çıkan patikada yürürken konuşmaya karar verdiler. Kolay bir patika olduğundan Emilie nihayet soluklanabildi.

"Daha önce buraya geldin mi?" diye sordu Jeremy'ye.

"Hiç gelmedim," dedi. "İçinde kaybolmak için biraz küçük. Otoyolun sesini duyabiliyorsun."

Arama kurtarmada çok uzun zamandır çalıştığı için ormanları güzelliğinden ziyade içinde kaybolmanın kolaylığı veya zorluğu üzerinden mi yargılıyordu?

"Bu yaz az daha buraya geliyordum," dedi Emilie, dev trol ailesinin kızı Küçük Elena'yı incelemek için duraksadı. Figür yere oturmuş, oyuncak yarış arabası misali büyük bir taşla oynuyordu. "Annemle bir rutinimiz vardı. Birisi öldüğünde ormana giderdik. İlk kez sokakta beslediğim kediye araba çarptığında gitmiştik. Onu arka bahçeye gömdük ama evin içine dönüp her şey yolundaymış gibi davranamadım, anlatabiliyor muyum? O yüzden annem beni eyalet parklarından birine götürdü ve yürüdük. Üzülemeyecek kadar yorulana kadar yürüdük." Emilie yanında Jeremy ile yürümeye devam etti. "Annem haziran ayında öldü. Bu devleri görmek istiyordu, o yüzden buraya gelmeyi düşündüm ama olmadı. Şimdi oluyor galiba."

"Buna 'arama davranışı' deniyor," dedi Jeremy. "Yakınını kaybeden insanlar kendilerini kilometrelerce yürürken ya da saatlerce araba sürerken bulurlar... Nedeniyle ilgili bir sürü teori var. Bence suçluluk yüzünden. Genelde yersiz oluyor. Durdurabileceğimizi sanıyoruz ama yapamayız. Onlar gittikten sonra vücudun mümkün olmasa da yardımcı olacak bir şeyler yapmayı denemeye devam ediyor."

Jeremy'nin gözleri, kayıp birini ararcasına ormanı taradı. Her kimse, onu bulamadan tekrar yola koyuldu. Birkaç dakika sonra son orman devi olan Anne Loumari'ye ulaştılar, bir elini hamile göbeğine koyup ağaca yaslanmıştı.

"Ee, bana kız kardeşini anlatsana," dedi Jeremy. "Yirmi yıl önce kaçırıldı demiştin, değil mi? Sen kaç yaşındaydın?"

"Ben üç yaşındaydım. Ama yakın bir tarihte öğrendim. Teknik olarak kardeşim kayıptı, öldüğü varsayılıyordu. Cesedi

hiç bulunmadı. Bunu yazman gerekli mi?" Emilie sırt çantasını açıp getirdiği dosyayı çıkardı.

"Hayır," diye cevapladı Jeremy. "Cesedi bulamadılarsa öldüğünü nereden biliyorlar?"

"Polis öldüğünü söylüyor. Yasal olarak. Ayrıca onu kaçıran kişinin cesedi iki gün sonra bulundu ve kız kardeşim eve dönmedi, o yüzden..."

"Kaçıran kişi nasıl ölmüş? Kardeşin öldürmüş olabilir mi?"

"Aslında epey iğrenç. Olay yerinden kaçarken kayıp bir tepeden düştüğü tahmin ediliyor."

"Bu neden iğrenç olsun?"

"Cesedini bulduklarında kuşlar gözlerini oymuştu."

"Ürkütücü," dedi Jeremy, sesi neredeyse etkilenmiş ya da belki memnun çıkmıştı. "Buraya geçelim."

Emilie'nin koluna hafifçe dokunarak peşinden piknik masasına gelmesini işaret etti. Emilie banka oturduğunda karşısına geçti, çantadaki dosya klasörü aralarında duruyordu.

Emilie üvey kardeşinin kayboluşunu araştırmaya ilk başladığında *Esquire* dergisinde Jeremy'nin profiline rastlamıştı. Kayıp kızları bulan eski kayıp çocuğun inanılmaz gerçek hikâyesinin anlatıldığı makalede "Kayıp Kızların Koruyucu Azizi," diyordu. Bir fotoğrafta Jeremy, Lakotalı iki gençle beraber yerlilere tahsis edilmiş yollardan birinde poz veriyordu. Kollarını kavuşturmuştu, siyah tişörtü kameralara kol kaslarını gösteriyordu. Kızlar yanında küçük ancak hoş, gururlu ve meydan okur gibi görünüyorlardı. Onları yakınlardaki bir boru hattı işçi kampında çalışan beyaz bir adam kaçırmıştı. Kabile polisi kızları bulmakta başarısız olmuştu. Eyalet polisi, muhtemelen evden kaçtıklarını söyleyerek aramaya zahmet bile etmemişti. Aile Jeremy'yi aramıştı. Otuz sekiz saat sonra Jeremy onları bir karavanın arka

odasına kapatılmış hâlde bulmuştu. Makalede belirtilene göre bu kızlar, yıllardır kurtardığı onlarca kadın ve kızdan yalnızca ikisiydi.

Jeremy ona yardım etmezse kimse edemezdi.

"Pekâlâ, adı neydi?" diye sordu Jeremy.

"Shannon. Shannon Katherine Yates. Ama muhtemelen bilmen gereken ilk şey," dedi Emilie, ona söylemek istediği son şey olsa da. "Onunla... Hiç tanışmadım."

"Pekâlâ. Dikkatimi çektin."

Her şey, annesinin haziran ayında meme kanserinden vefat etmesiyle başlamıştı. Bunca zamandır baş başalardı ve ikisi de bundan hoşlanıyordu. Emilie evlatlık olduğunu hep biliyordu. Hiçbir zaman sır olmamıştı, annesi DNA ve soy internet sitelerinden uzak durmasını istediğinde Emilie hiç sorgulamamıştı ama belki de sorgulamalıydı. Emilie annesini, annesi de Emilie'yi severdi. Annesi, "Belki de yapmamalısın," dediğinde Emilie yapmazdı.

O yüzden *Ancestry* veya *23andMe*'de akrabalarını aramamıştı. Ta ki annesi ölene ve Emilie ailesini bulmaya uğraşacak kadar yalnız kalana kadar.

"Annene çok üzüldüm," dedi Jeremy.

"Teşekkürler." Emilie daha fazlasını söylemeliydi ancak bunları ağlamadan dile getirmeye çabalamakla meşguldü. "I... Neyse, ben de o DNA testlerinden birini yaptım..."

"Kötü bir fikir miydi?"

"Eh... Annemin neden o tür sitelerden uzak durmamı istediğini anlamam hızlı oldu."

Emilie biyolojik ebeveynleri hakkındaki gerçeği zaten biliyordu. Babasının kim olduğunu bilen yoktu, biyolojik annesiyse bir yıl önce araba kazasında ölene kadar alkol ve uyuşturucu

bağımlılığıyla mücadele etmişti. Emilie bazen biyolojik ailesini merak etse de hiçbir zaman onlarla arasında özel bir bağ hissetmemişti. Kız kardeşini öğrenene kadar.

"Yani DNA testi yaptırıp üvey kardeşini buldun, öyle mi?" diye sordu Jeremy.

"DNA'mdan sadece iki uzak kuzenim ve 'Bilinmiyor/Yakın Akraba' olarak geçen biri bulundu. Ama bilgi, iletişim kurulabilecek biri falan yoktu. Tam vazgeçmek üzereyken Batı Virginia'daki bir cinayet masası dedektifinden özel mesaj geldi. Adam benden onu aramamı istedi. Dolandırıcı olabileceğini düşündüm ama hayır, adam çözülememiş dosyalarla ilgilenen gerçek bir dedektifti. O 'Bilinmiyor/Yakın Akraba' diye geçen kişi üvey kız kardeşimmiş. Dedektif, kardeşimin cesedinin bulunma ihtimaline karşın bilgilerimi almak istediklerini söyledi. Onu teşhis etmek için DNA'mı kullanabilirlerdi. Üvey kardeşim olduğunu bilmiyordum. Varlığını öğrendiğim gün, aynı zamanda kaçırılıp öldürüldüğünü öğrendiğim gündü." Emilie parmaklarını saçlarından geçirdi. "Siteye DNA'mı vermek için bir tüpe tükürdüm. Onun DNA'sını arabasının bagajından almışlar, kaçmaya çalışırken ellerini kesmiş."

"Vay be," dedi Jeremy. Emilie, kayıp insanları bulma konusunda neredeyse mistik bir yeteneği olan bu adama *Vay be* dedirttiği için sapkın bir gurur hissi duydu.

"Değil mi? Eski gazete küpürleri ve kaçırılması hakkında bilgiler buldum." Dosyayı işaret etti. "On üç yaşındayken bir cuma günü okul servisinden inerken bilinen bir cinsel suçlu tarafından kaçırılmış. Pazartesi günü adamın cesedini ormanda bulmuşlar. Kardeşiminki hiçbir zaman bulunamamış." Emilie bir nefes aldı. "Annem evimin yakınına gömüldü. Her gün yanına gidiyorum. Shannon'u da oraya defnetmek istiyorum. Gerçek

bir cenaze falan düzenlemek... Benden başka gelen olmasa da bunu hak ediyor."

Emilie mezar taşının yazılarını planlamıştı bile: *Shannon Katherine Yates. Bundan çok daha iyi bir dünyayı hak etmişti.*

"Bu senin için neden bu kadar önemli? Çünkü cevabın, cesedini bulmanın annenin ölümünü atlatmana yardım edeceğini düşünmense... Vaktini ve paranı boşa harcayacağına yemin edebilirim."

"Bende boşa harcayacak çok fazla para var," dedi Emilie. "Cidden, seni böyle düşündüğün için suçlamıyorum. Annemin ölümünden sonraki hafta içinde akrabalarımı arıyorum sonuçta. Belki bu işe girişiğimde doğruydu da ama..." Uzun bir nefes aldı. "Ama o polisle telefonda konuştuğumda bana ilk olarak, 'Sizinle kız kardeşiniz hakkında konuşmam lazım,' dedi. Aptalca bir şey, biliyorum ama bir saniyeliğine o kadar mutlu oldum ki. Kız kardeşim mi vardı? Daha önce benimle konuşurken bu kelimeyi kullanan olmamıştı. Annem öldüğünden beri ilk kez tamamen yalnızlıktan başka bir şey hissettim. Tabii Fritz'i saymazsak."

"Fritz mi?"

"Evcil sıçanım. Adını Stevie Nicks'in ilk grubundan alıyor. Bunu bilmene gerek yoktu. Affedersin."

"Bak, Emilie—"

"Lütfen, lütfen, lütfen hayır deme. Annem bana bol miktarda para bıraktı, yani bol miktarda ödeme yapabilirim. Ve yardım edebilirim. İşim falan yok sonuçta."

"Hayır demeyecektim. Ama orman, güzel bir istirahat yeri olabilir," dedi. "Ve yirmi yılın ardından cesedine dair çok fazla bir şeye ulaşamayabileceğini anlaman lazım."

Emilie, Jeremy'nin parasını kapmama, onu boş yere ümitlendirmeme çabasını takdir etti. Bu, ona daha da güvenmesini sağladı.

"Annem hastalanmadan önce veteriner teknisyeniydim, onunla ilgilenmek için işten ayrıldım. Bir gün, elinde kızının havalı evcil sıçanıyla bir adam geldi. Sıçanın yeni kafes arkadaşlarıyla kavga ettiğini, o yüzden hayvana ötenazi yaptırmak istediğini söyledi. İsteğini reddettik. O akşam her zamanki gibi çöpü çıkarıyordum. Sıçanı çöp tenekesine atmıştı. Yani, en azından öldürmemişti. Ama yine de, canlı şeyler öyle çöp gibi atılmaz ki. Atılırsa da en azından gidip onu alabilirsin, değil mi? Sıçanı çöp tenekesinde bırakamazken on üç yaşındaki kardeşimin cesedini ormanda nasıl bırakayım? Sen bırakır mıydın?"

Başta cevap vermese de sonra başını yavaşça salladı.

"Pekâlâ. Bakalım elinde var."

"Aman Tanrım, teşekkür ederim," dedi Emilie, dosyayı masada adamın önüne iterken. Jeremy dosyaya uzanıp açmaya başladı. "Ama dosyayı açmadan sana bir şey söylemem gerek. Kız kardeşim Kırmızı Karga Eyalet Ormanı'nda kaybolmuş."

Jeremy başını kaldırıp ona baktı.

"Karga'da mı?"

"Evet, sen ve Ralph Howell'dan beş yıl önce—"

"Kusura bakma. Sana yardım edemem."

"Ne? Niye?"

Jeremy, "Tahminde bulunabilirsin," dedikten sonra ayağa kalktı.

"Bak, son derece sarsıldığına eminim ama—"

"Bu akşam yetişmem gereken bir uçuş var. Keşke yardım edebilseydim ama yapamam." Jeremy uzaklaşmaya başladı.

"Bekle," dedi Emilie, ayağa öyle hızlı kalktı ki az daha piknik bankına takılıyordu. Üstteki dosyayı açıp Jeremy'nin eline bir fotoğraf zarfı tutuşturdu. "Onun fotoğrafı. Gözlerine bir bak ve başına gelenleri umursamadığını söyle. Tek istediğim bu. Al."

Jeremy zarfı alıp dikkatle ceketinin cebine koydu.

"Evine dön. Bırak kız kardeşin huzur içinde yatsın," dedi Jeremy. Tekrar uzaklaşmaya koyuldu.

Emilie arkasından seslendi. "Kırmızı Karga'daki Ralph Howell'ın cesedi olsa çeker gider miydin?"

Jeremy durdu ancak bir saniye sonra tam da Emilie'nin söylediğini yapmaya devam etti.

Ay Işığı
KİTAPLIĞI

2. BÖLÜM

Müzik, Emilie için büyüydü, özellikle de Stevie Nicks'in müziği. Hatırladığı kadarıyla Stevie'nin yumuşak sesi, en zor günlerinde bile dur durak bilmeyen zihnini sakinleştirmeye yetiyordu. Annesi öldüğünden beri böyle çok fazla gün geçirmişti. Fakat bugün işe yaramıyordu. Müzik kulak içi kulaklığında güm güm çalsa da zihni asla yavaşlamayan, durmayan bir topaç gibi dönüyordu.

Emilie nihayet ayağa kalktı, giyindi ve birkaç blok ötedeki eski Cizvit Ruhani Merkezi'ne doğru yürüdü. Arazisi fazla büyük değildi ancak hoş bir nehir manzarası sunuyordu ve inziva programları düzenledikleri yılın birkaç haftası dışında neredeyse kimse buraya uğramazdı.

Bugün, Emilie'ye serin bir ekim havası ve yalnız kalabileceği bir yer düşmüştü. Kulaklarında *Nightbird* çalarken merkezin labirentine yürüdü. Bozuk şarkı sözü, atlayan plak misali zihninde yankılandı: *Uzaklaş, uzaklaş, uzaklaş...*

Polis çoktan kız kardeşini bulmaya çalışmış, başarısız olmuş ve vazgeçmişti. Jeremy tek ve son umuduyken hayır diyerek uzaklaşmıştı.

Emilie labirentin merkezine ulaştıktan sonra topuklarının üzerinde dönerek en başa doğru yürümeye koyuldu.

Labirent pek büyük veya süslü sayılmazdı, boyalı, taş bir daireden ibaretti. İlk bakışta yüzlerce çizgi, onlarca patika tekrar tekrar kıvrılıyor, dönüyor ve ters yöne gidiyor gibi görünüyordu. Ancak aslında tek bir çizgi, tek bir patika vardı. Kaosun içinde gizlenmiş düzendi yani. Emilie burayı bu yüzden seviyordu. Genelde. Çünkü inanılmaz karışık görünse de yolunu her seferinde buluyordu.

Fakat bu kez yolunu bulmayacaktı.

Uzaklaş... Uzaklaş... Uzaklaş...

Neden bu kadar umursuyordu? Yirmi yıl önce ölen kız kardeşiyle hiç tanışmamıştı. Neden böyle uğraşıyordu?

Nedenini biliyordu. Çünkü her şey peri masalı hissi veriyordu. Hiç tanışmamış, başka aileler tarafından büyütülmüş, birbirinin varlığından bihaber iki kız kardeş. Üstelik biri kendisini seven bir anneyle lüks içinde yaşıyor, her şey önüne altın tepside sunuluyordu...

Diğer kız kardeşse okuldan eve dönerken bir cinsel saldırı faili tarafından kaçırılıyordu.

Emilie niye şanslı olandı? O niye yoksul olan değil de prensesti?

O adamın arabasında kız kardeşinin kanını bulmuşlardı. Çılgınca tekme atarak kamyoneti içerden göçertmişti. Ve o savaşı kaybetmişti. Şimdi Shannon için kim savaşacaktı?

Uzaklaş...

Ancak seçeneklerin arasında uzaklaşmak yoktu. Emilie hiç olmazsa kız kardeşine huzur bulacağı bir yer sağlayabilirdi. Hiç olmazsa onu ormanda bırakmayabilirdi.

"Yardım et bana, Shannon," diye dua etti kısık sesle. Ayaklarının altındaki eski taşların ciddiyetine karşın pembe Vans ayakkabıları gülünç bir şekilde uyumsuz görünüyordu. "Denemeye devam edeceğim ama öteki taraftan birazcık yardım edersen sevinirim çünkü seni tek başıma bulamam."

İç çekerek labirentten çıktı ve başını kaldırdı.

Jeremy Cox, yamacın birkaç adım ötesinde duruyordu.

"Yüce İsa." Emilie kulaklıklarını çıkarıp kocaman açtığı gözlerini ona dikti.

"Yanlış kişi," dedi Jeremy. "Ama sanırım kendisini şurada gördüm." Bakım kulübesinin yanındaki beyaz mermer İsa heykelini işaret etti.

"Komik değil," dedi Emilie. "Uçuşum var demiştin."

"Yalan söyledim."

"Harika. Ben de büyük bir kahramansın sanmıştım."

"Belli ki öyleyim. Aynı zamanda dangalağın tekiyim. İkisi aynı anda mümkün."

Emilie onu gördüğüne memnun muydu, korkmuş muydu yoksa ikisini birden mi hissediyordu karar vermek için gözlerini ona dikti.

"Ne işin var burada? Ödümü kopardın."

"Müziği doğrudan kulak kanalında dinlemiyor olsaydın seslendiğimi duyabilirdin."

Evet, hakikaten de dangalağın teki olabiliyordu.

"Öz annem bana hamileyken uyuşturucu kullanmış. Bu yüzden bebekken çok huysuzlanıyormuşum ve uyuyabilecek kadar sakinleşmemi yalnızca müzik sağlayabiliyormuş. Muhtemelen

rock müziğin gerçek peri kraliçesi olduğu için en çok Stevie Nicks şarkıları işe yarıyormuş." Soluklanmak için biraz durdu. "Affedersin, bunu söylememe gerek yoktu ama doktorlar, uyuşturucuların beynimin biraz farklı çalışmasına neden olmuş olabileceğini söylediler. Yedinci sınıftaki öğretmenimden kelimesi kelimesine alıntılamam gerekirse: 'Emilie kendini sansürlemekte güçlük çekiyor.'"

"Aslında benim hoşuma gitti." Ana avluya göz attı. "Katolik misin?"

"Hiçbir şeyim. Sen?"

"Ben de her şeyim," dedi Jeremy.

"Bu çok tuhaf bir konuşma. Fena hâlde panikliyorum."

Panik kelimesi yetersizdi. Kalbi deli gibi çarpıyordu. Onu tekrar görmeyi beklemiyorken birden buraya mı gelmişti? Fakat tüm o korkunun altında umut yatıyordu. Jeremy sırf selam vermek için küçük Milton, Ohio'ya direksiyon sallamış olamazdı, değil mi?

"Üzgünüm." Jeremy omuzlarını silkti. "Ama ancak daha da kötüleştikten sonra düzelmeye başlayacak."

"Düzelecek mi yani?"

"Evet, birkaç soruma cevap verebilirsen."

"Iıı... Tamam?"

"Neden bulunmak istemedin?" diye sordu Jeremy.

"Ne?"

"Kulağa varoluşsal bir soru gibi geldiğini biliyorum ama tam anlamıyla soruyorum. Neden birilerinin seni bulmasından korkuyorsun?"

Emilie'nin dili hayatı boyunca belki iki kere tutulmuştu. Bu da üçüncü oluyordu.

"Nereden anladın?"

"Yani haklıyım. Bulunmak istemedin?"

"Ben evlatlığım. Yasal olarak evlat edinildim ama biyolojik babamın kim olduğunu kimse bilmediğinden dolayı o onay veremedi. Annem hep birden ortaya çıkıp evlat edinmeme karşı çıkacağından korkardı. Bana hiç söylemese de dört ya da beş yaşlarındayken bir arkadaşına bahsederken duydum. Çocukken kimsenin beni bulmaması için sık sık dua ettim."

"Sonra annen öldü ve kaybolduğunu hissettin, öyle mi?"

"Son derece kaybolduğumu. Evet. Kim böyle hissetmez ki?" Jeremy'ye doğru bir adım attı.

Jeremy derin bir nefes aldıktan sonra nihayet evreninin sakladığı derin gizemi anlamış gibi gökyüzüne baktı.

"Nereden anladın?" diye sordu Emilie. "Yani, bulunmak istemediğimi?"

Jeremy bu soruyu duymazdan gelerek taştan platformu işaret etti, boyalı, dolanmış çizgileri ima etmek için parmağını salladı. "Bu ne?"

"Labirent?" diye cevapladı Emilie. "Hiç görmedin mi?"

"David Bowie nerede?"

"Ha ha," Emilie çıldırırken Jeremy filmlerden göndermeler yapıyordu. "Labirent, ruhani yolculuğun minyatür hâlidir. 'Kutsal Topraklara hac yolculuğu' fikrini alıp küçültmüşler." İki eliyle dünyayı on dakikada yürünebilecek boyuta indirgedi. "İşte labirent bu."

"Teşekkür ederim, Prenses."

Emilie ona dik dik baktı. "Bana neden Prenses dedin?"

"Bu seni neden rahatsız ediyor?"

"Ediyor demedim." Aslında rahatsız ediyordu ancak Emilie ettiğini söylemediğinden teknik olarak yalan söylüyor sayılmazdı.

Daha fazla açıklama beklese de gelmedi. Jeremy labirentin başlangıcına yönelip yürümeye başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Emilie.

"Minyatür hâlinde bir ruhani yolculuğa çıkıyorum. Başka sorularım da var. Hazır mısın?"

"Sor bakalım."

"Kız kardeşinin uzaylılar tarafından kaçırıldığını söylesem ne derdin?"

"Kız kardeşimin uzaylılar tarafından kaçırıldığını mı düşünüyorsun?"

"Kesinlikle düşünmüyorum. Ama böyle düşünsem ve sana uzaylılar tarafından kaçırıldığını söylesem... Ne derdin?"

"Derdim ki... 'Güle güle, Jeremy. Sağ ol ama almayayım.'"

"Doğru. Çok doğru. Bir sonraki soru. Cennete ve cehenneme inanıyor musun? Başka varoluş düzlemlerine? Başka gerçekliklere? Öyle şeylere?"

"Ben... Bilmiyorum." Jeremy dönerken o da dönerek yavaş, dolambaçlı sürecini takip etti. "Belki? Her şeyin bundan ibaret olduğuna inanmakta zorlanıyorum."

"Güzel bir başlangıç. Peki ya mucizeler? Diriliş vesaire?"

"Pek sayılmaz, hayır."

"Neden? Şüpheci ya da alaycı mısın?" Yol neredeyse tam bir daire çizdikten sonra aynı yoldan geri dönmeye başladı. Jeremy az daha çizgiyi geçiyordu ancak son anda zarafetle kendini topladı, döndü ve devam etti.

"İkisi de. Annem Katolik'ti. Daha çok sözde ama bazen ayine katılırdı. Hastalığı teşhis edildiğinde Peder John ona bir Azize Agatha madalyonu verdi. Meme kanseri hastalarının koruyucu azizidir. Annem bayıldı, taktı ve Azize Agatha'ya dua etti. Sonra da öldü. Ve madalyon kayıp, ki bu berbat

Hem de çok. Annem onu takarak gömülmek istemişti ama bulamadım. Tahmin et nasıl hissettim." Bir kez daha nefeslenmek için durdu. "Neyse, annem harika bir anneydi. Hakkını vereyim. Karşılaştırmaya bile gerek yok. Boynunda, onu iyileştirmesi gereken bir madalyonla, korkunç bir hastalık yüzünden korkunç bir şekilde öldü. Sen de şüpheci ya da alaycı olmaz mıydın?"

Jeremy, Emilie'ye yaklaşık iki adım kala durdu, hâlâ merkezde olmasa da yaklaşmıştı.

"Madalyonu bulmak için Aziz Anthony'den yardım istesene. Bir azizeden başka azize."

"O hangisiydi? Unuttum."

"Kayıp insanların ve nesnelerin koruyucu azizi."

"Senin taktığın madalyon da onun mu?"

Jeremy'nin boynundaki, annesinin kaybettiğine benzer aziz madalyonunu hemen fark etmişti.

"Hayır, bu Aziz Hubert. Avcıların koruyucu azizi." Jeremy görmesi için madalyonu kaldırdı. Üzerinde, bir geyiğin önünde diz çökmüş bir adam duruyordu.

"İnsanları avladığın için mi?"

"Benim değil," dedi Jeremy.

Zinciri yeniden gömleğinin altına sıkıştırdıktan sonra hızla labirent yolunu bitirdi.

Jeremy merkeze ulaştığında Emilie, "Vaat edilmiş topraklara hoş geldin," dedi.

Jeremy, Emilie'nin dün eline tutuşturduğu fotoğrafı ceketinin cebinden çıkararak ona uzattı.

"Kız kardeşin bu mu? Yirmi yıl önce kaçırılan ve güya öldürülen kız kardeşin?"

"Evet, neden? Bir dakika, niye 'güya' dedin?" Emilie şakanın en can alıcı noktasını bekledi ve devamını duyduğunda da yumruk etkisi yarattı.

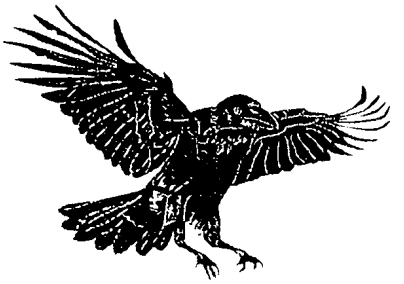
"Çünkü ormanda öldürülmedi."

"Nereden biliyorsun."

"Çünkü... Ormanda kaybolduğumuzda onu gördük."

ANLATICININ KÖŞESİ

Yalancı Çoban

Anlatıcınız geri döndü. Eninde sonunda, Jeremy'nin neden Emilie'ye bildiği her şeyi anlatmadığını merak etmeye başlayacaksınız. Hani şu "Yalancı Çoban" masalını hatırlar mısınız? O çocuk iki kere yalan söyledikten sonra üçüncüsünde yakalanmıştı. Şimdi bir de o kurdun yerinde kurt adam olduğunu hayal edin.

3. BÖLÜM

Emilie annesini istedi. Yas tutmayı anladığını sanıyordu. Geceleri ağlayarak uyumayı, bir gün doğru düzgün yemek yemezken ertesi gün sürekli yemeyi, kanepenin yastıklarına sarılıp annesinin kumaşta kalan Jean Patue'dan Joy parfümünü koklamaya çalışmayı. Fakat daha önce acıdan ve gözyaşlarından daha derin, hayvani bir anne hasreti çekmemişti. Kız kardeşi hayatta olabilirdi, öyle mi? Bu, duyduğu en iyi haberdi ve güzel bir şey olduğunda hep önce annesine söylerdi. İçinde dövüşen bunca umut ve çaresizlikle nasıl başa çıkacağını bilmiyordu.

O yüzden Jeremy gri Subaru Outback'ini evine doğru sürerken yalnızca eğilip ellerinin içine nefes alıp verdi. İçinde büyüdüğü, yüz yaşındaki Kraliçe Anne tarzı kusursuz ön verandalı, vitraylı ön kapısı ve annesinin taş sektirmeyi öğrettiği Küçük Miami Nehri'ne çıkan aşağıya doğru meyilli bir arka bahçesi olan iki katlı, beyaz evin önüne geldiklerinde doğruldu.

"Hoş evmiş," dedi Jeremy park ederken.

"Biliyorum. Nefret ediyorum." Emilie dışarı çıkmadı. Boş eve dönmek için asla acele etmezdi.

"Öyle mi?"

"Aslında etmiyordum," dedi Emilie. "Sonra Batı Virginia'daki bir karavan parkında büyümüş bir kız kardeşim olduğunu öğrendim. Kulağa burnu havada biri gibi gelebilirim. Ama değilim. Keşke o da benim kadar kolay bir yaşam sürseydi diyorum, o kadar."

"Daha iyi koşullarının olması senin suçun değil."

Emilie bir zamanlar sığınağı olan eve baktı. Evden çıkmayı asla istemezdi. Arkadaşlarının hepsi üniversite için Kaliforniya'ya, Florida'ya, Teksas'a, İngiltere'ye, Ohio dışında herhangi bir yere gitmek istemişlerdi. Annesi hayatta olsaydı Emilie hiçbir şey kaçırmadığını hissederek sonsuza dek bu evde kalırdı. Şimdiyse anılarına ev sahipliği yapan, süslü bir depodan ibaretti. Fakat kız kardeşi varsa ve eve ihtiyaç duyduysa...

"Ormanda tek başına mı yaşıyor? Hani şu medeniyetin dışına çıkan insanlar gibi?"

"İn," dedi Jeremy.

Emilie arabadan inerek onu ön kapıya yönlendirdi. Bu garip, hatta *son derece* garip adamı gerçekten evine alacak mıydı? Milton'da bile pek yaptığı bir şey değildi. Kötü bir fikir miydi? Belki ama kız kardeşi dışarıdaysa ve Jeremy onu bulabilecekse değerdi. Belki kız kardeşini tıpkı onu bulduğu gibi bulurdu...

Ön kapıdayken anahtarı elinde tutup arkasını döndü. Jeremy, sırtı veranda sütununa dönük hâlde bekliyordu.

"Beni nasıl buldun?" diye sordu Emilie. "Sana adresimi söylemedim, değil mi?"

Jeremy ona bakarken kaşları, saç çizgisine değecek kadar yukarı kalktı.

"Ah, doğru ya. İşin buydu."

"İşim bu."

"Senden biraz korkuyorum ama yine de evime alacağım. Beni öldürürsen nazik ol. Önce nitröz oksit falan kullan."

"İstersen verandada kalabiliriz."

"Hayır, hayır. Sana güveneceğim."

"Dur, yardım edeyim." Jeremy eliyle Emilie'yi susturduktan sonra gözlerini kapadı. Emilie onun sessiz bir dua ederken dudaklarının kıpırdayışını hayranlıkla istedi. Ne kadar sürdüğünü bilmese de sonbahar rüzgârının sokağı süpürüp turuncu ve altın rengi yaprakları bahçesine sürüklemesine yetecek kadar uzundu.

"Jeremy?"

"Annenin Azize Agatha madalyonu öldüğü yatağın altında."

"Ne?"

Jeremy onun gözlerinin içine baktı. "Git de bak."

"Yatağın altını kontrol etmiştim."

"Git de tekrar bak. Döşeğin altına sıkışmış olabilir. Ben burada beklerim. Kapıyı arkandan kilitleyebilirsin. Alınmam."

"Aşırı tuhaf davranıyorsun."

"Farkındayım ama aynı zamanda haklıyım."

Emilie'nin kaybedecek neyi vardı ki? Kapıyı açarak eve girdi. Işıkları açmadan doğruca hastane yatağı aldıklarında yatak odasına dönüşen eski çalışma odasına yöneldi. Döşeğin üstü boştu ve odanın tamamı Lysol ile Clorox çamaşır suyu kokuyordu.

Emilie yatakta kayıp Azize Agatha madalyonunu aramıştı. Annesinin cesedi cenaze evine götürüldükten sonra çarşafların altına baktığını hatırlıyordu.

Bir kez daha ellerini yatağın ve döşeğin iki yanındaki aralıklara soktu. Hiçbir şey bulamadı. Kolyeyi orada bulmayı gerçek-

ten ama gerçekten istiyordu. Çünkü Jeremy annesinin kolyesini mucizevi bir şekilde bulursa, belki kız kardeşini de bulabilirdi.

Halıda bir şey yoktu. Halının altında da.

Ama sonra... Sonra...

Serin akşamüstü güneşi odanın içine sızdı. Yatağın altındaki bir şey parıldadı.

Emilie yüzüstü uzanarak yağ değiştirecek bir tamirci misali sırtüstü döndü.

Ve buldu. Tıpkı Jeremy'nin söylediği gibi, annesinin kolyesinin gümüş zinciri çıtanın arasına sıkışmıştı.

Onu avucuna aldığında bütün vücudu ürperdi. Jeremy yerleştirmiş olabilir miydi? Emilie kaybolduğunu bir tek ona söylemişti, üstelik daha on dakika önceydi. Hayır, ev kilitliydi.

Verandaya çıkarak kolyeyi kaldırdı.

"Nasıl?"

"Şansım yaver gitti," dedi Jeremy. Elini uzatınca Emilie ona kolyeyi verdi. Jeremy kolyeyi parmaklarının arasında çevirdi. Jeremy'e arkasını dönüp onun boynuna takmasına izin verdi. "Ama... Çoğu insandan şanslıyım diyelim."

"Kimse bu kadar şanslı değildir."

"Bana artık güveniyor musun?"

Annesinin kolyesini bulmak, onun duasını almış gibi hissettiriyordu.

"Başlıyorum," dedi Emilie. "İçeri girebilirsin. Kahve ister misin?"

"Her şeyden daha çok."

Emilie onu oturma odasına geçirdikten sonra mutfağa geçti. Kahve demlenirken oturma odasına döndüğünde Jeremy'nin oyuncaklar, labirentler ve hatta küçük bir fare kalesiyle dolu devasa dört katlı fare kafesinin parmaklıklarından bakarken ceketini çıkardığını gördü.

"Bu kafesi Brooklyn'de iki bin dolara kiralayabilirsin," dedi Jeremy ceketini tekli koltuğun arkasına atarken.

"Kafes değil bu. Fritz'in sığınağı."

"Sence kanalizasyonda yaşayan sıçanlar, kalelerde yaşan yüzde bir oranındaki sıçanlardan nefret ediyorlar mıdır?"

"Klinikte hep, 'Hepsini kurtaramazsın ama bugün birini kurtaracaksın,' deriz. Zor günleri atlatmamızda yardımcı olur."

Jeremy başıyla onayladı. "İyi tespit. Harika bir tespit."

Emilie küçük kapıyı açtı. Beyaz üstüne gri benekleri olan Fritz Emilie'nin eline koşarak koluna tırmandı, ardından omzuna oturdu. "Sıçanlardan korkmuyorsun, değil mi?"

"Sadece iki bacaklı olanlardan." Jeremy, Fritz'i sevmek üzere elini uzatsa da sıçan bunu avucuna çıkmak için bir davet olarak algıladı. "Merhaba, Fritz," dedi Sahra Çölü kadar kuru bir sesle.

Emilie, onun Fritz'e yanlışlıkla zarar vermemesi için dikkatle izledi, ancak Jeremy Fritz'i bir eliyle göğsüne yakın tutuyor, diğeriyle de okşuyordu. Emilie sıçanını sevmeyen insanlara güvenmezdi ve Jeremy Cox şimdilik Fritz testinden geçmişti.

"Senden hoşlandı," dedi.

"Nereden anladın?"

Kapüşonlunun iplerinden biri kopup yere düştü. Emilie pahalı bir kapüşonlu olmadığını umdu.

"Parmağın yerine kapüşonlunun ucunu çiğnedi. Haftada iki şarj kablosu değiştiriyorum."

"Bunlar ne?" Jeremy başıyla şömine rafındaki kitap yığınını gösterdi. *Cesaretin Var mı? Cesaretini Bulma Rehberi. Her Gün Daha Cesur. Kişisel Güç El Kitabı. Kuzu Nasıl Aslan Oldu...*

"Iı, bazılarını kütüphaneye iade etmem lazım. Annem yokken kendimi bulmaya çalışıyordum sanırım."

Jeremy, Fritz'i av köpeği gibi ileri doğru tutarak abartı bir şekilde kitapları saydı. Toplamda yedi tane vardı.

"Kendini buldun mu bari? Senden kaç tane varmış?"

Emilie ona ters ters baktı. "Dün söz verdikten sonra Ralph Howell'dan bahsettiğim için kısmen pişmandım. Artık kötü hissetmiyorum."

"Hissetmemelisin de."

"Güzel. Şimdi sıçanımı geri ver."

"Güle güle, Fritz," dedi Jeremy, Emilie hayvanı biraz isteksizce bıraktığını fark etti. "Shannon hakkında bulduğun her şeyi görmem gerek."

"Hepsi yemek odasında. Ben kahveleri getireyim."

Emilie mutfağa geçerek dolaptan iki büyük, beyaz kupa çıkardı. Kendisininkine krema ve şeker eklerken piyano sesi duydu. Canlı piyano sesi.

Eski bir duvar piyanoları vardı ancak Emilie onu nadiren düşünürdü. Annesi ikinci bir şömine rafıymış gibi davranır, üzerine çiçek vazoları ve fotoğraf çerçeveleri koyardı. Fakat Jeremy kapağını açmış, Emilie'nin tanımadığı birkaç nota çalıyordu. Emilie bunu bahar fırtınasına benzetti; sanki söğütler rüzgârda sallanıyor, bulutlar gökyüzünde hızla hareket ediyor, uyanan toprak hevesle koyu gri yağmuru içiyordu...

Jeremy'nin parmakları tuşların üzerinde durdu, Emilie kapıda dikilip bakarken başını kaldırdı.

"Piyanonun akordu bozulmuş."

"Kimse çalmıyor. Büyükannemindi. Sen iyiymişsin."

"Anneme kıyasla berbatım. Klasik piyano eğitimi almış bir piyanistti," dedi Jeremy. "Sahne alabilecek düzeydeydi. Batı Virginia Üniversitesinde müzik profesörüydü. Hiçbir zaman odamı toplamam ya da bulaşıkları yıkamam gerekmedi. Annem yalnızca iyi notlar alıp günde bir saat piyano çalışmamı isterdi."

"Bekâr bir anne miydi?"

"Kesinlikle."

"Aynen."

Jeremy'ye kupasını uzattı ve kendilerini fazlasıyla şımartan kadınların anısına kahveleri tokuşturdular.

"Yani... Kayıp kızları buluyorsun, piyano çalıyorsun, kayıp kolyelerin yerini tahmin edebiliyorsun... Ve... Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"At biniyorum. Kılıçla dövüşebiliyorum. Okçulukta epey iyiyim."

"Kılıç dövüşü. Tamam. Resmen gerçek dışısın."

"Çocukluğum tuhaftı," dedi Jeremy.

"Belli ki."

"Shannon'ın dosyası?"

"Doğru, doğru." Emilie hâlâ sersem hâlde büfenin yanına gidip kız kardeşinin dosyasını ve büyük bir evrak kutusunu koyduğu yerin kapağını açtı. Hepsini masaya getirip düzenledi.

Jeremy, Emilie'nin kız kardeşinin polis dosyaları ve kütüphaneden bulduğu gazete haberlerini birleştirdiği dosyaya uzandı. Konuştuğu dedektif kız kardeşinin fotoğraflarını bile göndermişti.

Jeremy polis raporlarını görmezden gelse de masadaki fotoğrafları sıraya dizdi.

"Keşke ona benzeseydim," dedi Emilie omzunun üzerinden. "Annemiz aynı ama onun burnu güzel."

Shannon Yates ile başka bir kızın, kırmızı perde önünde küçük bir ödül kaldırdığı fotoğrafı gösterdi.

"Yedinci sınıf onur listesi," dedi. "Notlarının tamamı A'ymış. Ödül vermişler. Ben bir kere bile doğrudan A almadım. Annem notları umursamazdı."

"Ona biraz benziyorsun," dedi Jeremy. "Fark etmemiştim ama—" Ne söyleyecekse yarıda kesti.

"Nasıl biri? Bana anlatabilir misin?"

"Ablandan bahsetmeye başlarsam asla duramam." Fotoğrafı bırakıp eline başka birini aldı: Ablası okul piyesi için giyinmişti. Kırmızı elbiseli ve boynuz şekilli taç takan bir tür sonbahar kraliçesiydi. "Demek kız kardeşisin."

"Küçük olan benim sanırım. Onu kız kardeşim olarak düşünmeye o kadar alıştım ki. Sonsuza kadar on üç yaşında ya... Ama benden on yaş büyük. Hayatta olsaydı yani. Otuz üç yaşında olacaktı."

Emilie evrak kutusunun kapağını açtı. "Dedektif, ablamın okuldan arkadaşlarından biriyle görüşmemi sağladı. Onda Shannon'ın bazı eski eşyaları vardı. Hani, bir gün gelir alır diye. Ona kız kardeşi olduğumu söylediğimde bana elindeki her şeyi gönderdi."

Jeremy kutunun içindekileri boşaltmaya koyuldu. Dikkatli ve saygılı davranıyordu ancak Emilie onun ellerinin titrediğini fark etti.

"Jeremy?"

"İyiyim," dedi.

Emilie şüpheli olsa da ablasının eşyalarını masaya yayarken tartışmadı. Kutuda, on üç yaşında hayalperest bir kızdan bekleyeceğiniz her şey vardı. Fantastik kitaplar: *Son Tekboynuz, Hobbit, Dragonsbane, The Clockwork Raven.* Plastik, gri ve be-

yaz benekli, dalgalı yeleleri olan, siyah bir oyuncak at. Kadife bir çantada, muhtemelen müzenin hediyelik eşya mağazasından alınmış, cilalı aytaşı. Üzerlerinde garaj satışı etiketleri olan eski VHS kasetleri: *Prenses Gelin. Matilda. Mulan. Robin Hood: Hırsızlar Prensi. Bitmeyen Öykü...*

Fritz, Emilie'nin kapüşonundan koluna indi, oradan kitap ve eşya yığınına yürüdü. Oyuncak ata tırmanmaya çalışsa da devrilmesine neden oldu.

"Biraz insanın kalbini kırıyor," dedi Emilie, Fritz'i nazikçe severken. "Bu üzücü hazine sandığı. Bir taş. Bir oyuncak. Garaj satışından alınmış birkaç elli sentlik VHS kaseti. Paramparça, elden çıkarılmış kütüphane kitapları."

Ablasının, eski lastik bantlarla bir arada tutulan *Narnia Günlükleri* kitaplarının harap sırtlarında parmaklarını gezdirdi. Yedi kitaplık bir seri olduğunu biliyordu ama altı tane saymıştı. İçlerinden birine, *Elden çıkarıldı, kayıp kitap*, yazan bir not iliştirilmişti. Kitaplardan biri kaybolduğu için ablası bu seriyi ücretsiz almıştı. Öte yandan, Emilie'de bu serinin muhteşem sert kapaklı edisyonları vardı ancak hiç okumamıştı. Annesi en sonunda onları komşunun oğluna vermişti.

"Biri eksik."

Jeremy kitaplara hızla, neredeyse üstünkörü göz attıktan sonra, "*Gümüş Sandalye*," dedi.

Emilie güldü. "Hepsini biliyor musun?"

"C.S. Lewis bu kitapları Oxford'da yazdı. Ben de Oxford'da doğdum. Annemle babam, Oxford'da öğrenciyken tanışmış. Oxford'da yaşadım. Oxford'a gittim. Yani evet, hepsini biliyorum," dedi, Narnia konusundaki derin, atadan kalma bilgisinin sorgulandığına sinirlenmiş gibi. "Bu ne?"

Shannon'ın dergilerden kestiği resimlerle kaplı, katlanmış fon kâğıdını açtı. Bir sayfada periler ve elfler vardı. Diğerinde kaplanlar ve yaban kedileri. Duvarsız kapılar tuhaf çöllerde desteksiz duruyordu. Devler. Goblinler. Kraliçeler, prensesler, şövalyeler, okçular, kılıçlı kızlar. Valkürler. Kayıp oğlanlar. Duman renkli tilkiler. Gökkuşağından nehirlerde ejder gemileri.

Sayfanın en üstünde, bir kız çocuğunun süslü el yazısıyla şöyle yazılmıştı: *ON YIL SONRA NEREDE OLACAĞIM.*

"Rehberlik projesi sanırım. Öğretmeni arkaya, on yıl sonra yapmak istediği meslekle alakalı kolaj hazırlaması gerektiğini yazmış," dedi Emilie. "İçinde yaşanacak bir peri dünyası değil. Ödevi anlamadığı için B vermiş. Şerefsiz."

Shannon "doğru" şekilde yapmaya çalışmış ancak çabucak vazgeçmiş gibi görünüyordu. Sayfanın alt köşesinde, masada oturan küçücük bir kız çizimi vardı. Herkes masabaşı işi yerine kraliçe olmayı tercih etmez miydi?

"Aslında ödevi anlamış," dedi Jeremy, daha çok kendi kendine. Parmaklarını tuhaf, yosunlu ormanlı, peri çemberli, efsanevi hayvanlı resimlerde, çocuğun birinin eski ödevi değil de aile fotoğrafıymışçasına neredeyse itinayla gezdirdi.

"Şuna baksana." Emilie bir kâğıt çıkardı. "Bu İngilizce ödevinden A almış."

Hiç Kimse Kraliçesi
Yazan: Shannon K. Yates

Evvel zaman içinde, görünmeyen bir diyarda.
Hiç kimse olan bir kız, kraliçe oldu sonunda.
Büyüyle dolu bir dünyaydı orası, vahşi ve hafif.
Devlerle, kaplanlarla, hayaletlerle, perilerle çevrilmiş.

Büyücüler, kurtlar, savaşlar zaferler
Tek boynuzlu atların şarkılarında, kargaların eski hikâyelerinde yer eder.
Kılıç kuşanmış kızlar, prensesler, şövalyeler
Yollara düşüp yanlışları doğruya çevirirler.
Bir prensesi aradılar. Bulundu en sonunda.
Dünyanın en yalnız prensesiydi, kayboldu, sonra taktı tacını.
İşte gerçek budur, anlatılan masalın özü
Hiç kimse olan kraliçenin artık hiç kimse olmadığı sözü.

"Bir sürü A," dedi Emilie. "Şiirler yazmış. Ödüller kazanmış. Okul piyesinde oynamış. Kim bilir neler yapardı, neler olurdu. Sonra bir gün, canavarın teki onu kaçırıyor ve hayat hikâyesi öylece... Kayboluyor. Sonsuza kadar."

Jeremy dinliyor gibi görünmüyordu. Şiiri tekrar okudu, kolajdaki resimlere baktı, kutunun içinde dahasını aradı.

"Başka bir şey var mı?"

"Sırt çantasını bulamamışlar, yani bu kadar. Sen iyi misin?"

Jeremy kutuyu yerine bıraktı.

"Affedersin. Hafif bir sinir krizi geçiriyorum. Görmezden gel."

Jeremy aniden doğruldu, ellerini saçlarına geçirip geriye yatırdı. Parmaklarının arasından nefes aldı, gözleri ağlamamaya çalışırcasına kızarmıştı.

"Jeremy?"

Bir kahkaha eşliğinde başını geriye attı. Lotoyu tutturmuş, hatta gerçek aşkının kalbini kazanmış gibi gülüyordu. Hatta ve hatta, doktor hata yaptıklarını, uzun, güzel bir hayat yaşayacağını söylemiş gibi. Emilie daha güzel bir kahkaha duymamıştı.

Jeremy birden elini tutup gözlerine bakınca Emilie irkildi

"Teşekkür ederim," dedi Jeremy. Artık gülmüyordu

"Niçin?"

"Beni bulduğun için," dedi.

"Tamam, yine beni korkutmaya başladın."

"Güzel."

"Güzel. Bu ne demek şimdi?"

"Yani, onu buraya getiremeyiz. Biz yanına gideceğiz."

"Yaşıyor mu yani? Bu kadarını söyleyemez misin?"

"Evet, bence yaşıyor. Ve genelde bu tür şeylerde haklı çıkarım."

Emilie sandalyeye oturdu. "Yaşıyor. Gerçekten yaşıyor."

Jeremy başıyla onayladı.

"Ormanda mı? Orada mı? Kırmızı Karga Eyalet Ormanı'nda?" diye sordu.

"Orada bulacağız."

"Tamam... Tamam..." Emilie ayağa kalkıp yemek masasının etrafında tur attı. "Ben... Iıı, hallederim sanırım. Belki..."

"Halledebilirsin."

Emilie'nin bunu duymaya ihtiyacı vardı. "Peki şimdi?"

"Benim eve gitmem gerek," dedi Jeremy.

"Eve mi? Oxford'a mı?"

"Eve. Batı Virginia'da. Rafe. Rafe olmadan onu bulamayız."

"Rafe mi? Rafe kim?"

"*Ralph* Howell." *Ralph* ismini söylerken sanki fiziksel acı çekiyordu.

"Ona Rafe mi diyorsun?"

"Eski bir şaka. Sosyetik İngilizler Rafe şeklinde telaffuz ederler."

"Tamam, yani *Rafe*, Shannon'ın nerede saklandığını biliyor mu?"

"İlk olarak, saklanmıyor. Ve hayır, Rafe nerede olduğunu bilmiyor. Kayıp olduğumuz zaman hakkında hiçbir şey hatırlamıyor."

Emilie hiddetle sesini yükseltti. "O zaman bize tam olarak nasıl yardım edecek?"

"Çünkü o Rafe, işi bu." Jeremy çoktan ayaklanıp ön kapıya yürümeye başlamıştı. Emilie arkasından gitti. "Benim gidip—"

"Tamam. Hadi gidip Rafe'i alalım ve ablamı bulalım."

Jeremy kolları kavuşmuş hâlde kapı eşiğine yaslandı.

"O kadar basit değil. En sevdiği insan sayılmam. Benden biraz nefret ediyor diyebilirim. Kabul edeyim, mantığında kusur bulmuyorum ama vardığı sonuca katılmıyorum."

"O zaman ben konuşurum."

"Hayır, hayatta olmaz." Jeremy başını ısrarla iki yana salladı. "Rafe insan tüketimine uygun değildir."

"Onunla tanışmak istiyorum, yemek değil. Senden nefret ediyorsa, belki benim konuşmam daha iyi olur. Bir düşün."

Jeremy başparmağıyla şömine rafındaki kütüphane kitaplarını gösterdi. "Cesaret kitapların işe yarıyor, Prenses. Onları yenilemelisin."

Emilie gözlerini kısarak ona baktı.

"Bak, Rafe'le aramızdakiler son derece karmaşık ve hassas. Bırak onu ben halledeyim."

"Ben sadece ablamı bulmaya çalışıyorum. Beni korumana—"

"Seni korumaya çalışmıyorum. *Rafe'i* korumaya çalışıyorum."

"Jeremy, o *benim* ablam."

Nihayet Jeremy'yi ikna etmeyi başardı.

"Pekâlâ," dedi Jeremy. "Önce onunla yalnız konuşacağım. İkna edemezsem sen denersin."

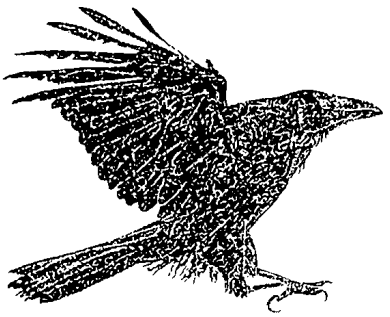
Emilie derin bir nefes verdi. "Teşekkür ederim."

"Önceden uyarayım. İşler tuhaflaşmak üzere."

Emilie alay eder gibi güldü. "Üzere mi?"

ANLATICININ KÖŞESİ

Kutsal Kâse

Kahramanımızla tanışma vakti geldi. Yani, yeniden tanışma vakti. Rafe'i son gördüğümüzde on beş yaşında ve çoğunlukla baygındı. Muhtemelen pek dikkat çekmemiştir. Ama kahramanımız o ve tarife göre biraz alışılmadık biri.

Kahraman demişken peri masallarının dünyasını ve halk hikâyeleri araştıran Joseph Campbell adındaki meşhur profesör bir keresinde şöyle yazmıştı: *Kahramanın yolculuğu, derinlere inmeye cesaret etmekle, yaratıcı yeniden doğuş imgesiyle, içimizdeki sonsuz değişim döngüsüyle, arayanın, aslında aradığı gizemin ta kendisi olduğuna dair esrarengiz gerçekle alakalıdır.*

Diğer bir deyişle, Kutsal Kâse'yi arama görevine çıkmış bir kahraman aslında Kutsal Kâse'yi aramaz. Kendini bulmaya çalışır ve gerçek benliğini ancak yolculuğa çıkarak, yalnızca ismen mi yoksa gerçekten mi kahraman olduğunu öğrenene kadar sınanarak bulur.

Bu yüzden dünyada Kutsal Kâse'ler vardır. Bu kadar Kutsal Kâse'ye ihtiyacı olduğu için değil de kahramanlara ihtiyaç olduğu için.

Ayrıca Jeremy haklıydı. İşler tuhaflaşmak üzere. Hazır mısınız?

4. BÖLÜM

Starcross Tepesi'nde güneş doğmadan yarım saat önce, Rafe çoktan ormana avlanmaya çıkmıştı.

Gökyüzü daha yeni siyahtan pembeye dönüyordu ancak o, bu ormanı ezbere bildiğinden tepeye çıkmak için fazla ışığa ihtiyaç duymuyordu. Ormanda davetsiz misafirler vardı, onları avlıyordu.

Tepeye çıkan en kısa yol aynı zamanda en dikiydi, dolayısıyla bazı yerlerde âdeta duvara tırmanıyordu. Rafe serin şafak rutubeti altında gri tişörtü içinde terliyordu. Dinlenip soluklanmak üzere bir ladin ağacının altında durdu.

Yakındaki bir ormangülünde, bir kızılgerdan uyanarak şarkısına başladı. Rafe hayvanı aşağı dallardan birinde gördü. Parlak, kırmızı bir göğsü ve kanadında tuhaf, tek bir beyaz tüyü vardı. Rafe kuşlara hep dikkat ederdi. Onu davetsiz misafirler konusunda uyaran da kuşlardı. Rafe dün her zamanki yürüyüşüne çıkmış, Starcross Tepesi'nin tamamını görebileceği Kraliçe Kulesi Kayası'na tırmanmıştı. Bu yürüyüşü her gün yapıyordu

ve hayvanlar onu uzun zaman önce manzaranın bir parçası olarak kabul etmişlerdi. Rafe gümüş derenin tepesinden kıvrıla kıvrıla indiği yerdeki bir gölgede otursa, geyikler varlığını neredeyse hiç umursamadan yalnızca birkaç adım ötesinde su içerlerdi. Hayvan patikalarında çakallar yanından geçerlerdi. O dalların altından geçerken kuşlar ötmeye devam ederlerdi.

Ancak dün, kuşlar kuşkulu bir sessizliğe bürünmüşlerdi. Kraliçe Kulesi Kayası'ndayken dürbünüyle baktığında, yandaki kereste yolunda tekerlek izleri görmüştü. Kaçak avcılar. Demek geri dönmüşlerdi.

Rafe yeterince soluklanınca tekrar yola koyuldu. Kızılgerdanın şarkısı birden yüksek bir çığlığa dönüştü. Rafe donakaldı, ardından yaprakların hafif hışırtısını duydu. Gözleri artık loş ışığa alışmıştı neredeyse iki metre uzunluğunda, şişman siyah bir yılanın patikadan hızla geçip yaprakların altında kaybolduğunu fark etti. Rafe az daha üzerine basıyordu.

Kızılgerdana bakarak, "Sağ ol, dostum," diye fısıldadı. Sonra yoluna devam ederken kendi kendine *daha yukarıya ve daha derine* diye mırıldandı. Eskiden yürüyüşe çıktıklarında Jeremy böyle söylerdi ancak onun nereden öğrendiğini hatırlamıyordu.

Kan kırmızı gün ışığının ilk filizleri zirvede görünmeye başlarken Rafe, Starcross Tepesi'nin batı sınırına ulaştı. Hâlâ bayii plakası takılı olan yepyeni, parlak siyah bir Dogde Ram, orman yolunun virajında, yüzlerce GİRİLMEZ-ÖZEL MÜLK tabelasından birinin altı metre kadar ilerisinde duruyordu. Kamyonetin sahibi görünürde yoktu. Kasasında birkaç kutu dolusu mühimmat vardı. Bir ayıya yetecek kadar.

Rafe, sadağından bir ok çekip lastikleri patlatma isteğine direndi. Fakat sonra aklına daha iyi bir fikir geldi.

Üç ayrı ayak izi ormanın içine doğru kayboluyordu. Rafe, yolunu bulmak için izlere ihtiyaç duyamayana kadar onları takip etti. Kötü koku, onu kaçak avcıların bayat *donut*lardan ve balık bağırsağından oluşan yem çukuruna yönlendirdi. Gölgelerde kaldı ancak otuz metre ötesinde olmasına rağmen çürümüş et kokusu yüzünden az kalsın kusuyordu.

Geniş bir daire çizerek gövdesi yeşile, yosuna boğulmuş devrik bir meşenin arkasındaki iki geçici avcı kulübesini bulana kadar ormanı taradı. Kamuflaj kıyafeti giymiş üç adam kulübenin dışında durmuş, tüfeklerini dolduruyorlardı. Kulübelere girdiler. Siyah tüfek namluları, sabahın ilk ışıklarının altında parladı.

Rafe olabildiğince sessiz bir biçimde cebinden iki sis bombası çıkardı. Kulübelere yaklaşırken siyah bir ayı, yem çukuruna doğru ilerliyordu. Yanında yaklaşık sekiz aylık iki yavrusu yürüyordu.

Rafe çakmakla sis bombasının fünyesini ateşledi. İkisini de körlemesine atıp koştu.

Bir gümleme duyuldu ancak mermi hedeften uzağa giderek kireç taşından bir kayaya çarptı, barutlar uçuşurken ayılar kükreyerek ormanın içine kaçtı. Üç kaçak avcı kulübelerden öksürerek ve boğularak çıktı. Gözyaşları yüzlerinden akıyordu.

"Ne oluyor be?" diye bağırdı biri. Başka biri takılıp derme çatma kulübenin üzerine düştü ve dağılmasına neden oldu. Üçüncüsü tüfeğini bir taşın üzerine düşürünce tüfek ateş aldı. Kaos, içlerinden birinin ölümüne neden olacaktı. Rafe gölgeden çıktı, sadağından bir ok aldı ve adamların ayaklarının hemen dibindeki zemine nişan aldı.

İlk adam geri sıçrayarak deli gibi döndü. Kısık bir sesle, "Orada biri var. Hadi, hadi, hadi," diye tısladı.

Üç kaçak avcı, ormanın içinde koşarak kamyonetlerine ilerlediler. Rafe güvenli bir mesafeden onları takip etti. Küfürler ve panik eşliğinde silahlarını kasaya attılar, sonra da birbirlerinin üzerinden arabaya binmeye çalıştılar.

Biri direksiyonun arkasına sıkıştırılmış, içeri girmeyi önleyen devasa GİRİLMEZ plakasını görünce çığlık attı. Rafe sırıttı.

Adam tabelayı çıkarıp yere fırlattıktan sonra içeri girdi. Kamyonet o kadar hızlı hareket etti ki az daha ağaca çarpıyordu. Rafe bir ok daha çekerek yolcu kapısına attı. İkinciyi kasaya isabet ettirdi. Üçüncü ok tampona, plakanın tam ortasına, büyük D harfindeki deliğe girdi.

Orman yeniden tamamen kendisine ait olunca Rafe dönüp terk edilmiş avcı kulübelerine yöneldi. Yayı ve sadağı sırtında asılı dururken sis bombalarını kaldırıp kaçak avcılardan birinin bıraktığı su şişesinin içine attı.

Duman gözlerini yaşarttı, kokusu o kadar keskindi ki ormanın içine dönmek zorunda kaldı. Siyah anne ayı bir anda ortaya çıktı. Arka bacaklarının üzerine doğruldu, ön ayaklarını kaldırdı ve kükredi.

Rafe'in içgüdüleri kaçmasını söylese de içgüdüden daha eski, korkudan önceki zamanlara ait bir anı onu yerinde tuttu. Kollarını başının üstüne kaldırarak kendini daha büyük gösterdikten sonra ayıdan daha çok bağırdı. İkisini birden kurtaracak ilkel bir çağrıydı bu. İnsan parçalayan bir ayıyı avlayıp öldürürlerdi, yavruları kış gelmeden annesiz kalırdı.

Dişi ayı sessizleşip yine dört ayak üzerine bastı.

Rafe hayvanın dönüp kaçmasını bekledi ancak ayı yerinde kaldı. Koyu, parlak gözlerini ona dikti.

Ardından, bir kralı selamlayan sıradan bir insan gibi heybetli başını eğerek selam verdi. Rafe yalnızca karşılık selamı

kabul edebildi, nedenini bilmese de böyle olması gerektiğini biliyordu.

Ayı dönüp yavrularının yanına koştu.

Rafe kalbindeki dehşet devam ederken gidişini izledi. Ağaç, kök, kaya karmaşasının içinden tepeye döndü. Hızlı olmak adına bir dağ geçidinden sırtüstü aşağı kayarak çamurlu dere yatağının pisliğine indi ve diğer tarafa tırmandı.

En sonunda yol kıvrımındaki ladine ulaşıp daha önce dinlendiği ormangülünün yanına çöktü.

Soluklanmaya çalıştı. Belki de sadece uyuması gerekiyordu. Uyku yoksunluğu, insana olmadık şeyler gösterirdi. O kadar. Ayılar eğilip selam vermezlerdi, verecek olsalar bile Rafe'i selamlamazlardı.

Sırtını ağaç gövdesine dayayıp yere otururken, *Dinlen. Sadece dinlen,* diye emretti kendine. Birkaç adım ötesinde, kanadında tuhaf beyaz tüyü olan kızılgerdan yaprakları eşeleyerek kahvaltı arıyordu. Rafe daha sonra, yoluna çıkan yılan konusunda uyardığı için teşekkür etmek amacıyla ona un kurdu ya da tohum getirebilirdi. Kuşları hep sevmişti ve onlar da kendisini seviyor gibi görünüyor, yuvalarının çok yakınından geçtiğinde bile uçmuyorlardı.

Kızılgerdan tüylerini silkeleyerek toz banyosu yaptı. Rafe, kulübesine çıkan patikaya göz attı.

Bir şahin, bomba misali gökyüzünden düştü.

"Kahretsin!"

Rafe'in çığlığını duyan şahin, pençeleri boş hâlde uzaklaştı.

Paniklemiş ve acı çeken kızılgerdan uçamadığından daireler çiziyordu. Beyaz tüyü olan sağ kanadı ikiye katlanmış, belli ki kırılmıştı.

Rafe ne yapmak zorunda olduğunu ve ne yapması gerektiğini biliyordu. Kuşu alıp boynunu kırmalıydı. Ama yapamadı.

Onun yerine arka cebinden babasının eski mendillerinden birini çıkardı. Kırık kanada dikkat ederek küçük kuşu ellerine aldı ve kırılmayan kanadını bedenine sardı. Kırık kanat gevşek kaldı.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin." Şahini kaçırması onun hatasıydı. Kızılgerdanı yerken görmek istememişti ancak ormanda taraf tutmaması gerektiğini biliyordu. Boş yere kızıl kuyruklu şahinin kahvaltısından olmasına ve belki de kızılgerdanın ölümüne sebep olmuştu.

Sarıp sarmaladığı kuşu göğsünde tutan Rafe, kulübesine giden yolun geri kalanını koşarak aştı. Ne yapabilirdi? Kızılgerdanı Morgantown'daki kuş merkezine mi götürseydi? O yolculuğa dayanır mıydı?

Kulübesine döndüğünde tel kapıyı açmak için dirseğini kullandı. Kuşu göğsünde tutmaya devam etti. Sıcak bedeni, avucunun içinde kalp gibi atıyordu.

Rafe, yayıyla sadağını kanepeye fırlattı. Boştaki eliyle dolabın kapağını açtı, bir ayakkabı kutusu aldı ve içindeki onlarca kartpostalı yere attı. Kutuyu mutfağa götürüp temiz bir bulaşık havlusu buldu. Havluyu nazikçe kuşun etrafına sardıktan sonra hayvanı kutuya yerleştirdi.

Hâlâ yaşıyordu. Kızılgerdanın siyah, boncuğa benzer gözleri parlak ve vahşiydi. Şoktan ölmemiş olması bir mucizeydi. Beyaz mendile kan damlamıştı. Şahinin pençeleri delik açmış olmalıydı.

Rafe hem kendine hem kuşa, "Ölme, tamam mı? Tekrar uçacaksın," dedi kutunun kapağını kaparken.

Kızılgerdan küçük, umut dolu bir nota çıkardı.

Rafe kutuyu iki elinde dengeleyip garaj yoluna çıktı ama uzakta tekerlek sesleri duyunca duraksadı. Kulübesine çıkan yol çakıldandı, o yüzden arabaların sürtünme sesleri ve gürültüleri

kilometreler öteden geliyordu. Annesi olamazdı. O gelmeden önce mutlaka arardı. Kaçak avcıları kovduğu için polis peşine mi düşmüştü? Hayır, polis arabası değildi. Gri bir araçtı.

Kutuyu bırakmadan yolun kenarına yürüdü ve yoldan dağına baktı.

Araba yavaşça S şeklindeki yolda ilerlerken Starcross Tepesi'nin zirvesinde sabah oldu, pembe ve gri gökyüzü maviye döndü. Araba bir dönüşte görünürken diğer virajda kayboluyor, sonra yeniden beliriyordu.

Rafe araba yaklaştığında geri çekildi, verandaya kadar geçip bekledi. Motor durdu. Arabayı tanımasa da sürücüsünü tanıyordu. Kör eden güneşin veya gecenin karanlığının altında bile olsa, onu beş yüz metre öteden tanırdı.

Jeremy dışarı çıktı. Kısa bir duraksamanın ardından kapıyı kapadı.

Verandada ellerinde ayakkabı kutusuyla duran Rafe, Jeremy'nin kendisine doğru yaklaşıp merdivenin en altında duruşunu izledi. Üzerinde kot pantolon, beyaz tişört ve onun üstüne giydiği siyah ceket vardı, sakalı düzenli kesilmişti. Rafe şimdi ne hissetmeliydi? Rahatlama doğru olmazdı ama o olmasa ne hissedecekti?

"Kutudaki ne?" diye sordu Jeremy, başıyla ayakkabı kutusunu göstererek. Selam vermemişti. Selam verme faslını aşalı çok olmuştu. Rafe ona gözlerini dikti. Jeremy'ye benzese de sakalı yeniydi ve kızıl saçları, tıpkı kızılgerdanın kırmızı göğsü gibi pas rengiydi.

"Kızılgerdan," dedi Rafe. "Şahin kaptı ama kazara korkuttum onu. Kanadı kırık. Konuşacak zaman yok. Kuş rehabilitasyon merkezine canlı gitse şanslı sayılır." Verandadan inip kamyonetine yöneldi. "Dayan," dedi kuşa. "İyileşeceksin."

"İzin ver bakayım. Lütfen."

Pes etmek, karşı çıkmaktan daha kolaydı. Hem daha önce Jeremy Cox'un "lütfen" dediğini duymuş muydu?

Rafe kutuyu uzattı.

Jeremy kapağını dikkatle kaldırdı, yere bıraktı ve tek eliyle kuşu aldı. Rafe kuşun hâlâ hayatta olduğunu gördü. Jeremy kutunun alt tarafını kenara koyup kanlı mendili kuşun küçük, gri bedeninden hızla çözdü. Rafe onu durdurmak istese de çok geçti.

Kızılgerdan, Jeremy'nin avucunda sakince duruyordu. Rüyadan uyanırcasına başını salladı, sonra da kanatlarını açıp ormanın içine uçtu.

"Bir kanadı kırıktı."

Jeremy, "Emin misin?" dedi.

Rafe emindi. İki dakika önce hayatı üzerine bahse girerdi. "Muhtemelen şoktaydı."

"Belki de."

Çamların arasında bir kızılgerdan ötmeye başladı.

Rafe, Jeremy'ye göz attı. "Tamam, burada ne işin var?"

"Seninle konuşmam lazım."

"Hayır."

Jeremy hiçbir şey demeden döndü ve arabasına yürüdü. Şimdiden vaz mı geçmişti? Sanmıyordu. Arka kapıyı açtı, kahverengi kâğıtlı market poşetini çıkardı ve Rafe'in ayağının dibine adakmış gibi bıraktı. Hatta avuçları yukarı gelecek şekilde ellerini uzattı.

"Kentucky'da bir televizyon programı çekimim vardı."

Rafe içinde yılan varmış gibi poşeti ayağıyla dürttü. Camlar şıkırdadı. İçine baktığında beyaz şişe kapakları gördü.

"Ale-8." Rafe'in teyzesi, kocası ve adlarıyla birlikte Lexington'da, Kentucky'nin dışında yaşıyordu ve [illegible] dı de-

"İzin ver bakayım. Lütfen."

Pes etmek, karşı çıkmaktan daha kolaydı. Hem daha önce Jeremy Cox'un "lütfen" dediğini duymuş muydu?

Rafe kutuyu uzattı.

Jeremy kapağını dikkatle kaldırdı, yere bıraktı ve tek eliyle kuşu aldı. Rafe kuşun hâlâ hayatta olduğunu gördü. Jeremy kutunun alt tarafını kenara koyup kanlı mendili kuşun küçük, gri bedeninden hızla çözdü. Rafe onu durdurmak istese de çok geçti.

Kızılgerdan, Jeremy'nin avucunda sakince duruyordu. Rüyadan uyanırcasına başını salladı, sonra da kanatlarını açıp ormanın içine uçtu.

"Bir kanadı kırıktı."

Jeremy, "Emin misin?" dedi.

Rafe emindi. İki dakika önce hayatı üzerine bahse girerdi. "Muhtemelen şoktaydı."

"Belki de."

Çamların arasında bir kızılgerdan ötmeye başladı.

Rafe, Jeremy'ye göz attı. "Tamam, burada ne işin var?"

"Seninle konuşmam lazım."

"Hayır."

Jeremy hiçbir şey demeden döndü ve arabasına yürüdü. Şimdiden vaz mı geçmişti? Sanmıyordu. Arka kapıyı açtı, kahverengi kâğıtlı market poşetini çıkardı ve Rafe'in ayağının dibine adakmış gibi bıraktı. Hatta avuçları yukarı gelecek şekilde ellerini uzattı.

"Kentucky'da bir televizyon programı çekimim vardı."

Rafe içinde yılan varmış gibi poşeti ayağıyla dürttü. Camlar şıkırdadı. İçine baktığında beyaz şişe kapakları gördü.

"Ale-8." Rafe'in teyzesi, kocası ve atlarıyla birlikte Lexington'da, Kentucky'nin dışında yaşıyordu ve bu kendi de-

yimiyle yerel atıklarıydı. Rafe çocukken her bahar tatilini teyzesiyle geçirirdi. Yakın arkadaşlarken Jeremy'yi de yanında götürmüştü ve birlikte bütün hafta bu içkiyi su gibi içmişlerdi.

"O bahar tatilinde bundan çok fazla içince teyzen bizi bizzat almaya yollamıştı, hatırlıyor musun?" diye sordu Jeremy.

O hâlde adak değil, tekrar on dört yaşında olmanın tadına bakmak için bir şanstı.

"Şimdi kirazlısını yapıyorlar," dedi Jeremy. "Delice, değil mi?"

"Vay be." Tatlılığını hatırlayınca Rafe'in ağzı sulandı. Ama yine de tereddüt etti.

"Rafe," dedi Jeremy. Sadece böyle demişti. Sadece adını söylemişti. Ancak adı değildi. Jeremy dışında kimse ona "Rafe" demiyordu. Annesi "bebeğim" derdi ve hep öyle diyecekti. Babası ona, insanların sırf makam, onu elinde tutan kişiden önemli olduğu için "Bay Başkan" dediği gibi "oğlum" derdi.

Fakat kendi aklında da Rafe'di. Jeremy ona böyle seslendiğinde, on beş yıldır ilk defa gerçek ismini duymuş gibi hissediyordu.

"Pekâlâ," dedi. "On dakika ayırabilirim."

Jeremy tişörtünün yakasına uzanıp küçük, oval madalyon uçlu bir zincir çıkardı. Rafe ne olduğunu çok iyi biliyordu. Aziz Hubert madalyonu.

Sonra Jeremy uzanıp Rafe'in boynundaki gümüş zinciri hafifçe çekerek onun tişörtünün altındaki madalyonu çıkardı. Aziz Anthony.

Şahinin pençesindeki kızılgerdan gibi yakalanmıştı. Hastanede madalyonları değiştirmişlerdi. Jeremy onunkini takıyordu. Rafe de Jeremy'ninkini.

Jeremy'yi kovmak, sepetlemek, sessiz muamelesi için onu cezalandırmak istedi. Ancak yapamazdı. On beş yılda insan, so-

nunu dahi göremeyeceği kadar uzun bir domino sırası oluşturabiliyordu. Fakat birinin, yalnızca düşerken çıkan o *tıktıktıktıktık* sesini duymak için bile olsa ilk dominoyu devirmesi gerekiyordu. Sonsuza kadar yerlerinde kalamazlardı.

Ayı. Kuş. Şimdi de Jeremy. Her şey yıkılıyor ya da yerine mi oturuyordu?

Rafe, "Tamam. On beş dakika," dedi.

Ay Işığı Kitaplığı
@ayisigikitap

5. BÖLÜM

Rafe, Jeremy'yi kulübesine aldı.

"Hemen dönerim. Bunları kaldırayım," dedi. Market poşetini küçük koridor mutfağa götürerek içindekileri buzdolabının arkasına koyup kendisinden sakladı. Kapıyı bir dakika fazla açık tutarak serin havayı ciğerlerine çekti.

Jeremy buradaydı. Kulübesinde. Bu tepede. On beş yıldır yüz yüze görmediği Jeremy şu anda oturma odasındaydı. Bu anı milyonlarca kez hayal etmişti ancak gerçekleştiğinde ne yapsa bilmiyordu. Kendisini terk ettiği için suratına yumruk mu atsaydı? Onu kovsa mıydı? Canı acıyana kadar sarılsa mıydı?

Kendini toparlamak zorundaydı. Bu sabah ağır silahlı üç kaçak avcıyı korkutmuş ve siyah bir ayıyla yüzleşmişti. Jeremy Cox'la konuşabilirdi.

Fakat Jeremy ondan her ne istiyorsa yapmamaya karar verdi. Jeremy on beş yıl önce sorduğu sorulara cevap vermeden olmazdı.

Buzdolabının kapağını çarpıp oturma odasına geçti. Jeremy yerdeki kartpostalları bulmuştu. Çömelmiş inceliyordu.

"Sana yolladığım kartları saklamışsın," dedi.

Rafe de eğildi, kalın bir kartpostal yığınını eline aldı, sonra da hepsini dolabın yanındaki kâğıt çöpüne attı. Jeremy görmeden önce onları kaldırmayı diledi. Gerçi önemi yoktu. Jeremy Cox'dan saklanmak mümkün değildi.

"eBay'de satıyorum. Artık ünlüsün ya."

"Komikmiş. Pitcairn Adaları'ndan kartpostal yollamak ne kadar zordu, biliyor musun?" Kutudaki kartpostalı alıp Rafe'in yüzüne doğru salladıktan sonra tekrar çöpe fırlattı.

"Kuş için ayakkabı kutusu gerekiyordu," dedi Rafe. "Ayrıca on beş dakikanı boşa harcıyorsun."

"Çoktan başladı mı?"

"Bir dakika önce." Rafe kol saatini gösterdi. "O yüzden hızlı konuş."

Jeremy kartpostal meselesini çoktan atlatmıştı. Doğrulup dikkatini Rafe'in duvarlara, tavana, hatta çatı katındaki yatak odasına çıkan ahşap merdivenlere çizdiği resimlere verdi. Annesi resimlerini asitin içine düşmüş Bob Ross'a benzetmişti: Çıldırmış ağaçlar, imkânsız dağlar, tuhaf vadiler. Rafe odaya her girdiğinde farklı bir şey görecek şekilde boyamıştı.

"Kaybolduğumuz zaman hakkında herhangi bir şey hatırlıyor musun?" diye sordu Jeremy.

"Hiçbir şey," dedi Rafe.

"Emin misin?"

"Evet, niye?"

Jeremy ona doğru döndü. "Ne kadar sürem kaldı?"

"On üç dakika. Buraya neden geldiğini söylemeye yeter."

Jeremy pencerenin yanına giderek dışarı baktı. Dışarıda, ormanın içine giden patika dışında görülecek bir şey yoktu

"Burası neydi?" dedi Jeremy. "Starcross Tepesi mi? Bir tür doğa koruma alanı mı?"

"On beş dakikayı evim hakkında konuşarak mı harcamak istiyorsun?"

"Hızlı konuş. Kısa sürede fazla kelime kullan. Başla."

"Sadece bir tepe. Yaklaşık dört bin dönüm. Göz kulak olman gereken balta girmemiş bir orman. Tepenin kendisinin sahibi ben değilim ama babam emekli olduktan sonra bu kulübeyi avlanmak için satın aldı. Artık benim. Göz kulak olma karşılığında araziyi kullanabiliyorum."

Jeremy pencereye sırtını döndü. "Burayı seviyor musun?"

Rafe omuzlarını silkti. "Evet. Babamla anlaştığımız tek şey bu. Burada ölmek istediğini söylemişti. Dileği gerçek oldu."

"Üzgünüm." Jeremy'nin sesi neredeyse samimiydi. Rafe inandırıcı bulmadı.

"Öyle mi?"

"Senin için üzgünüm."

Jeremy pencereden dönerek Rafe'in geniş bir bahar ormanını resmettiği doğu duvarını işaret etti. Pembe ve yosun yeşili bitki örtüsünün altında hayvanlar koşuyor, sıçrıyor, dans ediyordu; gümüş bir kaplan, altın rengi yaban kedisi, kar beyazı geyik ve duman grisi tilkiler.

"Güzel resim," dedi Jeremy. "Farklı. Daha fazla insan evine halüsinojenik duvar resimleri yaptırmalı."

"Burayı satacak olursam üstlerini boyayabilirim."

"Cesedimi çiğnemen gerekir," dedi Jeremy.

Rafe bundan hoşlandığını fark edince sinirlendi, Jeremy'nin söylediklerini duymamış gibi davrandı.

"Bunu da mı sen yaptın?"

Jeremy şömine rafının önünde durup tahtadan oyulmuş kargayı inceledi.

"Evet."

"Heykeltıraşlığa ne zaman başladın?"

"Yontma bir şey işte."

"Yontma değil bu. Heykel. Kendi kendine mi öğrendin?"

Jeremy tek bir küçük karga oymasına hayranlıkla bakıyorsa, kulübenin arkasındaki heykel bahçesini gördüğünde deliye dönerdi.

"Birkaç yıl önce başladım," dedi. "Resim artık, ne bileyim... Yeterli gelmeyince."

"Hayır, anlıyorum," dedi Jeremy.

Şömine rafındaki karganın yanında, Rafe'in annesiyle babasının 1989'daki balaylarından kalma çerçeveli bir fotoğraf duruyordu. O zamanlar babasının motosikleti, uzun saçları ve sakalı vardı. Annesiyse yazlık elbiseler giyer ve kovboy şapkaları takardı.

"Babana sakal yakışıyormuş. Sana yakışmıyor," dedi Jeremy.

"Annem gibi konuştun. Tıraş olana kadar eve girmeme izin vermez."

"Ailenin beyni hep annendi zaten. O nasıl?"

"İyi."

"Cenazeden sonra ona çiçek gönderdim."

"Biliyorum. Hoşuna gitti."

Jeremy davet beklemeden Rafe'in yayıyla sadağının durduğu kanepeye oturdu.

"Hâlâ babanın yayını mı kullanıyorsun?"

"İşe yarıyor," dedi Rafe. Jeremy'nin fazla rahatlamasını istemediğinden ayakta kaldı.

Jeremy sadaktan bir ok aldı. Önce geniş ucuna, sonra da Rafe'e baktı. "Ne avlıyordun orada? Ejderha mı?"

"Kaçak avcı."

"Onları öldürmedin, değil mi?"

"Kış için şişmanlamaya çalışan bir anne ayıyla yavrularını yemliyorlardı. Ben sadece korkuttum."

Jeremy oku yeniden sadağına koydu. "O hâlde iradene hayran kaldım."

Kablosu bantlanmış eski lambanın zincirine uzanacakken vazgeçip kırmızı tramvay oyuncağı eline aldı. Gülümsedi.

"Bu hâlâ sende mi?" Jeremy tramvayın tekerleklerini çevirdi.

"Tabii ki."

"Annem de benimkini saklamış."

Kayboldukları altı ay boyunca polis, annelerinden yardım çağrısında bulunmalarını istemişti. Televizyona çıkıp oğullarınızdan bahsedin demişlerdi. Kaçırılma ihtimallerine yönelik bir uygulamaydı. Rafe'in annesi, üzerinde sadece beziyle büyülenmiş hâlde *Mister Rogers' Neighborhood* izlediği de dahil olmak üzere, oğlunun bir sürü fotoğrafını göstermişti.

Nihayet bulunduklarında, Bay Roger'ın dul eşi Joanne Rogers, imzalı tramvay oyuncakları *evlerinize hoş geldiniz* notuyla birlikte hastaneye göndermişti. Dünyanın her yerinden de hediyeler gelmişti: Kıyafetler, bilgisayar oyunları, oyuncak ayılar, üniversite için para. Rafe'in sakladığı tek hediye, Hayal Ülkesi'ne giden kırmızı tramvaydı.

"Annemin öldüğünü duymuşsundur herhâlde. Kalp krizi..."

"Evet, üzgünüm," dedi Rafe. "Doktor Cox bana karşı hep nazikti."

"Eskiden ona Doktor Cox demezdin. İkimiz için de 'anneydi'."

"O dediğin uzun zaman önceydi," diye hatırlattı Rafe.

Jeremy tekerlekleri bir kez daha çevirdikten sonra tramvayı bırakıp Rafe'in gözlerine baktı.

"Sanat okuluna gidersin sanıyordum. Birkaç yıl önce başvurmamış mıydın?"

Rafe, Jeremy'ye bunu nereden bildiğini sormadı. Her yıl 18 Kasım'da, yani bulundukları günün yıl dönümünde, anneleri birbirlerini arardı. Rafe'in annesi Doktor Cox'a, Doktor Cox da Jeremy'ye anlatırdı. Bu ilk birkaç yıl dönümü araması sırasında Rafe, Jeremy'yle konuşmak istemiş ama o telefona gelmemişti. Üçüncü yıl dönümünün ardından Rafe istemeyi bırakmıştı.

"Düşünüyordum ama sonra babam öldü."

"Ee?"

"Ee mi? Eesi, gitmedim." Rafe saatine baktı. "Sonraki soru. Vaktin azalıyor."

"Sana ne? Vakit benim."

"Çünkü bir şey istediğini biliyorum. Bana anlat ki sana hayır diyebileyim."

"Neden hayır diyesin? İnadına mı?"

"Beni suçlayabilir misin? On beş yıl önce bana ormanda olanları anlatman için yalvardım sana ama reddettin."

Bahaneler, açıklamalar bekledi. Fakat Jeremy omuzlarını silkti. "Hayır, seni suçlayamam," dedi. "Rollerimiz değişse ben de sinirlenirdim."

"On dakika. Ne istiyorsun? Hemen söyle, yoksa saatimi beş dakika ileri alacağım."

Jeremy dirseklerini dizlerine koyarak öne eğildi ve hâlâ ayakta duran Rafe'e baktı.

"Yardımına ihtiyacım var."

"Benim?"

"Bir dosya için. Ormanda kaybolan bir kız."

"Yardımıma ihtiyacın yok. Hiçbir zaman olmadı."

"Şimdi var ama. Bizden beş yıl önce Karga'da kaybolmuş. On üç yaşındayken. Shannon Yates. Onun hakkında bir şeyler duyduğunu hatırlıyor musun? Biz annemle buraya taşınmadan önce olmuş."

"Olabilir?" Kaybolmadan beş yıl önce mi? Yani Rafe dokuz ya da on yaşındaydı. Muhtemelen bir şeylere kulak misafiri olmuştu ama anlayamayacak kadar küçüktü. "Ne olmuş ona?"

"Kız kardeşi onu bulmamı istiyor."

"Hâlâ yaşıyor mu?"

"Sanırım. Hâlâ Karga'da."

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Çok ama çok iyi gizlenmiş. Medeniyetin dışında bile değil. Bulunduğu yerde medeniyetten eser yok."

Mümkün müydü? Belki. Batı Virginia'da, haritada bulunamayacak kadar ücra tepeler ve oyuklar vardı. Ayrıca Kırmızı Karga Eyalet Ormanı devasaydı, elli altı bin dönümdü. Ve yaklaşık dört milyon dönümlük Monongahela Ulusal Ormanı'na komşuydu... Birleşik Devletler'de yirmi yıl boyunca saklanılabilecek bir yer varsa, orası kesinlikle Batı Virginia'nın derin, karanlık ormanlarıydı.

"Daha önce ücra yerlere gittin. Neden ben? Neden şimdi?"

"Bu kızı bulmak için... Özellikle bu kızı. Yanıma güvenebileceğim birini almam lazım."

"Peki neden ben?"

"Bu dünyada güvendiğim tek kişi sensin."

Rafe sessizce donakaldı. Bunca yıldır tek bir kelime bile konuşmamışken Jeremy, Rafe'e dünyada güvendiği tek insan olduğunu ilan ediyordu, öyle mi? Lisedeki kız arkadaşı ansızın arayıp evlilik teklif etse daha az şok olurdu.

"Ben?"

"Burada başka biri yok. Ne diyorsun?"

Rafe derin bir nefes aldı. "Diyorum ki... Geleceğim."

"Gelecek misin?" Jeremy'nin gözleri şaşkınlıkla büyümüştü.

"Evet, ormanda kaybolduğumuz zaman ne olduğunu anlatırsan. Çabuk ol. Yedi dakikan kaldı."

Rafe saatini havaya kaldırdı.

Jeremy iç çekerek kanepeye geri oturdu.

"Hiçbir şey değişmedi. Sana on beş yıl önce de anlatamazdım. Şimdi de anlatamam."

"En azından neden anlatamadığını söyleyemez misin?"

"Gerçek anlatılamayacak kadar tehlikeli."

"Dünyada en çok güvendiğin insana bile mi?"

"Özellikle dünyada en çok güvendiğim insana."

"Hiç mantıklı değil."

"Benim için mantıklı. Ama... Şu kadarına söz verebilirim, bu kızı bulduğumuzda her şeyi öğreneceksin."

"Ama şimdi söyleyemez misin?"

"Hayır."

"Neden söyleyemediğini de söyleyemez misin?"

"Hayır. Ama keşke söyleyebilseydim. Bunu o kadar çok istiyorum ki, Rafe. Canımı yakacak kadar."

"Bana bir şey söylemek zorundasın, Jay."

Jeremy, kanepenin karşısındaki tekli koltuğu gösterdi. Rafe istemeden de olsa oturdu.

"Özür dilerim," dedi. "Senden habersiz ortadan yok olduğum için özür dilerim. Geri döndüğümüzde hastanenin otoparkında yüzlerce haber minibüsü vardı. Hatırlıyor musun?" diye sordu Jeremy. Rafe başıyla onayladı. "Annem beni olabildiğince hızlı çıkarmak istedi. Uzun vedalara zaman yoktu."

Veda etmişlerdi ama Rafe kendini Jeremy'nin birkaç haftalığına gideceğine ikna etmişti. En fazla iki, üç ay. On beş yıl süre-

ceğini tahmin etmemişti. O zamanlar birbirleriyle konuşmadan on beş dakika bile geçirmiyorlardı.

"Anlıyorum. Hakikaten. Ama o minibüsler bir haftadan sonra gittiler. Beni arayabilirdin. Yazabilirdin."

"Yapabilirdim, evet ama iki seçeneğim vardı. Ya olanlar hakkında sana yalan söyleyecek ya da hiçbir şey söylemeyecektim. Sana yalan söylemek hoşuma gitmiyor. Hatta *nefret* ediyorum. Geriye bir tek sessizlik kalmıştı."

"On beş yıllık sessiz muameleni çekmektense yalan söylemeni yeğlerdim."

Jeremy gözlerine baktı. Ardından gülümsedi. "Arkadaş canlısı uzaylılar tarafından kaçırıldık, zaman ve mekânda uçarak hoş zaman geçirdik. Müzikal şarkılar ve Orionlu dansçı kızlar* vardı. Bu nasıl?"

Rafe ona ters ters baktı. "Haklısın. Sessizliğin daha iyiymiş."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Sana ihtiyacım vardı," dedi Rafe. "Anlıyorsun, değil mi? Yardımına ihtiyacım vardı ama asla etmedin. Beni kaç kere psikiyatri koğuşuna yatırdılar biliyor musun?"

"Üç," dedi Jeremy öylece. "Üç kere. On yedi yaşındayken, uyurgezerlik sırasında babanın kamyonetini çaldın ve I-68 otoyolundaki yedinci çıkıştan hemen önce yoldan çıktın. Yirmi yaşındayken köpek gezdiren iki kişi seni Cheat Gölü Yolu'nda şaşkın hâlde buldu. Yirmi iki yaşındayken de arabanı bir hendeğe sürüp eski evimin arka bahçesinde uyandın. Tanın, dissosiyatif füj. Yatağında uykuya dalıp evden kilometrelerce uzakta uyanıyorsun. Sence Karga'ya dönüp durmaya çalışman sadece tesadüf mü? Ve fark etmediysen söyleyeyim, belli ki bilincin beni de yanında götürmek istiyor."

---

* *Star Trek (Uzay Yolu)* evrenindeki Orion ırkına gönderme yapılmaktadır. -çn.

Rafe sessizce donakalmıştı. Jeremy her şeyi biliyordu.

"Sen nereden—"

"Annemden," dedi Jeremy.

"Doğru ya. Doğru."

"Baban öldükten sonra o nöbetlerden birini geçirdin mi?"

Rafe bakışlarını kaçırdı.

"Bunu hayır kabul edeceğim," dedi Jeremy. Tekrar Rafe'in gözlerine baktı. "O gittikten sonra uykunda koşmayı bırakman ilginç."

"Babam öldükten sonra buraya taşındım. Ormanda daha iyi uyuyorum. Geri dönmemek senin seçiminken babama suç atma."

"Gel benimle. Karga'daki kadını bulmama yardım et. Hayatım üzerine yemin ederim, bilmek istediğin her şeyi öğreneceksin."

"Ne bilmek istediğimi söylersen yardım ederim."

"Öyle olmaz."

Rafe iç geçirdi. "O zaman olmaz." Jeremy ile dönüp durmaktan başı dönüyordu.

"Bana şöyle bir savurmanın yardımı olur mu?" diye sordu Jeremy. "Tek bir sağlam yumruk at. Hak ettiğimi kabul ediyorum. Hadi. Karın. Kaburgalar. Çene. Umurumda değil."

Jeremy ayağa kalkıp beklerken kollarını uzattı.

Rafe az kalsın yapıyor, tam karnına yumruğu indiriyordu. Adil olurdu. Sonuçta Jeremy hayatından ansızın kaybolduğunda karnına yumruk yemiş gibi hissetmişti. Hâlâ aynıydı.

"Vaktin doldu," dedi. "Artık gidebilirsin."

Jeremy ona baktı, ardından gülümseyip efendisine selam veren bir şövalye misali eğildi.

"Emredersiniz, Majesteleri."

ANLATICININ KÖŞESİ

Doğrusu...

Geçmişinizden birinin, on beş yıl boyunca sessiz kaldıktan sonra kapınızda belirdiğini ve size kendisiyle ormana gitmeyi teklif ettiğini hayal edin. Gider miydiniz? Evet, ben de sanmıyorum.

@ayisigikitap

6. BÖLÜM

Jeremy'nin aramasını beklemek Emilie'yi annesinin tahlil sonuçlarını beklediği o korkunç günlere geri götürdü. *Annesinin altı ayı mı vardı? Bir yılı mı?*

Şimdiyse ablasına bir güne mi yoksa bir haftaya mı kavuşacağını düşünüyordu. Kavuşabilecekler miydi? Yoksa asla görüşemeyecekler miydi?

Günde onlarca kez, kendine bulamadığı şeyi Jeremy'nin bulduğunu hatırlatmak için annesinin Azize Agatha madalyonunu tutuyordu. Jeremy'nin yeteneklerinin fiziksel bir kanıtı olsa da, Emilie yirmi yıldır ölü olduğu varsayılan ablasının bir yerlerde yaşadığına inanmakta hâlâ güçlük çekiyordu.

Telefon beklerken çantasını toplamak dışında ne yapacağını bilmiyordu. Ama neyi yanına alacaktı ki? Jeremy'ye ne alması gerektiğini sorduğunda, şifreli ve nedense korkutucu bir cevap vermişti.

Evinin yandığını düşün. Sadece kurtarmak isteyeceklerini al.

Yangında neyi kurtarırdı?

Elbette annesinin fotoğraflarını. Telefonunda annesiyle binlerce fotoğrafları vardı ancak en sevdikleri, çocukluğundan kalma, evin her yerindeki duvarlara asılı ya da şömine raflarında duran çerçeveli fotoğraflardı. İki tane seçti. İlki, kırk dokuz yaşında, olduğundan genç görünen annesinin Emilie'yi evlat edindiği gün çekilen fotoğrafıydı. Bebek Emilie kucağında çığlık çığlığa ağlıyordu. Emilie o fotoğrafta ağlıyor olabilirdi ancak annesinin gülümsemesi neşe saçıyordu.

Seçtiği diğer fotoğraf, ilkokulun yıllık Sonbahar Festivali'nden kalmaydı. Emilie beşinci sınıftaydı ve okulun Cadılar Bayramı kostüm yarışması için annesiyle "Tek Yumurta İkizi" kılığına girmişlerdi. Aynı pembe elbise. Aynı pembe kurdeleli iki örgü saç. Aynı gülümseme. Üçüncü olsalar da asıl ödül, Emilie'nin soluk sarışın, annesinin ise esmer olmasına rağmen pek çok kişinin onlara ne kadar benzediklerini söylemesiydi.

Evet, yangında bu iki fotoğrafı kurtarırdı. Sırt çantasına koyduğu diğer şeyler yedek kıyafet, diş fırçası, makyaj çantası ve ablasının eşyalarından sığan her şeydi. Shannon'ın eski kitapları, şiiri, küçük oyuncak şövalyesi, kadife çantadaki aytaşı.

Bir de elbette Fritz'i alacaktı.

Nihayet, beklediği ikinci günün akşamüstü Jeremy aradı.

"Selam, haber var mı?" Emilie alıştırarak sorması gerektiğini bilse de bir saniye daha bekleyemedi.

"Gitme vakti."

"Ne? Rafe yardım etmeyi kabul etti mi?"

"Hayır, etmedi. Ama fikrini değiştirecek. Değiştirdi bile. Henüz bilmiyor, o kadar."

"Bunun ne anlama geldiği hakkında en ufak bir fikrim yok."

"Küçük, tatlı Prius'una binip Rafe'in evine gitme vakti olduğu anlamına geliyor. Onunla orada bulaşacağız."

Emilie çantasına baktı. Çılgınlıktı bu. Yirmi yıl önce kaybolmuş bir kızı bulmak için bir değil, iki tuhaf adamla ormanın içine mi girecekti? Polisin öldüğünü söylediği bir kız için?

"Gördüğünün ablam olduğuna emin misin? Shannon Yates? Adının bu olduğunu mu söyledi?"

"Hayır, başka bir isim kullanıyordu."

"Belki de o değildir?"

"Oydu."

Emilie oturma odasına geçerek Fritz'in kafesinin önünde diz çöktü. Hayvan en sevdiği tünelde derin uykudaydı. Ona bakmak, Emilie'nin içini ufak da olsa cesaretle doldurdu. Bu küçük hayatı kurtarmak zorundaydı. Jeremy'nin bulduğu kızlar kadar etkileyici olmasa da Fritz, Emilie sayesinde hayattaydı ve bu da bir şeydi.

"İkinizi Reddit'te araştırdım, Rafe'in TSSB ve bir sürü zihinsel sorunu olduğunu söylüyorlar."

"Reddit'te, Mothman, seks ticareti yapanlar ya da Scientology tarikatı tarafından kaçırıldığımız da dahil bir sürü şey yazıyor. Senin şu cesaret kitaplarına ne oldu? Kütüphaneye iade mi ettin?"

"Cesur olmak istiyorum, yemin ederim. Sadece evimin içinde cesur olmayı tercih ederim."

Fritz yuvasından çıkıp bir rampadan Emilie'ye doğru ağır ağır yürüdü ve parmak uçlarını şefkatle ısırdı. Emilie ona çiğneme çubuğu uzatınca seve seve kabul etti. Eski hayatından götürüldükten sonra hiçbir açıklama olmaksızın kendini Emilie'nin evinde bulması çok tuhaf olmalıydı. Herhâlde bir Kansas hortumuna kapılıp Oz'a gelen Dorothy gibi hissetmişti. Tabii Oz'da, Kansas'tan daha iyi durumdaydı.

"Geliyorum. Geliyorum," dedi Emilie.

"Son derece cesurca davranıyorsun. Aferin."

"Cesur falan değilim. Sadece akran baskısına karşı fazla duyarlıyım."

"Her halükârda, seninle gurur duyuyorum."

Emilie derin bir iç çekerek alnını ovaladı. "Ne yapacağım?"

"Sana yolu tarif edeceğim—"

"Google Haritalar kullanabilirim—"

"Rafe'in evi haritada yok. Mesajda tarif ederim. Çıktısını al. Kaybolduğunda sadece bekle. Ben seni bulacağım."

"Tamam," dedi Emilie. "Bir dakika. *Kaybolduğumda* mı?"

Fakat Jeremy çoktan kapatmıştı.

Emilie doğa yürüyüşüne çıkar gibi bot, tayt, kazak, kapüşonlu ve ponponlu bir bere giydi. Fritz'e, dış etkenlerden dolayı ölse bile en azından sevimli olacağını söyledi. Çantasını arabaya, Fritz'i de taşıma çantasına koydu. Evine son bir kez baktı. Hepsini iptal etmek nasıl kolay olurdu... Jeremy'ye mesajla, *Boş ver. Ablam yaşıyorsa beni bulabilir. Sağ ol ama almayayım,* diyen bir mesaj atabilirdi. Ardından evine döner, çantasını boşaltır ve birkaç gün ya da hafta boyunca uyurdu.

Kulağa güzel geliyordu. Ta ki uyanıp evde yalnızca sıçanla konuşabileceğini fark edene kadar. Annesi burada olsa ne diyeceğini biliyordu...

"Anne, korkuyorum."

"Biliyorum, Emmielou. Ama korku bir histir, bahane değil."

Pekâlâ. O zaman korksa da yapacaktı.

Emilie arabasına bindi, emniyet kemerini taktı ve geriye bir daha bakmadan uzaklaştı.

Jeremy'nin tarifine uyarak Route 50'den Blennerhassett Adası Köprüsü üzerinden Ohio Nehri'ni geçti, oradan da Batı Virginia'ya yöneldi.

Başta, Ohio ile Batı Virginia arasında fazla fark göremedi ama NorthWestern Ücretli Yolu'nda birkaç kilometre ilerledikten sonra her şey... *Tuhaflaştı.* Nedenini tam olarak anlamıyordu, yalnızca Ohio Nehri'ni aşıp sınırı geçerken havada bir şeyin değiştiğini hissetti. Rakım yüzünden miydi? Batı Virginia bir dağ eyaletiydi, o yüzden sanki giderek gökyüzüne yaklaşıyordu. Fakat daha fazlası vardı. Buradaki gölgeler ağır, gökyüzü daha gri, rüzgâr daha sertti. Yoksa Emilie mi hayal ediyordu?

Ve güzelliği... Bu dağların, ekim ayının tüm gölgeleriyle uzanan sonsuz tepelerin bu kadar güzel olduğunu bilse her yıl gelirdi. Gerçek gibi görünmüyordu. Neredeyse güvenilemeyecek kadar güzel, güvende hissettirmeyecek kadar nefes kesiciydi.

Ve tabii ki kayboldu. Dikkatli bakıyor, çok yavaş sürüyor olsa da Rafe'e giden yolun dönüşünü iki kere kaçırdı. En sonunda gizli girişi buldu. Buradaki ağaçlar, yabancılardan koruyan gözcülermiş gibi yoğun ve sarkıktı.

Emilie'ye farklı bir dünyaya girmiş hissi veren ürkütücülük, ormanın ortasındaki sarmaşık kaplı kulübeye ulaştığında iyice büyüdü. Görünürde araba yoktu ancak yine de ön kapıyı çaldı. Tıklatırken tüm vücudu titriyordu. Açan olmayınca arka tarafa geçti.

Orada, iki kişinin yan yana geçebileceği kadar geniş bir kemerli girişi olan, ahşap gizlilik çitleri buldu. Yalnızca başını uzatıp "Merhaba?" diye bağırmak isterken onları gördü.

Kaplanlar. Atlar. Kargalar. Bir tilki. Bir akbaba. Bir tekboynuzlu at. Hepsi ahşaptan oyulmuş ve parlak renklere boyanmıştı, öyle ki Emilie büyülü bir hayvanat bahçesine girdiğini sandı. Üst üste yığılmış taşlar, sarmaşıklarla kaplı geçitler oluşturuyordu. Yosunlu yollar, hiçliğe açılan merdivenlere çıkıyordu. Bir kedinin geçebileceği genişlikteki ahşap yaya köprüsü, çocuk

havuzu büyüklüğünde renkli bir göletin üzerinde uzanıyordu. Orağa benzer kıvrık bir direkten, yüzünde gülümsemeyle hilal şeklinde bir ay sarkıyordu.

Emilie görünmez eller tarafından yönlendirilir gibi tuhaf bahçeye girdi ve kendini, uzun zaman önce ölmüş bir ağacın gövdesinden oyulmuş kız heykeline bakarken buldu. Benzerliğe hayret ederek uzun bir süre ona bakakaldı.

Jeremy'ye hızla mesaj attı: *Tamam, şimdi sana inanıyorum.*

Starcross Tepesi'ne posta gelmediğinden, Rafe postalarını almak için en yakın kasaba olan Kingwood'a gitmek zorundaydı. Jeremy gelip gittikten iki gün sonra postaneye gidip kutusunu açtı. Neredeyse boştu. Jeremy'den gelen tek bir kartpostal dışında bir şey yoktu.

Kartpostalın önünde Morgantown'ın nehir kenarı vardı. Monongahela Nehri'ne tehlikeli derecede yakın inşa edilmiş eski tuğla binalar, karanlık suya düşmekten sadece birkaç ağaç ve bir doğal afet uzaktaydı. Jeremy arkasına "436" yazmıştı.

Sokak adına gerek yoktu. Rafe bu sayıyı biliyordu. Jeremy'nin Park Sokak'taki eski evinin numarasıydı.

Yani bu sadece kartpostal değildi. Davetiyeydi.

İster kabul et ister etme mi? Giderse ne olacaktı? Çıkmaza girecek başka bir gereksiz tartışmaya mı gireceklerdi? Fakat gitmezse, Jeremy ile yüzleşemeyecek kadar korkak mıyım diye düşünürdü. İkisi de kulağa pek iyi gelmese de yenisini ekleyemeyecek kadar çok pişmanlığı vardı.

O yüzden Kingwood'dan Morganatown'a kadar elli beş kilometre yol kat etti. Yıllardır orada yaşamamış olsa da orası hâlâ eviydi. Yavru Kurtlar. Erkek İzciler. Kartal İzciler. Kilise. Babasıyla Maple'daki hırdavatçıya yaptıkları yolculuklar. Kaybolarak yanlışlıkla ünlü olmasa hâlâ burada yaşıyor olabilirdi. Jeremy ile Batı Virginia Üniversitesine gitmeyi planlıyorlardı. Annesi orada müzik öğrettiği için ücretsiz girebilirdi, Rafe de harika bir sanat programları olduğunu duymuştu. O zamanlar birlikte bir gelecek hayal ederlerdi. Liseden sonra üniversiteye geçecekler, yurda taşınacaklar ve elbette birlikte kalacaklardı. Plan buydu. Rafe hâlâ bazen kaybolmasalar, plana bağlı kalabilseler nerede olacağını düşünüyordu. Ama çok geçti. O geçmiş kaybolmuştu ve bulması mümkün değildi.

Rafe, Park Sokak'a giderken okulun önünden geçti. Hava yedi derece olmasına rağmen üniversiteli çocuklar şortlar ve kapüşonlular giymişlerdi. Yaşayamadığı geçmiş bir hayatın hayaletleriydi bunlar.

High Sokak'tan devam ederken kahvecileri ve Morgantown'ın en sevdiği hemşehrisi Don Knotts'ın, Barney Fife kostümlü bronz heykelini, ardından her yaz odalarını boyadığı Hotel Morgan'ı geçti. Kasabadaki en iyi Monongahela Nehri manzarası oradaydı.

Evine dönmek hiçbir zaman kolay olmamıştı. İnsanlar ikiyle ikiyi toplayıp, "Bir dakika, sen *o* Ralph Howell mısın? Şu kaybolan?" demesinler diye başını eğik tutup adını mırıldanarak söylemeyi öğrenmişti.

Çünkü bu kasabada her daim kayıp çocuklardan biri olacaktı. Kayıp ve geride bırakılmış. Bulunduktan sonra, annesi Jeremy'yi İngiltere'deki ailesinin yanına kaçırmış, Rafe de liseye yalnız dönmüştü. Geleceğine hiçbir zaman başlayamamıştı.

Jeremy'siz bir gelecek hayal edemiyordu. Bazen, hâlâ hayatın yaşamasını beklediğini hissediyordu.

Belki de bu yüzden sola dönüp 436 Park Sokak'a ilerledi. Çünkü yeniden başlamak için son şansı olabilirdi.

Rafe, Jeremy'nin Büyük Mavi Canavar dediği evin önüne park etti. Güzel isimdi. Üç katlı. Gök mavisi. Gri taş bacalı. İki kişi, yani klasik piyanist ve Batı Virginia Üniversitesinde müzikoloji profesörü olan Doktor Mary Cox ve Jeremy için beş yatak odalı.

Güzel, eski bir evdi ve Rafe çocukken ona hayranlıkla bakardı. O zamanlar posta kutularından bile etkilenirdi. Önünde at süren bir adam olan ve üzerindeki pirince MEKTUPLAR yazılmış, siyah, kaideli bir kutuydu. Ayrıca böyle pencereleri sadece Katolik kiliselerinde görmüştü. Doktor Cox'a bu tuhaf pencerelerin adını sormak zorunda kalmıştı. *Mızrak pencereler.* Adını mızraktan alıyordu. Kılıç gibi sivriydi. Bir nevi kılıç pencerelerdi.

Kılıç pencerelerin hepsi karanlıktı. Birkaç yıl önce, birisi Jeremy'nin eski evini pansiyona çevirmeyi denemişti ancak Büyük Mavi Canavar şimdi yeniden satılıktı. Ön kapıda bir emlakçının afişi asılmıştı. Rafe pencerelerden birinden içeri baktığında müzik odasındaki el ilanları ve kartvizitlerle kaplı oyun masası sayılmazsa tamamen boş olduğunu gördü. Yanlış görünüyordu. Jeremy'nin her gün annesinin emriyle alıştırma yaptığı piyano yoktu. Rafe'in dinlerken çizim ya da ev ödevini yaptığı kanepe yoktu.

Burada Jeremy de yoktu.

Belki ön verandada kendisini beklemesini umduğu için Rafe deliydi ama yine de hayal kırıklığına uğramıştı. Jeremy'nin kızları bulmaya dair neredeyse mucizevi becerisi hakkındaki tüm

haberleri görmezden gelmeyi denese de herkesi her daim bulabileceğine içten içe neredeyse inanıyordu. Jeremy'de gerçekten böyle bir yetenek varsa, Rafe'in burada kendisini beklediğini de biliyor olmalıydı.

Babası onu uyarmaya çalışmıştı. Yıllar önce, Jeremy gibi biriyle arkadaşlık kurmanın kötü bir fikir olduğunu söylemişti. Farklı dünyalardan geliyorlardı. Çok farklı. Rafe bir çakaldı. Jeremy ise safkan *poodle*. Çakallarla *poodle*ları birlikte koştururken görmezdiniz, değil mi? Çakallar, süslü evlere ait değillerdi. *Poodle*lar geceleri ormanda hayatta kalamazlardı. *Poodle*lar numara yaparlardı. Çakallarsa hayatta kalırlardı. Acımasızca bir söz olsa da aslında... Jeremy ile annesinin bir *poodle*ı vardı. Adı Martha'ydı ve Rafe o köpeği en az kendisini sevdiği kadar sevmişti. Evi de sevmişti. Okuldan sonra ödevlerini yapmak üzere Jeremy ile beraber hep oraya giderlerdi. Doktor Cox onlara kaymaklı ekmek ve sütlü sıcak çay ikram ederdi. Onun sayesinde, Rafe sıcak çayın mikrodalgada değil, su ısıtıcıda veya çaydanlıkta yapılması gerektiğini biliyordu. Konçerto ve sonat arasındaki farkı biliyordu. Ayrıca, soğuk, karanlık ormandaki bir çakal olmaktansa sıcak bir evde *poodle* olmayı tercih edeceğini biliyordu.

Fakat belki de babası haklıydı. Ne de olsa sıcak bir evde değildi. Yapayalnız dışarıdaydı ve Jeremy görünürde yoktu.

Ne olur ne olmaz diye kapı zilini çaldı. Açan olmadı. Elbette. Gitmek üzere döndüğünde birinin, sokaktan görünmesin diye gizli hâlde verandaya bir paket bıraktığını gördü. Kahverengi kâğıt ve iple sarılmış, geniş, düz bir dikdörtgendi. Kâğıda siyah keçeli kalemle Rafe'in baş harfleri yazılmıştı.

Jeremy buraya gelmişti.

Rafe bunun resim olduğunu anında anladı. Bu şekilde başka hiçbir şey olamazdı. Hediye miydi? Barış teklifi mi? Ne olduğunu

bildiğini düşündü. Jeremy'nin annesinde, Franz Marc'ın *Tilkiler* tablosu vardı ve Rafe küçükken ona hayrandı. Geometrik, neredeyse kübist tarzda iki kızıl tilki tuvali dolduruyordu. Ressam, iki tilkide de aynı kırmızıyı kullandığından ikisini birbirinden ayırt etmek imkânsızdı. Doktor Cox'un, "Bir gün sen de yapabilirsin," dediğini hatırladı. Jeremy gözlerini devirerek, "Bir gün mü? Şimdi bile daha iyisini yapabilir," demişti.

Rafe bunu asla unutmamıştı çünkü on dört yaşındaki çocuklar böyle şeyleri asla unutmazlardı.

Şimdi bile, resimlerinde ağırlıklı olarak Marc'ın parlak renklerinden, tuhaf hayvanlarından, vahşi çizgilerinden esinleniyordu. Çakısıyla ipi kesti ve kâğıdı dikkatle çıkardı.

Tilkiler değildi.

Rafe'in, sanat terapisinde yıllar önce yaptığı resimlerden biriydi. Terapist ondan füj durumuna girdiği gecelerde gördüğü rüyaları çizmesini ya da boyamasını istemişti. Bu da onlardan biriydi.

Bu evde, annesinin piyanosunda oturan, on dört yaşındaki Jeremy'nin ekspresyonist bir tablosuydu. Sıradan bir sahne olsa da piyanonun açık kapağının köşesine kırmızı bir karga tünemişti. Bu rüyada, kırmızı karga bitene kadar parçayı dinlemişti. Ardından pencereden uçup gitmişti. Jeremy, Rafe'e dönerek, "Gitme vakti," demişti.

Ancak Jeremy bu resmi nereden almıştı? Rafe eski terapi resimlerinin hepsini atmıştı. Ayrıca neden ona şimdi geri veriyordu?

Belli ki dikkatini çekmek içindi. Üstelik işe yarıyordu.

Rüyadaki Jeremy'nin sesini neredeyse duyabiliyordu.

Gitme vakti.

Rafe resmi alarak kamyonetine taşıdı. Doğrudan kulübesine sürdü.

Oraya vardığında, tamponu SATIN ALMA SAHİPLEN ve KİM KİMİ KURTARDI? gibi etiketlerle kaplı beyaz bir Prius garaj yolunda duruyordu. Jeremy'nin arabası değildi. Ayak izlerine bakılırsa bir kıza aitti.

Kız doğrudan çalıya basmıştı. Rafe izleri takip etti ve çitle çevrili arka bahçesine girdiğini gördü. Uçları pembeye boyanmış, uzun sarı saçlı genç kadını orada buldu. Kadın günlerce yürüyüş yapacakmış gibi bot, tayt, kazak ve ceket giymişti. Rafe kaybolduysa onu korkutmak istemedi.

Ona doğru yürüdü ancak kadının sırtı hâlâ dönüktü.

"Hey, yardıma ihtiyacın var mı?" Ya duymamıştı ya da artık yalnız olmamasını umursamıyordu. Boynuzdan taç takan kızın ahşap oymasına odaklanmıştı.

"Sen Rafe misin?"

"Evet, sen—"

Kadın dönüp ona baktı. Ardından Rafe oyma kıza göz attı.

Kadın heykeli işaret etti. "Benim adım Emilie. Bu da benim ablam."

"Emin misin?" diye sordu Rafe. Kadın telefonunu uzatarak aynı kıyafetleri giymiş, aynı gözlere ve Yunan burnuna sahip kızın fotoğrafını gösterdi.

"Emin," dedi Jeremy.

Rafe döndüğünde, muhtemelen yolda arkasından gelen Jeremy oradaydı.

"Resmi almışsın," dedi Jeremy. Soru sormamış, beyanda bulunmuştu. Yanlarına geldi.

"Aldım."

"İstersen beni hâlâ yumruklayabilirsin," dedi Jeremy. "Daha iyi hissedeceksen."

"Hissederim," dedi Rafe. On beş yıllık yalnızlık, öfke, çaresizlik... Jeremy'nin kaburgalarına inen tek yumrukla açığa çıktı. Sağlam bir yumruktu. Sadece parmak eklemlerini kullanmıştı.

Jeremy öne doğru sendeleyince Rafe onu tuttu ve birlikte yere çöktüler. Arkalarındaki Emilie inledi.

"Bana tek bir şey söyle," dedi Rafe kulağına. "Kaybolduğumuz zamanla alakalı tek bir şey. İnanabileceğim tek bir şey."

Jeremy zar zor nefes aldıktan sonra konuştu. "Sen geri dönmek istemediğin için o kadar uzun süre kaldık."

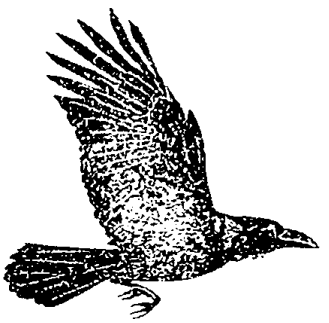
Evet, buna inanabilirdi. Doğrulup elini uzattı. Jeremy tutunca Rafe onu ayağa kaldırdı.

"Pekâlâ, içeri gel," dedi Rafe. Kendisine şokla bakan Emilie'ye göz attı. "Sen de."

@ayisigikitap

ANLATICININ KÖŞESİ

Başka Bir Yer

Anlatıcınızın son derece güvenilir kaynaklardan öğrendiğine göre, bunlar olup biterken uzak bir krallıkta, *Evvel zaman içinde* ile *Sonsuza dek mutlu yaşamışlar* kadar uzak bir yerde, bir kraliçe, etrafı kıymıklı tahtalar ve paramparça camlarla kaplı hâldeki kütüphanesinin zemininde diz çökmüş. Kırmızı bir karga, on beş yıldır kilitli bir hazine kutusunda duran kitabın üzerindeki mor, kadife mindere konmuş ancak kutu artık boşmuş.

"Haberler nasıl, casusum?" diye sormuş kraliçe.

Karga, kraliçeye sırlarını şakımış.

"Ah, o olmasın. Herkes olsun ama o olmasın. Ben de bundan korkuyordum." Ağır ağır, yorgunlukla iç çekmiş. "Ama ondan başka kim çalmak isteyecek ki?"

Karga sırlarla dolu başka bir şarkı söylemiş zira bu dünyada kargalar sadece gaklamıyormuş. Görüyorlarmış. Görüyorlar ve gördüklerini şakıyorlarmış. Ve bu karga, dünyanın değişmek

üzere olduğunu anlatan bir şarkı söylüyormuş. Kaybolanlar eve dönüyorlarmış ama kutlama ziyafetine başlamadan önce kavga etmek zorundalarmış.

7. BÖLÜM

Rafe buzdolabından üç bira ve Jeremy için donmuş bezelye çıkardı. Jeremy kanepeye uzanınca bezelyeleri ona fırlattı.

"Al," dedi. Jeremy'yi bu kadar sert yumrukladığı için kendiyle gurur duymuyordu. Fakat sağlam bir yumruk olduğunu inkâr edemezdi.

Jeremy tişörtünü kaldırıp kırmızı izi gösterdi. "Ah, güzel. Jüpiter'in kırmızı fırtınasına benziyor."

"Hiç güzel değil." Emilie, Rafe'e ters ters baktı. "Canını sıktılar diye insanları yumruklayamazsın."

"Prenses?" dedi Jeremy. "Batı Virginia'ya hoş geldin."

"Ohio'yu özlüyorum."

Rafe Emilie'ye bakarak, "Üzgünüm," dedi.

"Öyle mi?" diye karşılık verdi Emilie. Jeremy'nin başının yanındaki kanepe koluna tünemişti. Jeremy arkasından ses çıkarmadan, *Evet de*, dedi.

"Evet?" dedi Rafe.

"Güzel. Çünkü kaburgalarını kurabilirdin, tamam mı? Hiç hoş değil."

"Bir yerini kırdım mı?" diye sordu Rafe, Jeremy'ye.

"Sadece bir sıyrık. Senin elin nasıl?"

"Daha iyi olmuştu." Rafe parmaklarını esnetti. "En az bir hafta çekmekten uzak durmam gerekecek."

"Hey," dedi Emilie. "Kadın var burada."

"Affedersin. Eski bir şakadır. Onu suçla." Jeremy'yi işaret etti.

"Birinci sınıftaki İngilizce dersi," dedi Jeremy. "Bayan Melby, bir cümleyi edatla bitmeyecek şekilde yeniden yazmamızı istedi."

Rafe devam etti. "Bu denyo elini kaldırıp, 'Bu akşam duşta çekme eylemi gerçekleştireceğim,' dedi."

Jeremy burnundan gülse de irkildi. Soluklandıktan sonra, "Bana iki gün, bu denyoya da sandalyeden düşene kadar kahkaha attığı için bir gün ceza verildi. Kesinlikle değerdi," dedi.

"Siz de ablamı bulmama yardım edeceğini düşündüğüm denyosunuz, öyle mi?" dedi Emilie. "Ne düşünüyordum ki..."

Rafe artık gülmüyordu. "Adın Emilie mi?"

Başıyla onayladı. "Emilie Wendell."

"Ablanı bulmana yardım edemem, Emilie," dedi Rafe. "Kırmızı Karga'da kaybolduğumuz zaman hakkında hiçbir şey hatırlamıyorum."

"Sen yanımızda olduğun sürece," dedi Jeremy. "Ben gerisini hallederim. Tamam mı?"

Rafe, Emilie'ye göz attı. "Bize bir dakika verebilir misin?"

Cevabı, "Hayır," oldu. "Kesinlikle olmaz. Ve beni zorlayamazsınız."

"Arabanda Tylenol var mı?" diye sordu Jeremy ona.

"Gidip alırsam ona fırlatacak mısın?" dedi Emilie, Rafe'i göstererek.

"Lütfen," dedi Jeremy.

Emilie derin bir iç çektikten sonra ayağa kalktı. Rafe yüzündeki katı ifadeye gülerdi ancak kızın duygularını incitmek istemiyordu. "Dokunma ona. Elini bile sürme. Kırılırsa ablamı bulamaz."

"Söz veremem."

"Söz vereceksin," diye emretti Emilie. "İnsanları nasıl inciteceğimi bilmiyorum ama öğrenebilirim. Artık Jeremy'yi yumruklamayacaksın."

Rafe teslim olur gibi ellerini kaldırdı. "Onu yumruklamayacağıma söz veriyorum." Jeremy'ye baktı. "Ondan hoşlandım."

Emilie, "Sağ ol," derken ters ters bakıyordu. "Senin hükmün henüz verilmedi."

Tel kapının silah sesi kadar sertçe çarpmasını sağlayarak dışarı çıktı.

"Ohio'da tel kapı yok herhâlde," dedi Jeremy.

"O resmi nereden buldun?"

Jeremy doğrulup donmuş bezelyeleri orta sehpaya fırlattı. "Annen çöpten bulmuş ve anneme göndermiş. Benim almamı istedi."

"Onu atmamın bir sebebi vardı."

"Umurumda değil," dedi Jeremy. "Sırf değersiz olduğunu düşünüyorsun diye bu kadar değerli veya anlamlı bir şeyi atmamalısın. Buna sen karar veremezsin."

"Neden artık resmimden bahsetmiyormuşsun gibi hissediyorum?"

"Çünkü göründüğünden zekisin," dedi Jeremy.

"Buraya getirebilirdin. Almak için ta eski evine kadar gitmemi sağlamanın özel bir nedeni var mıydı?"

"Arkadaş olduğumuzu hatırlamanı istedim. Ya da en azından düşmanın olmadığımı. Yemin ederim, senden uzak durmak istediğim son şeydi ama bana pek şans tanınmadı."

"Aynen, aynen. Sırlar. Devlet sırları."

"Devlet sırlarından da büyük. Çok daha büyük."

Rafe eski öfkesini, sertliğini toplamaya çalışsa da çoktan gitmişti.

"Bu kızın gerçekten de yirmi yıldır sağ salim orada olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet."

"Ve biz onu tanıyor muyuz?"

Jeremy yanıt vermedi. Yalnızca Rafe'in heykel bahçesini işaret etti.

"Tamam, tanıyoruz," dedi Rafe. Aksini iddia edemezdi. "Hâlâ hayatta olduğunu nereden biliyorsun?"

"İçgüdülerimden."

"Ezik kaburgan o bence."

Jeremy alay edercesine güldü.

"Şuna cevap verebilir misin?" diye sordu Rafe. "Sadece evet veya hayır. Kaybolduğumuzda olanları anlatamamanın ya da anlatmamanın sebebi... Orada korkaklık etmem mi?"

"Hayır." Jeremy bu kelimeyi yüksek sesle, açıkça ve sertçe söylemişti. Rafe ona bakakaldı. Jeremy öne eğilerek gözlerine baktı. "Tanrım, Rafe, korkaklıkla uzaktan yakından alakan yoktu. Bana inanmayacaksın, o yüzden neden söylemekle uğraşıyorum bilmiyorum ama dinle beni, Rafe... Korkağın tam tersiydin. Kaybolduğumuzda sen... Kahraman gibiydin, aşırıya kaçacak kadar cesur, bu dünyanın ölü, diri ya da henüz doğmamış tüm prenslerinden daha soyluydun. Tanrım, sana korkak demeye cüret eden olsaydı, bunu son sözleri yapardım."

Rafe başta konuşmadı, sadece sessizce oturup Jeremy'nin konuşmasının yarattığı şoku sindirdi. Kim böyle konuşurdu? *Bu dünyadaki tüm prenslerden daha soylu...* Kimse böyle konuşmazdı. Belki başka bir dünyada, başka bir zamanda. Peki kendisi? Uzun etekler giyen, makyaj yapmayan, saçları Pentakostal tarzında uzun bir taşra annesinin taşralı çocuğu? Ve veli toplantılarına, göğüs cebine adı işlenmiş ter lekeli üniformalarla gelen elektrikçi babanın? O? Hiçbir Yer'den, Batı Virginialı Ralph Stanley adındaki çocuk?

"Haklısın," dedi nihayet. "Sana inanmıyorum."

"En azından denedim." Jeremy tekrar kanepeye oturdu.

"Ne yapmamı istiyorsun?"

"Bizimle Karga'ya gel. O kadar."

"O kadar mı?"

"Bunu sensiz yapamam"

"Yapamaz mısın, yapmaz mısın?"

"Yapabilsem bile yapmam diyelim. Sen bensiz oraya döner miydin?"

"Hiçbir şekilde dönmezdim."

"Neden? Oraya dönmenin hatırlamana yardım edebileceği aklına gelmedi mi?"

"Babam dedi ki—"

Emilie tam da bu kusursuzca kusurlu anda, elinde bir şişe Tylenol'la kulübeye dönmeyi tercih etti. Gergin bir gülümsemeyle baktıktan sonra ilacı Jeremy'ye uzattı. Jeremy şişeyi açmadı.

"Baban ne dedi?" diye sordu Emilie. "Ayrıca kimin babası?"

"Onun babası," dedi Jeremy, birasıyla Rafe'i gösterdi. "Benim babam doğduğum andan beri ölü."

"Ah, doğru, özür dilerim. Araba kazasıydı, değ

"Araba? Evet. Kaza? Hayır. Garajda arabayı çalışır hâlde bırakmak kaza sayılmaz."

Emilie, ağzı açık Jeremy'ye bakakalırken Rafe birasının ardından gülümsedi.

"Dangalak," dedi.

"Doğru ama," dedi Jeremy. "İnternette yanlış yazılması benim suçum değil."

"Özür dilerim," dedi Emilie. "Ben konuyu—"

"Kötü hissetme," dedi Rafe ona. "Acıma istediğinde ölü baba kartını açar."

Jeremy utanmazca sırıttı. "Hey, işe yarıyor ama. Artık sen de üyelik kartını alabilirsin."

"İstemiyorum," diye cevap verdi Rafe. "Kaybolduğumuzda babam her gün Karga'ya gidiyordu. İşten önce iki saat boyunca bizi arıyordu. İşten sonra da güneş batana kadar geliyordu. Arama kurtarma gönüllüleri eve gittikten çok sonra bile gitmeye devam etti. Benden yalnızca asla oraya dönmememi istedi."

Jeremy öne eğildi. "Kaybolmanın nedeni olduğunu unutuyorsun."

"Ne? Nasıl?" diye sordu Emilie.

"Bir önceki akşam kavga ettik," dedi Rafe. "Aptal bir kavgaydı. Ve bu yüzden kaybolmadık. Polislere, Goblin Şelalesi'ni bulmak için geri döndüğümüzü söylemiştin."

"İlk olarak," dedi Jeremy, parmakla sayarak. "Aptal bir kavga değildi. Eskiz defterini paramparça edip yanağını morartacak kadar sert bir tokat attı sana."

"Ne?" Emilie'nin sesi dehşet doluydu.

"Önemli değildi."

"İkincisi, Şelale'yi aradığımız için kaybolduk ama o Şelale'yi sen, annem bizi alsın da geceyi benim evimde geçir diye okula

dönen otobüsü kasten kaçırmak istediğin için bulmaya çalışıyorduk. Eve dönmek istemedin. Asla eve dönmek istemediğini söyledin."

"On dört yaşındaydım."

"Babana hiçbir şey borçlu değilsin," dedi Jeremy. "Rafe? Bunu biliyorsun, değil mi?"

Rafe, özellikle Jeremy'yle ve tanımadığı bu kadınla bu konuyu konuşmak istemedi. Yine de tartışmak yerine cevap verip kurtulmanın daha kolay olacağını biliyordu.

"Dört yıl önce, burada babamın asmaları temizlemesine yardım ediyordum. Güzel ama istilacıdır."

Asmaları açıklığa yığıp devasa, parlak bir ateş yaktıklarını hatırladı. Yanan çalıların buruk kokusunu hâlâ alabiliyordu. Babası her zamankinden de bitkin görünüyordu.

Böyle şeylerin köklenmesine izin veremeyiz, demişti Rafe'e. *Sökmezsen bütün ormanı ele geçirir.*

Bence hepsini hallettik, demişti Rafe çünkü bir şey söylemesi gerektiğini hissetmişti.

Babası önce sessiz kaldıktan sonra devam etmişti. *Bana burada yardım etmen güzel. Bazen, az kalsın bir oğlum olmayacağını unutuyorum.*

Buradayım ben, baba.

Sonra ateş patlamış, buruk duman yükselmiş ve belki de havadaki bir şey babasının söyleyecek cesareti bulmasına sebep olmuştu...

"O gün, babam dedi ki, 'Oğlum, sen kaybolmadan önce olanlardan pişmanlık duyduğumu bilmeni istiyorum.' Buna sevindiğimi söyledim. Sonra o da, 'Bir gün beni bu yüzden affedecek misin?' diye sordu."

"Sen ne dedin?" dedi Jeremy.

"'Henüz olmaz,' dedim. Sonra olanları tahmin edersin."

Emilie araya girdi. "Öldü."

"Onu affetmek için son şansımdı ama yapmadım. Şimdi siz ikiniz oturmuş ona verdiğim sözü bozmamı istiyorsunuz. Benden istediği tek şey Karga'ya asla dönmememdi. Ona göre lanetli bir yerdi orası."

Rafe, Jeremy'nin karşı çıkmasını bekledi. Konuşmak üzere olduğunu biliyordu. İyi bir savda bulunacağını biliyordu ancak Jeremy tek bir kelime söyleyemeden Emilie konuştu.

"Jeremy'nin yine Karga'da kaybolduğunu ve kimsenin onu bulamadığını duysan, o zaman giderdin, değil mi?"

"Bu kural dışı bir hamle ama," dedi Rafe.

"Donmuş bezelye ister misin?" diye sordu Emilie.

Rafe hafif bir kahkaha attı. Bu kız fena değildi. "İkinizle de bir anlaşma yapacağım. Annem sorun etmezse gideceğim."

"Adil olur," dedi Emilie. "Değil mi?" Jeremy'ye baktı.

Jeremy başını iki yana salladı. "Kesinlikle zaman kaybı."

"Annesi sonuçta, Jeremy," dedi Emilie. "Kalbin var mı senin?"

"Şu anda yok," diye cevap verdi, sert bir sesle. "Ya annen hayır derse?"

"Annemde, babamın bütün Karga haritaları var. Gitmemi istemese bile, parkın içinde yönünü bulmana yardımcı olurlar. En iyi teklifim bu."

"Pekâlâ, hemen annenin evine gidiyoruz," dedi Jeremy. "Hayır duasını alırsın, ki verecektir. Sonra da bu sabah yola çıkarız. Olur mu? Evet. Herkes evet desin."

"Evet," dedi Emilie.

"Hayır," dedi Rafe.

Jeremy ona dik dik baktı. "Hayır mı? Yanlış cevap. Tekrar dene."

"Beni eve almaz. Tıraş olup saçımı kestirmeden eve girmem yasak demiştim. Ve şaka yaptığımı sanma. Yapmıyorum."

"O zaman bak ne diyeceğim, tıraş olup saçını kestirsene," dedi Jeremy, duvarlardaki boyaları bile sökecek güçte bir iğneleme patlamasıyla. "Dünya müteşekkir olur. Ben de olurum."

Rafe'in ne tıraş olmaya ne de saçını kestirmeye niyeti vardı. "Bu akşam tıraş olabilirim ama kesim için yarına kadar beklemem gerekebilir. Çoktan—"

"Saçını ben kesebilirim," dedi Emilie.

"Saç kesebiliyor musun?" diye sordu Rafe.

"Çalıştığım veterinerde köpek kuaförlüğü yapıyordum. İnsan saçı çok da farklı değildir herhâlde? Ah, sormayı unuttum, sıçanımın yanımda olması sorun olur mu?" Kapüşonlusunun cebine uzanarak gri benekli, küçük, beyaz bir fare çıkardı.

"Adı Fritz," dedi Jeremy. "Stevie Nicks'in ilk grubundan geliyor."

Rafe önce Jeremy'ye, sonra Emilie'ye, ardından tekrar Jeremy'ye baktı.

"İkinizi evime asla almamalıydım."

8. BÖLÜM

Gergin olan ama gergin değilmiş gibi davranmaya çalışan Emilie, tarağını, makasını ve birkaç saç tokasını Rafe'in küçük banyosuna yerleştirdi. Rafe küvetin ucuna oturmuş, dikkatle onu izliyordu.

"Yanına saç makası mı aldın?" diye sordu. Sesindeki şaşkın hayranlığını gizlemeye zahmet etmedi. Açıkçası, Emilie onu suçlamıyordu.

"Bunları görüyor musun?" Emilie kâküllerini gösterdi. "Sürekli bakım gerektiriyorlar. Sürekli. Ben de torpido gözünde kaliteli bir makas taşıyorum."

"Bana kâkül mü keseceksin?"

"Aslında *poodle* modeli düşünüyorum."

"*Poodle*ları severim," dedi Rafe. Onun bu mevzuya esprili yaklaşması, Emilie'yi rahatlatmıştı. Tek istediği, Rafe aynada kendine baktığında ağlamayacağı kadar iyi bir iş çıkarmaktı. Köpeklerde hiç böyle kaygıları olmamıştı.

"Ee..." dedi, saldırı planını düşünürken parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. "Sana Ralph mi diyeyim Rafe mi? Yoksa Bay Howell mı?"

"Bay Howell babamdı. Rafe diyebilirsin. Ralph'dan daha çok seviyorum."

"Kim sevmez ki? Affedersin, kabalık ettim. Jeremy ile kendini sansürleme sorunumu konuştunuz mu? Artık saçını ıslatabilir misin?"

"Tahmin etmiştim." Rafe duşu açtı. "Tişörtümü çıkaracağım. Çıldırma."

"Bayılmadan üstsüz bir erkek görebilirim," dedi Emilie, gözlerini devirerek. İlaç dolabının aynasından, Rafe'in kaşlarını kaldırdığını gördü. Ardından tişörtünü çıkarıp yere fırlattı.

Emilie çığlık atmasa da inledi. "Aman Tanrım."

"Uyarmıştım." Rafe başını sıcak suyun altına soktu. Emilie makası, tarağı, saç kesimini unutarak dönüp ona baktı. Sırtında, kürek kemiklerinin ortasında, bir sürü soluk pembe yara vardı. İnce, uzun ve kötü görünüşlüydüler. İyileşmişlerdi ama yine de...

"Ne oldu?"

"Hiçbir fikrim yok. Karga'da kaybolduğumuzda oldu. Belki vaşaktır? Ya da değildir. Jeremy de bilmediğini söylüyor."

"Ben... Hiç bu kadar köpek ya da kedi tırmığı görmemiştim. Büyük olanların bile. Bence bu... Öyle bir şey değil."

"Dikenli tel olabilir mi? Bir şeyin üzerinden düştüm belki?" Başı eğik olduğundan sesi boğuk çıkıyordu. Emilie yaralara dokunmak istese de cüret edemedi. Ona bir şeyi anımsatmışlardı ama bir türlü çıkaramıyordu.

"Nasıl olduğunu gerçekten hatırlamıyor musun?" Emilie baktığında bile korkuyordu. O ormanda ne vardı?

"Hayır."

Rafe'in sesi rahat, hatta fazla rahat çıkıyordu. Sanki bu yaraları alırken nelere katlandığını hatırlayamamasını umursamıyormuş gibi davranıyordu. Suyu kapayıp küvetin kenarına oturdu.

"Hazır mısın?" diye sordu. Konuyu değiştirmek istediğini açıkça belli ediyordu.

"Sen hazırsan."

"Hazırım. Belki."

"Yardımı olursa Fritz'i tutabilirsin."

Rafe ufak bir kahkaha attı. "Olur."

Emilie Fritz'i kapüşonlusunun cebinden nazikçe çıkarıp Rafe'e verdi. Sıçanı düşürmeyeceğinden emin olana kadar bekledi ancak Fritz, Rafe'in elini koklayıp sakalını kemirdi.

"Sakaldan sen de mi nefret ediyorsun, dostum?" diye sordu Rafe ona.

"O her şeyi çiğner," dedi Emilie. "Ama evet, sakaldan nefret ediyor. Bana öyle dedi."

Rafe Fritz'in başını ve kulaklarını tatlı tatlı okşadı. Emilie, Rafe'e ısınmaya başlasa da göreve gönüllü olmaktan pişman olmasını sağlayacak kadar gergin hissettirmeye devam ediyordu. Ama artık çok geçti.

Emilie, Rafe'in omuzlarına bir banyo havlusu bırakıp saman rengi saçlarını taradı.

"Sadece birkaç santimetre keseceğim. Çok bir şey değil, tamam mı?"

"Ne kadar kısa olursa annem o kadar mutlu olur."

"Aşırı katı biri mi?"

"Yok. Saçımı sırf istiyorum diye uzattığımı düşünse sorun etmezdi. Saçın ve sakalın yardım çağrısı olduğunu düşünüyor."

"Yorum yok."

Rafe, göz göze gelebilmek için Fritz'i kaldırdı. Koklayan, kıpırdayan, kıvranan sıçanla ne kadar göz teması kurulabilirse artık. "Annen biraz kaba."

"Onu dinleme, bebeğim. Ne dediğini bilmiyor. Onu koşturması için küvete bırakabilirsin. Egzersiz yapması lazım."

"Olur," dedi Rafe, Fritz'i yavaşça boş küvete koyunca sıçan küçük turlar atmaya koyuldu.

"Hazır mısın?"

"Başla gitsin." Sesi, idam mangasıyla yüzleşen bir adam gibi çıkıyordu. Saçının anlamı olmalıydı. Özgürlük mü? Güvenlik mi? Kılık değiştirme mi?

"Dur tahmin edeyim. Uzun saçın ve sakalın sayesinde kimse seni tanımıyor, değil mi?"

Rafe yumuşak, acı bir kahkaha attı. "Küçük bir kasabada ünlü olmaktan daha kötü bir şey yoktur. Yıllarca, on yaşlı adamın kötü bakışlarıyla, arkamdan Jeremy ile bütün eyaleti kandırdığımıza dair yapılan dedikoduları duymadan hırdavatçıya gidemedim. Sadece yeniden hiç kimse olmak istedim."

"Bir dakika, kandırmak mı? Dalga mı geçiyorsun?"

"Bir sürü insan, iki çocuğun o kadar süre ormanda hayatta kaldığına inanmadı. Nasıl yaptığımızı hatırlamamamın ve bulunduktan üç gün sonra Jeremy'nin kasabadan kaçışının da yardımı oldu tabii."

Emilie tekrar saçlarını tarayarak biraz daha boydan aldı.

"Jeremy olmadan o kadar şeye katlanmak zor olmalı. Yani, o pis bakışlarla tek başına yüzleşmek."

"Eğlenceli değildi," dedi Rafe. Emilie bunun devasa bir azımsama olduğunu düşündü.

"Jeremy, uzak kalmasının iyi bir nedeni olduğunu söylüyor. Belki de öyledir?"

"Belki. Nedenini bana söylese iyi olurdu."

"Evet, sinir bozacak kadar gizemli."

"Eskiden böyle değildi. Bana her şeyi anlatırdı."

"O zamanlar nasıldı?"

"Kariyer olarak 'kayıp kızları kurtarmayı' seçeceğini tahmin etmezdin."

"İngilizce hocasına çekme şakaları yapan adamı mı kastediyorsun?"

"Onun yanında tek bir sıkıcı an geçmezdi. Müdür yardımcısının yüzüne 'Il Duce' derdi. Onu da *Gilmore Girls*'den çalmıştı."

"Jeremy, *Gilmore Girls*'ü mü izledi?"

"İkimiz de izledik. Ben Rory'yi seviyorum. O Lorelei'ı."

"Buna neden şaşırmadım acaba?" Emilie beş santimetre daha kesti. Saçlar altın kümeler hâlinde koyu ahşap zemine düştü.

"İnsanlar bizden hâlâ takımmışız gibi bahsediyorlar. Haberlerde 'Batı Virginia'nın Kayıp Çocukları' deniyor. Çoğul yani. Sanırım ben de takım olduğumuzu sanıyordum. Değilmişiz galiba."

Emilie, kayıp bir çocuktan daha üzücü olan tek şeyin kayıp bir adam olduğunu düşünmeye başlıyordu.

"Batı Virginia'nın Kayıp Çocukları, kulağa harika bir *country* müzik grubu adı gibi geliyor." Emilie işine devam ederek kesip taradı, kesip taradı. "Ne düşündüğümü bilmek istiyorsan, ki muhtemelen istemiyorsundur... Bence Jeremy'den hiç nefret etmedin. Sen, aslında... Onu özlüyorsun."

"Ona söyleme."

"Bana neyi söylemesin?"

Jeremy kapı eşiğinde belirdi. Emilie, Rafe'in ıslak saçlarının altından ona göz attığını gördü.

"Laf dinlediğini bildiğimizi," dedi Rafe.

Bu açıkça sahte öfke üzerine Jeremy, "Ben de tam teçhizatını benim arabama koymak ister misin diye sormaya geliyordum. Hani bir ihtimal yarın bizimle gelirsin diye," dedi.

"İğneleme yapıyor," diye fısıldadı Emilie.

Rafe de karşılık verdi. "Fark ettin demek."

"Teçhizatını toplayayım mı, toplamayayım mı? Gece yarısı olmadan yola koyulmak istiyorum."

"Olur. Nerede—"

Jeremy, "Yerini bulabilirim," diyerek kapıdan kayboldu.

"Kesinlikle laf dinliyordu," dedi Emilie.

"Biliyordum. İşin bitti mi?"

"İki saniye daha."

Tarakla makası indirdikten sonra parmaklarını Rafe'in saçlarından geçirdi. Kulaklarına kadar kısaltmıştı. Daha kısaydı ancak kırpılmış değildi. Islakken bile yumuşak dalgaları belli oluyordu.

"Yeterince iyi mi? Umarım?"

Emilie, Fritz yerdeki saçlardan yuva yapmasın diye saçları bir havluyla temizleyip Fritz'i küvetten aldı, Rafe de ayağa kalkıp uzun uzun aynaya baktı.

"Kötü değil," dedi nihayet. Emilie'ye rahatlık çöktü.

"Tanrı'ya şükür. Uzun zamandır alıştırma yapmıyordum."

Rafe bunun üzerine gülümsedi. "Bana on dakika ver. İkinizle dışarıda buluşuruz." Lavabodan tıraş malzemelerini çıkarıp aynada kendi gözlerine baktı. "Oralarda bir yerdeyim."

Emilie onu banyoda bırakarak Jeremy'yi bulmaya gitti.

"Jeremy?"

"Yukarıdayım, Prenses," diye seslendi.

Emilie çatı katına çıkan merdivenleri tırmanmaya başladı. "Rafe on dakikaya bizimle buluşacağını söyledi. Ayrıca bu 'Prenses' olayını konuşmamız lazım— Vay be."

"Doğru tepki," dedi Jeremy, iki şaşkınlık değerindeki yatak odasına bakarken. Özellikle de yatağa.

"Deli yatağı olmasına şaşırmamam gerek sanırım," dedi Emilie. "Bu kulübenin tamamı çılgın. Hepsini kendi mi yaptı?" Parmaklarını bir ağacın kıvrımlı dalını andırarak oyulmuş yatak direğinde gezdirdi. Dördü de ağaç dalı şeklinde oyulmuştu ve yatak başında, ormanda koşan erkek geyikler görünüyordu. Yatağın yanındaki pencereden güneş, dağların üzerinde batmaya başlıyordu.

"Bir sürü yeteneği var," dedi Jeremy, yatak başının arkasına uzanıp geniş bir yayla bir sadak dolusu ok çıkardı.

"Vay be. Yayla mı uyuyor?"

"Eski alışkanlıklar kolay unutulmaz." Jeremy, ellerinde yayla yatağa oturdu. Yanındaki kıpkırmızı yorganın üzerinde, siyah, sert kapaklı bir çanta duruyordu.

"Bu gerçekten inanılmaz." Sadece yatak değil, duvarlar da resimlerle kaplıydı. Sanki uzun bir ağacın içinde oturmuşlar da devasa yaprakların arasından altın kanatlı ateşböcekleri geçiyordu. "Bahse girerim kızları etkiliyordur."

Jeremy ona sert bir bakış attı.

"Ne var? Sence buraya kızları getirmiyor mu? Yerinde olsam getirirdim."

Jeremy, Rafe'in yayını gevşetmeye ve parçaları sökmeye geri dönüp hepsini çantaya koydu.

"Bunu hiç düşünmedim."

Emilie ona pek inanmadı.

"Senin kız arkadaşın var mı?" diye sordu.

"Kız arkadaşım yok. Erkek arkadaşım yok. Hayvan arkadaşım yok."

"Yalnızsın yani."

"Belki çöplükten bir iki sıçan kurtarırım," dedi.

Emilie yüzünü ekşitti. "Hmm... Aslında sana bir şey söylemem lazım. O konuda yalan söyledim sayılır."

"Devam et. İlgimi çektin."

"Evcil sıçanlar genelde birbirlerini severler. Fritz... *Sevmiyor.*"

"Yalnızlığı mı seviyor? Asi mi?"

"Aynen öyle. Birkaç kafes arkadaşı olmuş ama onlardan hoşlanmamış. Kavga çıkarmış. Sahibinin bir gün usanıp onu saldırganlığından ötürü ötanazi yapılmak üzere veterinere getirdiğini söylemiştim ya? Bu adaletsiz geldi, anlıyor musun? Kötü bir oda arkadaşın var diye öldürülmek..."

"Biraz abartılı," dedi Jeremy.

"Ben de öyle düşündüm ama bir şey söylemedim. Benim işim değildi. Ama sonra onu işlem için hazırlamaya götürürken göğsüme sokulup uyuyakaldı." Fritz'i göğsüne getirince sıçan tıpkı o günkü gibi sokuldu. "Yapamadım. O yüzden arka kapıdan kaçıp arabama bindim ve onu eve götürdüm. Annem hastalandığında işten ayrıldığımı söylemiştim. Öyle olmadı. Kovuldum. Fritz'in sahibi polisi aramakla tehdit etti."

"Evcil sıçan hırsızlığından yakalanmak." Jeremy yay çantasının mandalını kaparken kahkaha attı.

"Hiç komik değil. İstediğim tek işten kovuldum. Üstelik bu en kötü kısmı bile değil. Kemoterapiden ötürü hasta olan zavallı annem, yatak odasından sürünerek çıkıp, çocuğunun sıçanını çaldığım için beni şikâyet etmesin diye Fritz'in sahibine koca bir çek yazmak zorunda kaldı. Hani şu zaten ötanazi yaptıracağı sıçan için!"

"Hâlâ gülüyorum," dedi Jeremy. "Bunu daha önce söyleyebilirdin."

"Doğrusu, çöplükten beş yavru kedi kurtarmıştım, yani kısmen doğru sayılır." Yavaşça Fritz'in kulaklarını okşadı. Annesi öldüğünden beri tek arkadaşı, tek ailesi o olmuştu. "Deli olduğumu sanacağından korktum."

"Deli olduğunu düşünmüyorum. Ve seninle son derece gurur duyuyorum, Prenses."

"Hey, 'Prenses' deyip durma, tamam mı? Zayıf, şımarık ve genel olarak topluma katkısı olmayan biri olduğumu biliyorum ama kaşımana gerek yok."

"Şımarık olmakta sorun yok. Ama zayıf olduğunu nereden çıkardın?"

"Ablam gibi kaçırılıp ormana götürülecek olsam, adamla savaşıp kendimi kurtaracak kadar güçlü olamazdım. Hem kaçsam bile açlıktan ölürüm, yirmi yıl boyunca bir barakada saklanamam."

"Açlıktan önce susuzluktan ölürsün."

Emilie bunu duymazdan geldi. "Ablam bunca zamandır hayatta kaldıysa çok cesur olmalı... Ben değilim. Onun gibi cesur olmak istiyorum. Ölümle yüz yüze gelip burnuna dokunmak istiyorum."

"Ölümün 'burnuna dokunmak' mı istiyorsun? Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

Emilie parmağını uzatıp ölümün hayali burnuna dokundu. "Pıt."

Jeremy iki parmağıyla gözlerini gösterdi. "Odaklan."

Emilie öne eğilip gözlerine baktı. "Odaklandım."

"Yemin ederim, sana sadece saygıdan 'Prenses' diyorum," dedi. "İstersen bırakırım ama bence alışmalısın."

Emilie geri çekilip bunu düşündü. "O zaman Prenses demeye devam edebilirsin. Seni mutlu ediyorsa."

"Mest ediyor."

Emilie merdivende ayak sesleri duydu, döndüğünde Rafe en tepede duruyordu.

"Siz hazırsanız gidelim," dedi. "Arabada buluşuruz." Gitmeye koyuldu.

"Saçmalama da bekle bir dakika." Emilie ayağa kalktı. Rafe iç çekip tekrar döndü. Yüzündeki ifade ne olacağını bildiğini belli ediyordu. "Aman. Tanrım. Sen çok... Tatlısın. Vay anasını."

Tatlı değildi. Tatlılıkla uzaktan yakından alakası yoktu. Güzeldi. Paçavrayı andıran iş pantolonuna, perişan yürüyüş botlarına ve kırmızı-siyah kareli gömleğin altındaki beyaz tişörtüne rağmen şövalyelerin, kralların ve zarif leydilerin resmedildiği bir tablodan fırlamış gibiydi. Şimdi kısa ve neredeyse kuruyan saçları, yumuşak, sarı bukleler oluşturmuştu. Çenesi güçlüydü. Dudakları dolgun. Şairlere yaraşır bir profili vardı. Gözleri avcı kadar keskindi.

"Gözlerini dikmiş bakıyorsun," dedi Emilie'ye.

"Kusursuz suratına bakıyorum," dedi Emilie. "Bence hırdavatçıdaki yaşlı adamlar sana pis pis bakmıyorlardı. Seni süzüyorlardı."

"Yardım et," dedi Rafe, Jeremy'ye.

Jeremy gözlerini kısmıştı. "Belki de sakalı kesmemeliydin."

Rafe ona ters ters bakıp orta parmağını gösterince Jeremy yalnızca gülümsedi.

"Gidebilir miyiz, lütfen?" dedi Rafe. "Oraya vaktinde gidersek annem bizi besleyebilir."

"Hadi gidelim." Jeremy, yay çantasını Rafe'in ellerine bırakıp merdivenden aşağı indi.

Hâlâ merdivenlerin tepesinde dikilen Rafe onun uzaklaşmasını izledi. Emilie de Rafe'in Jeremy'yi izleyişini.

"Siz ikiniz nasıl tanıştınız?" diye sordu, burnunu sokuyormuş değil de merak etmiş gibi konuşmaya çalışarak.

Rafe omuzlarını silkti. "Okulda."

"Ah, yapma. Çok daha iyi bir hikâyesi olmalı."

"Üzgünüm." Rafe merdivenden inmeye koyuldu.

Emily alay edercesine güldü. "İyi ki güzelsin çünkü berbat bir hikâye anlatıcısısın."

ANLATICININ KÖŞESİ

Batı Virginia'nın Kayıp Çocukları

Rafe'i boş verin. Çok daha iyi bir hikâyesi var. Kısa hâli şöyle.

Ağustos 2006, lisenin ilk günü.

On dakika sonra Rafe olacak Ralph Howell, sağ arka sıralardan birine, sondan bir öncekine oturdu. Yeni okul defterini çıkarıp kapağın iç tarafına bir çakal çizdi. Yeni uçlu kalemiyle gri kürkün gölgelerini verirken işine odaklandığı için birinin kendisini izlediğini fark etmedi.

"Vay be. İyiymiş."

Ralph başını kaldırdı. Son sıradaki yerinden koridora doğru eğilen kişi Jeremy Cox'du. Meşhur Jeremy Cox. Farklı ortaokullara gitmişlerdi, Ralph'ın gittiği dini "akademiye" okul denebilirse tabii. Ralph yine de arkadaşlarının arkadaşlarının arkadaşlarından Jeremy'yi duymuştu. Jeremy İngiliz olduğundan hemen hemen ünlü sayılırdı. İngiliz'di, büyük, şatafatlı bir evi ve parası vardı. Rafe "iyiymiş" deyişine güvendiğinden emin değildi.

Oğlan çocukları birbirlerine ancak sağlam bir laf sokmayı takdir ederken ya da biri tepsideki yemeğini düşürdüğünde alaycı bir şekilde alkışlarken iltifat ederlerdi. Ne var ki Jeremy hem "vay be" hem de "iyiymiş" derken ciddi görünüyordu.

"Köpek, değil mi?"

"Çakal." Defterine hayvan çizerken yakalanmış on dört yaşında bir çocuktu. Ralph telafi etmek için, "Onları avlıyorum ben," dedi.

"Cidden mi?"

Doğrulayıp büyük bir şey olmadığını ima etmek için omuzlarını silkti. "Babam çocukluğumdan beri avlanmayı öğretiyor." Çocukluğun eskide kaldığını belli etmek istediğinden kasten bu kelimeleri seçmişti. Önlerindeki kız iğrenme sesi çıkardı. "Bu yaz birini indirdim. Kendi başıma düşürdüm. Tavuklarımızı öldürüyordu."

Çakalı bizzat avlaması dışındaki her şey doğruydu. Babası yardım etmişti. Hem de çok.

"Bu o mu?" Jeremy, Ralph'ın defterini gösterdi.

"Sanırım."

"Beğendim. Benimkinden güzel," dedi Jeremy, defterinin ön sayfasındaki resmi göstererek. Soyadı Cox olan her ergen erkeğin çizeceği bir şey çizmişti.

Rafe gülmemeliydi ama güldü. Jeremy defterini kaldırıp Rafe'inkini aldı ve çakal çizimini inceledi.

"Çakalları nasıl öldürüyorsunuz? Tüfekle mi?"

"Biz yay kullanan avcılarız," dedi Ralph, sessiz bir gururla. "Babam hayvanlarda silah kullanmanın hile olduğunu düşünüyor. Silahlar başka insanlar içinmiş." Babası sürekli bu şakayı yapardı.

"Beğendim. Hayvanlara savaşma şansı tanıyor. Zaten ok atmak kulağa daha eğlenceli geliyor."

Jeremy'nin pek İngiliz aksanı yoktu. Son birkaç yıldır Birleşik Devletler'de yaşıyor olmalıydı ancak Ralph'a herkesten daha zeki gelmişti.

"Ben Jeremy."

"Ralph," dedi.

Jeremy sabun tatmış gibi yüzünü ekşitti. "Hayır. Kabul edilemez. Tam bir *redneck** ismi. En azından düzgün söyle." Çenesini kaldırıp *Aslan Kral*'daki Scar'ın ürkütücü sesiyle, "Adını Rafe diye telaffuz edeceksin," dedi.

"Ne?" Sanki *reyv* demişti.

"Rafe," dedi Jeremy tekrar. "*Şeref* ya da *keyif* gibi. Sonu f'li. Anladın mı?"

"*Rafe*," diye tekrarladı. Hoşuna gitmişti. Neden hoşuna gittiğini bilmese de gitmişti işte. Belki de artık Ralph olmak istemiyordu. Belki de hiç olmamıştı.

"Çok daha iyi. Sık avlanır mısın?"

Önlerinde oturan kızın omurgası abartıyla, neredeyse aşırı duygusal bir şekilde kasıldı.

"Hemen hemen her hafta sonu. Geyik sezonu yaklaştı."

Kız bir saniye daha dayanamadı. Onlara fikrini beyan etmek için sırasında döndü.

"Avlanmak iğrenç," dedi. "Derdiniz ne sizin? Neden savunmasız hayvanları—"

"Vejetaryen mısın?" diye sordu Jeremy Ralph savunmasını hazırlayamadan.

---

* Amerikan İngilizcesinde, kırsal kesimde yaşayan, düşük eğitimli, geleneksel veya muhafazakâr beyaz Amerikalıları tanımlamak ve aşağılamak amacıyla kullanılır. -çn.

"Hayır ama—"

"O zaman kapa çeneni, Mabel." Kızın adı Mabel değildi. "Sucuklu pizzanın Blockbuster'ın otoparkında kendini vurduğunu mu sanıyorsun?"

Düşündükçe mantıktan uzaklaşan bir soruydu.

Jeremy parmağını sallayarak meraklı kızı tekrar sınıfın ön tarafına dönmesi için uyardı.

"Cinsiyetçi." Kız oflayarak döndü.

Jeremy'nin ağzı açıldı. Kızın arkasından sessizce çığlık atarken yumruğunu salladı. Ralph bütün İngilizler böyle mi diye düşündü.

Öfke krizi biten Jeremy kızın sağ omzuna dokundu. Kız bir düşes kadar mağrur bir ifadeyle arkasına baktı.

"Ben cinsiyetçi değilim," dedi Jeremy. "Dangalağım. Arada fark var. En azından doğrusunu söyle."

Kız gözlerini devirerek tekrar önüne döndü. Karşılığında ne söyleyecekti ki? *Affedersin* mi?

Zil çaldı. Öğretmenleri Bayan Farris sınıfa girince herkes sessizleşti.

Jeremy bir kâğıt parçasına bir şey yazarak Bayan Farris arkasını döndüğünde Ralph'a uzattı.

Baban bana avlanmayı öğretir mi?

Sevgiler,

Dangalak (Ama cinsiyetçi değil çünkü ben herkese karşı eşit dangalaklık yaparım)

Jeremy'den önce Ralph yabancı gibi hissediyordu. Nedeni yoktu. Görünüşte herkese benziyordu. Notları yeterliydi. İyiydi. Kabul edilebilirdi. Fakat bunu kendine söylemek, ait olmadı-

ğına dair sinsi şüphesini asla yok etmiyordu. Sonra... Jeremy gelmişti. Jeremy'nin ait olduğu söylenemezdi. Kabak gibi ortada olsa da umursamıyordu. Onların dünyalarında yaşamıyordu. Kendi dünyasında yaşıyordu ve Rafe de orada yaşamak istiyordu. Hayatında ilk kez ait olmadığına memnundu.

Cevabını verdi:

Evet. Bu hafta sonu?

Ve notu şöyle imzaladı:

Rafe

Batı Virginia'nın Kayıp Çocukları olmadan önce sadece çocuklardı.

9. BÖLÜM

Rafe'in annesinin evine giden uzun, çakıl yola girdiklerinde Rafe, eskiden babasına ait olan hasarlı kırmızı F-150'yi garajın önündeki her zamanki yerinde gördü. Annesi evdeydi. Verandanın etrafına yayılmış çiçekliklerdeki bahçe ışıkları çoktan parlıyordu ancak hiçbir romantik ışıklandırma, bu macun rengi vinil kaplı eski evi iyi gösteremezdi. O kadar çirkindi ki, Jeremy ilk geldiğinde Rafe arka bahçeye bitişik, içinden küçük bir dere geçen dört dönümlük ormanlık alanı göstererek dikkatini dağıtmaya çalışmıştı. Bunun üzerine Jeremy, "Harika," demişti, ki hakikaten ciddi görünüyordu. Sonrasında, annesi Jeremy'yi almaya geldiğinde eve gitme konusunda şikâyet etmişti.

Bir haftayı geçmeden arkadaş olmuşlardı, öyle ki Jeremy istese Rafe ona akciğerini, böbreğini ya da ikisini birden verebilirdi.

Jeremy arabayı park etti.

"Bekleyin," dedi Rafe, arabadan çıkmak üzerelerken. "Anneme Kırmızı Karga'dan bahsetmeyin. Ben söyleyeceğim."

"Ya sorarsa?" diye sordu Emilie.

"Yalan söyle," dedi Rafe.

"Ben annene yalan söylemem," dedi Jeremy.

Rafe, "Kendi annene sürekli yalan söylüyordun," diye karşı çıktı.

"Evet ama o benim annem. Çok farklı."

"Zaten anlayacak," dedi Emilie. "Anneler her zaman anlar."

"Bizimkilerin neden bir çocuktan sonra durduğunu şimdi anlıyorum," dedi Rafe.

Emilie ağzı açık kaldı. "Acıttı," dedi.

"Bir şey olmayacak," dedi Jeremy. "Bobbi beni görünce neden geldiğimizi umursamayacak kadar sevinecek."

"Seni o kadar sevmiyor," dedi Rafe ancak haklı olabileceğini hissediyordu. "Bırak ben halledeyim."

"Peki." Emilie arabanın kapısını açtı. "Ama bak diyorum, anlayacak."

Üçü dışarı çıkarken evin ön kapısı açıldı. Rafe kendini hazırladı.

"Bu benim oğlumsa, gerçekten oğluma benzese bari." Annesi, muhtemelen bütün mahallenin duyacağı kadar yüksek sesle bağırdı.

"Oğluna benziyorum zaten," diye seslendi Rafe de verandaya ilerlerken. Annesi kot pantolonun üstüne önlük takmış ve çiçek desenli gömleğinin kollarını sıyırmıştı. Onu kilise için kek yaparken yakalamış olmalılardı.

"Senin için temizledik onu, anne," dedi Jeremy arkasından.

Rafe, Jeremy'ye hâlâ kızgındı, muhtemelen her zaman kızgın olacaktı ama annesinin Jeremy'nin sesine verdiği tepkiye gülümsemeden edemedi. Hafifçe inleyerek bir elini kalbine koydu, sonra da verandanın merdivenlerine koştu. Jeremy onunla aşağıda buluştu. Kollarını ona dolayıp sımsıkı sardı

Emilie, Rafe'in yanına gelerek gerginlikle gülümsedi.

"Her zaman onu daha çok seviyordu," dedi Rafe, annesinin duyacağı kadar yüksek sesle.

"Sen sus," dedi annesi. "Bu benim kızıl saçlı üvey oğlum ve ona istediğim kadar sıkı sarılacağım." Jeremy'nin sırtına vurduktan sonra tatlı tatlı konuştu. "Tatlı annen için çok üzgünüm. Mary Cox harika bir kadındı."

"Evet, öyleydi," dedi Jeremy.

Annesi yüzünü kavradı. "Bir daha bu kadar uzun süre gelmemezlik etme, yoksa Tanrı şahidim olsun ki..." Kutsarcasına alnını öptü. Ardından Rafe'i işaret etti. "Sen de, çocuk."

Emilie kahkahasını saklamak için ağzını kapadı. Ancak annesi yine de duydu.

"Bu tatlı kız kim?" diye sordu.

"Emilie." Emilie gerginlikle bir elini kaldırıp salladı. "Selam. Jeremy ile birlikte geldim. Yani, *öyle* birlikte değilim tabii."

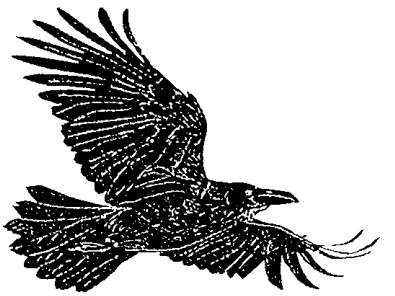
"Jeremy, Emilie'nin ablasını bulmasına yardım ediyor," dedi Rafe. "Bu akşam kalacak bir yer arıyorlar."

"Zavallı şey," dedi annesi, Emilie'ye. "Ben Bobbi. Hadi gelin de akşam yemeğini hazırlayalım."

Bu kadar kolay, diye düşündü Rafe, eve girerken. Ama içeri girdiklerinde Emilie arkasını dönüp, "Biliyor," diye fısıldadı.

ANLATICININ KÖŞESİ

Anneler

Peri masallarını okuduğunuzda, hızla bu tür hikâyelerde iki tür anne olduğunu öğrenirsiniz. Biri iyi ve ölüdür. İkincisiyse kötü ve hayattadır. Babalar genelde çok daha iyilerdir. Daha uzun yaşarlar. Ne var ki, eşleri olmadan son derece kötü kararlar vermeye meyillidirler. Pamuk Prenses'in annesi iyi ve ölüydü. Sonra babası, kötü üvey anneyle evlendi. Külkedisi'nin babasının ikinci eş seçimi son derece kötüydü. *Rumpelstiltskin*'deki baba, herkese kızının samanı altına çevirebileceğini söyleyerek ebeveyn övünmesini yepyeni bir boyuta taşıdı. İnsan, eşi hayatta olsa bir narsistle evli olduğunu açıklayarak dedikoduları çabucak susturacağını düşünüyor.

Peri masallarında, ne iyi, ne ölü ne de kötü ve hayatta olan başka bir tür anne daha vardır. Bununla nadiren karşılaşılsa da, bu hikâye de dahil bazı hikâyelerde rolü bulunur.

O da elbette peri annedir. Bazen, hak eden genç bir prense veya prensese yetenek bahşetmek için sihre bile gerek duymaz.

Bazen peri anne, sadece iyi bir annedir.

Ve Emilie haklıydı. Bobbi biliyordu.

Ay Işığı Kitaplığı
@ayisigikitap

10. BÖLÜM

Rafe, mutfak kapısında durmuş tek tezgâhtaki üç insanın kaosunu izliyordu. Annesi sevinçle oradan oraya koşturuyor, emirler yağdırıyordu. Emilie salata sosu hazırlıyordu. Jeremy ise, üzerinde kırmızı büyük dudaklarla birlikte AŞÇIYI ÖP! yazan, annesinin eski önlüğünü takmış soğan doğruyordu.

On beş yıl önceye gidip Emilie'nin yerine Rafe'i koyacak olsanız, lisenin ilk yılında Jeremy'nin burada kaldığı akşamlardan biri olurdu. Estetik olarak zorlayıcı yetmişli yıllardan kalma mutfak hâlâ aynıydı. Sarı tezgâhları ve sarı bir masası vardı. Duvar kâğıdı kahverengi kareliydi. Annesinin her gün sildiği kahverengi linolyum zeminde oval bir kilim duruyordu.

Rafe yardım etmeliydi ancak Emilie işini elinden aldığı için yapacak başka bir şeyi yoktu. Böyle durup annesinin eğlendiğini izlemek hoşuna gitti. Annesi misafirlere, yeni insanlarla tanışmaya ve aç olan herkese yemek pişirmeye bayılırdı. Rafe'in arkadaşlarını severdi, hep sevmişti ve en çok da Jeremy'yi severdi.

Üçü akşam yemeğini hazırlarken Rafe ortadan kaybolup haritaları bulma şansı yakaladı. Her şeyin, bir başka zaman [illegible] olan

bodrumdaki eski yatak odasında olduğuna yüzde doksan emindi. Sekiz yaşındayken bu yatak odasına taşınmıştı ve on sekiz yaşında ayrıldığında, traktörlü duvar kâğıdı hâlâ yerindeydi. Bir garaj satışından aldığı eski masa hâlâ köşede duruyordu. Çocukluğu boyunca üzerinde uyuduğu ikiz yatak hâlâ pencerenin altındaydı.

Harita kutusu ya yatağın altında ya da dolaptaydı. Halının üzerinde dizlerinin üzerine çökse de yatağın altında yalnızca birkaç eski Noel süsü kutusu buldu. O hâlde dolaptaydı. Dolaba yönelip kapağını açtı. Kışlık montların olduğu rafın altında birkaç plastik saklama kutusuna rastladı.

Onları çıkarıp yatağın yanına dizdi. Kenara oturarak ilkinin kapağını açtı.

Eskiz defterleri. Hepsi eski eskiz defterleriydi. Rafe haritaları araması gerektiğini bilse de kendini durduramadı. Defterleri çıkarıp tarihlerini yazdığı iç kapaklarını kontrol etti. Birinin iç kapağında baştan savma ergenlik yazısıyla *7 Ekim 2006* yazdığını gördü. Jeremy ile boş zamanlarını birlikte geçirmeye başladıkları aydı. Eski çizimlerine nadiren bakardı. Resmin kendisi umurunda olmasa da tarihten kaçınırdı. Özellikle de Jeremy ile kayboldukları yılınkilerden. Eskiz defterinin ortasını açınca Jeremy'nin *poodle* cinsi köpeği Martha'nın çizimine rastladı. Bir başkasında Jeremylerin eski evleri Noel'de süslenmişti. Jeremy'nin altına *Tudor's Yumurtalı ve Peynirli Çöreğiyle Natürmort* yazdığı bir kahvaltı çizimiydi.

Sonrasında, sayfalarca Jeremy'nin piyano başında oturduğu çizimler geliyordu.

Ayrılmaz oldukları yıldan kalma çok fazla iyi anı vardı. Keşke kayıp hatıralarını bulmak da bu kadar kolay olsaydı. Bir defteri açıp sayfaları çevirdiğinde karşısında görseydi...

Ayak sesleri duyduğunda başını kaldırdı. Jeremy yatak odasının kapısında duruyordu. Rafe defteri hemen kapadı.

"Yemek hazır mı?" diye sordu.

Jeremy, "Henüz değil. Ama yemekten sonra Emilie'ye okçuluk dersi vermek istiyorum. Evde çocuk yaylarından var mı? Benimkini kullanamaz. Onu öldürür," dedi.

"Sen hâlâ avlanıyor musun?" diye sordu Rafe. Evet, Jeremy ile arkadaş oldukları yıl yay konusunda kendini hayli geliştirmişti. Babası bir sürü yanlışına rağmen iyi bir öğretmendi. Fakat Rafe, Jeremy'nin devam ettirmesini asla beklemezdi.

"Bunun cevabını bilmek istemezsin."

"Sordum ama."

"Hayır, artık avlanmıyorum ama ceset arıyorsam çakallara veya akbabalara karşı yayımı yanıma alıyorum ki—"

Rafe'in başka bir şey duymasına gerek yoktu. "Tamam, anladım. Onca şeyden sonra akıl sağlığını nasıl korudun?"

"Koruduğumu kim söyledi?"

"Doğru." Rafe, kendini Jeremy'ye bakarken buldu. "Sanırım nasıl yaptığını söyleyemezsin, değil mi?"

"Aynen. Keşke yapabilseydim. Yarın bizimle gelirsen öğrenirsin."

"Yemekten sonra annemle konuşacağım," diye söz verdi Rafe. "Onun yayı barakada galiba. Onunki sadece on kilo."

Jeremy başını sallasa da gitmedi. Tuhaf sessizliğin ardından Rafe konuştu. "Haritaları henüz bulamadım."

"Ortaya çıkacaktır." Jeremy kapı eşiğinden ayrılarak içeri girip kutuların arasında yere oturdu.

"Bunlar ne?"

"Kurşunkalem eskizi hâlinde tüm çocukluğum."

Jeremy diğerlerinden farklı duran kalın, yıpranmış sayfaları ciltten tuhaf açılarda çıkmış defteri eline aldı.

"Bu, babanın parçaladığı defterindi," dedi. On dört yaşında, annesinin Park'taki eski evinin ön verandasına oturduğu çizimini açtı.

"Evet," dedi Rafe.

Jeremy sayfaları çevirdi.

"Kim yerine bantladı? Sen mi?"

"Herhâlde benimdir ama yaptığımı hatırlamıyorum."

"Hatırladığın son şey ne?" diye sordu Jeremy.

"Kaybolduğumuz günü hatırlamıyorum," dedi Rafe. "Günün çoğunu hatırlasam da... O yok. Gece senin evinde kalmak istediğimi hatırlıyorum. Sonra da kıyametin koptuğunu."

Jeremy'nin evinde kalmak istemesi hataydı. Ailesi, okul günlerinde kalmama kuralı koymuş olsa da Rafe yarın okula *gerçekten* gitmeyeceklerini, sadece Kırmızı Karga Eyalet Ormanı'na yıl sonu gezisine gideceklerini söyleyerek karşı çıkmıştı. Annesi evet demişti. Babası hayır. Babası hayır dediğinde cevap da hayır oluyordu.

O yüzden Rafe akşam yemeği boyunca suratını asmış ve sessiz kalmış, annesinin köftesiyle oynamıştı. Babası bu sessizliğe aksilikle karşılık vermişti.

"Onun evinde ne yapıyorsun da bizimkinden iyi oluyor?"

Rafe cevap vermemesi gerektiğini biliyordu.

Midesinin alabildiği kadarını yedikten sonra sırt çantasından eskiz defterini çıkarıp bu hafta sonu başladığı çizime devam etmişti.

"Oğlum, karalamayı bırak da annenin bulaşıkları yıkamasına yardım et."

Karalamak mı? Rafe karalamazdı ki. Çizerdi. Fakat babası hiç adına çizim, eskiz ya da sanat demiş miydi? Hayır. Hep karalama derdi.

"Meşgulüm," demişti Rafe. "Sen neden bir kere olsun yardım etmiyorsun?"

On beş yıl sonra bile sandalyenin yere çarpma sesini duyabiliyor, babası masanın üzerinden eğilip ona gözleri yaşaracak ka-

dar sert vururken annesinin kendininkinden de şaşkın yüzünü hatırlayabiliyordu.

Annesi inlemişti. O ses şimdi bile kulaklarında çınlıyordu. Sandalyenin gıcırtısı. Yere çarpışı. Tokat. İnleme.

Ancak bu kadar da değildi. Babası eskiz defterini alarak karıştırmıştı. Gördüğü şey hoşuna gitmemişti. Utanç içindeki Rafe, babasının sayfaları koparışını izlemişti. Ancak çaresizce mutfak masasında oturabilmiş ve babasına, *Dur, ne olur, lütfen dur, özür dilerim. Bulaşıkları yıkayacağım. Lütfen...* diye yalvarmıştı.

Annesi onu odasına gönderse de amacı ceza vermek değildi. O zaman da kendisini korumaya çalıştığını biliyordu. Rafe buraya koşmuş, kapıyı çarpıp kilitlemişti.

Jeremy hikâyenin tamamını tek bir yorumda bile bulunmadan dinlemişti.

"Bu kadar mı?" diye sordu sonunda. "Hatırladığın son şey?"

"Bu kadar. Yatak odamın kapısını kilitlemem. O kasım ayında ambulansta uyandığım âna kadar hiçbir şey hatırlamıyorum."

"Yani baban sana yaptıklarından sonra kaybolduğumuz için beni suçlama cüretini gösterdi."

"Beni korumaya çalışıyordu."

"Neyden? Renkli kalemlerden mi?"

"Sadece gerçekten ressam olacağımı düşünerek boş yere umutlanmayayım diye uğraşıyordu."

"Saçmalık bu, sen de biliyorsun."

Rafe hiçbir şey söylemeden yalnızca Ekim 2006 defterini karıştırdı. Aradığı çizimi bulunca dikkatle cildinden söktü.

"Bunu ister misin?" Jeremy'nin annesinin bahçesine baktığı bir çizimdi. Jeremy eline alıp uzun uzun baktı.

"Teşekkür ederim. Bunu diğerinin yanında saklayacağım."

"Hangi diğeri?"

Cevap vermedi. Cüzdanını çıkarıp açtı. İçinde, kredi kartı büyüklüğünde katlanmış, bantla yapıştırılmış bir kâğıt parçası vardı. Jeremy açarak uzattı. Rafe alıp inceledi. Aslında özel bir yanı yoktu. O yıl, evinde Jeremy'yi çizdiği milyarlarca çizimden biriydi. Jeremy, müzik odasında annesinin bebek mavisi antika kanepesine uzanmış, bir şey okuyordu. Muhtemelen ödeviydi. Çizimde üstsüzdü ancak onun dışında ödev yapan ya da en azından yapıyormuş gibi davranan en yakın arkadaşının masum bir çizimiydi. Yine de, defterdeki yarıya bölünmüşse bu onlarca, hatta daha fazla parçaya bölünmüştü.

"Bunu nereden buldun?"

"Kaybolduğumuz gün verdin," dedi Jeremy. "Canın sıkkındı, ben ne olduğunu sorunca bunu gösterdin."

"Çocuklar? Yemek hazır!" diye seslendi Emilie merdivenden. Jeremy ayağa kalkıp kapıya yöneldi.

"Geliyoruz!" diye karşılık verse de henüz çıkmamıştı. "Seni ne kadar iyi tanıdığımı unutmuşsun. Biz eski hücre arkadaşlarıyız. Birbirimizin suçunu biliriz."

Rafe gözlerine baktı. "Ne suçu?"

"Babanın o çizimleri niye yırttığını ikimiz de biliyoruz. Sen sanat okuluna gitmek istediğin için değildi." Jeremy odadan çıkmak üzereyken arkasına dönüp seslendi. "Ah, haritalar dolabın alt tarafında bu arada."

11. BÖLÜM

Katniss Everdeen kolaymış gibi gösterse de ok atmak hiç eğlenceli değildi.

"Pekâlâ," dedi Jeremy. "Bu kez parmaklarını gevşetip oku serbest bırak. Bırak işi yayla ok halletsin."

Emilie sadaktan bir ok daha alarak yaya yerleştirdi, yaya yerleştirme terimini daha yeni öğrenmişti. Oku yerleştirdikten sonra zor kısmı geliyordu. Yayı yatağa yerleştirip gererken okun fırlayıp yere düşmemesini sağlamalıydı. Bunu iki kere yapmıştı bile. Şimdiye kadar her şey yolundaydı. Ok hâlâ yatağındaydı. Yayı gerdi, atış eldiveni olmasına rağmen sadece tuhaf değil, acı verici de bir eylemdi. Sonra da oku bıraktı.

Oku serbest bırakacaksın, atmayacaksın, demişti Jeremy sertçe. *Bunlar silah değil. Okçuluğun tek ateş gücü, okçunun içindeki ateştir.*

Ateş etme, serbest bırakma, atma... Bunların önemi yoktu. Oku yine çimlere düştü.

"Bu işte berbatım," dedi başını sallayarak.

"Doğru," diye cevapladı Jeremy.

"Böyle mi cesaretlendiriyorsun?"

"Bir zamanlar ben de berbattım. Artık değilim. Sen de benim gibi olabilirsin. Alıştırma yaparak."

"En azından havalı görünüyorum. Eldivenle kolluğa bayıldım."

"Ona kol koruyucu deniyor."

"Pembesi var mı?"

"Teçhizatını kişiselleştirmeye başlamadan önce hedefine odaklan. Tekrar."

Emilie başka bir ok alıp yaya yerleştirdi. Serbest bırakmadan önce, Jeremy onun dirseğini on beş santimetre yukarı ve geriye çekti. Sırtının böyle gerilmesi gerekiyor muydu?

"Şimdi dene."

"Bunu neden yapıyoruz demiştin?"

"Rafe, Bobbi'yle Kırmızı Karga hakkında konuşabilsin diye evden çıkma bahanesi. Ayrıca, kendini savunmayı öğrenmenin zararı olmaz."

"Kendimi savunmak mı? Neye karşı?"

"Bilinmeyene. Şimdi tekrar dene. Geri çek. Sabitle. Serbest bırakma. Sadece yayın kayıp gitmesine izin ver..."

Emilie tekrar denedi. Hedefteki dairelerin hiçbirine isabet ettiremese de hedefi vurmuştu. Oku siyah daireye değdikten sonra yere düştü.

"Vurdum! Berbattı ama vurdum!" Beşlik çakmak üzere elini kaldırdı.

"Beşlik yok," dedi Jeremy. "İyi bir atış yaptığında, 'Batı -Tanrı aşkına- Virginia!' diyeceksin."

"Batı -Tanrı aşkına- Virginia mı?"

"Hayır, Batı! *Tanrı* aşkına! Virginia!" Ne buralıları ne de dünya üzerindeki herhangi birini onurlandıracak sahte bir Batı Virginia aksanıyla *Tanrı* kelimesini komik bir şekilde vurguladı.

Emilie yeniden denedi. "Batı! *Tanrı* aşkına! Virginia! Daha iyi mi?"

"Çok daha iyi. Şimdi hedefi yeniden vur ve bu sefer saplamaya çalış."

Emilie okunu hedefin altmış santimetre soluna fırlattı. "Pes ediyorum."

"Pes etme," diye azarladı Jeremy. "Ölümün burnuna dokunmak istiyordun, unuttun mu?"

"Ölümün burnuna dokunmanın bundan daha kolay bir yolu olmalı. Jeremy?"

Jeremy sanki başka bir yerdeydi. Gökyüzüne bakıyordu. Taşrada, herhangi bir kasabadan kilometrelerce uzaktayken yıldızlar tam kadro görünüyordu. Hem yıldızlar hem de yaşlı, harap ay. Hava soğuktu, şöminenin dumanının kokusu uzaktan hafifçe geliyordu. Jeremy iç çekip gülümsedi.

"Böyle soğuk gecelerde ateşin başına oturup yatma zamanı gelene kadar birbirimize kitap okurduk. Sadece üçümüz. Gittiğimizde *Oz Büyücüsü*'nü yarılamıştık. Ablan muhtemelen gelip hikâyeyi bitirmemizi bekliyordur."

Emilie'nin karnı hasretle ağrıdı. O da ablasıyla ateşin başına oturup yüksek sesle kitap okumak istedi, öyle ki bu istek canını yaktı.

"Umarım beni sever," dedi.

"Sana bayılacak. Endişelenmemen gereken tek şey bu. Hadi. Oklarını bahçeden çıkaralım."

"Sana bunu yapmayı Rafe'in babası mı öğretti?" diye sordu Emilie, uzun otların arasında oklarından birini bulurken.

"Evet. Arkadaş olduğumuz ilk ayda on bin ok atmışımdır. Rafe'e yetişmeye çalışıyordum. On dört yaşındayken babasından iyiydi. Tabii bunu ikisi de hiçbir zaman kabul etmedi."

"Rafe'le nasıl tanıştınız? Rafe'e sorduğumda sadece..." Burada sesini bir oktav düşürerek biraz huysuz konuştu. "Okulda dedi."

"Rafe'i mi taklit ettin sen?" Jeremy yerden bir ok aldı.

"Okulda," dedi Emilie tekrar, Rafe'e daha çok benzemeye gayret ediyordu. "Az kaldı, olacak. *Okulda.*"

"Acayip."

"Ee?"

"Lisenin ilk gününde. Dünya Uygarlıkları dersinde yan yana oturduk."

"Anında yakın arkadaş mı oldunuz?"

"Birbirimize zamk gibi yapıştık," dedi Jeremy atış çizgisine geri dönerlerken. "Herkes tuhaf bir çift olduğumuzu düşündü. Bizim dışımızda herkes."

"Neden tuhaf?"

"Şöyle diyeyim," dedi Jeremy. "Benim büyük amcam kont. Rafe'in Earl* adındaki amcası hapishanede."

Emilie güldü.

"Tabii bizim umurumuzda değildi. Annem Batı Virginia Üniversitesinde müzik profesörüydü, konser piyanistiydi. Bill elektrikçiydi, fazlasıyla mavi yakalıydı ve bununla gurur duyuyordu. Rafe'in üniversiteye, hele ki sanat okuluna gitmesini asla istemedi. Annem yeteneğini teşvik etmeye, Rafe'e isterse kendisine yardım edeceğini söylemeye başlayınca babası memnun olmadı. Aklına fikirler soktuğumuzu düşündü."

"Bazı fikirlerin akla girmesi iyidir ama değil mi?"

---

* *İng.* Kont. -çn.

"Ondan fazlasıydı. Bizim evimizi daha çok seviyordu. Eve gitmeyi hiç istemiyordu." Jeremy gülümseyince Emilie sevdiği bir anıyı yeniden yaşadığını anladı. "O evdeyken annemin bana ilk kez piyano alıştırması yaptırdığını hatırlıyorum da... Utanç vericiydi. Ona yukarı çıkıp ben bitirene kadar *Xbox* falan oynayabileceğini söyledim. İstemedi. Müzik odasındaki kanepeye oturup ben piyano çalarken defterine eskizler çizdi. Bu, okul sonrası rutinimiz oldu. Ben piyano çalarken o beni, annemi ya da köpeğimizi çizerdi. Daha önce hiç bu kadar klasik müzik duymamıştı ama iki hafta içinde bağımlısı oldu. Ludavico Einaudi, o yıl *Divenire* albümünü yayınlamıştı ve o CD'sini o kadar çok dinledik ki annem kendisininkini yürütüp durmayalım diye ikinci bir tane almak zorunda kaldı. Rafe'in en sevdiği altıncı şarkıydı: *Primavera.*"

"Yani... Lisede yakın arkadaştınız, sonra birlikte kaybolduunuz ama tam olarak öyle değildi çünkü isteseniz eve dönebileceğini söylemiştin. Hımm..."

Emilie bir ok daha atarak yine hedefi kaçırdı. Fakat umursamadı. Asıl hedeflediği yere isabet ettirmeye giderek daha çok yaklaşıyordu.

"*Hımm* mı? Ne demek *hımm*?" diye sordu Jeremy.

"Ben kaybolsam eve dönmek isterdim. Ama sen dönmediğinizi söyledin. Bu nedenle *hımm* diyorum." Emilie yayı kaldırdı. Jeremy dirseğini tutup yine birkaç santimetre yukarı çıkardı.

"Rafe'in babasıyla tanışmış olsan neden eve gitmek istemediğini anlardın. *Hımm* demeye falan gerek yok."

"O kadar mı kötüydü?" Emilie bir ok daha attığında bu kez hedefin beyaz bölümüne değdi. Ve orada kaldı.

"Bobbi anneme, Bill'in cenazesinden sonraki gün gidip kedi sahiplendiğini anlatmış."

Emilie, mutfakta kendi sandalyesi olan Büyük Al adındaki kahverengi tekirle tanışmıştı. Neyse ki çantasında uyuyan Fritz'e ilgi göstermemişti. Avlanmayacak kadar şişman ve mutluydu.

"Yalnızlıktan mı?"

"Hep kedi veya köpek istemişti ama Bill izin vermezdi. Evde hayvan olsa, Rafe artık hayvan avlamak istemeyebilirdi."

"Zavallı Rafe." Emilie yayı indirdi. "Okuldayken bazen birisi babam olmadığı için benimle dalga geçmeye çalışırdı. Ben de, 'Senin babanla tanışmıştım. Almayayım, sağ ol,' derdim. Senin sıran mı?"

"Benim sıram."

"Tanrı'ya şükür."

Jeremy'nin yerine geçmesi için kenara çekildi. Jeremy bir ok yerleştirdi.

"Hımm," dedi Emilie yine.

Jeremy dönüp ona ters ters baktı. "Bu *hımm* neydi şimdi?"

"Bir soru sorabilir miyim?"

Jeremy sert sert bakınca Emilie niyetini fark ettiğini anladı. "Sadece okçulukla alakalıysa."

"Imm, öyle," dedi Emilie. "Her bakımdan okçulukla alakalı."

"Sor o zaman."

"Peki... Aşk meleği seni ilk ne zaman vurdu? Rafe ile tanıştığın gün müydü yoksa daha sonra mı?"

Jeremy bir an donakaldı, ardından yayı çekip oku bıraktı. Altın bölgeyi vurdu.

Emilie bekledi. Bekledi. Jeremy ona baktı.

"Tanıştığımız gün. Tanıştığımız anda. En azından benim için."

"Eşcinsel? Biseksüel? Pan? Partilerde eğlenceli?"

"Bunun okçulukla uzaktan yakından alakası yok. Ve ben üniseks terimini tercih ediyorum."

"*Üniseks* mi?"

"Tişört gibi. Hem erkeklere uygun hem de kadınlara. Ayrıca tişörtler üsttedir."

Emilie inleyip Jeremy'nin koluna bir yumruk attı. "Uygunsuzdu. Çok ama *çok* uygunsuzdu."

"Sen sordun," dedi Jeremy. Kolunu ovalayıp yumruk acıtmış gibi yapma zahmetine bile girmemişti.

"Peki Rafe?"

"Neden kendisine eşcinsel mi, biseksüel mi yoksa partilerde eğlenceli mi diye sormuyorsun?"

"Öyle bir şey *yapmayacağım*."

"Zekisin. Ama evet, soruna cevap vermem gerekirse, kızlardan hoşlanıyor. Ve nedense benden."

Emilie, "Ben birkaç neden düşünebiliyorum," diye mırıldandı.

"Teşekkür ederim," dedi Jeremy. "Beni ele veren neydi? Subaru mu?"

"Delil A: Rafe'in büyük, seksi yatağıyla kızları etkilediği konusunda şaka yaptığımda hoşuna gitmedi. Delil B: Tıraştan sonra yüzünü gösterdiğinde sanki... Hani filmlerde vampir yılların karanlığının ardından nihayet güneşi görür ya? Öyle baktın. Hayır, daha da iyisi var." Abartılı bir nefes aldı. "1997'deki *Silver Springs* canlı videosu gibiydi. Stevie dönüp nakaratı doğrudan Lindsey'ye söylemeye başlıyor ve sahne bu vahşetle *eriyor* ya?"

"*Vahşet* mi?"

"Rafe sakalsız geldiğinde onu kaşıkla yiyecekmişsin gibi bakıyordun. İşte buna vahşet derler dostum."

Jeremy bir bakış atsa da cevap vermedi. Okunu attı. Kırmızı ve altın arasına isabet etti. Tam ortada, tam isabet değildi ancak epey yakındı.

"Peki Rafe? O da sana âşık mıydı?"

Jeremy bir ok daha çekerek nefes aldı. "Kaybolduğumuz altı ay boyunca evet. Ama sadece o zaman. Rafe'in babası... Babası eve dönmek istememizin bir sürü nedeninden biriydi."

Bir ok daha attı. Altına isabet etti. Sonra bir tane daha. Altın.

"Biliyordum," dedi Emilie. "Kesinlikle anlamıştım. Stevie ve Lindsey. Onlar da aynı liseye gitmişler. Ah, harika bir şey bu. Rafe senin *Silver Springs*'in." Kendini sırtından sıvazlamak istedi.

"Rafe benim aşırı pahalı D.C. banliyöm değil."

"Hayır, hayır. Şarkının anlamı o değil. Şarkıda aynı müzik grubundaki iki âşık ayrılsalar ya da grubun kendisi ayrılsa bile yaptıkları güzel müzik sayesinde bir araya gelmeye devam ediyorlar. Sen, beyefendi, Stevie Nicks'sin. Rafe de senin Lindsey Buckingham'ın."

"En azından bu garip fantezinde Stevie'yim."

Emilie, "Bu yüzden sana bayılıyorum," deyip Jeremy'yi kucakladı. Jeremy'nin pek hoşlanmadığı belliydi ama yine de şikâyet etmedi. Emilie onu bıraktı. "Bir dakika, ona bunca zamandır âşıksan... Neden geri dönüp ziyaret etmedin? Sana epey kızgın..."

"Döndüm." Jeremy bir ok daha attı. Yine altına isabet etti.

"Döndün."

Jeremy sadaktan başka bir ok alıp ucundaki tüyleri düzeltti. *Tüy değil,* demişti Emilie'ye. Ok kanadı.

"Yirmi iki yaşındayken Rafe bir araba kazası geçirdi. Uykusunda Karga'ya gidiyordu, bir hendeğe düştü. Daha önce

birkaç kazaya karışmıştı ama bu kez onu Brook'Haven diye bir yere yerleştirmeye karar verdiler."

"Ruh sağlığı hastanesi mi?"

"Evet. Bulabildiğim ilk uçağa atlayıp havaalanından dosdoğru Brook Haven'e sürdüm. Ziyaretçiler teker teker alınıyordu ve Bobbi yanındaydı. Bill bekleme odasındaydı. Beni gördüğüne sevinmedi. Güvenliği çağırıp dışarı attırdı. Kaybolduğumuz için beni suçladı. Kendisini suçlamaktan kolaydı tabii."

"Rafe'e onu görmeye çalıştığını söylemeliydin. Bilmesi lazım."

Jeremy oku yerleştirirken başını iki yana salladı.

"Rafe babasının ölümünü kabul etmekte zorlandı. Bitmemiş bir işleri varken daha da zordu. Zaten gitmemeliydim. Kaderi zorlamak olurdu."

"Sen söylemeyeceksen ben—"

"Hayır, yapmayacaksın. Hem benim hakkında konuştuğumuz yeter. Peki ya sen? Erkek arkadaşın var mı? Kız arkadaşın? Ohio'da geride bıraktığın biri?"

"Ben mi? Kimsem yok. Hiç olmadı."

"Hiç mi?"

"Ben sadece yeniden aile istiyorum," dedi Emilie. "Suratımda meme ya da ereksiyon değil. Önceliklerim var yani."

Jeremy ona baktıktan sonra, "Anlaşamadığımız konusunda anlaşalım," dedi.

Yayı tekrar gerdi.

"Ah hayır." Emilie karnına ok gibi saplanan ani farkındalıkla irkildi. "Hatırlamıyor. Rafe, kayıp olduğunuz dönem hakkında hiçbir şey hatırlamıyorsa ve o dönemde birlikteyseniz demek ki..."

Jeremy yayı geriye çekti.

"Hangisi daha kötü bilmiyorum... Ona âşık olduğumu hatırlamaması mı yoksa bana âşık olduğu mu hatırlamaması mı?"

Jeremy gülümsese de o kadar sıra sürdü ki Emilie gerçek olduğundan emin olamadı. "En azından hâlâ *Primavera*'yı çalabiliyorum. Ezbere hem de. Gerekirse gözüm bağlı bile çalarım."

Son oku da gönderdi. Altını vurdu.

12. BÖLÜM

Annesi bulaşıkları yıkarken Rafe de kuruladı. Mutfak lavabosunun üstündeki pencereden Jeremy ile Emilie'nin beş metrelik alanda sırayla ok attığını görebiliyordu. Ne konuştuklarını duymasa da Emilie ara sıra gülüyordu ve sesi muhtemelen diğer ilçeden bile duyuluyordu.

"Dışarıda ne kadar eğleniyorlar," dedi annesi, turta tabağındaki kırıntıları ovalarken. Akşam yemeğinde karamelize soğanlı kızarmış domuz pirzolası ve salata, tatlı olarak da elmalı turta vardı. Rafe neden aylar önce saçını ve sakalını kesmemişti ki? Nedenini biliyordu. Birlikte oldukları her an, annesi Jeremy'yi aramasını söylüyordu.

"Öyle gibi."

"Yüzünü yeniden gördüğüme sevindim. Bana ne kadar benzediğini unutmuşum." Annesi göz kırptı. "Fikrini değiştiren neydi?"

"Belki sadece turtanı özlem[illegible]

"Ah tabii, ondandır," dedi annesi gizli bir iğnelemeyle. Emilie'nin kahkahası bir kez daha çınladı.

"Bunları ben hallederim. Sen git de nasıl yapılıyormuş göster. İstediğin belli."

Rafe sahiden de istiyordu ancak dışarı çıkmaya korkuyordu. Sanki babası onu izliyor, Rafe'in yapması gerekenleri yaptığından, annesine bulaşıkları yıkamada yardım ettiğinden emin oluyordu.

"Git hadi." Annesi pencereden baktığını görünce hafifçe dirseğiyle dürttü. "Git de eğlen."

"Bulaşıklar daha eğlenceli," dedi Rafe.

"Sen öyle diyorsan." Bobbi bir kez daha pencereden baktı. "Emilie tatlı bir kız. Epey konuşkan."

Emilie ile annesi buradayken Jeremy ile ne kadar uzun süre aşağıda kalmışlardı ki? Belli ki yıkım yaratacak kadar uzun süre.

"Tanrım, ne dedi sana?"

"Pek bir şey değil. Ablasını, Shannon Yates adlı bir kızı aramak için Jeremy'yi tuttuğunu söyledi."

Rafe o sesi, o bakışı tanıyordu. Annesi bir şey yokluyordu.

"Oğlun eyalet parkında kaybolduğunda, oranın korucularının ismini epey hızlı öğrenirsin. Karılarının, çocuklarının isimlerini de öğreniyorsun... Bazen ellerini omuzlarına koyuyorsun," dedi Bobbi, uzanıp ellerini Rafe'in omuzlarına koydu. "Ve, 'Mike, bana gerçeği söyle. Oğlumu bulacak mıyız?' gibi şeyler söylüyorsun. Onlar da, 'Bilmiyorum, Bobbi. Shannon Yates'i hiçbir zaman bulamadık, üstelik beş yıldır arıyoruz,' diyorlar. Sonra, Shannon'ın ailesinin senin yaşadıklarını yaşadığını bildiğinden o ismi asla unutmuyorsun."

Rafe gözlerine baktı. Yıllardır ilk defa kaybolduğundan bu kadar uzun bahsediyordu.

"Onlarla gitmem gerekiyor," dedi Rafe. "Bu onların isteği değil. İhtiyaçları var."

Annesi başını ağır ağır salladı. "Anlıyorum."

"Onlarla Karga'ya gitmemi istemezsen gitmem." Pencereden Jeremy'nin, Emilie'ye dirseğini nasıl yukarıda tutacağını gösterişine baktı.

"Bu evden hiç çıkmasan sevinirdim ama bu benim sorunum, senin değil."

"Gitmeyi düşündüğüm için bile kötü hissediyorum..."

"O kızın ablasını bulmasına yardım etmek istiyorsan seni durduracak değilim. Orada olduğunu bilmek hoşuma gitmeyecek ama hayatta kalırım. Daha kötüsünü de atlattım."

"Babam hiç gitmemem için söz verdirmişti—"

"O öldü, bebeğim. Bırak artık onu."

Sesindeki ilgisizlik Rafe'i hazırlıksız yakaladı. "Babamı özlediğin oluyor mu?" diye sordu Rafe.

"Ya sen?" Annesi, elleri sabunlu suyun içindeyken cevap bekleyerek ona döndü. Rafe pencereden dışarı baktı. "Öyle söylememeliydim," dedi Bobbi, çoktan temizlenmiş bir tabağı ovalayarak. "Ama sen benden daha hoşgörülüsün."

"Hayır, değilim."

Annesi ağzını açıp tekrar kapadı. Ne söyleyecekse izin vermedi. Onun yerine neşeyle gülümsedi.

"Burada kal. Sana bir şey vereceğim." Bulaşık havlusunu Rafe'den alıp ellerini kuruladıktan sonra tekrar tezgâha fırlattı.

Yalnızca bir dakika sonra geniş, siyah bir çantayla geri döndü. Rafe içinde ne olduğunu anlamıştı.

"Anne."

"Aç hadi. Erken Noel hediyesi.

Kalbi hızlanan Rafe çantayı eline aldı, mutfak masasına koydu ve açtı. İçindeki elde oyulmuş, *marblewood* ağacından yapılma, on beş santimetrelik bir White Stag marka sökülebilir, eğik yayı çıkardı.

"Anne. Bunu yapmak zorunda—"

"Ama istedim. Buydu, değil mi? Almak istediğin? Boyutu, okları ve çekiş kuvveti doğru mu?"

"Buydu. Tam olarak buydu."

Dört yıl önce Kingwood'daki bir okçuluk dükkânından bu yayı sipariş etmişti. Sonra babası ölmüştü. Rafe'in siparişi iptal edip biriktirdiği iki bin doları cenaze masrafları için kullanmaktan başka çaresi yoktu. Şimdiye kadar bunu ne kadar istediğini unutmuştu.

Yayı hızla takıp gerdi.

"Bayıldım," dedi.

"Kullandığından biraz daha iyi."

"Ben babamınkini kullanıyorum." Rafe'in babasının yayı kırk yıllık bir Arrowsmith Shrike'tı. Büyük bir yay olsa da hiçbir zaman kendisine tam olarak uymamıştı. Ancak bu... Parmaklarını kabzasına sardı. Birbirleri için yaratılmışlardı. Jeremy'ye göstermek için sabırsızlanıyordu.

"Artık kendi yayın var. Yarın Karga'ya giderken götürürsün."

"Emin misin? Yemin eder misin?"

"Karga'ya dönmeni istemiyorum. Ama Jeremy ile o kıza yardım etmek istiyorsan yapmalısın."

Rafe parmaklarını yayın esnek gövdesinde gezdirip ağaç dokusunun damarlarını takip etti. Dışarıda Emilie inledi, ardından o şen şakrak kahkahalarından birini daha attı. Rafe yanlarında olmak istese de suçluluğu onu geri tutuyordu.

"Kaybolduğumuz için neden hiç Jeremy'yi suçlamadın? Babam suçlamıştı."

Annesinin cevap vermeden önce tereddüt ettiğini görebiliyordu. "Babanı suçlamakla meşguldüm," dedi. Sonra tatlı tatlı gülümseyip başıyla arka bahçeyi gösterdi. "Hadi artık git de göster onlara."

Rafe arka bahçeye çıktı. Jeremy geldiğini gördüğünde yayını indirdi.

"Tanrı'ya şükür. Bu akşam bok gibi atış yapıyorum. Gel de Emilie'ye doğru şeklini göster."

"Yalan söylüyor. Altı kere altını vurdu," dedi Emilie ona.

Rafe atış çizgisinde onlara katılıp çimenlikteki hedefe göz attı.

"Saçmayla mı ateş ediyordun?"

"Bu kadar yakından atmaya alışık değilim," dedi Jeremy.

"Hedefe bundan daha iyi atabilirdin," dedi Rafe ona.

Emilie başını iki yana sallayarak onu kınadı. "Bu hiç destekleyici bir öğretim ortamı değil."

"Çok üzgünüm," dedi Rafe ancak değildi. Jeremy'nin atışlarıyla dalga geçmeyi özlemişti. "Hedefin, sarhoş bir adam hareket hâlindeki bir arabadan atmış gibi gözüktüğünü söylediğim için özür dilerim."

"Öyle bir şey demedin," dedi Emilie.

"Demek istedim ama."

"At hadi, Robin Hood." Jeremy hedefi gösterdikten sonra Emilie'yi kolundan tutup birkaç adım geriye çekti.

"Buradan olmaz." Rafe uzaklaşmaya başladı. Jeremy ile Emily peşinden yirmi metrelik, otuz metrelik, kırk metrelik çizgiyi geçti...

"Yok canım," dedi Emilie. "Ciddi misin sen? Başka bir posta koduna mı geçtik?"

"Olimpiyatta olsaydık çoktan oraları geçmiş olurduk." Rafe omzunun üzerinden başparmağıyla daha da gerideki çizgiyi işaret etti. Bir ok alıp yaya yerleştirdi. "Gerçi buradan atış yapmak için denge çubuğu ve nişangâh lazım. Ama biz avlanmak için alıştırma yaptık, yarışmalar için değil. Kırk metrede başarılı olursan, yirmide harika iş çıkarırsın. Tabii Jeremy değilsen."

"Duygularım olsa çoktan incinmişti," dedi Jeremy. Fakat Rafe, onun nedense Emilie'ye göz kırptığını gördü.

"Batı -Tanrı aşkına- Virginia!" Rafe ile Jeremy aynı anda bağırdı.

"Vay be, gerçekten söylüyormuşsunuz." Emilie alana baktı. "Tam isabet mi attın sen? O kadar uzağı ancak dürbünle görebilirim."

Rafe omuz silkti. "Pek sayılmaz ama yakın." Hızla altın bölgeye dört ok daha sapladı. Yayı çoktan kolunun bir uzantısı gibi hissettirmeye başlamıştı. Bu yay, babasının yayının hiç olmadığı kadar ona ait hissettiriyordu. Altıncı oku çekip yerleştirdi.

"Yay yeni mi?" diye sordu Jeremy. Rafe oku attı. Altını vurdu. Yayını uzatıp Jeremy'nin almasına izin verdi. Jeremy hayranlıkla ıslık çaldı. "Tam kral işi."

"Annemden," dedi Rafe, yayı geri alırken. "Yarın Karga'da ihtiyacım olursa diye."

"Bizimle geliyor musun?" diye sordu Emilie, dans edişi Rafe'in kalbini ısıttı.

"Annem sorun etmiyor diyemem ama bana engel olmayacak."

Jeremy, "Biliyordum. Ama hayır duasını almana sevindim," dedi.

"Bizimle geldiğine çok sevindim," dedi Emilie de. "Biraz korkutucusun ama bence bu işimize yarayacaktır."

"Ben korkutucu muyum?" diye sordu Rafe, Jeremy'ye.

"Ben senden korkmuyorum."

"Belki korkutucu değil," diye yanıtladı Emilie. "Tehditkâr? Daha çok sürekli konuşmadığın için, ki ben bunu asla anlayamam. Ayrıca, elinde silah var."

"Senin de var," dedi Rafe.

"Evet ama ben kullanmayı bilmiyorum."

"Emilie'ye nasıl örümcek öldürdüğünü göster," dedi Jeremy.

"Örümcek nedir?" diye sordu Emilie. "Gerçek bir örümceği kastetmediğinizi varsayıyorum. Çünkü boş yere örümcek öldürmeye karşıyım. Tabii sabahın ikisinde yatağımdaysa ayrı."

Jeremy bir gözünü kısarak hedefi işaret etti. "Altının ortasındaki şu küçük çarpı işaretine örümcek denir. Eskiden kırk metre öteden tam ortasına isabet ettirmeye çalışırdık. Örümceği öldürürsen dünyayı kazanırsın."

"Kırk metreden tek atışta örümceği öldürmek hemen hemen imkânsız," diye hatırlattı Rafe ona. "Nişangâh olmadan buradan göremezsin bile."

"İmkânsız bir atışsa," dedi Jeremy. "Baban neden tüm hayatı boyunca başarmaya çalıştı?"

"Denemekte ne var? Merkezde olmasa da on puan sayılır," dedi Rafe.

"Ben hâlâ göremiyorum," dedi Emilie. "Dur bakayım." Hedefe doğru yürürken, "Beni vurmayın, beni vurmayın, beni vurmayın..." diye şarkı söyledi.

Rafe Jeremy'ye baktı. "Sence onu vurmamı mı istiyor?"

"Örümceği tek seferde öldürebilirsin. Yapabileceğini biliyorum. Sen de biliyorsun."

Emilie hedefe vardığında el sallayıp onlara ıslık çaldı.

"Bu mu?" Tam orta halkanın içindeki küçük çarpıyı gösterdi.

"O!" diye yanıtladı Jeremy.

"Mümkün değil!"

"Haklı," dedi Rafe. "Mümkün değil. Babam yapamadıysa—"

"Ben senin yaptığını gördüm."

Rafe ona bakakaldı. "Ben ne zaman—"

"İki kere," dedi Jeremy. "Bir kere kaybolduğumuzda. Ama ilki, tam buradaydı." Rafe'in ayağının altındaki atış çizgisini işaret etti. "Tam burada durdun, tek bir ok attın ve örümceği öldürdün."

"Öyle bir şey—"

"Oldu. Kusursuz bir atıştı. Okun hedefi vurduğu anda başardığını anladım. Baban da biliyordu ve benim gördüğümü sen de gördün. On dört yaşındaki, *poodle* resimleri çizmeyi seven oğlu tarafından yenilince gözlerimizin önünde egosu parçalandı. O atışı yapman babanı mahvedince sen, 'Bence merkez dışı,' dedin. Sonra hedefe doğru koştun, ben de tam arkandaydım, Rafe. Oradaydım. Oku çıkardığını gördüm. Kanıtı yok etmek için kâğıdı yırttığını gördüm. Babana, 'Merkez dışındaymış, baba!' diye bağırdın." Jeremy tiksintiyle gözlerini devirdi. "En çok kime kızdığımı bilmiyorum. Yalan söylediğin için sana mı yoksa o kadar rahatlamış göründüğü için babana mı?"

"O günü ve kaçırdığımı hatırlıyorum. Kıl payıydı ama kaçırmıştım."

"Kaçırmadın." Jeremy gözünü kaçırmadan ona baktı.

Rafe, Jeremy'nin kendisine böyle bakmasına dayanamıyordu. Beklentinin ağırlığına dayanamıyordu. Kimse özel bir şey yapacağını düşünmese daha kolay olurdu. Şimdi örümceği öldürmek istiyordu. Jeremy'nin düşündüğü kadar iyi olmak istiyordu. Fakat değildi.

"Örümceği öldürmeyi dene. Sadece dene," dedi Jeremy. "Sana meydan okuyorum."

"Babam hep beni kötü etkilediğini söylerdi."

"Kahretsin, mesafe çok uzun," dedi Emilie, onlara doğru koştururken. "Ne oluyor?"

"Rafe'e örümceği tek seferde öldürmesi için meydan okudum. Daha önce yaptığını görmüştüm," dedi Jeremy.

"Mümkünatı yok. Oradan buraya gelirken bile nefesim kesildi."

"Dene," dedi Jeremy. "Kaybedecek bir şeyin yok."

Rafe pes etti. "Çeneni kapatacaksa."

Pozisyonunu aldı. Yapabilmesine imkân olmadığını bilse de denemek istiyordu çünkü ya başarırsa? Ona yay ve ok kullanmayı öğreten, okçuluğun sırlarını anlatan babasıydı.

Okunun gitmesini istediğin yere kalbini koy, oğlum. Önce kalbini koy, sonra da kendi kalbine nişan al.

Rafe gitmesini istediği yere kalbini koyduktan sonra okunu serbest bıraktı.

Emily hafifçe inledi. "Bence başardın. Başardın mı?" Hedefe doğru koştu. Rafe, peşinde Jeremy ile takip etti. Fakat sonucu zaten biliyordu.

"Merkez dışı," dedi Rafe. Elbette merkezin dışına isabet etmişti. Çünkü şimdi de, sonsuza kadar da imkânsızdı. "Söylemiştim."

Rafe oku hedeften çıkararak tekrar sadağına yerleştirdi.

Jeremy, "Bir dahaki sefere başaracaksın," dedi.

13. BÖLÜM

Emilie, başını döndüren tuhaf rüyalarından uyandı. Küçük misafir odasının penceresinden, şafağın altın ve gümüş parmaklarının dağların tepelerine tırmanarak gökyüzüne uzandığını gördü. Ohio'da dağ olsa her sabah erken kalkacağını düşündü.

Hayranlıkla güneşin doğuşunu izlerken kahvaltısını isteyen uyanık evcil sıçanının hafif seslerini duydu. Fritz'in büyük, fileli açılır kapanır çadırının fermuarını açınca hayvan sevinçle ellerine koşup koluna tırmandı.

Emilie onun kafasını öperek kahvaltısını almak üzere mutfağa taşıdı.

Rafe çoktan uyanmış, koyu yürüyüş pantolonunu, uzun kollu gri tişörtünü ve üzerine mavi-siyah kareli gömleğini giymişti. Emilie saçını çok da kısa kesmemişti, o yüzden Rafe haritanın üzerine eğilirken alnına bir tutam düştü. Jeremy'nin, on beş yıl ayrı kaldıktan sonra bile ona neden bu kadar tutkun olduğunu anlamak kolaydı. Emilie ondan hoşlanmasa da gözlerini üzerinden ayırmak zordu.

"Yine gözünü dikmiş bakıyorsun," dedi Rafe, başını kaldırmadan.

"Sadece eserimi takdir ediyordum," dedi Emilie. "Enfes görünüyorsun," deyip parmaklarının uçlarını öptü.

"Her düşünceni dile getirmek zorunda olmadığını biliyorsun, değil mi?" dedi Rafe.

"Evet, biliyorum."

Emilie gülümseyip Fritz'e doğranmış elma ve yem verdi. O yemeğini yerken Emilie, Rafe'in masaya serdiği haritayı inceledi.

"Burası Kırmızı Karga mı? Düşündüğümden büyükmüş," dedi.

"Bana küçük geliyor," dedi Rafe.

"Ne demek istiyorsun?"

Rafe parmağını ormanın bir bölümüne götürdü. "Burada kaybolduk. Goblin Şelalesi diye bir yere çıkan bir arzu patikası var."

"Arzu patikası ne?"

"İnsanların oluşturduğu gayriresmî patikalar. Ama herkes bilir. Biz de biliyorduk. Jeremy, polise orada rotadan çıktığımızı söyledi. Birkaç yürüyüşçü bizi o patikada görmüş. Ve en son o zaman görülmüşüz. Yirmi dört saat sonra, parkta yok olmuşuz. Ki bu hiç mantıklı değil."

Emilie, köşesinde KIRMIZI KARGA ORMANI TOPOGRAFİK HARİTASI yazan haritaya baktı. Biri, her yanına kalemlerle daireler çizmişti. Arama bölgeleri miydi?

"Neden?" diye sordu Emilie.

"Şunu görüyor musun?" Haritadaki bir çizgiyi işaret edip bir parmağını üzerinde gezdirdi. "Nehir. Doğrudan ana yola çıkıyor. Ve bunlar? Patikalar. Her yerdeler. Böyle bir yerde kaybolabilirsin ama kayıp kalamazsın. Ya yaradan ya dış etkenlerden ya

susuzluktan ölürsün ya da... Tanrım, *elli* patikadan birini bulur, bir iki güne çıkarsın."

"Sen yaralıydın, değil mi? Başından?"

"MR çektirdim. Kafa travması izine rastlanmadı. İyileşmişine bile. Jeremy yaralı değildi. Yardım almaya gidebilirdi."

"Eve dönmek istemediğiniz için uzak durduğunuzu söyledi."

Emilie, elma ağacı çubuğu verdi. Fritz, etrafındaki kargaşadan bihaber şekilde seve seve çubuğunu kemirdi. Emilie küçük adamı kıskandı.

"Doğru, doğru," dedi Rafe. "Ama diyelim ki ormanda saklanıyorduk. Kayıp değildik de saklanıyorduk. Onca zaman neredeydik? Kırmızı Karga'da mağara sistemi yok. Park, binlerce kez haritalandırıldı. Babam uydu fotoğraflarını bile çektirmiş. Hem de detaylı." Haritanın altından fotoğraflardan birini çıkarıp baktı. "Ev, kulübe, baraka, sundurma, ağaç ev yok... Üstelik ilk arama kurtarma ekibi son derece titiz davranmış. Baksana." Eliyle haritada bir daire çizdi. "Yirmi dört saatte ancak bu kadar uzaklaşabilirdik ve buranın her santimini aradılar. Bizi bulmaları gerekirdi. O parkta tam dibimizdeydiler ama biz... Neydik? Görünmez mi? Hem kemikler neredeydi?"

"Kemik mi?"

"Boyum bir altmış ikiden bir yetmiş beşe çıktı. Kaybolduğumuz süre boyunca on kilo aldım Jeremy on beş kilo aldı ve çıktığımızda neredeyse bir seksendi. Ergenler böyledir ama açken mümkün değil. Orada avlanıyorsak kemikler nerede? Babam tek bir geyik cesedine, ölü tavşana, kapana, mızrağa ya da pişirme ateşi kalıntılarına bile rastlamamış."

"İnsanlar ormanlarda saklanırlar. Hani şu Oregon'daki parktaki adam—"

"Evet ama onu arayan yoktu. Aramaya başladıkları anda bir günde bulundu. Tanrım, hatırlamak için öldürebilirim..." Bir elini saçlarından geçirip ağır bir nefes verdi. "'Ralph Howell ve Jeremy Cox'u arama çalışmalarında tüm olasılıklar tükenmiş olduğundan, artık bölgede başka bir arama yapılmayacağını üzülerek bildiririz. Herkesten, Cox ve Howell ailelerini dualarında ve düşüncelerinde tutmalarını rica ediyoruz. Teşekkür ederiz.'"

Âdeta hatırlatma kartından okuyordu.

"Neydi bu?"

"On üç haziranda, polis bizi aramayı sonlandıracaklarını bildirdi. Nazik bir şekilde çoktan öldüğümüzü düşündüklerini söylüyorlardı."

Haritanın altından bir kâğıt, haberin fotokopisini çıkardı.

"Baban bunu saklamış mı?"

"Hepsini saklamış. Aramayı hiç bırakmamış. Ama hangi cehennemdeydik biz?"

Emilie tereddüt etse de Rafe'in bunu kaldırabileceğini düşündü. Zaten soru soruyordu.

"Arama davranışı," dedi usulca.

"Ne?"

"Jeremy, 'arama davranışı' diye bir şeyden bahsetmişti. İnsanlar kaybettikleri birinin yasını tutarken uzun yürüyüşlere veya araba yolculuklarına çıkarlarmış. O kişi öldüyse bile aramaya devam ederlermiş çünkü bir şey yapmak zorunda olduklarını hissederlermiş. Çoğu zaman suçluluktan yaptıklarını söyledi." Emilie ellerini, dört kişilik mutfak masası büyüklüğündeki haritada gezdirdi. "Yani çok fazla aramış."

"Çok fazla arama, çok fazla suçluluk mu demek?" diye sordu Rafe.

Emilie evet demek istese de bu kez çenesini kapalı tutmayı başardı.

"Bana öfkeli olmalı. Altı ay boyunca kayıptım. Altı saat değil. Anneme ters ters cevap verince beni tokatlayıp eskiz defterimi yırttı. Geri döndüğümde bana bağırmadı bile. Sadece, 'Evdesin. O kadar. Hiç olmamış gibi davranalım. Geriye bakmayalım,' dedi. Ve bana bir daha vurmadı."

Emilie mutfağa geldiğinden beri Rafe ilk kez onun gözlerine baktı.

Ardından gözlerini arkasına çevirdi. Emilie de sandalyesinde döndü.

"Toplantıyı mı kaçırdım?" Jeremy kapı eşiğinde durmuş, çıplak göğsünde kollarını kavuşturmuştu. Üzerinde yürüyüş pantolonundan başka bir şey yoktu. Pas rengi saçları suyla geriye yatırılmıştı.

Emilie, Jeremy'ye bakan Rafe'e göz attı. Hatta gözlerini dikmişti. Gerçi Jeremy'nin çok ama çok iyi kolları olduğunu kendisi de görebiliyordu. Omuzları da fena değildi, o kadarını kabul etmek zorundaydı.

"Erken kalkmışsın," dedi Emilie, tuhaf sessizliğin içinde.

"Acayip rüyalar gördüm," dedi Jeremy.

Emilie, "Ben de," dedi.

Rafe kaşlarını çatarak ikisine birden baktı.

"Sen de mi?" diye sordu Emilie ona.

Rafe başıyla onayladı. "Hepimiz bir gemideydik. Önde, adı her neyse artık, oyma bir ejderha vardı."

Emilie oturuşunu düzeltti, şimdi litrelerce buzlu kahve içmiş gibi ayılmıştı.

"Dünyanın sonuna doğru yelken açıyorduk."

Jeremy, "Ve düşmek üzereydik," dedi.

Sessiz bir saniyenin ardından Rafe ekledi. "Düşmek istedik."

Mutfağa sessizlik çöktü. Emilie, rahatlamak için Fritz'i göğsüne bastırdı. Jeremy ellerini onun omuzlarına koydu. Rafe de çenesini Jeremy'nin yumruğuna yerleştirdi. Mavi gözleri şaşkınlık ve merakla iyice açılmıştı.

Emilie kilisedeymişçesine, "Rüyama annem girdi. Bana veda öpücüğü verip benimle gurur duyduğunu söyledi," diye fısıldadı.

"Ben de annemi gördüm. Dedi ki, 'Eğlen, bir tanem ama arkanı kolla'."

İkisi de Rafe'e baktı.

"Benimkine babam girdi," dedi, bir suçu itiraf eder gibi usulca.

"Ne dedi?" diye sordu Jeremy.

"Annemi bırakırsam beni asla affetmeyeceğini söyledi."

Emilie sormaya korkuyordu ancak birisi yapmak zorundaydı. "Ne yapacaksın?"

Rafe cevap vermeden masaya baktı, ardından yeniden Jeremy'nin gözlerine bakıp konuştu. "Haritalara ihtiyacımız yok, değil mi?"

"Hiçbir zaman olduğunu söylemedim ki. Sadece sana ihtiyacımız var."

Göz göze geldiklerinde, aralarında söze yer bırakmayan bir şeyler geçti. Sanki birbirlerine uçurumdan atlaması için meydan okuyorlardı.

"Tamam," dedi Rafe. "Sanırım babamın aşması gerekecek."

14. BÖLÜM

Yarım saat sonra herkes ön verandada toplanmıştı. Rafe'in annesi gidişlerini kabullenmiş görünüyordu. Terlikleri, pazen sabahlığı ve yüzünde sert bir ifadeyle onlara emirler yağdırdı.

"Pekâlâ, çocuklar. Sizi bırakmak hoşuma gitmiyor," dedi. "Ama yapmak zorunda olduğunuzun farkındayım. Sevdiğim birinin o ormanda olmasının nasıl hissettirdiğini biliyorum. Onu tekrar eve getirmek nasıl biliyorum. Tüm kalbinizle elinizden geldiği kadar güvende kalacağınıza söz verin."

"Söz," dedi Jeremy.

"Söz veriyorum," dedi Emilie.

Rafe başıyla onayladı. "Elbette, anne."

"Güzel," dedi Bobbi, sonra titrek bir nefes aldı. "Şimdi hediyeler. Senin yeni yayın var, bebeğim O yüzden bu sana, Kızıl." Sabahlığının cebinden plastik bir poşet çıkararak Jeremy'ye uzattı, o da gülümseyerek kabul etti. "Bu antikadır ama o zamanlar insanı beş saatte eve götürürdü."

"Nokia mı o?" diye sordu Emilie, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Bunları duymuştum."

"Dünyanın sonunu bile atlatır," dedi Jeremy.

"Hâlâ 911'i arayabilir," dedi Bobbi. "Şarjı tam ve su geçirmez."

Jeremy telefonu cebine attı.

"Bu, Bayan Emilie için." Diğer cebinden, içinde büyük bir bıçak olan soluk deri bir kın çıkardı. "Bu, Bill'in eski av bıçağıydı, yeni gibi." Emilie bıçağı Bobbi'den alırken neredeyse titriyordu.

"Buna ihtiyacım olacak mı?" diye sordu.

"Alsan iyi olur," dedi Bobbi. "Ve umarım ihtiyaç duymazsın. Ama işe yararsa bana teşekkür edersin."

"Peki. Teşekkür ederim."

Bobbi bir titrek nefes daha aldı. Rafe, annesinin şu anda ne hissettiğini hayal bile edemiyordu. Oğlunun daha önce onu kendisinden alan ormana, sırf doğru düzgün tanımadığı bir kıza yardım etmek için dönmesine izin veriyordu.

"Pekâlâ. Siz üçünüz yola koyulun, bir an önce gidin de saçlarımın geri kalanı da ağarmadan önce dönün."

Böylece kovuldular. Bobbi onları arabaya kadar geçirdi. Hepsini kucaklayıp yanaklarından öptü. En uzun süre, bırakmayı hiç istemediği Rafe'e sarıldı. Fakat Rafe kendisi yapmazsa annesinin asla bırakmayacağını biliyordu. Geri çekilince annesi de onu bıraktı.

"Bir şey olmayacak," dedi Rafe. "Dönmemiz biraz uzun zaman alabilir ama geri döneceğiz."

Bobbi, Rafe'i bıraktıktan sonra başka bir şey demeden dönüp eve girdi ve kapısını hızla kapadı. Sanki böyle yapmazsa tekrar çıkıp onları durdurabilirdi.

Üçlü, Jeremy'nin Outback'ine bindi. Evle Kırmızı Karga Eyalet Ormanı arasındaki yollar, gölgelerde saklı dönemeçleriyle çok korkutucuydu. Batı Virginia yollarında ancak buranın yerlileri iyi araba kullanabilirdi. Ne yaptığını bilmiyorsan yetmiş kilometre, doksan dakika sürebilirdi. Jeremy de belli ki ne yaptığını bilmiyordu.

"Büyükannem de yavaştı ama yaşlıydı," dedi Rafe. "Oraya vardığımızda sakalım tekrar çıkmış olacak."

Emilie arka koltukta alay edercesine güldü. "Epey salyangoz hızında gidiyorsun."

Jeremy dikiz aynasından ona ters ters baktı. "Sessiz ol, Prius." Rafe'e göz attı. "Sen daha iyi yapabilir misin?"

"Fiziksel olarak canımı yakacak kadar iyisini yaparım."

"Uykusunda araba sürdüğü için yakalanan adam değil miydin sen?" diye sordu Jeremy.

Bu, Rafe'i incitmeliydi. Ama incitmedi. Hatta eski zamanları hatırlattı. Özlediğini asla yüksek sesle dile getirmeyeceği zamanları.

"Şimdi uyanığım."

"İyi." Jeremy yavaşlayıp en yakın yan yola döndü. Rafe dışarı çıkınca yer değiştirdiler.

Lisedeki çocukların "Kıyım Yolu" adını taktıkları tehlikeli derecede virajlı yolda ilerlemeye başladılar. Rafe binlerce kez yapmış gibi düşünmeden sürüyordu.

"Oraya ben de gitmek istiyorum," dedi Jeremy, abartıyla kapıya tutunarak. "Ama canlı gitmeyi tercih ederim."

Rafe sırıtmadan duramıyordu. "Ben bu yollarda araba sürmeyi öğrendim. Sen kim bilir nerede öğrenmişsindir... Bir dakika, sen hiç öğrendin mi ki?"

"Bayan Farris'in dersinde seninle konuşmamam gerekirdi," dedi Jeremy. "İlk günahım."

"İngiltere'de Subaru var mı?" dedi Rafe. "Yoksa hâlâ at arabası mı kullanıyorsunuz?"

"Sen sadece sür, *redneck*," dedi Jeremy.

"Bu saldırgan bir terim," diye araya girdi Emilie arka koltuktan. "Özür dilemelisin."

"Ne? *Redneck* mi?" dedi Jeremy. "Kelimenin tam anlamını kullanıyorsam değil. Ensesine baksana."

Rafe, Emilie bakabilsin diye ensesini öne eğdiği anda Jeremy ensesine bir şaplak attı.

"Ah, araba sürüyorum, dangalak."

"Bu beni yumrukladığın içindi."

"Vardık mı?" dedi Emilie arkadan.

Arabanın içinde parti havası vardı. Sanki kutlama yapıyorlardı. Karga'ya bir an önce ulaşmak istiyorlardı. Rafe, karnına bir ip bağlanmış da bir yerdeki birisi onu çekiyormuş gibi hissetti. Parka yaklaştıkça çekim güçlendi. Artık hiçbiri için geri dönüş yoktu.

Rafe nihayet Kırmızı Karga Eyalet Ormanı'nın otoparkında durdu. Motoru kapattığında, yaptıkları şeyin ciddiyetini aynı anda hissettiler.

"Geldik galiba," dedi Emilie kısık sesle.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Rafe, Jeremy'ye.

"İlk olarak, telefon götürmüyoruz." Jeremy kendi iPhone'unu çıkarıp torpido gözüne attı. Diğerlerininkini almak üzere elini uzattı.

"Ne? Niye?" diye sordu Emilie. "İçinde ablama göstermek istediğim şeyler var."

"Yazık. Telefon yasak. Sadece Nokia'yı götüreceğiz. Sonrasında ikiniz de bana teşekkür edeceksiniz."

Rafe karşı çıkmadan kendininkini verdi. Savaşmayı bırakmıştı.

"Hadi, Prenses." Jeremy parmaklarını sallayarak telefonu uzatmasını söyledi.

"Telefonumda annemin fotoğrafları var," dedi Emilie, telefonu isteksizce verirken.

"Üzgünüm," dedi Jeremy. "Ama önce emniyet." Torpido gözünü kapatıp arabadan indi. Rafe bir nefes aldıktan sonra peşinden çıkarak Emilie'nin kapısını açtı.

"Tamam, izleyen var mı?" diye sordu Jeremy, bagaj kapağını açarken.

Emilie, kendini dik tutmaya çalışırcasına kollarını sımsıkı karnına doladı.

"Ben kimseyi görmüyorum," dedi.

Rafe de görmüyordu. Yalnızlardı. Jeremy bir çanta çıkarıp fermuarını açtı. Rafe'in çadır olduğunu tahmin ettiği uzun, siyah bir çantaydı. Ama değildi. İçinde kısa bir kılıç vardı.

"Sonra açıklarım." Jeremy böyle derken kını ya da adı her neyse onu takıp kılıcı içine koydu.

"Kılıç dövüşü hakkında şaka yapıyorsun sanıyordum," dedi Emilie. "İnsanlar kılıçla dövüşmezler. Kim kılıçla dövüşür ki?"

"Ben," dedi Jeremy.

Jeremy tuhaf bir şekilde kılıçla uyumlu görünüyordu. Ve Rafe kılıcı olmasına minnettardı. Yayıyla sadağını çıkarıp sırtına astı.

"Bıçağın yanında mı?" diye sordu Emilie'ye. Emilie bıçağı cebinden çıkarıp kaldırdı. "Beline takman lazım. Kemerin var mı?" Kemeri yoktu, o yüzden Jeremy seyahat çantasından bir tane çıkararak Emilie'nin ince beline olması için fazladan delik açtı. Rafe bıçağı kemere yerleştirip kemeri de beline takarken Emilie tişörtünü kaldırdı.

"Yeterince sıkı mı?" diye sordu Rafe.

"Mükemmel," dedi Emilie. Nedense Jeremy bu etkileşimi dikkatle izliyor, neredeyse gülümsüyordu.

"Ne var?" diye sordu Rafe ona. "Ne oldu?"

"*Déjà vu*," dedi Jeremy. "Boş ver beni. Gitmemiz lazım."

Birkaç damla yağmur damlası düştü.

"Yağmur başlıyor," dedi Emilie. "Sorun yaratacak mı?"

Jeremy başını iki yana salladı. "Hayır. Hazır mıyız?"

Rafe'in aklına, çocukken kilisede duyduğu eski bir hikâye geldi. Hikâye şöyleydi: Bir kasaba korkunç bir kuraklık çekiyordu. Öyle ki, kilisenin papazı herkesi yağmur duasına çağırmıştı. Kimse gelmemişti. Kimse inanmamıştı. Sonra şemsiyeli bir kızın kilise merdivenlerinden çıktığını gördü.

Kız yanına şemsiye almıştı çünkü yağmur yağacağını biliyordu.

Jeremy ise kılıç almıştı.

İhtiyacın olacağını düşünmesen yanında kılıç getirmezdin. Jeremy, Karga'da kılıca ihtiyacı olacağını düşünüyorsa ya delirmişti ya da...

Orada bir şey vardı.

"Rafe?" Jeremy'nin sesi onu kendine getirdi.

"Ne?" diye sordu Rafe.

"İyi misin?"

Değildi. Kesinlikle iyi değildi. Kanında bir şey kaynıyordu. Etrafına bakınınca zirveleri, orman tepelerinin derin ve karanlık yokuşlarını gördü. Küçük bir çocukken bu tepeler onu büyüler, korkuturdu. İnişli çıkışlı tepelerin, yoğun yeşil hayvan postlarıyla kaplı uyuyan ve bir gün uyanıp dünyayı ele geçirecek devler olduğunu hayal ederdi. Elbette büyüdükçe bu korkudan kurtulmuştu. Ama şimdi geri dönmüştü.

Jeremy, bir elini Rafe'in omzuna koyarak titreyişini diyapozona dokunan parmak misali durdurdu.

"Bir şey oluyor," dedi Rafe. "Ben..." Yüzünü ovaladı. "Ne oluyor?"

"Gitme vakti."

Derin bir nefes aldı. "Ne yapacağım?"

"Sadece yürü," dedi Jeremy.

Emilie, "Nereye?" diye sordu.

Ancak Rafe cevabı çoktan biliyordu. Patikayı gösterdi. "Oraya."

Otoparktan patikanın başlangıcına geçtiler. Rafe bir saniyelik tereddüdün ardından asfalttan ayrılıp yumuşak, kahverengi orman toprağına girdi. Elektriğe benzer bir şeyin ayaklarından yukarı hareket etmeye başladığını hissedince son derece hareketsiz kaldı.

Bir adım daha ilerledi. Kızıl ve altın yapraklar önündeki patikada sekti. Karanlık orman, Fareli Köyün Kavalcısı'nın şarkısı gibi çağırıyordu.

Emilie temkinli adımlarla yürüdü, önce patikaya, sonra da Jeremy'ye baktı.

"Ne var orada?" diye sordu. "Bir şey var. Sanırım..."

"Ne oldu?" diye sordu Jeremy. Rafe de Emilie'ye baktı. O da hissettiği tuhaf çekimi hissediyor muydu?

"Biri adımı söylüyor sandım," dedi.

Jeremy gülümsedi. "Git de cevap ver en iyisi."

15. BÖLÜM

Rüzgâr soğuktu, yağmur kıyafetlerini ıslatıyordu ancak Emilie şikâyet etmedi. Onları neyin beklediğini bilmiyor, sadece ablasını bulmak istiyorsa oraya gitmek zorunda olduğunu biliyordu. O yüzden plak çizgisinde ilerleyen iğne misali yoluna devam etti. Yaklaşık bir saat boyunca neredeyse sessizce yürürken Rafe görünen bir neden olmaksızın durdu.

"Ne oldu?" diye sordu Emilie, hiç yapmadığı kadar tehlikeli bir şey yapıyorlarmış gibi kısık sesle konuşuyordu.

"Buradan gidiyoruz." Rafe patikadan ayrılan dar toprak yolu işaret etti.

"Evet," dedi Jeremy. "Goblin Şelalesi'ne giden yol bu. Buraya kadar geldiğimizi hatırlıyorum."

Patikadan çıkıp o yola yöneldiler. Rafe başı çekti. Emilie takip etti. Jeremy arkada kalarak ağaç köküne ayağı takılan Emilie'yi kurtardı.

"İyi misin?" diye sordu Jeremy, onu ayağa kaldırırken.

"Korkmuş ve mutlu hâldeyim. Nedenini bilmiyorum."

Jeremy gülümsedi. "Ben biliyorum. Devam et, Prenses."

Rafe'in onları nereye götürdüğüne dair en ufak fikri yoktu. Kendisi de bilmiyor, yalnızca burnunu, ayaklarını veya içgüdüsünü kullanıyor gibiydi. Suyun kenarlardan nazikçe süzülmesiyle oluşmuş küçük bir kaya oluşumu olan Goblin Şelalesi'ni geçip dik bir tepeye ulaşana kadar durmaksızın ilerlediler. Çıkacak bir yol görünmese de Rafe'e engel olamadı. Onları altta dolandırarak gizli bir yola götürdü. Belki de yamaca zikzak çizen bir geyik patikasıydı.

Üçlü dikkatle daha yukarı çıktı ve nihayet, birkaç metre ötede başka, daha yüksek bir bayıra rastladılar. Rafe ilk çıkan oldu, ardından dönerek elini Emilie'ye uzattı. Jeremy, arkadan ona destek verdi. Rafe, Emilie'yi yukarı çektiğinde o da hızla tırmanarak küçük bir düzlüğe çıkmış oldu. En son Jeremy de gelince herkes bir araya geldi.

Emilie biraz soluklandıktan sonra ayağa kalkıp etrafına bakındı.

"Tuhaf," dedi bir nefeste.

Rafe başıyla onayladı. "Çok ama çok tuhaf."

Buradaki ağaçlar Emilie'ye daha yaşlı, daha büyük, daha kalın, daha uzun geliyordu. Eğilmiş, bükülmüş dalları olan devasa akağaçlar ve meşeler gördü. Kutsal bir koru. Burası öyleydi. Emilie neredeyse beyaz pelerinli *druid*ler* görmeyi bekledi. Şenlik ateşleri. İlahiler. Antik büyü.

Bu korunun merkezinde garip bir ağaç yer alıyordu. Ağaç sanki sonsuzluğa kadar genişleyip uzayan ağaçlar imparatoruydu. Gövdesi küçük bir araba kadar genişti ve üzerinde çığlık atan bir hayaletin ağzını anımsatan bir oyuk vardı. Ya da bir kapıyı.

---

* Antik Kelt toplumlarında, doğayla uyum içinde yaşayan, rahiplik, şifacılık ve danışmanlık görevleri yürüten ruhani liderler. -çn.

"Tanrım..." Rafe nefesini verirken bu kelimeyi bir yemin değil, dua gibi söyledi.

"Jeremy?" dedi Emilie. Sesi titriyordu. "Ne oluyor?"

Döndüğünde Jeremy'yi imparator ağacın altında durmuş, bir dala bakarken buldu.

"Bak," dedi Jeremy.

O dala, kardinal kuşu kadar kırmızı ve kartal kadar büyük bir kuş tünemişti. Fakat kardinal kuşu da kartal da değildi, Emilie'nin hiç görmediği bir kuştu.

"Bu bir karga," dedi Rafe. "Ama karga olamaz."

Emilie'nin kargalar hakkında pek bilgisi olmasa da kırmızı olmadıklarını biliyordu. Elleriyle ağzını kapadı.

"Mümkün değil," dedi Rafe. "Bu... Bu imkânsız."

"Hiçbir şey imkânsız değildir," dedi Jeremy sessizce. Çıkan vahşi rüzgâr kıyafetlerini, saçlarını dağıttı. Emilie ağacın üzerindeki oyuğa bakakaldı. Onu çağırıyordu.

Başlarının üstündeki kırmızı karga devasa kızıl kanatlarını açıp havalandı.

Ağaçtaki kapının içine uçtu. Tekrar dışarı çıkmadı.

"Oraya girmemiz lazım," dedi Jeremy.

"Jay, emin misin?" diye sordu Rafe.

"Hiç olmadığım kadar eminim."

"Pekâlâ," dedi Emilie.

Rafe de, "Tamam," dedi.

Sonra Jeremy konuştu. "Yerine. Hazır. Başla."

El ele tutuştular çünkü korktuğunda ve bu tuhaf, karanlık yerde yalnız olmak istemediğinde böyle yapardın. Sonra da hep beraber bir dünyadan ötekine geçtiler.

ANLATICININ KÖŞESİ

Harikalar Diyarı

"Bazen kahvaltıdan önce altı imkânsız şeye birden inandığım olurdu," dedi Beyaz Kraliçe Alice'e, *Aynanın İçinden*'de.

Şimdiden uyarayım: Daha önce imkânsız şeylere inanmadıysanız şimdi başlamanın tam sırası.

Ay Işığı
KİTAPLIĞI

16. BÖLÜM

Rafe yumuşak yaprakların arasında yüzüstü uyandı. İnleyip sırtüstü yattı. Günlerce uyumuş ve binlerce rüya görmüş gibi hissediyordu. Uyanmak, derin bir kuyunun dibinden yavaşça tırmanmaya benziyordu.

Gözlerini kırpıştırarak açtı. Görüşünde bir sorun olmalıydı. Orman yanlış görünüyordu. Zihninde, hatırladığı son âna kadar sürüklendi. Tepe. Kırmızı Karga'daki bir tepenin üstü. Jeremy ve o.

Ve kırmızı bir karga.

Kırmızı Karga'da kırmızı bir karga.

Yıllar önce boyadığı kargaya benzer bir kırmızı karga.

Rüya mıydı? Başından mı yaralanmıştı? Bunlar Batı Virginia ağaçları değildi. Gözlerine güvenecek olursa, ağaçlar yüzlerce metre daha uzun, gövdeleri onlarca metre daha kalındı. Fakat Kaliforniya'daki sekoyaların fotoğraflarına da benzemiyorlardı. Bunlar çok eski, devasa, hep yeşil ağaçlardı. Ağaçlarda Paskalya'nın her renginde yapraklar vardı; yeşil, mavi, sarı, beyaz. Sanki bu ağaçları bir çocuk çizmiş ve her ağaçta farklı renkte

pastel boya kullanmıştı. Evet, bunlar bir çocuğun hayali ağaçlarının gerçek hâlleriydi.

Ve yağmur yağmıyordu. Elektrik mavisi gökyüzünde yalnızca incecik beyaz bir bulut süzülerek dans ediyordu.

Tepede, bir şey bir daldan ötekine uçtu. Küçük bir uçağınki kadar dev kanatları vardı. Havada onlarca metre uzanan bir ağaç dalına konarak kuş misali tünedi. Kanatları altındı. Gagası ve bacakları siyah. Uzunluğu üç metre kadardı. Tepeli akbaba mıydı? Batı Virginia'da tepeli akbaba yoktu ki.

Öyleyse hâlâ rüyada olmalıydı...

Ya da burası Batı Virginia değildi.

Büyük, altın tepeli akbaba daldan süzüldüğünde devasa kanatları Rafe'in saçlarında rüzgâr etkisi yarattı.

"Aman..." Rafe zar zor doğrulup kuşun gökyüzünde kaybolışunu izledi.

Orman gerçekti. Ama nasıl gerçek olabilirdi?

Rafe derin bir nefes aldığında olağandışı bir şeyin, çiy ya da daha önce duymadığı bir parfümün kokusunu aldı. Saf, kirletilmemiş kokuyordu. Burası her neresiyse, fabrikası, egzoz salan arabaları, kömür madenleri ya da santrali yoktu. Rafe havanın olması gibi koktuğunu anladı.

Devasa ağaç gövdelerinden birine yürüyerek ona dokundu. Çam kabuğu gibi pütürlü ve gerçek hissettiriyordu. Daire çizdi. Üzerinde bir devin durduğunu sansa da sadece yarısı deniz yeşili yosunla gizlenmiş yaşlı bir adamın taştan heykeliydi.

Belki gülmüştü. Belki ağlamıştı. Belki ikisini birden yapmıştı. Çıkıntı bir kaya bularak yanına koştu ve ormanın derinlerine bakmak için üzerine çıktı. Zemini hafif bir ses kaplamıştı. Tepedeki kırmızı karga bir dala oturup gakladı.

"Bunu sen mi yaptın?" diye sordu kargaya.

"Şşt..." Jeremy'nin arkadan gelen sesi kısıktı. "Tek boynuzlu atı uyandıracaksın."

Rafe arkasını döndüğünde, başını Jeremy'nin kucağına dayamış uyuyan küçük, beyaz bir tek boynuzlu at gördü.

Bir tek boynuzlu at.

Jeremy'nin kucağında.

Jeremy sırtını devasa ağaçlardan birine dayamıştı, beyaz yelesiyle zarif boynunu severken Shetland midillisi boyutundaki tek boynuzlu at hafif bir nefes verdi. Tek boynuzu inci gibi parladı.

Jeremy çok kısık bir sesle, "Yayınla sadağın bende ama ağacın dışında bir sırt çantası düşürdük sanırım. Emilie orada. Henüz uyanmadı," dedi. Rafe, Emilie'nin küçük vücudunun Jeremy'nin paltosunun altında kıvrıldığını gördü. "Yakında uyanır. Sen bir saatten fazla süredir uyuyordun."

Uyumak. Rafe'in zihni bu kelimeye takıldı. Uyuyordu da rüya mı görüyordu? Ağaçlar, taş heykel ve Jeremy rüyalarını andırsa da rüyalarını hiç böyle değil, yalnızca kısa görüntüler hâlinde hatırlardı. Hayır, rüya değildi. On beş yıldır rüya görüyordu. Şimdiyse nihayet uyanıktı.

Üzerinde bir şey öttü. Siyah yüzlü, kahverengi bir baykuş ona uysal uysal bakıyordu. Siyah tüyleri kusursuz bir daire oluşturarak kuşu tek bir dev göze benzetiyordu.

"Tepegöz baykuş," dedi Jeremy.

Rafe bir eliyle ağzını kapayıp parmaklarının arasından nefes aldı.

"Rafe? İyi misin?"

Tepegöz baykuş. Tepeli akbaba. Tek boynuzlu at.

"Jay." Rafe bir tek bu sözcüğü dile getirdi. Yalnızca bunu söyleyebilmişti.

"Ev kedileri kadar tembeldirler," dedi Jeremy. "Bütün gün burada durabiliriz. Benim umurumda değil. Özlemişim." Gülümseyip parmaklarını tek boynuzlu atın beyaz yelesine doladı. "Çocukken annemle uçaklara bindiğimizde pencereden bakıp altımızdaki bulutları görürdüm. Onlara dokunmak isterdim. Annem buhardan başka bir şey hissetmeyeceğimi söylerdi ama ona inanmazdım. Bir hisleri olmalıydı." Yine tek boynuzlu atın uzun boynunu okşadı. "Bulutların hissi böyle olmalı."

Rafe etrafına bakmaktan kendini alamıyordu, çölde dizlerinin üzerinde yürüyen bir adamın vahadan su içişi gibi bu güzelliği içine çekiyordu.

"Bunları çizdim. Oydum," dedi kendi kendine. Dönüp Jeremy'ye baktı.

"Rüyalarımı resmetmiyordum. Ben—"

"Anılarını resmediyordun." Jeremy başıyla onayladı.

"Bana söylemediğin bu muydu?"

"*Söyleyemediğim.*"

"Neden?" On beş yıllık yalnızlığın, merakın, boş gezintilerin, asla gelmeyeceğini düşündüğü cevabın ızdırabı o tek sözcüğe işlemişti. Hepsinden büyük olan soruydu bu.

"Çünkü söylesem asla dönemeyebilirdik."

"Ne?"

"Etrafına bak, Rafe. Büyü bu. Gerçek büyü. Büyünün kendi kuralları vardır ve sorulara cevap vermekten hoşlanmaz. Bizi buraya büyü getirdi. Eve gitmemize izin verdi. Geri dönmemize izin verdi. Büyü sana kurallar dayatırsa ne olursa olsun yapmak zorunda kalırsın."

"Bana söyleyemedin mi?"

"Evet ama artık söyleyebilirim."

Rafe, Jeremy ile tek boynuzlu attan birkaç adım öteye oturdu.

Tek boynuzlu at burun deliklerinden hafif bir ses çıkardı. Tek boynuzlu at horlaması mıydı bu?

"Evvel zaman içinde, Batı Virginia'da, iki çocuk ormanda kaybolmuş. Ama altı ay boyunca değil. Biz sadece bir gün ve bir gece boyunca kayıptık," dedi Jeremy. "Canımız sıkkındı. Sen bir önceki gece babanla kavga etmiştin ve eve dönmek istemedin. Otobüsü bilerek kaçırırsak annem bizi gelip alır ve saat geç olacağından geceyi bizim evde geçirirsin diye düşündük. Plan buydu."

Rafe hikâyenin bu kısmını daha önce duymuştu.

"Babanla daha önce de kavga etmiştin ama nedense bu seferki farklıydı. Sadece öfkeli değildin. Korkuyordun."

"Neyden?"

"Eve gitmekten," dedi Jeremy. Rafe başıyla devam etmesini işaret etti. "Goblin Şelalesi'ni bulmaya çalışıyorduk. Patikalarla gidilmiyordu ama belli bir hayvan yolunu izlersek bulabileceğimizi duymuştuk. Bunun, rotadan çıkmamız için yeterli bir açıklama olacağını düşündük. İşte böyle kaybolduk. Ki gerçekten kaybolmuştuk. Tamam, aptalca, düpedüz kayıptık. Nerede olduğumuzu bilmediğimizi fark ettiğimizde akşamın beşiydi. O yüzden elbette panikledik ve bir sürü hata yaptık."

Jeremy o günü, insanların bulunduğu bir yere çıkacağını düşünerek hayvan yolunu takip ettiklerini anlattı. Ama olmamıştı. Yüksek bir tepe bulup patikayı görebileceklerini umarak oraya tırmanmışlardı. Başaramamışlardı. Isınmak için birbirlerine sokularak o tepede uyumuşlardı.

Jeremy parmaklarının tersiyle uyuyan tek boynuzlu atın boynunu yavaşça okşadı. "Sabah olduğunda sen kötü durumdaydın, doğru düzgün konuşamıyordun. Çok hızlı su kaybetmiştin, o yüzden eve canlı dönemeyeceğimizi düşündüm. Hayatımda

hiç bu kadar korkmamıştım." Başını kaldırıp etrafına göz attıktan sonra gülümsedi. "Sonra ağaç dalında kırmızı bir kuş gördüm. Halüsinasyon sandım. Kargaya benziyordu. Bizi çağırdıktan sonra ağacın kovuğuna uçtu. Bir şekilde peşinden gitmemiz gerektiğini anladım. Öyle de yaptık, sonra... Buraya geldik."

"Buraya? Tam buraya? Neresi burası?"

"Shannandoah Krallığı," dedi Jeremy. "Batı Virginia'daki nehir gibi değil ama. A ile yazılıyor. Shanandoah, adını Shannon Yates'ten alıyor."

"Ablamdan," dedi Emilie.

Rafe arkasına baktı. Emilie uyanmış, can havliyle ağaçlardan birinin kenarına sıkı sıkıya tutunuyordu.

"Ona hiç Shannon demedik. Adının bu olduğunu bilmiyorduk. Burada Skya olarak tanınıyor. Burası onun krallığı."

"Onun krallığı derken neyi kastediyorsun?" diye sordu Rafe, Jeremy'ye.

"Kraliçe yani. Kraliçe Skya."

Emilie dizlerinin üzerine çöktü.

"Başta seni uzaklaştırdığım için üzgünüm," dedi Jeremy, Emilie'ye. "Yıllardır, birisi Karga'da kaybolan kızı bulmamı isteyecek, ben de nedenini söylemeden hayır diyeceğim diye endişeleniyordum."

"Açıklamana gerek yok," dedi Emilie. "Bu..." Gökyüzüne bir kilometre kadar uzanıyor gibi görünen ağaca baktı. "Bu her şeyi açıklıyor."

"Skya, buraya gelmeden önceki yaşamını bize hiç anlatmadı ama senden bahsetti. Bir yerde birine evlatlık verilmiş bir kız kardeşi olduğunu söyledi. Yeni adını bilmiyordu. Burada, Shannandoah'nun Kayıp Prensesi olarak tanınıyorsun."

"Ben," dedi Emilie. "O ben miyim? Tanrım, benim."

"Sensin." Jeremy tek boynuzlu atın uzun boynunu bir daha okşadıktan sonra Rafe'e baktı. "İlk seferinde tam burada uyandık. Daha doğrusu, burada bir yerde." Tatlı tatlı akan suyu gösterdi. "Başta ağaçları fark etmedim bile, sadece suyu gördüm. Tatlı ve temizdi, o yüzden sana biraz getirdim ve kendine gelmeye başladın. Gözlerinin açıldığını görünce hiç olmadığım kadar mutlu oldum." Soluklanmak için durdu. "Sonra bizi Parlak Çocuklar buldu. Korku, kutsal bile olsa, onları ateşe uçan pervaneler gibi kendine çeker."

"Parlak Çocuklar mı?" diye sordu Emilie.

"Onları açıklamak güç," dedi Jeremy. "Kraliçe onlara ölümsüz ölümlü düşmanları diyor. Sıradan ergen oğlanlar gibi görünüyorlar ama olmadıklarını bir şekilde anlıyorsun. Dişleri fazla keskin. Korku yiyorlar. Üzerimizdeki korku kokusunu alabiliyorlar. Onlara ziyafet gibi görünmüş olmalıyız. Pek bir şey hatırlamıyorum. Muhtemelen ikimiz de bayıldık. Sonra birden..." Jeremy'nin yüzünde neredeyse, eski bir tabloda geleceği gören bir azizinkine benzer bir ifade oluşup kayboldu. Gülümsemedi. Gerek yoktu. Gözleri, arkalarında mum varmış gibi parlıyordu. "Av borusu duydum. Daha önce bir tek filmlerde duymuştum ama ne olduğunu anladım. Sese uyandım. Sonra kılıç kuşanmış, at süren bir sürü kız Parlak Çocuklar'ı öldürmeye başladı. İnanılmazdı." Jeremy kahkaha attı. "Deli gibi korksam da, *Bu kızlar hoşuma gitti. Umarım arkadaş oluruz*, diye düşündüğümü hatırlıyorum. Bu aşamada bizi yere bağlamışlardı, o yüzden başta sadece bir çift kahverengi çizmeli ayak gördüm. Ardından kızlardan biri eğilip bize gülümsedi. Dedi ki, 'Biraz kayıp görünüyorsunuz.' İşte Skya'yla böyle tanıştık. Ablanla," dedi Emilie'ye. "Kıçlarımızı kurtardığında." Tekrar Rafe'e baktı. "Sonra sarayda olduğumuzu hatırlıyorum, şifacı senin sırtındaki kesikleri te-

mizliyordu. Ardından şarap ve turta geldi. İlk günle alakalı bir de, rüya görüyorsak uyanmak istemediğimize karar verdiğimizi hatırlıyorum, o kadar."

"Bu yaralara Parlak Çocuklar mı sebep oldu?"

"Nasıl olduğunu görmedim ama Skya öyle vahşi olabileceklerini söyledi."

Rafe gözlerini kapayıp rahatlamayla başını arkaya yatırdı. Artık yaraların nasıl oluştuğunu öğrenmiş, nihayet yıllardır peşini bırakmayan sorunun cevabını almıştı. Üstelik vaşak veya dikenli telden çok daha iyi bir hikâyeydi. Bir yanı bir şeyden korksa da... O değildi. Önemli olan buydu.

Rafe gözlerini açtı.

Tek boynuzlu atın yüzüne bir gözyaşı damladı.

"Affedin, leydim," dedi Jeremy, küçük yaratığa. "Uyumaya devam edin."

"Daha önce ağladığını görmemiştim," dedi Rafe.

"Evet, gördün."

Rafe cüret edebildiği kadar yanaştı. Tek boynuzlu ata dokunmadan öne eğilip tişörtünün koluyla Jeremy'nin yüzündeki yaşı sildi.

"Teşekkür ederim," dedi Jeremy.

"O altı ay boyunca burada mıydık?" diye sordu Rafe. Jeremy başıyla onayladı. "Neden buradan gittik?"

"O uzun hikâye ve Parlak Çocuklar çoktan buraya doğru yola koyulmuştur. Ama kısa cevabı sensin." Başıyla Emilie'yi gösterdi. "Skya hep sana masada boş bir yer bırakırdı." Jeremy, Rafe'le göz göze geldi. "Eve tek başıma dönecektim ama sensiz gitmeme izin vermedin. O yüzden Skya bizi Kara Kurt Mağarası'nın Cadısı'na götürdü. Büyüye ihtiyacı olan herkes onun yanına gider. Cadı, Skya'ya ikimizi birden göndermesinin Shanandoah

için tehlikeli olacağını söyledi. Birimiz ormandaki bir kapıdan büyülü bir krallığa geçildiğini söylerse, 'Ah, delirmiş,' derler. Ama ikimiz birden söylersek? Belki gelip ararlar."

"Ne yaptı peki?"

"Anıları ikiye böldü. Ben burayı ve burada yaşananları hatırlayacaktım ama geri dönmek için gerekli anımı benden aldı. Kırmızı Karga, benim için Bermuda Şeytan Üçgeni olacaktı. Senden de bu dünyayla ilgili tüm anıları aldı. Ama senin—"

"Geri dönüş yolunu hatırlamama izin verdi," dedi Rafe. "Bu yüzden mi uykumda arabayı buraya sürdüm?"

Kamyonetinde kaç kere buranın yarı yolundayken uyanmıştı? Altı mı? Yedi mi?

"Nasıl her şeyi unutmamı sağladı?"

"Sana bir defter verdi. Üzerinde gümüş bir kilit olan, günlük benzeri bir eskiz defteri. Unutman gereken her şeyi ona çizmek zorunda kaldın. Kendini odana kapatıp sabah akşam çizdin. Ertesi sabah Boyalı Deniz'e gidip kraliçenin gemisine bindik. Bir gün, bir gece, sonra bir gün daha en uzak sahile yelken açtık. Ardından eski kıyafetlerimizi giydik. En azından onlardan kalanları. Ayakkabılarımız artık olmuyordu. Bana bir Kırmızı Karga haritası verdiler. Yakmam gerekti. Bu sayede, ağaçtaki kapıya geri dönüş yolunu unuttum. Sonra sen defterini kapadın ve bir şifreyle kilitledin. Bayıldın." Jeremy parmaklarını şıklattı. "Uyandığında burada geçirdiğimiz zamana dair tüm anıların silinmişti."

Rafe başını sallasa da konuşmadı. Demek buydu. Tam olarak bu yüzden sürekli anılarını kilitlediğini ve anahtarı olsa hatırlayacağını hissediyordu.

"Büyünün tek bir kuralı vardı," dedi Jeremy. "Asla bozulmayacak tek bir katı kural: Sana söyleyemezdim. Söylersem,

geri dönmemize asla izin vermezlerdi. Defteri kapatmadan önce gözlerime bakıp, 'Ne yaparsam yapayım, ne söylersem söyleyeyim, sana ne kadar yalvarırsam yalvarayım bana hiçbir şey söyleme,' dedin."

Rafe gözlerini kapayıp bir nefes verdi. "Tanrım. Jay..."

"Ama sana söylemek istedim. Günde binlerce kez söylemek istedim. Ama yapamadım. Sana yalan söylemek istemedim ve gerçeği söyleyemiyorsam, geriye yalnızca senden uzak durmak kalıyordu." Tek boynuzlu at çenesini kaşıtmak için başını kaldırdı. "Çenelerinin kaşınmasına bayılıyorlar. En kötü günlerde, sana en çok anlatmak istediğim günlerde, kendime tekrar tek boynuzlu at çenesi kaşımak istiyorsam koca çenemi kapalı tutmam gerektiğini söyledim. Değil mi, leydim?"

Tek boynuzlu at, oyuncak trompeti andıran bir ses çıkardı.

"Biliyorum," dedi Jeremy ona, herkesin küçük bir hayvanla veya bebekle konuştuğu gibi konuşuyordu. "Kesinlikle haklısın."

"Ne dedi?" diye sordu Rafe.

"Onu sevmen gerektiğini."

"Onu korkutmak istemiyorum."

"Korkutmazsın."

Rafe tek boynuzlu ata elini uzatıp bekledi.

Tek boynuzlu at asil başını çevirip kadife burnunu uzattığı avucuna dayadı. Parmak uçları parıldayan boynuza değince Rafe, ruhunda bir kahkahanın biriktiğini hissetti ama onu içeride tuttu. Tek boynuzlu atın ipeksi çenesini, kulaklarını, boynunu sevdi ve evet, gerçekten de elinde bir bulut tuttuğunu hissetti.

Jeremy, "Evine hoş geldin, Rafe," dedi.

"Özür dilerim. Çok özür dilerim, Jay."

"Özür dilemene gerek yok."

"Evet, var."

Jeremy'ye duyduğu, aslında yalnızlığın başka bir adı olan o tüm öfke, içini kemiren o burukluk, güneş ışığına dokunan gölgeler misali dağılıp gitti.

"Dahası var mı?" diye sordu Rafe.

"Biraz daha var," dedi Jeremy. "Hepsi anı defterinde."

"O zaman gidip—"

Aniden açıklıkta yüzlerce tek boynuzlu at belirdi. Altın gözlü beyaz, gümüş grisi, siyah tek boynuzlu atlar... Rafe nefes alıp korkuyla, merakla ve hayranlıkla donakaldı. Jeremy'nin kucağındaki tek boynuzlu at başını kaldırıp gözlerini kırpıştırdı. Büyük bir tek boynuzlu at öne çıkarak ılımlı hoşnutsuzluğunu belli eden bir homurtu çıkardı.

"Gitsen iyi olur, leydim," dedi Jeremy. "Babanla başımız dertde girmesin."

Tek boynuzlu at burnunu son bir kez Rafe'in avucuna itti. Son bir okşama. Titreşen kulağının arkasına son bir kaşıma. Sonrasında hafif ve neşeli bir sıçrayışla ailesine katıldı. Sürü, gizli bir işaret almışçasına hep birlikte ormanın derinliklerine daldı.

Jeremy ayağa kalkarak Rafe'e yayını, sadağını uzattı. Tişörtünde tek boynuzlu atın yelesinden birkaç beyaz tel kalmıştı.

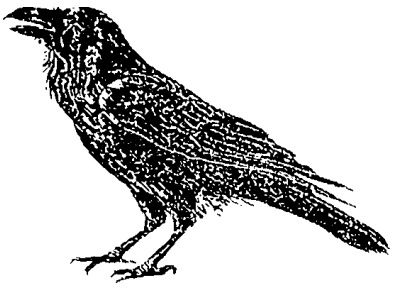
"On beş yıl boyunca nasıl bu olmadan..." Rafe dünyayı, inanılmaz derecede güzel dünyayı gösterdi. "Bu olmadan hayatta kaldın?"

Jeremy ona hüzünlü bir gülümsemeyle baktı.

"Bilmek istemezsin."

ANLATICININ KÖŞESİ

Jeremy

Gerçekten de Jeremy'nin on beş yıl boyunca nasıl hayatta kaldığını merak ediyorsanız on yedinci bölümü okuyun. Etmiyorsanız orayı atlayabilirsiniz ve on sekizinci bölümde yeniden buluşabiliriz. Ama yerinizde olsam okurdum.

Not: Son bölümde Emilie'nin birdenbire ortadan kaybolduğunu fark ettiysen... Dikkatliymişsin.

17. BÖLÜM

Emilie'yi bulmadan, daha doğrusu Emilie onu bulmadan bir buçuk yıl önce, Jeremy bir uçakta, Los Angeles'dan Sydney'e gidiyordu. Plajda ergen bir sörfçü kaybolmuştu ve Jeremy kızın tahtada uyuyakaldığını, her geçen dakika denizin daha ilerisine sürüklendiğini biliyordu. Avustralya Deniz Kuvvetleri kızı arıyordu ve Jeremy uçağı inmeden önce onu bulmaları için dua ediyordu.

On beş saatlik uçuş. Dikkatini dağıtmaya ihtiyacı vardı. *Outdoorsman* dergisi bir yazı yazmasını istemişti: *Vahşi Doğada Kaybolursanız Hayatta Kalmak için Gerekli On İpucu.*

Keşke başka bir dünyaya gittikten sonra gerçek dünyada hayatta kalmaya dair de böyle bir liste olsaydı. Uçak Pasifik Okyanusu'nun üzerinden geçerken Jeremy birinin kendisine vermiş olmasını dilediği listeyi yazdı...

Jeremy Cox'un Başka Dünyalara Gidip Geri Dönenler İçin On Hayatta Kalma Önerisi:

Yalan Söylemeyi Öğren.

Döndükten iki gün sonra, Jeremy hasta olmamasına rağmen hâlâ hastanedeydi. Aslında sorun da buydu. Herkes hasta olmasını bekliyordu. Altı aydır ormanda kayıptı. Bir sürü hastalığı ve/veya sağlık sorunu olmalıydı. Mesela yetersiz beslenme. Yaralar. Lyme hastalığı (sonuçta orman keneyle doluydu). Diş çürüğü. Dizanteri. İskorbüt hastalığı.

Fakat Jeremy de Rafe de son derece sağlıklıydı. Hatta gittiklerinden bile iyi durumdaydılar. Boyları uzamıştı, güçlenmişlerdi, gözleri parlak, ciltleri sağlıklıydı, Jeremy gençlik ve dinçlik örneğiydi. Son altı ayı hiçbir şekilde hatırlamadığı için herkes kafa travması olduğunu düşünse de Rafe de aynı durumdaydı. Polis, Jeremy'ye Rafe'in sırtındaki yaraları sorduğunda, "Bilmiyorum. Bayıldık, uyandığımızda bir şey Rafe'e saldırmıştı. Belki vaşak," demişti. "Bir şey" deyince daha az sahte gelmişti. Ancak, "Erkek çocuğu şeklinde canavarlar, büyülü bir krallıkta bize saldırdı," deseydi onu asla hastaneden çıkarmazlardı.

Yine de, doktorların Jeremy ve Rafe'in altı aydır ormanda kayıp olduğuna ikna olmadıkları belliydi. O hâlde kaçırılmışlar mıydı? Ama hangi çocuk kaçıran, çocuğu aldığından daha iyi durumda getirmişti ki? Jeremy herkese basit bir şekilde ormanda kaybolduklarını ama tek başlarına hayatta kaldıklarını anlatıyordu. Kimse kaçırmamıştı. Kimse zarar vermemişti.

"Bu kahrolası eyalette bir sürü kilise var diye mucize gördüğünüzde anlayacağınızı sanıyorsunuz," demişti Jeremy'nin annesi onlara. "Nedenini sormayı bırakıp oğlumu eve götürmeme izin verin."

Doktorlar ve polis nihayet pes etmişlerdi. Mucizeleri nasıl araştıracaklarını ya da teşhis edeceklerini bilmiyorlardı.

Jeremy bir sonraki sabah taburcu olacaktı ve Rafe'i yalnız görebilmek için son bir şansı kalmıştı. Diğer herkesin uyuduğundan emin olmak için derin sessizliği beklerken uyuma numarası yaptı. Sonra yatağından sessizce çıkıp koridorun karşısındaki Rafe'in odasına girdi. Bill yoktu, sadece oğlunun yatağının yanındaki koltukta derin uykuya geçmiş Bobbi vardı.

Rafe de uyumuyordu. Jeremy odaya girerken gözleri açıldı. Tek bir kelime etmeden kayıp Jeremy'ye dar hastane yatağında yer açtı. Sessizlikte, neredeyse telepatik bir iletişim kurarcasına usul usul fısıldaştılar.

Annem şafakta beni götürüyor. Birkaç haftalığına Oxfordshire'daki büyükannemle büyükbabamın yanında saklanacağız.

Sonra dönecek misin?

Yakında.

Jeremy, Rafe'in boynunda parlayan gümüş bir şey gördü. Tutup otoparktaki sokak lambalarından odaya sızan incecik ışık hüzmesine doğru kaldırdı.

Rahibin biri bunu anneme vermiş. O da bana verdi.

Annem de bana kendininkini verdi. Seninki daha iyi. Üzerinde geyik var.

Değişmek ister misin? Senin adamı duymuştum.

Karanlıkta sessizce ilahi koruyucularını değiştirdiler. Jeremy, yüreğini Aziz Anthony ile birlikte Rafe'i korumaya gönderdi.

Bobbi uykusunda hafifçe kıpırdandı. Vakitleri azalıyordu.

Hâlâ hiçbir şey hatırlamıyorum. Üzerimde testler yapacaklar.

Korkma. Sende sorun yok.

Ne oldu, Jay? Kötü bir şey miydi? Bu yüzden mi—

Kötü bir şey olmadı. Gittik. Artık evdeyiz. Bu kadar. Gitmem lazım.

Jeremy, Rafe'e öpücükle veda etmek istedi. O kadar çok veda öpücüğü vermişti ki onu öpmeden veda etmeyi unutmuş sayılırdı. Öğrenmesi gerekecekti.

Ama yakında döneceksin, değil mi? diye sordu Rafe yeniden.

Olabildiğince yakında.

Ve orada hiçbir şey olmadı?

Hayır, olmadı. Sadece kaybolduk, o kadar.

İki dakikalık, beş yalan içeren tek bir konuşma.

Bir Daha Asla Gerçekten Eve Dönemeyeceğini Kabullen.

Ancak Kingham, Oxfordshire'daki büyükannesiyle büyükbabasının evine vardıklarında Jeremy'nin annesi ona yokluğunda Martha'nın öldüğünü söyledi. Her anne gibi rahatlatıcı şeyler anlattı. *Çok yaşlı bir köpekti... Acı çekmedi... Hayır, hayır, senin yüzünden ölmedi...* Ama Jeremy bunların hiçbirine inanmadı. Martha onu seviyordu, evet ama Rafe'i daha çok seviyordu. Ve dünyada kederden ölen bir köpek varsa, o da asla dönmeyecek bir çocuğa âşık olan köpekti.

Büyükannesi üzerine titriyor, hatta yeni bir köpek alacağına söz veriyordu. Jeremy yalnızca tatilini uzatmış gibi davranıyordu.

"Yaşadığın onca şeyden sonra Birleşik Devletler'den ayrılıp buraya gelmek sende şok etkisi yaratmış olmalı."

Jeremy şokta değildi. Bir keresinde, örülmüş söğüt dallarından yapılma direkleri olan yatakta, Orta Çağ'dan kalma bir sarayda uyanmıştı. Yatak başlığına Aurora adında kırmızı bir karga tünemiş ve Kraliçe Skya denen bir kız ona turta ve şarap ikram etmişti. Shanandoah'nun ilk tadını alışını hatırladı; turta yağmur yemişli, limonlu ve deniz tuzluydu, gümüş kadehlerde baharatlı şaraplarla servis ediliyordu. Hatırası ağzını sulandırdı.

Bir kraliçe ve kargayla baharatlı şarap içtiğinizde, artık şoka girmez oluyordunuz.

Annesi dibine kadar İngiliz'di. Jeremy'nin yokluğunda yaşadığı travmaları içine attı. Jeremy sadece bir kere "Sakin Ol ve Devam Et" sis perdesinin ardını gördü. Büyükannesinin evine geldikten birkaç gün sonra, Jeremy misafir odasındaki duvar piyanosunun başına geçip kusursuz bir şekilde *Primavera* şarkısını çaldı.

Ancak bitirdiğinde annesinin kapıda dehşet içinde kendisine baktığını görüp yaptığı hatayı anladı. Hiç kimse, piyano çalmadan geçen altı ayın ardından tek bir nota bile kaçırmadan bu kadar karışık bir parçayı çalamazdı. Ve Kırmızı Karga Eyalet Ormanı'nda piyano yoktu.

Fakat Aytaşı Sarayı'nda, kraliçenin özel salonunda piyanolar vardı. Skya, onun çalışını dinlemeyi en az Rafe kadar seviyordu. Hatta Jeremy, kaybolmalarından önceki döneme göre daha iyi çalıyordu.

"Kayıpken zihnimde alıştırma yapıyordum," dedi. Yalandı. "Geri kalmak istemedim."

Annesi başını sallayıp yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. "Çok hoştu. Aferin, bir tanem."

Bir daha bu konudan bahsetmediler.

Sıkılarak Yaşamayı Öğren.

Jeremy, büyükannesiyle büyükbabasının evinin yakınlarındaki bir okula kaydolmuştu. Yatılı okul değildi. Annesi düşüncesine dahi katlanamıyordu. Ama iyi bir okuldu. Eskrim takımı vardı. Jeremy kılıç dövüşünü biliyordu, Kraliçe Skya'nın Valkürleri öğretmişti. Ancak flöreyle eskrim yapmak son derece

farklıydı; bu sayede eskrim hocasına deli bir dâhi değil, doğal yetenekli biri gibi görünüyordu. Eskrim aklını başında tuttu. Shanandoah'a geri döneceği güne kadar yeteneklerini diri tuttuğunu hissetti.

Kayıp prensesi arama görevini unutmasa da henüz nereden başlayacağını bilmiyordu. Kraliçe Skya, ona verdiği yeteneğin ancak prenses bulunmaya hazır olduğunda ve olursa yardımcı olacağı konusunda uyarmıştı. Yarın da olabilirdi. On yıl sonra da hiçbir zaman da.

O zamana kadar sadece hayatına devam etmeliydi.

Bir gün okulda, Lily isimli bir kız büyükannesinin on altıncı doğum gününde verdiği opal yüzüğü kaybetti. Kız ağlayarak sınıfın önüne çıkıp yüzüğü tarif etti ve bulan kişiye elli pound teklif etti.

Opal yüzük, altın bantlı... Jeremy onu Lily'nin parmağında hayal etti. Ardından birden, beyninde çakan bir şimşek misali kızın çantasında gördü. Çantayı yerden alarak elini en dibe daldırdı ve yüzüğü çıkardı. Yırtık bir dikişin içine kaçmıştı.

Lily inleyip yanına geldi; gözyaşları gitmiş, yerini gülümsemeler ve kucaklar almıştı.

"Nereden bildin?" diye sordu Lily. Gözleri hayranlıkla bakıyordu. Jeremy bu durumdan hoşlanmadı. Gelecek olanların tadını alıyordu.

"Annem bir keresinde yüzüğünü kaybetmişti. Parmağına büyük geldiğinden düşmüştü. Şansım yaver gitti diyelim."

Lily ilk kız arkadaşı oldu ancak pek uzun sürmedi. Ya bir ay ya da daha az. Jeremy hâlâ Rafe'e âşıktı. Ve ilişkilerin dürüstlük gerektirdiğini çok geçmeden öğrenmişti. Jeremy, hiçbir konuda Lily'ye gerçeği söyleyemiyordu. *Nasılsın?* sorusunun cevabı bile yalan gerektiriyordu. Jeremy hep iyiyim derdi. En sonunda, Lily

sadece kendisinin konuştuğunu ve Jeremy'nin dinleyip durduğunu fark etti. Onun suçu değildi. Hoş bir kızdı ama Jeremy'nin kalbi çok uzaklardaydı.

"Bana her şeyi anlatabilirsin," dedi Lily bir gece. "Söz veriyorum." Birlikte uyumalarını istemişti ama tedbiri elden bırakmak, Jeremy'yi çok korkutuyordu. Lily bunu daha önce yaptığını anlayıp kiminle, ne zaman ve nerede diye sorar mıydı?

"Anlatacak bir şey yok," dedi. Bir yalan daha. Anlatacak çok şey vardı. Kimse, bir denizkızını cezbetmenin en iyi yolunun kâğıttan gemilere mum koyup, onları suya bırakmak olduğunu bilen gezegendeki tek kişi olmanın hissini idrak edemezdi. Yaramazlık seven denizkızları, mumları söndürmek üzere yüzeye çıkarlardı. Rafe birini yakalayıp kendisine bir sır vermesini sağlamıştı. Denizkızı ona sırrı, kulağına fısıldayarak söylemişti. Sonra dudaklarına doğrudan ve derin bir öpücük kondurmuştu.

"Beni istediğin zaman yakalayabilirsin, güzel çocuk," demişti, ardından yüzerek Rafe'i gözleri apaçık ve kızarık hâlde bırakmıştı.

"Dökül, bebek surat. Sana hangi sırrı söyledi?" diye sormuştu Kraliçe Skya.

"Bu gemideki birinin bana âşık olduğunu söyledi."

"Ben değilim," demişti Kraliçe Skya. "Onlara sor." Valkürlerini işaret etmişti.

"Ben değilim," demişti yedi Valkürün tamamı.

Jeremy, Aurora'yı işaret etse de, Aurora gemiden uçup bir tek onu zanlı bırakmıştı. Böylece Jeremy kabul etmişti ve Rafe'in gülümsemesini, ölene dek günde on kere hatırlayacaktı.

"Amerika'daki birini özlüyorsun, değil mi?" diye sordu Lily. Üzerinde, denizkızı resimli bir tişört vardı.

Nihayet dürüstçe cevaplayabileceği bir soru sormuştu. "Evet."

Bunun üzerine Lily ondan ayrılmış, Jeremy de rahatlamıştı. Lily'nin yatak odasında film izlerken eğleniyormuş numarası yapıyor, aklını kaybedip bağırmak istiyordu: *İnsan kılığına girmiş iblislerle savaştım ben. Denizkızlarıyla yüzdüm, devlerle müzakere yaptım. Kraliçeler ve prenslerle gizli dağlarda kar geyiği avladım! Hayır, seninle bir daha Harry Potter izlemek istemiyorum!*

"Umarım güzel bir kızdır."

Jeremy yalnızca güldü. Rafe çok ama çok güzeldi, evet. Etkilemesi zor yaratıklar olarak nam salan denizkızları bile böyle düşünmüştü.

Hazırlıklı Ol, Göstermelik Hikâyene İnanmayacak İnsanlar Olacaktır.

Magdalen Üniversitesini seçip İngiliz Dili okudu. Annesi, uzun zaman önce ölen babasının adımlarını izlediğini düşündü. Thomas Nigel Cox, Magdalen'ı Klasikler ve İngilizce'den birincilikle bitirmişti. Fakat hayır, Magdalen'a gitmek, Jeremy ile evren arasındaki özel bir şakaydı. Narnia'nın yaratıcısı C.S. Lewis'in bir zamanlar öğretim üyesi olduğu yerde öğrenci olmak hoşuna gidiyordu.

Hocalardan birinin kızı kaybolana kadar üniversite öğrencisi rolünü iyi oynadı. Kız daha üç yaşındaydı ve arka bahçesinden evin arkasındaki ormana gitmişti. Jeremy haberi aldığında kız iki gündür kayıptı.

Adı Petra'ydı ve Jeremy zihninde ismini söylediğinde onu çürük bir kütüğün içinde kıvrılmış yatarken gördü.

Kızı bulması bir saatini aldı.

Polis nasıl yaptığını sorduğunda, bu kez gerçeğe çok daha yakın bir şey söyledi.

"Çocukken ben de kaybolmuştum. Nereye bakmam gerektiğini biliyorum."

Kızı kurtarsa da bedeli ağır olmuştu. Yüzü bütün haberlerdeydi. *The Times*'dan bir muhabir ikiyle ikiyi toplamıştı. Manşette şöyle yazıyordu: ESKİ KAYIP ÇOCUK, KAYIP KIZI BULDU.

Sonrasında, Jeremy tam zamanlı arama kurtarma yapar oldu. Belli ki bulması gereken prenses, bulunmak istemiyordu. Fakat belki yeterince kız ararsa, kazara ona da rastlardı.

Tutan aile veya partner zengin değilse, kayıp kız için çok fazla ücret talep etmiyordu, zenginlerse bir servet istiyordu. Jeremy yirmi üç yaşına geldiğinde çoktan dokuz kayıp kadın, kız ve iki ceset bulmuştu.

Short Hills, New Jersey'deki zengin bir çift, dans öğretmeniyle "kaçan" balerin kızlarını bulması için ona on bin dolar teklif etti. Yedi yatak odalı evlerinin antresinde dururken Jeremy, önden on bin, bulduğunda on bin daha alacağını söyledi. "Bulursam" değil "bulduğumda" demesi hoşlarına gittiğinden nakitle ödediler.

On altı yaşındaki balerin kız ve onu kaçıran kişi, Jeremy onları bir IHOP restoranında bulduğunda Vegas'ın birkaç saat dışındalardı.

Polisin gelip dans öğretmenini yakalamasını beklerken sade bir kahve içti. Kız, gözlerinin altındaki koyu halkalarla ve doğru düzgün taranmamış uzun saçlarıyla yorgun görünüyor, birinin kendisini görmesini, kurtarmasını ister gibi restorana bakıp duruyordu. Jeremy gözleriyle buluştuğunda ona yardım edeceğini anlamasını umarak başını salladı. Kız bakışlarını kaçırdı.

Jeremy beklerken Rafe'e sadece *23 Eylül 2015-Las Vegas* yazılı bir kartpostal hazırladı.

Cüzdanında kartpostal pullarını ararken telefonu titredi.

Birisi, Facebook sayfasında bir şey paylaşmıştı. Jeremy sosyal medyadan nefret etse de kılıf olarak kullanmak zorundaydı. Ara sıra, kayıp bir prensesi bulmak için yola çıkmış, sihirli güçleri olan bir ucube gibi değil de internetteki sıradan bir doğa tutkunu gibi görünsün diye güvenlik ipuçları paylaşıyordu: Bir ağaca sarılın, pamuk değil yün çorap giyin, yanınızda mutlaka kibrit bulundurun.

İsteksizce uygulamayı açıp kendine Johnny Cosmic diyen birinin yeni yorumunu okudu. Yorumda tek bir kelime vardı: *Yalancı.*

Jeremy yorumu anında sildi. Kuralları gereği, internetteki biri onunla diyaloğa girmeye çalıştığında kendine üç soru soruyordu:

1. Bu kişinin yirmi bir yaşından büyük olup olmadığını biliyor muyum?
2. Akli dengesinin bozuk olmadığını biliyor muyum?
3. Uyuşturucu, alkol veya bir kült liderinin etkisinde olup olmadığını biliyor muyum?

Bu üç sorunun cevabı da hayırsa yorumu siliyordu. Aynı zamanda biriyle yatmadan önce de bu soruları kendine soruyordu.

Bay Cosmic'in ne yazık ki onunla işi bitmemişti. Bir fotoğraf paylaştı. Jeremy kimi veya neyi gördüğünü düşünerek gözlerini kıstı. Sonra anladı.

Rafe. Rafe'in çıplak sırtının fotoğrafıydı. Jeremy, omzundan kalçasına kadar uzanan pembe yaraları tanımıştı. Fotoğrafta Rafe, beyaz çarşafın üzerinde uyuyor gibi görünüyordu.

Fotoğrafın altında şöyle yazıyordu: *Vaşak saldırısı böyle görünmez. Ralph Howell ne saklıyor? Kabul et! Hiçbir zaman kaybolmadınız.*

Jeremy, Johnny Cosmic yorumla fotoğrafı silmeden saniyeler önce ekran görüntüsü aldı. Ardından hesabı bile silindi.

Ekrana bakakaldı. Bu fotoğraf yeni miydi? Rafe'in yüzünü pek göremiyor, yalnızca birazcık profili ve yanağına düşen saman sarısı saç tutamı seçiliyordu. Hem kim çekmişti? Belli ki yattığı biriydi. İsteyen cinsiyetçi diyebilirdi ancak bir kadının, bilinci kapalıyken sevgilisinin yaralarının fotoğrafını çekeceğini düşünmüyordu. Öyleyse erkek miydi? Jeremy, karnına kılıç gibi saplanan kıskançlığı görmezden geldi. Sonuçta kendisi de bunca yıldır melek kalmamıştı.

Ardından, savunmasız ve açık bir şekilde uyuyan Rafe'in vücudu yüzünden dikkati dağıldığı için ilk bakışta göremediğini gördü. Bir bileklik. Beyaz bir bileklikti. Görünüşe göre plastikti, üzerinde siyah bir yazı vardı.

Bir hastane bilekliği. Brook Haven. Bir hemşire, bir hademe veya hastalardan biri Rafe'in adını hatırlamıştı. İki on beş yaşındaki çocuğun altı ay boyunca ormanda kaybolduğu hikâyesine inanmayan, Batı Virginia'nın Kayıp Çocukları komplo teorisyenlerinden biri olmalıydı.

Jeremy iki sebepten dolayı onlardan nefret ediyordu. Bir, Rafe'e böyle delice ve kötü şeyler yaptıkları için. Ve iki, kısmen haklı oldukları için.

Polis nihayet geldi. İki üniformalı. Jeremy gizlice kızı işaret etti, polisler başlarını sallayarak masaya yürüdüler ve beş dakika sonra dans öğretmeni kelepçelenmişti. Jeremy, kızın başına şimdi neler geleceğini düşünmemeye çalıştı. Ailesi kutlamak, her şey normale dönebilecekmiş ve dönecekmiş gibi davranmak isteyecekti. Fakat dönmeyecekti. "Normalin" ve "normale dönmenin" iki farklı şey olduğunu söyleyebilirdi.

Sonra, Johnny Cosmic'in sıradan bir internet trolünden fazlası olma ihtimaline karşın avukatına erkenden ekran görüntülerini gönderdi. En az haftada bir kere birisi internetten yazıp onu kışkırtıyordu: *Gerçeği söyle. Uzaylılar tarafından kaçırıldığınızı biliyoruz. Biliyoruz.*

Keşke o kadar kolay olsaydı.

Yalnız Hissedeceksin. Seni Aptallaştırmasına İzin Verme.

Kaybolduktan on yıl sonra, Jeremy pes ederek Rafe'i görmeye Morgantown'a döndü. Onunla, kartpostallar dışında hiçbir şekilde iletişim kurmamış olsa da annesi her konuştuklarında bahsediyor, dolayısıyla onu tam olarak nerede bulacağını biliyordu. Hotel Morgan'da, her yaz yaptığı gibi bir grup odayı boyuyordu.

Jeremy otele giriş yaptı ve ertesi sabah, asansörleri güzelce görebildiği barda bekledi. Rafe sekizde geldi. Beyaz boya lekeleri olan eski, keten bir pantolon, gri, V yakalı bir tişört ve işçi botları giymişti. Zayıf, yorgun, kendi ergenliğinin ağabeyi gibi görünüyordu. Dün gece, ondan önceki gece ya da ondan önceki gece uyumamış bir ağabey gibi.

Jeremy anılarında sık sık Rafe'in gözlerinin tuhaf güzelliğini, Sibirya kurtlarınınkine benzer garip, buz mavisini fazla mı abarttığını düşünürdü. Ama hayır. Gözleri tıpkı hatırladığı gibiydi. Rafe, en küçük bir tanıma belirtisi göstermeden ona doğru belli belirsiz baktı. Jeremy yeni Tom Ford takımı giymiş, ihtiyacı olmayan gözlüğünü takmıştı ve henüz alışamadığı sakalı vardı.

Rafe asansörde beklerken Jeremy yanına gidip omuzlarından tutarak, "Kim olduğunu bilmiyor musun? Canavarların kâbuslarına girerdin. Adın geçince yaşlı adamlar şapkalarını

çıkarırdı. Bir kraliçenin portresini yaptın ve şu anda Büyük Salon'da duruyor. Hatırlamıyor musun?" dememek için tüm gücünü kullandı.

Fakat hayır, elbette hatırlamıyordu.

Ardından asansörün kapısı açıldı, Rafe bindi ve kapı tekrar kapandı. Gitmişti.

Jeremy odasına merdivenlerden çıktı, kıyafetlerini çıkardı, sonra da çıplak hâlde soğuk, karo zemine uzandı. Kusmasa da epey yaklaşmıştı.

Rafe ile bir keresinde bu otelde kalmışlardı. Jeremy'nin annesine, bir arkadaşının kızının düğününde piyano çalması karşılığında ücretsiz bir gece verilmişti. O da odayı Rafe ile Jeremy'ye vererek kendi yatağında uyumuştu. Sabahın dördüne kadar ayakta kalıp yemek yemiş, konuşmuş ve itiraf etseler de etmeseler de bir şey olmasını bekleyerek televizyonu hiç açmamışlardı. Tabii hiçbir şey olmamıştı çünkü dünya üzerinde, kendisine âşık olup olmadığını bilmediği bir oğlana âşık oğlan kadar ödleği bulunmazdı.

Jeremy'nin, Rafe'in de bir şeyler beklediğini anlamasının tek sebebi, eninde sonunda itiraf etmiş olmasıydı. Bir gece, Rafe ve Kraliçe Skya ile birlikte sarayın arkasındaki avlunun fener ışığında Shanandoah kurallarıyla kroket oynamışlardı.

Skya, kaleyi her kaçırdıklarında bir sırrı dile getirmek zorunda olduklarını söylemişti. Böylece Jeremy, avlanmayı istemediğine dair utanç verici itirafında bulunmuştu. Sadece Rafe ile zaman geçirmek için bahane arıyordu. Ardından Rafe kaçırmış ve Morgan'da kaldıkları gece, belki Jeremy kendininkini verir diye bilerek yanına tişört almadığını söylemişti. Bir hafta boyunca o tişörtle uyumuştu.

Skya, tişörtü bilerek almayı unutup o tişörtle uyumanın, iki utanç verici itiraf sayılacağını söylemişti. Rafe de, "Kahretsin," diyerek durumu eşitlemek adına sonrakini kasten kaçırmıştı.

Sonrasında, hepsi atışları bilerek kaçırmaya başlamıştı. Jeremy. Rafe. Skya.

Jeremy'nin sırrı, gördüğü andan beri Rafe'e âşık olmasıydı.

Rafe'in sırrı, gördüğü andan beri Jeremy'ye âşık olmamasıydı. Tam istediği gibi yapmaya çalıştığı bir tablo gibi daha çok zaman almıştı. Acele edemezdi. Fakat tutulmaya başladığı gün, daha ne olduğunu dahi anlamamışken, Jeremy'yi piyano başında otururken gördüğü gün olmalıydı. Yoksa neden orada oturup Jeremy'den başka hiç kimseyle, başka hiçbir yerde olmak istemediğini düşünsündü ki?

Kraliçe Skya'nın o gece onlara söylediği sır, Shanandoah'yu sevse de sık sık kayıp prensesi bulmak için gitmek istediğiydi. Onu on dört yaşında doğuran annesi, Skya on yaşındayken eve yeni bir bebek getirmişti. Küçük kızın bir opera divasına yaraşır ciğerleri vardı. Fakat annesi yine dengesizleşerek günlerce ortadan kaybolmaya başlamıştı. Skya'yı evine alan teyzesi Marie, başka bir çocuğu idare edemeyeceğini söyleyince kız kardeşi evlatlık verilmişti. Skya'nın bir güzel ay boyunca kız kardeşi olmuştu.

Ancak korktuğu için geri dönmüyordu. Sonuçta burası onun krallığıydı. Ona kız kardeşinden daha çok ihtiyacı vardı, değil mi?

Yoksa yok muydu?

O gece, yorgun yavru köpekler gibi kraliçenin ipek yastıklarını istifleyerek pijama partisi vermişlerdi. Yüreklerinin saklı ülkelerine girmişler ve bir daha ayrılmayı kaldıramaz olmuşlardı.

Jeremy yüzündeki yaşları sildi. Rafe'i görmek için eve dönmek koca bir hataydı. Belli ki Rafe acı çekiyordu ancak Jeremy

bu konuda hiçbir şey yapamazdı. Shanandoah'dayken, Rafe bir gün geri dönebilmek için kendisine bir şey söylememek üzere söz verdirtmişti. Jeremy'nin sadakati o çocuğa olsa da kalbi, yirmi adım ötede oturduğunu fark etmeyen, boya lekeli kıyafetli adama aitti.

Jeremy'nin Rafe'i görmeye çalıştığı son seferdi.

Olanların Hiçbir Mantıklı Açıklaması Olmadığını Kabul Et Ama Yine De Bulmaya Çalışırken Eğlen.

Jeremy yirmi sekiz yaşındayken annesini ziyaret etmek için Oxford'a döndü. Jeremy'nin babası yirmi sekiz yaşında intihar ettiği için zor bir yıl geçiriyordu. Oğlunun, kocasından daha yaşlı olduğunu algılamanın zor olduğunu söylüyordu.

Kasabadaki ilk akşamında, kendini Thomas Cox ile Mary Turner'ın öğrenciyken tanıştığı Kartal ve Çocuk adlı barda buldu. Annesi oraya Kuş ve Bebek diyordu. İlk kez buluştukları masaya oturmak istese de başka biri yerini kapmıştı.

O masada güzel bir kadın, tek başına oturuyordu. Jeremy'nin baktığını görünce gülümsedi.

"Yerini mi kaptım?" diye sordu.

"Olabilir."

"Uğruna savaşırım."

"Aslında benim değil," dedi Jeremy. "Annemle babamındı sanırım. İlk buluşmalarında."

"Bana katılabilirsin." Kadın, karşısındaki boş sandalyeyi göstererek kitap yığınını önünden çekti. Jeremy bira bardağını alıp oraya geçti.

Kadının adı Chi'ydi, yirmi beş yaşındaydı ve Lagos, Nijerya'daki Victoria Adası'ndandı. Jeremy, Chi'nin çoğu Batı

Virginialı'nın Lagos'u bildiği kadar Batı Virginia'yı bildiğini tahmin etti, güya öyle bir yer vardı ve insanlar orada yaşıyorlardı. Bu konuda son derece yanılmıştı.

"Ah, güzel bir yer," dedi Chi. "Bir keresinde gitmiştim. Dağlar harika..." Güzelliğin anısını yenmeye çalışırcasına kendisini yelledi.

Jeremy hafif şaşkın bir cevap verince güldü. "Neden?"

"Gözlemevi."

"Green Bank," dedi Jeremy. Kitaplara ve akademik dergilere baktı. "Sen gökbilimcisin."

"Fizikçi. Daha doğrusu, kozmolog. Fiziğin eğlencelisi yani. Kimse Bernoulli'nin akışkanların dinamiği kuralından bilim kurgu filmi yapmıyor."

Kahkahası, çan sesini andırıyordu. Arkadaş olacaklardı. Yoksa arkadaştan daha fazlası mı?

Kendini Jeremy Turner olarak tanıttı. Daha çok Chi'nin konuşmasına izin vererek ailesinin o on yaşındayken Londra'ya taşındığını öğrendi. Şimdi, yirmi yıl sonra Mary Poppins kadar İngiliz aksanıyla konuşuyordu ancak tıpkı Jeremy gibi canı istediğinde aksan değiştiriyordu.

"Evren hakkında bilmediğim bir şey söylesene," dedi Jeremy.

"Kimse evreninin yüzde doksan beşinin hangi maddeden yapıldığını bilmiyor. Bu nasıl?"

"Buhar olup uçmak için epey büyük bir evrenmiş," dedi Jeremy. "Paralel evrenlere inanıyor musun?" Shannandoah'nun hep böyle olup olmadığını merak etmişti ancak kime soracaktı ki? "Başka boyutlara veya varoluş düzlemlerine?"

Gözleri yaramazca parlayan Chi masanın üzerinden uzanarak Jeremy'nin çenesine hafifçe vurdu. "Ah Jeremy, çok fazla *Doctor Who* izliyorsun."

Flörtü seve seve kabul ederdi.

"Buranın ne olduğunu biliyor musun?" Etraflarını, koyu ahşap duvar kaplamalarını, fildişi sarısı duvarlara asılmış resimleri ve plaketleri işaret etti.

"Bir... Bar?"

"Sadece bar değil. C.S. Lewis ve J.R.R. Tolkien'in hayali dünyalar hakkında kavga ettikleri bar," dedi Jeremy. "Burada Inklings adındaki yazar kulübü toplantıları yapılıyordu."

"Onları okumadım. Ben kızların yazdığı kitapları seviyorum." Jeremy'ye o kitapları okuduğunu söylemesi için meydan okurcasına cüretkâr bir gülümsemeyle baktı. Ama okumamıştı.

"Bana Narnia'yı düşündürttü," dedi. "Gardırobunun arkalarında bir gömlek ararken başka bir evrene geçtiğini hayal etsene. Mümkün mü sence?"

Chi zarif bir şekilde omuz silkti. "Kanıt yok ama... Neden olmasın? Einstein, teorilerinde uzayın bazı bölgelerinin kendi içine çökerek kara deliklere dönüşecek kadar yoğun olduğunu söylediğinde onu deli sanmıştık. Sonra doğru olduğunu keşfettik. Başka boyutlar olabilir mi? Çoklu evren? Şaşırmazdım."

"Yani seninkine gelmek yerine kendi masamda kaldığım başka bir evren olabilir," dedi Jeremy, karşı taraftaki boş masayı göstererek.

"Kesinlikle."

"Hangisi daha çok hoşuna gider? O evren mi yoksa bu mu?"

"Bu," dedi Chi gülümseyerek. "Işık yılı farkıyla."

Güzel bir cevaptı.

Bir gece yataktayken Jeremy ona, "Solucan delikleri gerçek mi?" diye sormuştu.

"Jeremy, yastık sohbeti mi bu?" Aksanıyla adını söyleyişine bayılıyordu. Ona Chi-Chi diyor ve Chi bunu bir o kadar çekici buluyordu.

"Sadece acil kaçış rotası arıyorum," dedi Jeremy, bir kez olsun olduğu yerden memnundu.

Chi'nin dairesinde, onun yatağındaydılar. Jeremy onun evinde uyumayı seviyordu. Ve annesi nihayet tanışabildiği biriyle çıkmasına coşkulu bir şekilde seviniyordu.

"Solucan delikleri... Duruma göre değişir."

"Neye mesela?" Chi'nin matematik, genel görelilik kuramı hakkında bir şeyler söylemesini bekledi. Kozmologların gelişigüzel bir biçimde bu teoriyi andığını öğrenmişti.

"Evrenin sonsuz olup olmadığına bağlı."

"Diyelim ki sonlu."

"Pekâlâ," dedi Chi net bir tonda. Ders anlatma sesini kullanıyordu. "Sonu olan bir evrende, hiçbir şeyin var olma ihtimali yoktur."

"Hiçbir şeyin mi?"

"Dünyanın. Evrenin. Senin. Benim. Bizim. Hayatın var olması, gelişmesi ve ardından bilince ulaşması olasılığı... Son derece düşüktür. Öyle ki, bu dünya bile istatiksel olarak imkânsızdır. Yine de..." Dünya bir yarışmadaki ödülmüş gibi ellerini salladı. "Buradayız işte."

"Ama ya evren sonsuzsa?"

"O hâlde evet. Her şeye evet. Sonsuz evren, sonsuz neticeler getirir."

"Tek boynuzlu atlar?"

"Evet?"

"Ejderhalar?"

"Evet, evet!"

"Sonsuz *Hamlet*ler yazan sonsuz maymunlar?"

"Evet, sonsuz bir evrende solucan delikleri var olmak zorunda. Bütün muhtemel dünyalar var yani. Aslında sonsuz bir

evrende olasılık yoktur, sadece er ya da geç gerçekleşecek şeyler vardır."

"Peki bu ne sence? Sonlu mu sonsuz mu?"

"Ah, ben ne düşündüğümü bilmiyorum ama ne istediğimi biliyorum. Sonsuz bir evren istiyorum." Jeremy'yle yüz yüze gelmek için yana döndü. "Her şeyin mümkün olmasının ne anlama geldiğini düşünsene. Düşünebildiğin her şey olabilirdik."

"Her şey mi?"

"Şu anda içinde bulunduğumuz evren, bir varlığın avucuna sığacak, deve karınca gibi görüneceğimiz kadar küçük olabilir. Belki de o dev bizi pencere pervazındaki kavanozlarda tutuyordur. Bilgisayar simülasyonuyuzdur. Öğle yemeğine geç kalan bir kızın trende unuttuğu hikâye kitabındaki karakterlerizdir. Kadim bir tanrının gördüğü bir rüyadayızdır ve her an... Uyanabiliriz. Sonsuz evrenle ilgili hangi soruyu sorarsan sor cevap evet olacaktır. Her daim evet."

Bütün dünyalar mümkün müydü? Jeremy, Rafe ile Shanandoah'dan hiç ayrılmadıkları, hâlâ orada Skya'nın atları Freddy ve Sunny'nin üzerinde koşturdukları, Parlak Çocukları öldürdükleri, kar geyiği avlayıp tatlı yağmur yemişi şarabı içtikleri, ateş böceklerinin görünüp sonbahar kızılı kanatlarını açmalarını izlemek üzere büyük bahar ağaçlarına tırmandıkları evrende olduklarına inanmak istiyordu.

O sonsuz evrende, Rafe ile son on üç yılı ayrı geçirmemişlerdi. Rafe'e, "Seni özlediğim kadar özlüyor musun beni?" ya da "Seni sevdiğim kadar seviyor musun beni?" diye sorduğunda cevabın hep evet, evet, sonsuza dek evet olduğu o evrende yaşamak istiyordu. O evren, yalnızca başka bir dünyadaki, başka bir zamandaki, başka bir boyuttaki bir anlatıcının yazdığı kitabın sayfalarında var olsa bile. Fark eder miydi?

Jeremy'yi işe çağırdıklarında Chi ile yollarını dostane bir şekilde ayırdılar. Chi ona tekrar görüşürler mi diye sorduğunda ona evren sonsuzsa, kuşkusuz görüşeceklerini söyledi. Bunun üzerine Chi gülümseyerek veda öpücüğü verdi.

Sonsuz bir evrende, bütün hikâyeler gerçek hikâyelerdi.

Akıl Sağlığını Sorgulamaya Başladığında, Kendine İmkânsız Bir Şeyin Gerçeklememiş Olmasının, Gerçekleşmeyeceği Anlamına Gelmeyeceğini Hatırlat.

Jeremy, Shanandoah'dan ayrılalı, Rafe'i kaybedeli neredeyse on beş yıl olmuş ve hâlâ kayıp prensesi bulamamıştı. Belki de asla bulamayacaktı. Belki de prenses de kendisi de sonsuza dek kayıp kalacaklardı.

Sonra annesi kalp krizinden öldü ve o kadar hızlı oldu ki ona veda etmek için eve gidemedi.

Yastayken annesinin cenaze töreninde uykuda yürür gibi dolaştı, iş arkadaşlarının ve öğrencilerinin adlarını kendilerini tanıttıkları anda unuttu. Daha sonra o gün tanıştığı tek bir insanı hatırlayacaktı. Lacivert giymiş bir kadın elini sıkıp, "Jeremy, canım, annen seninle gurur duyardı. Bana sürekli söylerdi," dedi.

"Teşekkür ederim," dedi Jeremy, bininci kez.

"Babanı da tanıyordum, Jeremy. Onun da cenazesine gelmiştim. Ne yazık."

Jeremy dönüp kadına baktı. "Öyle mi?"

"Çok gençti. İyi durumda olmana çok sevindim. Hepimiz biraz endişelenmiştik."

"Hangi konuda?" diye sordu Jeremy.

"Ah, kalıtsal olduğunu söylüyorlar. Şizofreninin. Ama sen gayet iyisin belli ki. Hatta kahraman olmuşsun. Yani... Seni görmek güzel. Sadece başka şartlar altında olsaydı..."

Jeremy gitti. Kadını gevezeliğiyle baş başa bırakarak yürüdü gitti. Babası şizofren miydi? Babası şizofrendi ve annesi hiç söylememiş miydi? Depresyon. Sadece bundan bahsedilmişti. Aşırı çalıştığı, depresyonda olduğu, kitabını kimsenin yayımlamadığı ve zayıf bir ânında arabasını garaja sürüp çalışır hâlde bıraktığı söylenmişti.

Başını ellerinin arasına alıp annesinin kanepesinde oturdu. Neden? Neden söylememişlerdi? Sonra anladı. Lacivertli kadın ona nedenini söylemişti.

Kalıtsal.

Annesi onu korkutmak istememişti.

Şizofreni hastası iki kadın bulmuştu. Aileleri ve doktorları, Jeremy'ye onlarla karşılaştığında ne beklemesi gerektiğini anlatmışlardı. Sanrılar. Takip edilme sanrıları. Peşindeki kötücül yaratıklar. Parlak Çocuklar? İlişkilendirme sanrıları. Normal bir şey olduğunda sadece senin başına geldiğini düşünmek? Başka kayıp insanları bulma yeteneği olan eski bir kayıp çocuk? Büyüklük sanrıları. Başka bir dünyada, kendisini göreve gönderen bir kraliçeye hizmet ediyordu?

Sanrılar, halüsinasyonlar, hepsi kalıtsaldı...

Jeremy bir hafta boyunca evden çıkmadı. Doğru düzgün yemedi, uyumadı. Her şeyi açıklıyordu, değil mi? Rafe bu yüzden Shanandoah'yu hatırlamıyordu. Çünkü oraya hiç gitmemişlerdi. Ormanda kaybolmuş ve belki de kaçırılmışlardı? Rafe'in sırtındaki o yaralar... Parlak Çocuklar değil de onları bodrumunda tutan bir manyak yüzünden olabilir miydi?

Ormanda avlandığını, kapılara vurduğunu ya da Kraliçe Skya'yı, Aytaşı Sarayı'nı, kılıcını Parlak Çocuklar'ın karınlarına yerleştirip dumana dönüşerek yok olmaları izlemesi dışında bir şey hatırlamaya çalıştı.

Hangisi gerçekti? Aralarında gerçek olan var mıydı? Rafe onu hiç sevmiş miydi? Yoksa onlar da mı sanrıydı?

Yedinci günde, birisi kapısını çaldı. Açmak istemese de sonrasında kapı bir kere tıklatıldı. Sonra bir kere daha. Jeremy süründüğü yerden kalkıp kapıyı açtı.

Takım elbiseli bir adam, hayalet görmüş gibi ona bakıyordu. Jeremy o kadar mı kötü görünüyordu? Muhtemelen. En son ne zaman duş almıştı?

Her yönden tam bir İngiliz olan adam, yüzüne ifadesiz bir maske takıp kendisini ölen annesinin mal varlığının yöneticisi olarak tanıttı. Bazı eşyalar Jeremy adına depoya kaldırılmış ve onları teslim etmeye gelmişti. Evin önündeki beyaz taşıma minibüsünü gösterdi.

İki genç adam, geniş ahşap bir sandığı oturma odasına taşıdı. Jeremy okumadan evrakları imzaladı, ardından yine yalnız kaldı.

Çaresiz ânında bile merakı dinmemişti. Bir çekiç bulup onun kancasıyla sandığı açtı.

Saman yığınının üzerinde Bobbi Howell'dan bir not buldu. Rafe'in annesinden... Ta Oxford'a, ahşap bir sandıkla ne göndermiş olabilirdi ki?

Sevgili Mary,

Bunlar Jeremy için. Ralph sanat terapisinde yaptı. Hepsini çöpe atmıştı ama Jeremy'nin almasını isteyeceğini biliyorum. Bizim çocukları tanıyorsun. Birbirlerine ne kadar ihtiyaç duyduklarını kabul edemiyorlar. Onları Jeremy'ye göstermeli misin bilmiyorum. Durumu iyileştirir mi kötüleştirir mi? Yemin ederim, masallardaki

diğeri hissetsin diye kendine çelme takan ve yüzünü yumruklayan ikizlere benziyorlar.

Keşke seni tekrar görebilseydim, Mary. Bu dünyada, bir oğlunu kaybedip başka birini geri almanın nasıl olduğunu bilen tek kişi sensin.

Seni seviyorum.
Bobbi

Jeremy samanların, koruyucu malzemelerin arasından tabloların yer aldığı sandığı buldu. Hepsini duvara dizdi.

Tamamında kendisi vardı.

On dört ya da on beş yaşındayken, Park'taki eski evlerinde annesinin piyanosunun başına oturmuştu. Çıkan müziği bile duyabiliyordu sanki... Ludovico Einaudi'den *Primavera*. Ve tepesine, kırmızı bir karga tünemişti.

Bir başka tabloda Jeremy, sarayın taş basamaklarında, elinde kılıçla genç bir kraliçenin önünde diz çöküyordu.

Bir başkasında koyu deri bir zırh giyen Jeremy, gümüş bir kaplanla karşı karşıyaydı.

Ve sonrakinde... Jeremy yağmur yemişi tarlasında kızıl bir aygır sürüyordu.

Tarzı vahşi, ekspresyonistti. Tablonun neredeyse rüzgârla hareket eden su misali kıpırdadığını görüyordu.

Burada yağmur yemişi diye bir şey yoktu. Ama Shanandoah'da vardı.

Jeremy, piyano çaldığı resmi annesinin müzik odasındaki şöminenin üzerine astı. Kısa kuyruklu piyanonun başına geçip *Primavera*'yı ezbere çaldı. Nota kâğıdındaki notaları hayal dahi etmiyordu. Yalnızca, Rafe'in kırmızı kargaları ve yağmur yemişlerini çizerken kullandığı kas hafızasıyla çalıyordu. Shanandoah

sanrı değildi. Gerçekti. Rafe her nasılsa hâlâ yağmur yemişlerini hatırlıyordu. Ama zihninde değil, ellerinde. Kalbinde. Müziğin Jeremy'nin içinde olması gibi.

Ertesi sabah uyandığında, Kentucky'daki Bernheim Ormanı'nda bir bölüm çekmek isteyen bir televizyon programından e-posta gelmişti. Kentucky, Batı Virginia'nın kapı komşusuydu.

Cevabını yazıp geleceğini söyledi.

Uçak indi. Telefonu, Avustralya Deniz Kuvvetleri'nin kızı bulduğuna dair yüzlerce cevapsız arama ve mesajla titredi. Kız, beklediklerinden uzağa sürüklenmişti ve sırf Jeremy doğru arama bölgesini söyledi diye aramaya devam etmişlerdi. Kızı hastanede ziyaret etti. Teni güneş yüzünden kabarmış, sesi ciddi dehidrasyon yüzünden kısılmıştı ancak Jeremy odaya girdiğinde gülümsemesi Sydney güneşi kadar parlaktı.

İlk sözcükleri, "Benimle evlenir misin?" oldu.

"Sörf yapmam," dedi Jeremy.

"Güven bana, artık ben de yapmıyorum."

Kesin bir ölümle yüzleştikten beş saat sonra şaka yollu evlenme teklifi yapabilen kızı kurtarmak, en iyi on listesini tamamlamasını çok daha kolaylaştırmıştı.

Sonucu şöyle bir şey olmuştu...

Asla Unutma, Büyünün Bedeli Ağır Olabilir Ama Ödemeye Değer.

Unutursan, Sekize Bak.

Tekrar Unutacak Olursan, Sekize Ve Dokuza Bak.

@ayisigikitap

18. BÖLÜM

Rafe ve Jeremy, ancak tek boynuzlu at sürüsü ormanda kaybolduktan sonra Emilie'nin yokluğunu fark etti.

Onlardan yaklaşık elli adım ötedeki bir ağacın altında oturuyordu. Ağacı görseler de Emilie yoktu.

"Tam buradaydı," dedi Rafe. "Konuşuyorduk... Buradaydı, sonra..."

"Emilie!" Jeremy bağırdığında sesi ormanda, büyük kızıl ağaçların yapraklarını titretecek kadar yankılandı. "Belki de Parlak Çocuklar götürmüştür? Genelde zeki değillerdir ama belki sürü geçerken kapıp götürmüşlerdir." Şiddetli bir küfür savurdu. "Tanrım, bizi bekliyor olmalılar. Geldiğimizi biliyor olmalılar."

"Onu hissedebiliyor musun?" diye sordu Rafe. "Bulabilir misin?"

Jeremy gözlerini kapadı. Başını iki yana salladı.

"Hiçbir şey yok."

"Öldü mü?" dedi Rafe.

"Hayır, ben... Hiçbir şey hissetmiyorum. Hiç. Sanki saklanmış. Bir şekilde. Ya da ben beceremiyorum... Gitti. Onu hissedemiyorum, Rafe. Nedenini bilmiyorum."

"Kahretsin." Rafe eğilerek soluklandı. "Benim yüzümden. Ona dikkat etmiyordum ve—"

"Senin yüzünden değil. Ondan otuz saniye ayrı kaldık ve o zaman götürdüler."

Kafasının içindeki kısık bir ses onu kışkırtıyor, annesine yaşattığı şeyin tam da bu olduğunu söylüyordu. Buraya gelmesi hataydı.

Jeremy bir şey söylemeye başlasa da durup elini kaldırdı.

Rafe duymadan önce hissetti. Zemin gümbürdüyordu.

"Sürü mü?"

"Atlar. Gelen var." Jeremy kılıcını kınından çekti. "Birden fazlalar. Hazırlan."

Rafe, vücuduna derin ve ürkütücü bir sakinliğin yerleştiğini hissetti. Kalbi yavaşladı ve oku yaya sürerken elleri titremedi. Atların toynak sesleri giderek arttı. Zemin iyice sallanır oldu. Bekledi.

Sisli gölgenin içinden atlar ve sürücüleri çıktı. Hepsi tunik ve deri zırh giymiş kadınlardı. Açıklığa çıkıp atlarını durmaları için dizginlerlerken Rafe yedi kişi saydı. Rafe silah arayınca kılıçlar ve yaylar gördü.

Tek bir zihni paylaşır gibi, Jeremy arkada pozisyonunu aldı ve sürücüler etraflarında yarım daire oluştururken birbirlerini kolladılar.

Rafe göz ucuyla Jeremy'nin kılıcını indirdiğini gördü. Çemberin ortasındaki kadın atından indi. Üzerinde koyu deri zırh, bileklerinde kırmızı zırhlı eldiven olan uzun, siyahi kadın, Jeremy'nin karşısında durdu.

"Sorun yok," dedi Jeremy, Rafe'e. "Rahat ol. Bizdenler."

"Öyle miyiz?" dedi kadın. "Adını ve burada ne işin olduğunu söylersen anlarız."

"Tempest, benim," dedi Jeremy.

Kadın, "Silahları indirin," emrini verdi.

Rafe, kendisine başıyla işaret veren Jeremy'ye baktı. Jeremy yavaşça silahını yere bıraktı. Rafe de yayıyla sadağını indirir indirmez çıplak hissetti.

"Adın ve işin," dedi kadın tekrar.

"İş mi? Her zaman kraliçenin işini yaparım. Ve adım? Jeremy? Kızıl? Merhaba?" Başını, yüzünü işaret etti. "Sakal yüzünden mi?"

"Kanıtla kendini." Kadın karşısında dikilip çektiği kılıcını ona doğrulttu. Rafe bir adım ilerlese de Jeremy önüne geçerek ikisinin arasına girdi.

"Hey, bir dakika." Jeremy elleri havada, barış dilendi. "Ne oluyor?"

"Parlak Çocuk olabilirsin," dedi kadın. "Son zamanlarda sayıları çok arttı."

Jeremy, Tempest dediği askerin kılıcının ucuna dokunduktan sonra kesikten kan aktığını göstermek için parmağını havaya kaldırdı.

"Duman yok. Gördün mü?"

"Yani Parlak Çocuk değilsin," dedi. "Ama bu Kızıl olduğunu kanıtlamaz."

"Ne istiyorsun?" diye sordu Jeremy. "Ehliyetimi mi? Pasaportumu mu? Kütüphane kartımı mı?"

"Kütüphaneye kart mı gönderdin?" dedi diğer kadınlardan biri, aralarından en solgunu ve beyaz saçlıydı.

Rafe boğulduğunu hissetti. Kimdi bu kadınlar? Neden bahsediyorlardı? Neden hepsi üstlerine ağır zırh giymiş ve çizmeleri-

ne bıçak takmıştı? Yerden yayını alabilirdi ancak bu kadar yakındayken yararı olmazdı. Oklardan birini mızrak olarak kullansa bile bir başkasını sadağından çekemeden kılıçlarla karşılaşırdı. Bir şekilde bunu durdurmalıydı.

Öne çıkıp ellerini kaldırdı.

"Jeremy'nin söylediği kişi olduğuna yemin ederim. Ben Rafe. Ama bunların önemi yok. Kraliçenin kız kardeşi kayıp. Yanımızdaydı ve şimdi—"

O kadar hızlı gerçekleşti ki Rafe ağır çekimde gördü... Tempest ona dönerek başını kesmek üzere kılıcını indirdi. Rafe eğilmeyi dahi düşünemeden Jeremy kılıcını yerden alarak öldürücü darbeyi engelledi.

Metalin metale değme sesi kulaklarında çınladı.

"Fena değil," dedi Tempest. Yüzünde hafif bir gülümseme vardı. "Bizim Kızıl olabilir. Olmaya da bilir. Devam edelim."

"Geri çekil, Rafe," dedi Jeremy.

"Ne? Hayır. Yapamazsınız—"

Bir anda, atlarından inmemiş diğer altı kadın kılıçlarını çekip onlara doğrulttu. Rafe donakaldı, yalnızca tek bir nefes alan Jeremy'ye baktı.

"Sanırım yapabilirler," dedi Jeremy.

"Silahımı alırsan," dedi Tempest. "Sen olduğunu anlarım. Ancak sen yapabilirdin." Kılıcını, Jeremy'ninkine doğru itti.

"Tempest, on beş yıl oldu."

"O zaman hafızanın iyi olması için dua et."

Tempest sadece tekrar saldırmak için geri çekildi. Rafe'in, Jeremy'nin kılıcın her darbesini savuşturmasını izlemekten başka çaresi yoktu. İki savaşçının da adımların tamamını bildiği bir tür dansı andırıyordu. Kılıçları yeniden çarpıştığında metal ışıldıyor, parlıyordu. Rafe, Jeremy'nin kıvrılarak, eğilerek, dö-

nerek Tempest'ın kılıcından kaçışını dehşet ve hayranlık içinde izliyordu. Ardından birden taktik değiştirerek saldırıya geçti ve Tempest'ı geri çekilmeye zorladı. Bu danstan hoşlanıyor olacaklar ki ikisi de gülümsemeye başladı.

Kılıç dövüşü hakkında hiçbir fikri olmasa da Rafe ikisinin de eşit, uzman, şok edecek kadar güçlü ve çevik olduğunu anlıyordu. Bu Jeremy miydi? Rafe ona yeni gözlerle baktı. Hayır, yeni değildi. Bir zamanlar Jeremy'yi annesinin müzik odasında piyano çalarken izlerken de aynı hayranlık dolu, sersem gözlerle bakıyordu.

"Bunu yapmak istemiyorum," dedi Jeremy, Tempest'a. İkisi de nefes nefese kalmış, deli gibi terlemişti.

"Evet, istiyorsun," diye karşılık verdi kadın. Kılıcını daha aşağı savurunca Jeremy karşılamak için kendi kılıcının ucunu yere koydu. Kılıçlar buluştuğu anda Jeremy yay çizerek boyunu kullandı ve kılıcı Tempest'ın elinden düşürdü.

Kılıç, hafif bir gürültüyle yere düştü.

"Pekâlâ, aslında istiyordum," dedi Jeremy nefes nefese. Kılıcını kınına soktu. "Artık bana inanıyor musun? Jeremy? Kızıl? Merhaba? Hep beraber sarılalım mı? Bir dakika, unutmuşum. Valkürler sarılmıyordu."

"Bir kereye mahsus," dedi Tempest. "Uzun zaman oldu sonuçta."

Gülümseyip Jeremy'ye sarılacak gibi öne çıktı ancak aniden kolundan bir bıçak çıkarıp Jeremy'nin göğsüne doğrulttu.

Jeremy kollarını yavaşça biraz daha kaldırdı.

"Kalbimi kırıyorsun," dedi Jeremy.

"Şimdi sen olduğunu anladım," dedi Tempest. "Hep gardını erken düşürürsün."

"Kişisel bir sorun. Üzerinde çalışıyorum."

"Daha çok çalış." Tempest bıçağı kaldırdıktan sonra elini uzattı. Jeremy tutunca kadın hafifçe gülümsedi. "Rahat olun, Valkürler." Diğer altı kadın aynı anda kılıcını yerine koydu. Hâlâ dikkatli olan Rafe eğilerek yayını ve sadağını aldı.

"Jay?" dedi Rafe. Jeremy ona döndü. "Kimsin sen?"

Jeremy sırıttı, sonra ifadesi yerini somurtmaya bıraktı. Alnındaki teri sildi. Rafe ona gözlerini dikmeyi bırakmaya çalışsa da yedi ağır zırhlı Valkür, ya da her neyse onlar, etraflarını sarsa bile imkânsız görünüyordu.

"Belli ki birkaç şeyi atladım. Ben—"

"Atlardan inin!" diye emretti Tempest.

Valkürler kolaylıkla atlardan indiler, ardından sağ yumruklarını kalplerine götürüp ona doğru başlarını eğdiler.

"Majesteleri," dediler aynı anda.

Rafe önce onlara bakakaldı, ardından cevap için Jeremy'ye döndü. "Bir dakika. Ne oluyor?"

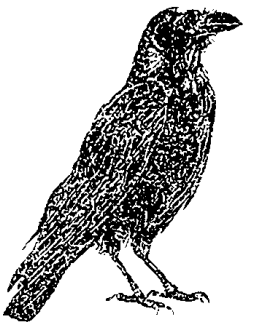
Jeremy, "Sana söylemeyi unuttuğum şey buydu demek. Aklımdan çıkmış," dedi.

"Aklından çıkan ne, Jay?" diye sordu Rafe. "Ne?"

"Sensin. Senden bahsediyorlar," dedi Jeremy. "Shanandoah'da prenssin."

ANLATICININ KÖŞESİ

Tanıtımlar

Hayli olaylı bir gündü, değil mi? Büyülü krallık. Jeremy kılıç dövüşü yaptı. Emilie kayboldu. Rafe kraliyetten olduğunu öğrendi, ki sorunlarının en küçüğü sayılır çünkü Emilie'yi bulması gerekiyor ve Jeremy'ye bakmayı kesemiyor (onu suçlamayın). Bunu da kafa karıştırıcı ve sinir bozucu buluyor (yine onu suçlamayın). Bu şartlar altında, kimsenin ayrıntılı tanıtımları beklemek istemediğini tahmin ediyorum. Yedi kadın, dört bir yanda Valkür olarak biliniyor. Kraliçenin atlı kuvvetleri ve muhafızlarılar.

Çoktan tarif edilen Tempest liderleri ama onu ne kadar olağanüstü hayal ederseniz edin, aslında çok daha fazlası.

Diğer altısı şöyle:

Ember: Kızıl saçlı, bir o kadar da öfkeli.

Winter: Beyaz-sarı saçlı soluk tenli olan.

Gale: Koyu kahverengi tenli, kahverengi saçlı, iki kolunda griffin dövmeleri var.

Torra: Tatar yaylı, uzun boylu, ters bakışlı olan.

Rebel ve River: Birbirlerinden ve kılıçlarından başkasıyla nadiren konuşan, buğday tenli, siyah saçlı ikizler.

Şimdi, devam eden krizimize geri dönüyoruz.

19. BÖLÜM

Rafe kahkahayı, vurucu cümleyi bekledi. Ama hayır. Hiçbir şey söylenmedi.

Jeremy ona değil, lider Tempest'a bakıyordu.

"Henüz hafızası yerine gelmedi," dedi Jeremy. "Üstüne fazla gitmeyin."

"Ben prensim," dedi Rafe şaşkınlıkla.

"Evet, Majesteleri. Bunu hatırlamamanıza üzüldüm ama geri kalanımızın hatırladığına emin olabilirsiniz." Sadece Tempest konuşsa da bütün Valkürler başlarıyla onaylıyordu.

"Daha sonra çıldırabilirsin," dedi Jeremy. "Şimdi ne yapacağımızı çözmemiz lazım. Muhtemelen—"

"Muhtemelen mi?" dedi Rafe. Bu dünyada uyandığından beri içinde bulunduğu şaşkın sersemlikten nihayet kurtulmuştu. "Emilie gitti. Siz ikiniz Jedi şövalyelerini oynarken onu kaçıran kişi uzaklaşıyor. Hepinizde at var. İz sürebilir misiniz? Emilie'yi on dakika önce bulup geri almamız gerekiyordu."

Bu konuşma, sessizlikle karşılandı.

"Prens olduğunu hatırlamadığını söylemiştin," dedi Tempest, Jeremy'ye.

"Hatırlamıyor."

Tempest belli belirsiz bir gülümsemeyle baktı. "Emin misin? Bizim prens gibi konuşuyor."

"Hâlâ buyurgan," dedi Ember.

"Odaklanın lütfen," diye talep etti Jeremy. "Skya nerede? Kız kardeşini getirdik ve—"

"Kraliçe kendi görevinde," dedi Tempest. "Benim söylemeye iznim—"

Rafe araya girdi. "Biri Emilie'yi götürdü. Onu bulmamıza yardımcı olacak mısınız yoksa kendimiz mi halletmek zorundayız? Ben yola çıkmaya hazırım. On saniye içinde iyi bir cevap almazsam gidiyorum. On..."

Tempest, "Kraliçe ikinize birden şunu söylememi istedi: 'Kız kardeşimi Shanandoah'ya getirdiğiniz için teşekkür ederim. Sözünüzü tam anlamıyla tuttunuz. Prenses artık sizin sorununuz ya da yükümlülüğünüz değil. Lütfen derhâl Valkürlerle birlikte saraya gidin,'" dedi.

"Bunu Skya mı söyledi?" dedi Jeremy. "O sırada kafası güzel miydi?"

"Yorumladım," dedi Tempest. "Size bir not bıraktı."

Keten bir kâğıt çıkardı. Jeremy eline alıp açtı.

Kâğıttan okumaya başladı: "'Valkürlerle tartışmayı kes dangalak ve sana söyleneni yap. -Skya.' Tamam bu ona daha çok benziyor."

"Hayır, hayır, ben tartışacağım," dedi Rafe. "Emilie—"

"Artık sizi ilgilendirmez, Majesteleri," dedi Tempest. "Dahasını ve nedenini bilmek istiyorsanız saraya gitmek zorundayız. İkiniz de kraliçenin emri altındasınız."

"Ben gitmiyorum—"

"Rafe," dedi Jeremy.

"Hayır, hayır, ben—"

"Bir dakika lütfen, Majesteleri." Jeremy kolunu tutup onları Valkürlerden uzaklaştırdı.

Rafe emirlerden bıkmış usanmıştı. "Majesteleri mi? Cidden mi?"

"Alışsan iyi olur. Rafe, dinle, Skya saraya gitmemizi istediyse—"

"Ben Skya'yı tanımıyorum ama Emilie'yi tanıyorum. Onu burada bırakamayız—"

"Skya'yı tanıyorsun," dedi Jeremy. "Tanıyorsun. Onu seviyorsun ve ona canını bile verirsin. Tempest, bizi gördüğü anda kim olduğumu anladı. Beni tanıyor, seni de tanıyor. O şarkı ve kılıçla dans, nedense zaman kazanmak içindi ve belli ki Skya'nın emirleriydi. Her türlü saraya gitmemiz lazım. Kitabın orada."

Rafe, Jeremy'den uzaklaşıp Tempest'a doğru döndü. "Bana tek bir şey söyle lütfen."

"Ne isterseniz, Majesteleri," dedi kadın.

"Emilie şu anda güvende mi?"

"Şu anda hiçbirimiz güvende değiliz. Bu yüzden götürüldü. Ama sizi şöyle rahatlatabilirim, Majesteleri. Prenses şu anda, ikinizin yanında olacağından çok daha güvenli bir yerde."

Bu haber üzerine Rafe'in vücudundaki dehşet ve öfkenin bir kısmı kayboldu.

"İster inan ister inanma," dedi Jeremy. "Ama bunlar bizim arkadaşlarımız."

Tuhaf olan, Rafe'in inanabiliyor olmasıydı. En azından inanmak istiyordu.

Rafe bir nefes aldı. "Saray yakın mı?"

"Atla gitmemiz lazım," dedi Tempest.

"*Bizim* atlarımız nerede?" diye sordu Jeremy ona.

"Sarayda," cevabını aldı.

"Burada olduğumuzu biliyordunuz. Neden—"

"Atlarınızı mı istiyorsunuz? Saraya gelin," dedi Tempest.

"İsimleriniz ne?" diye sordu Rafe onlara.

"Rebel," dedi biri, eğilerek selam verdi. Diğeri, "River," dedi. Teker teker adlarını söyleyip eğildiler.

"Eğilmeler hoşuma gitmedi," dedi Rafe.

En küçük olan, Winter adlı solgun Valkür, "Hiçbir zaman gitmedi, Majesteleri," dedi. Eğilerek selam vermek yerine garip bir reverans yapınca Rafe bunu iç sızlatacak kadar sevimli buldu.

"Pekâlâ. Gidelim," dedi. Daha önce prens olduğuna inanmadıysa bile, Jeremy dahil hepsi emrini yerine getirmeye başlayınca inanmaya başladı.

"Atlara binin," diye bağırdı Tempest.

Yedi ata dokuz binici olduğundan Rebel ve River birlikte binerek Jeremy'ye atlardan birini bıraktılar. Rafe başka biriyle gideceğini tahmin etse de Winter ona, yeni doğmuş bir ceylan gibi beyaz beneklerle kaplı kahverengi atını teklif etti.

"Benimkini alın. Ben Gale'le giderim," dedi. "Adı Serçeşahin."

"Nasıl süreceğimi bilmiyorum," dedi Rafe.

Kadının beyaz kirpiklerle kaplı gözleri, pembeye kaçacak kadar solgundu. Bu ifade üzerine gözlerini kocaman açıp başını salladı.

"Bir anda hatırlarsınız," dedi. "Tıpkı buyurganlığınız gibi."

"O konuda üzgünüm."

"Olmayın, Majesteleri. İşiniz sonuçta."

Winter ona dizginleri uzatarak atına bindi. Kadının becerilerine sorgusuz sualsiz inanması, Rafe'i rahatlattığı kadar gözünü de korkutuyordu.

Onun dışındaki herkes hazırdı. İçgüdüleri, sol ayağını üzengiye koymasını söyledi. O da yapıp hoplayarak sağ bacağını eyerden geçirdi.

"Bisiklet sürmek gibi," dedi Jeremy. "Tabii bisiklet ısırmaz. Hadi gidelim. Sen öncülük et," dedi Tempest'a.

Kadın onu duymazdan geldi. "Sizin emriniz mi?" diye sordu Rafe'e. Jeremy'ye bakınca Rafe, *Bana bakma. Yetkili sensin*, der gibi omuzlarını silkti.

"Imm... Öncülük et?" dedi Rafe.

"Emredersiniz, efendim." Tempest diğerlerine, "İlerleyin," emrini verdi.

Topuklarına vurmasıyla birlikte patikada dörtnala koşmaya başladı.

Rafe, Jeremy'ye baktı. "Sen de mi prenssin?"

"Ne? Ben mi? Hayır."

"Ah, tamam çünkü çok saçma olurdu."

"Evet," dedi Jeremy. "Ben şövalyeyim."

Toynaklar ve toprak. Ter, homurtular ve uçuşan kestane rengi yele. Rafe eğilerek içgüdüsel olarak Serçeşahin'in yelesine tutundu. Resim veya heykel yaptığı zamanlardaki gibi... Vücudu zihninin hatırlayamadığını hatırlıyordu. At sürmeyi biliyordu. Hem biliyor hem de seviyordu. Coşkusunu, hızını, yüzündeki rüzgârı ve altındaki hayvanının inanılmaz gücünü. Yüreğini keder ve neşe

kapladı. Kaybettiği şeyi tekrar keşfetmenin getirdiği neşe. Son on beş yılı ve kaçırdıklarını düşündüğünde hissettiği keder. Sonuçta, Batı Virginia'da at sahibi olmak için zenginlik şart değildi.

Âdeta göz açıp kapayıncaya kadar ormanın içinden geçtiler. Ormandan nehir kenarına, oradan da akşam ışığında gümüş ve altın renklerinde parıldayan nehir yatağına ilerlediler. Nihayet uzakta köye benzer bir şey göründü.

Tempest durmalarını söyleyince herkes atını dizginleyip taş köprüden tırıs geçti.

Ter içindeki ve yorgun Rafe, bu küçük molaya minnettardı.

"Ne oluyor?" diye sordu, yanında tırıs giden Jeremy'ye. Onu, at üzerinde doğmuş gibi eyerde bu kadar rahat görmek tuhaftı.

"Atlar için su molası."

Köye girdiler. Rafe nereye baksa, sanki peri masalı kitaplarından bir sayfa görüyordu. Küçük, renkli kulübeler, sazdan çatılar, taş köprüler, parke taşlı sokaklar, kapılarının önünü cadı süpürgeleriyle temizleyen yaşlı kadınlar. Bir demirci dükkânı. Fırın. Özgür ve korkusuz hâlde çıplak ayakla evden eve koşan çocuklar. Baca dumanının ve atların terinin kokusunu aldı. Uzaktaki tepelerde batan güneş, bulutları suluboyaya çeviriyordu.

"Neredeyiz?" diye sordu Jeremy'ye.

"Uykulu Dere," diye yanıtladı Jeremy. Rafe, atların toynakları parke taşlara vurdukça çıkan takırtıyı yalnızca filmlerde duymuştu. Fakat tamamen aynıydı. "Saraya giden yolu yarıladık."

Jeremy bacağını eyerin üzerinden sarkıtıp yere indi, sonra iki atı da dizgininden tutup suya götürdü.

Rafe inleyerek Serçeşahin'den indi.

"Tanrım..." dedi, ayaklarından boynuna kadar tüm bedenini saran acıyla yarı boğuk bir çığlık attı. Kasları dal olsaydı çoktan kırılmıştı. "Ahh... Bu... Hiç iyi değil."

"Merak etme," dedi Jeremy, Serçeşahin'in nefes nefese göğsüne vurarak. "Sadece ilk seferde ağrıyor. Yalan. Her seferinde ağrıyor."

"Majesteleri?" Arkasından kısık bir ses geldi. Rafe döndüğünde yaklaşık kırk yaşında, Rönesans Fuarı'nda hiç de yargılanmayacak yeşil kadife bir elbise giymiş kadını gördü.

"Ben mi?" dedi. Asla alışamayacaktı.

Kadın fal taşı gibi açılmış gözleriyle ona bakakaldı.

"Prens Rafe? Siz misiniz?" diye sordu.

"Ben... Evet?"

Kadın koşturarak, "Prens geri döndü. Şövalyemiz de!" diye bağırdı.

Çok geçmeden, etraflarında bazıları omuzlarına çocuklarını veya kollarına bebeklerini almış onlarca erkek ve kadından oluşan bir kalabalık toplandı. Herkes kitaplardaki ya da eski tablolardaki karakterler gibi giyiniyordu ancak her yaştan ve ırktanlardı. Sanki yeryüzünün her köşesindeki kayıp ruhları toplayarak bu eski İngiliz köyüne toplanmış ve "Eve hoş geldiniz," demişti.

İmkânsızdı, değil mi? Rafe gözlerinin korku ve umutla dolu olduğunu fark edince bu rahatsızlık hissi hızla geçti.

Köy halkı yalnızca onun elini sıkmak, omzuna dokunmak istiyordu. Jeremy'nin de.

Eve hoş geldiniz, Majesteleri. Ah, sizi ne kadar özledik, Sör Jay. Gelin bizimle akşam yemeğine katılın, beyler. Size kaz kızartacak ve dans tertip edeceğiz.

Rafe kendini gülümserken, eski dostlarıymış gibi onları selamlarken buldu.

"Majesteleri?"

Arkasındaki yumuşak sese döndü. Konuşan kızın yanağında, bir şey pişirirken buraya koşmuş gibi un kalmıştı.

"Gerçekten siz misiniz?" diye sordu kız.

"Gerçekten ben miyim?" dedi Rafe. "Umarım."

"Prens Rafe misiniz?" Ardından Jeremy'ye baktı. "Siz de Kızıl Şövalye?"

"Öyleyiz," dedi Jeremy, Rafe'in de yerine cevap vererek.

"Beni hatırlamadığınızın farkındayım, Majesteleri. Çok uzun zaman önceydi. Annem, ben ters doğmak üzereyken gece vakti iki köy öteye ebenin yanına at sürdüğünüzü ve onu tam zamanında getirerek ikimizi de kurtardığınızı söylemişti. İsmimi sizin koymanızı istemiş."

Rafe, canını yakacak kadar çok hatırlamak istiyordu. O gece yolculuğunu, hissettiği paniği, tam zamanında dönmenin güzel rahatlamasını hatırlamak istedi. Bebeğin ağlayışını, onu kucağına alıp adını koyuşunu hatırlamak istedi. Kız bir bebeğe ne isim koymuş olabilirdi?"

"Unutmuşsunuz. Sorun değil," dedi kız. "Çok uzun zaman oldu..."

Jeremy kulağına, "*Firefly**," deyince çok eski ana belleğinde bir hareketlenme oldu.

Rafe, "Kaylee?" dedi.

Kızın yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. "Hatırlıyorsunuz."

Rafe o gülümsemeyi kızdan alamazdı. "Nasıl unutabilirim?"

"Gitme vakti," dedi Tempest. "Evlerinize dönün!" diye seslendi kalabalığa. "Parlak Çocuklar ortalıkta geziyor. Çocuklarınızı gözlerinizin önünden ayırmayın!"

Kaylee son bir utangaç gülümsemenin ardından aniden öne çıkıp Rafe'i yanağından öptü.

---

* 2002 yapımı bilim kurgu dizisi *Firefly*'ın ana karakterlerinden birinin adı Kaylee Frye'dır. -çn.

"Bir prensi öpmenin iyi şans getireceğini söylerler," diyerek Rafe veda bile edemeden koşmaya koyuldu.

Köy halkının bir kısmı giderken bazıları da Rafe ile Jeremy'nin elini sıkmak için oyalandı. Birkaç kadın onlara hızlıca sarıldı. Hepsi Rafe'e, *Majeste, Majesteleri, Prensim, Prens Rafe* diye hitap ediyordu.

Gittiklerinde Rafe, Jeremy'ye döndü. "Burada prens olduğumu söylemeyi nasıl unutursun?"

"Şövalye olduğumu söylemeyi de unuttum."

Rafe ona ters ters baktı. "Kötü bir şövalyesin sen."

Jeremy sadece sırıttı. "O öyle demiyordu ama."

"Dangalak."

"Sör Dangalak diyeceksin."

Jeremy atına binerek daire çizdi.

"Hadi gidelim. Güneş batmak üzere."

Rafe pek de bastırmadığı bir acı çığlığıyla atına tekrar bindi. Rafe ile Serçeşahin arkadan, adını uzaktaki ay kadar beyaz olduğu için alan Aytaşı Sarayı'na çıkan yolda koşturdu.

Kızıl güneş sert ve hızlı bir biçimde batarken atlarla binicileri, tarlaların üzerinde uzun gölgeler bıraktı. Batmakta olan güneşin altın rengi ışığıyla gökyüzünün parlak mavisi, çayırları ve tepeleri âdeta bir Van Gogh tablosuna dönüştürüyordu. Manzaranın güzelliğine kapılan Rafe, her şeyi içine çekebilmek için atını yavaşlattı. Diğer biniciler hızla yollarına devam ederek bir anlığına onu bu hayranlıkla baş başa bıraktılar.

"Burada prenstim," dedi kendi kendine, bu yeni eski dünyasını incelerken. "Burada prenstim."

"Kral olmanın tadı başka."

Alaycı, küçümseyen kötücül ses hem her yerden hem de hiçbir yerden geliyordu.

Atının önünde küçük, gri bulut hortum misali döne döne kıvrıldı ve zavallı Serçeşahin ürküp şaha kalkarak buluta tekme atmaya çalıştı ancak tekmeleyecek hiçbir şey yoktu.

Ardından toz bulutu katılaşarak on beş, on altı yaşlarında bir erkek şeklini aldı.

Rafe o anda Jeremy, Parlak Çocuklar'ın sıradan çocuklara benzediklerini ama adlandıramadığın bir nedenden ötürü öyle olmadıklarını anladığını söylerken neyi kastettiğini anladı. Çocuk ya da her neyse, etrafına mumya gibi sardığı kirli, gri paçavralar giymişti. Soluk yüzü hasta görünüyordu ve çocuk, şey, sırıttığında çok fazla, çok keskin dişleri göründü.

"Beni hatırladın mı?" diye sordu şey. "Ah, hatırlamıyorsun. Beynin hâlâ yerine gelmemiş. Sorun değil. Ben gerek duymuyorum. Adım Ripper."

"Ne istiyorsun?" diye sordu Rafe. "Derhâl söyle."

Parlak Çocuk sahte bir şok ve dehşetle elini ağzına kapatıp kirpiklerini kırpıştırdı.

"Amma despotsun," dedi. "Senin için çalışmıyorum, unuttun mu? Buraya sadece ufak bir mesaj teslim etmeye geldim. Kralım, kendisini Hayalet Kasaba'da ziyarete gelmeni istiyor. Ne kadar erken o kadar iyi. Hatta çok iyi olur. Şövalyen geceyi daha sağ atlatır, anlatabildim mi?" Yaratık, omzundan yayını alıp ok sürüp uzaktaki binicilere atıyormuş gibi yaptı.

"Kralın kim?" diye sordu Rafe. "Benden ne istiyor?"

"Sadece seni istiyor. Ben soru sormam. Ama, ıı... Acele et, Küçük Prens. Seni yarın akşamdan önce getirirsem, tacını denememe izin vereceğini söyledi."

Gri şey dumana dönüşüp ortadan kayboldu.

20. BÖLÜM

Ağaç yoktu. Tek boynuzlu at yoktu. Emilie gözlerini açtığında uzak tepelerde batan güneşi gördü. Gümüş-gri kır çiçeklerinin arasında yan uzandı. Yavaşça doğrularak eşyalarını almaya çalıştı. Birkaç metre ötesinde, mavi bir nehir ağır ağır o tepelere akıyordu. Daha önce hiç mavi bir nehir görmemişti. Tropik okyanus mavisiydi.

Görünüşe göre şu anda yalnızdı. Tek başına, mavi nehrin kıyısında oturuyor, güneş ufukta alçalıyor, arkasında kar kadar beyaz ve fazla geniş dolunay yükseliyordu.

Kırmızı bir karga, birkaç adım ilerisindeki bir kayaya kondu. Göğüs tüylerini düzelttikten sonra iri siyah ve ürkütücü derecede bilge gözleriyle uysal uysal ona baktı.

"Merhaba," dedi Emilie. "Neredeyim ben?" Karga hiçbir şey söylemedi.

"Mavitaş Nehri," dedi arkasındaki biri. "Gece için burada kamp kuracağız."

Kırmızı karga, kırmızı kanatlarıyla uçunca Emilie çıkan sese döndü.

Uzun, sarı saçlarını örmüş bir kadın yirmi adım ötesinde oturuyordu. Üzerinde beyaz tunik, kahverengi deri yelek, kahverengi binici pantolonu ve çizmeleri vardı. Omzuna bir yay ve sadak asmıştı. Ellerinde, içinden tavşan çıkaracakmış gibi ters bir şekilde kahverengi, fötr bir şapka tutuyordu.

"Akşam yemeği," dedi kadın. "Yemişler ve orman meyveleri. Açsan birkaç balık da yakalarım. Sen değilsen bile ben açım."

Kadın ona doğru yürüdü. Şapkayı önünde yere bırakıp yaklaşırken Emilie ona yalnızca bakakaldı. Şapkaya değil, sadece yüzüne bakıyordu. Hatta yüzüne de değil, gözlerine.

Kadın bakışlarını görmezden gelerek nehrin yatağına ilerledi, sonra da dizlerine kadar suya daldı.

"Sessiz ol," dedi Emilie'ye, sanki konuşabilirmiş gibi.

Emilie, kadının sadağından bir ok alıp özenle nişan alarak suya saplayışını izledi. Oku kaldırdığında ucundan bir ayak uzunluğunda, parlak mavi ve gümüş pulları olan bir balık sarkıyordu.

"Ateş yakmayı biliyor musun?" diye sordu ona.

Balığı bir taşın üzerine yatırdı.

Emilie nihayet konuştu. "Hayır."

"Hayır mı?" Kadın bir kaşını kaldırdı.

"Kolay bir hayatım oldu," dedi Emilie.

"Bunda utanacak bir şey yok. Zor değil kolay bir hayat geçirmeni tercih ederim," dedi kadın, taşlardan oluşan bir çemberin ortasındaki çalı yığınının önüne çömeldi.

"Skya."

Sonunda soru işareti yoktu. Emilie kim olduğunu biliyordu. Gözlerine baktığı anda anlamıştı. Gözleri aynıydı. Matemli

kumru grisi. Belki, fotoğraftaki gibi on üç değil de otuz üç yaşındaydı, Rafe'in heykel bahçesindeki gibi ergen değildi ancak Emilie gördüğü anda ablasını tanımıştı.

"Emilie, değil mi? Şövalyemin sana böyle seslendiğini duydum."

"Şövalyenin mi?"

"Jeremy," dedi Skya.

"O şövalye mi?"

"Evet, Rafe de benim prensim."

Emilie ona bakakaldı. "Ciddi misin?"

"Ciddiyet mi? Shanandoah, kendini ciddiye alan bir krallık değildir. Ama gerçekten prens ve şövalye olup olmadıklarını soruyorsan evet. Ben de buranın kraliçesiyim."

Emilie şakaklarına masaj yaptı. "Bunu sindirmek *epey* zor."

"Acele etme." Skya şapkasındaki yemişlerden ve orman meyvelerinden bir avuç yiyip Emilie'ye uzattı. Emilie alsa da yemedi.

Binlerce sorusu olsa da nereden başlasa bilmiyordu.

"Ben buraya nasıl geldim? Jeremy'yi dinliyordum, sonra birinin omzuma dokunduğunu hissettim..."

"Bendim o. Sana uyku tozu üfleyip taşıyarak götürdüm."

"Ah, harika. Şimdi de kaçırılıyorum demek. Affedersin. Düşüncesizlik ettim."

Ablası alınmış görünmüyordu. "Kaçırılmadın. Kurtarıldın. Çuval bezli iki Parlak Çocuk tarafından götürülmene on saniye vardı. Üstelik dahası da yoldaydı."

"Parlak Çocuklar mı? Rafe ile Jeremy güvende mi?"

"Şu anda olabildiğince güvendeler. Valkürlerimle birlikteler. Ben saraydan uzaktayken, prensim yerime görev yapabilir."

"*Prensin* mi? Çok mu sahiplenicisin acaba?"

"On beş yıl önce bana koşulsuz sadakat yemini ettiler. Onlar ne kadar benimse, ben de o kadar onlarınım. Benim prensim. Benim şövalyem. Ben de onların kraliçesiyim. Daima. Diğer dünyalarda bile."

"Ben de prensesin miyim?"

"Bana koşulsuz sadakat yemini etmedin. Ama *bir* prensessin."

"Sen de Skya'sın," dedi Emilie tekrar. "Shannon değil."

"Buraya geldiğimden beri bana Shannon diyen olmadı. Zaten o ismi hiçbir zaman sevmedim. Daha doğrusu, bana o ismi veren kadını sevmedim. Ama baş harflerimi seviyorum: S.K.Y. Sonuna A ekledin mi Skya oluyor."

"Güzelmiş," dedi Emilie. "Oldukça asil. Ama krallığın adı Shanandoah?"

"Okuldayken Batı Virginia'nın nehirlerini öğrenmiştik. Monongahela ve Shenandoah. Öğretmenim, *Shenandoah*'nun 'yıldızların kızı' anlamına gelen bir Amerikan yerlisi kelimesi olduğunu söylemişti. Kulağıma güzel geldi. O yüzden yazımını biraz değiştirdim. Ama on üç yaşındaki birine krallık adı seçtirince böyle oluyor."

Skya iki taşı birbirine sürtünce çalıların ve taş çemberinin içindeki ince odun parçalarının üzerine kıvılcım düştü.

"Yani bu senin krallığın ve kraliçesin. Ve burada insanlar mı var?"

"Tabii ki insanlar var. Son sayıma göre on bin kişi."

"Onlar... *İnsan* insan mı? Yoksa elf gibi mi?"

Skya alay edercesine güldü.

"Ne var? Uyandığımda Jeremy'nin kucağında tek boynuzlu at gördüm ama elflerden bahsetmem mi fazla kaçıyor?"

"Haklısın. Doğru bir nokta. Ama ben onları çok iyi tanıyorum. Cady, saraya ekmek yapıyor. Olin, nalbantımızdır. Daisy,

kuşhanemizle ilgilenir. Annenin elf, büyükannenin peri olup olmadığını sormam gibi bir şey bu."

"Benim annem vergi avukatı. Oldukça sıkıcıdır ve iyi para kazanır. Elf olmayı tercih ederdi bence," dedi Emilie.

"Sana iyi baktı mı?"

"Harika baktı. Müthişti. Hiç şikâyetim yok. Ölene kadar. O konuda şikâyetim var."

"Sana bu kadar iyi bakmasına sevindim. Seni bulmak için Aurora'yı göndermek istedim ama nereye göndereceğimi bilmiyordum. Senin için endişelendim." Çalılarla odunların etrafında bir duman dans etti. Skya eğilerek ateşe üfledi.

"Benim için endişelendin mi? Ormanda öldüğünü sandım ben. Cesedini bulmak için Jeremy'yi tuttum."

Skya alay eder gibi gülüp tekrar ateşe üfledi. "Cesedimi bulmasına izin vermemi dilemiştir."

Bu kadarı yeterliydi. Emilie kibar davranmaktan bıkmıştı. "Skya. Ne oldu? Cidden? Nasıl—"

"Bilmiyorum," diye karşılık verdi Skya. "Bir dakika içinde Kırmızı Karga Ormanı'ndaydım. Sonrakinde kılıçlı, at süren sert görünüşlü kızlar beni kraliçeleri ilan ediyordu. Daha on üç yaşındaydım. Ölüp cennete gittim sandım. Sonra cennete geldiğimi ama ölme kısmını atladığımı düşündüm. Sonra da ölmediğimi ve buranın cennet olmadığını ama *neredeyse* cennet olduğunu fark ettim." Kendi kendine gülümsedi.

"Ah. İyiymiş."

Skya gözlerini kırpıştırdı. "İyi miymiş?"

Emilie yutkundu. Ağzı o kadar kuruydu ki, balık olsun ya da olmasın, mavi nehrin tamamını içmek istedi.

"Kızların başlarına nasıl kötü şeyler geldiğini duymuşsundur. O adamlar yakalanıp hapse atılsa da kızlara ne oluyor? Öylece

okula dönüyorlar. Şanslılarsa tabii. Bazıları morga gidiyor." Skya'ya baktı. "Ben hep, böyle bir şey yaşamış bir kızın en azından kendi kalesini ya da belki özel adasını falan hak ettiğini düşünmüşümdür."

"Benim kalem yok. Sarayım var. Kaleye benziyor."

Skya tekrar dumanı üflediğinde ilk kızıl alev canlandı.

"Bana da öğretebilir misin?" diye sordu Emilie, başıyla ateşi göstererek.

"Öğrenmesi uzun zaman alıyor. Pek zamanımız yok."

"Bir dakika, niye yok?"

Alevler yavaş yavaş harlanmaya başlıyordu. Skya üzerine biraz kuru yaprak attıktan sonra oturup yanmasını bekledi.

"Bir sorunumuz var," dedi Skya. "Halletmek zorundayım."

"Ne? Nerede?"

"Hayalet Kasaba adında bir yer var. Parlak Çocuklar orada yaşıyor. Hoş bir yer değildir. Sabah olduğunda oraya gideceğim."

"Neden?" Emilie ona yaklaştı. Karşılaştıklarında sarılmalar, gözyaşları, kahkahalar olmasını ummuştu ancak üstüne battaniye atıp onu taşımasını saymazsak, ablası elini dahi tutmamıştı.

"İki gün önce, Ripper isimli bir Parlak Çocuk saraya gelerek çok değerli bir şey çaldı. Bu tür şeyler yaparlar, top kaçırma oyunu gibi bir şeydir. Hep geri alırım. Hemen arkasından gidip Ripper'ı Hayalet Kasaba'nın sınırında yakaladım. Genelde dövüşerek bitiririz. Ben hep kazanırım. Parlak Çocuklar da hep ölür. Sonra, Hayalet Kasaba'ya buharlaşarak hayata yeniden dönerler. Sonra ben onları tekrar öldürürüm. Ama Ripper benimle savaşmadı. Elindekini tutmak istedi."

"Neydi o?"

"Önemli değil. Ama ilk olarak seni güvenli bir yere götürmem lazım."

Emilie'nin midesi bulandı. "Neden Rafe ile Jeremy'yi değil, sadece beni kurtardın?"

"Çünkü onlar kendi başlarının çaresine bakabilirler," dedi Skya. "Ve sen benim kız kardeşimsin. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, benim sorumluluğumdasın."

"Hoşuma gittiğinden emin değilim."

Skya güldü.

"Özür dilerim," dedi Emilie. "Kabalık ettim. Beni Parlak Çocuklar'dan kurtardığın için teşekkürler. Kulağa korkunç yaratıklarmış gibi geliyor."

"Öyleler. Ama korkma. Aurora onlara göz kulak oluyor."

"Artık korkmuyorum. Senin yanındayken." Emilie kibarlık olsun diye söylemiyordu. Ciddiydi. Ablası mızrakla balık avlamış, temizlemiş, ateş yakmıştı, üstelik bunların hepsini Emilie'yi canavarlarla dolu bir ormandan kurtardıktan sonra yapmıştı.

"Güzel."

"Peki şimdi ne olacak?" diye sordu Emilie.

"Bu akşam burada kamp yapacağız. Yarın sabah, Boyalı Deniz'e gideceğiz. Orada seni gemime bindireceğim. Kimsenin sana ulaşıp zarar veremeyeceği denizin ortasına götüreceğim. Parlak Çocuklar mecbur kalmadıkça suya yaklaşmazlar. Onları öldüren tek şeydir."

"Peki ya sen?"

"Ben Hayalet Kasaba'ya gidip elimden geleni yapacağım. Geri dönmezsem, kalıp krallığımı yönetmekle kendi dünyana dönmek arasında bir karar vereceksin. Ama bu seçimi yalnızca sen yapabilirsin."

"Bir dakika. Geri *dönmezsen* mi? Oradan sağ çıkamayabileceğini mi düşünüyorsun?"

Emilie titredi, göğsü devin biri sıkıyormuş gibi sıkıştı.

"Başka seçeneğim yok. Hayalet Kasaba'da görmezden gelinemeyecek, çok ama çok tehlikeli biri var."

"Seni öldürmek falan mı istiyor? Dünyayı ele geçirmek?"

"Prensimi incitmek istiyor. Daha önce başardı. Onu Rafe'e yaklaştıramam. Yalnız gitmek zorundayım. Anlıyor musun?"

Emilie yavaşça başını salladı.

"Shanandoah ile ilgili bilmen gereken bir şey var. Burada kral yok. Hiç olmadı. Asla olmayacak. Başıma bir şey gelirse, Rafe prens naibi olarak yönetebilir ama asla kral olamaz. Ölürsem kalıp hükmetmeni isteyemem ama—"

"Dur, dur. Lütfen," diye yalvardı Emilie. Skya sessizleşti. Emilie bir nefes aldı. "Seni daha yeni buldum."

"Geri dönebilirim."

"Dönemeyebilirsin de."

Skya omuzlarını silkti. "Takma kafana."

"Kraliçeler böyle mi konuşur?"

"Batı Virginialı kraliçeler böyle konuşur. Ye. Yemen lazım. Yarın uzun bir gün olacak."

Emilie kapüşonlusunun cebine uzanarak hiç zarar görmemiş Fritz'i çıkardı. Neyse ki bir kasırganın veya nazikçe kaçırılmanın ortasında bile uyuyabiliyordu.

"Kim bu?" diye sordu Skya, Fritz uyanıp Emilie'nin kolunda yukarı aşağı koşturmaya başlayınca.

"Fritz. Evcil sıçanım. Evde ona bakacak kimse olmayınca yanımda getirdim." Az miktarda yemiş alarak avucunun içinden Fritz'e uzattı. Fritz yemeğini bitirince keşfetmeye, çimlerin üzerinde koşmaya, koklamaya başladı, ardından Emilie'nin üzerine sıçrayıp daireler çizdi.

"Burayı sevdi," dedi Emilie. "Bunu sadece mutlu olduğunda yapar. Gördüğüme sevindim. Zor bir hayatı oldu. Yalnız. Başka

sıçanlar fazla yaklaşınca saldırıyor. Aslında sadece kendine zarar veriyor."

"Belki de henüz doğru sıçanla tanışmamıştır," dedi Skya. "Ne zaman evleneceğimi sorduğunda Büyükanne Apple'a böyle cevap verirdim."

Aurora dönüp tüylerini silkeleyerek Skya'nın omzuna kondu.

Ardından omzundan inerek Fritz'e doğru yürüdü, başını sağa sola yatırıp küçük yaratığı inceledi. Sonra da gagasını açtı.

Emilie hemen Fritz'i alarak göğsüne yasladı.

"Aurora, kız kardeşimin arkadaşını yeme."

"Lütfen," dedi Emilie. Karga tekrar Skya'nın omzuna kondu.

"Çocuklar," dedi Skya. "Ne yaparsın."

Emilie, Skya ondan "kız kardeşim" diye bahsedince gülümsese de tek kelime etmedi.

Fritz'i bırakıp uzun çimlerin arasında oynamasına izin verdi.

"Belki seninle gelebilirim," dedi. "Yardımım dokunabilir."

"Kılıç kullanabiliyor musun?"

"Hayır."

"Yay ve ok?"

"Jeremy öğretmeye çalıştı ama pek iyi değildim."

"O zaman, senin için endişelenmemem için dediğimi yaparak yardım edebilirsin. Ye. Uyu. Yarın olunca da gemiye binip—"

"Sen intihar görevine giderken hiçbir şey yapmayayım. Aynen. Anladım."

Skya neredeyse gülümsüyordu. "Şımarıklık yapma."

Emilie, doğru düzgün tadını almadan birkaç orman meyvesi yedi. Ardından yerdeki battaniyeye uzandı. Fritz kapüşonlusunun cebine kıvrılırken yan yattı.

"Beni gördüğüne sevinirsin sanmıştım. Hani, sarılırsın falan."

Skya'nın odun attığı ateş tıslayıp çıtırdadı. "Yapamam."

"Neden?" diye sordu Emilie.

"Bırakamayabilirim."

"O zaman bırakma."

"Ablan olmadan önce kraliçe olmam lazım. Hadi uyu şimdi."

Emilie uyuyana kadar ağlamamak için çok uğraştı ve başardı. Neredeyse.

21. BÖLÜM

Rafe, Serçeşahin'i dörtnala koşturmaya başladı. Günün ışığının son pembe ve kızıl ışınları gökyüzünü çizerken Aytaşı Sarayı'na ulaştılar.

Avluya girdikten sonra durdu. Öylece bakmaktan başka bir şey yapamayacak kadar büyülenmişti. Saray, daha çok Orta Çağ'dan kalma bir kaleyi andırıyordu. Her bir köşesinde dört katlı, sancakların uçuştuğu kuleleri vardı. Dışındaki beyaz taş, gün batımıyla beraber kızıl ve altın renginde ışıldıyordu. Ve avlunun hareketliliğinde, zırhlı kadınlar atlarını taş ahırlara götürüyordu. İçinden fil bile geçebilecek büyüklükteki devasa kapıya merdivenler çıkıyordu. Konuşana kadar Jeremy'nin yanına geldiğini fark etmedi.

"Rafe? İyi misin? Ortadan kayboldun," dedi Jeremy.

Aşağıya baktı. Jeremy, Serçeşahin'in dizginini tuttu. Meşale ışığında ter içindeki ıslak saçları ve kirli yüzüyle bir yabancıya, askere benziyordu. Hayır, şövalyeye.

Rafe, "Başka bir sorunumuz var," dedi.

Jeremy'ye çabucak, kendine Ripper diyen Parlak Çocuk'la karşılaşmasını anlattı.

"Shanandoah'da kral yoktur," dedi Jeremy. "Hiç mantıklı değil. Senden ne istediğini söylemedi mi?"

"Sadece en yakın zamanda gelmem gerektiğini söyledi."

"Tanrım, Parlak Çocuklar'dan nefret ediyorum," dedi Jeremy. "Korkuttukları yetmezmiş gibi bir de inanılmaz sinir bozucular."

Gözleri öfke ve yılgınlıkla parlıyordu ancak Rafe aynı zamanda ufak, kana susamış bir haz da gördü.

"Onları öldürmek mi istiyorsun?" diye sordu Rafe.

"Hem de çok," dedi Jeremy.

"Kimi öldürüyoruz?" diye sordu Tempest. Rafe atından inerek onunla yüzleşti.

"Parlak Çocukları," dedi. "Biri karşıma çıkıp Hayalet Kasaba'da kralını ziyaret etmemi talep etti. Bunu tercüme edebilir misin?"

Tempest kurt gibi kükreyerek, "Edebilirim. Ne yazık ki. Hadi kraliçenin odasına gidelim de sana... İzin verilen her şeyi anlatayım," dedi.

"Bize beş dakika ver," dedi Jeremy ona. Ardından Rafe'e döndü. "Hadi. Her şey sırayla."

Rafe, atı ahırla ilgilenen kızlardan birine teslim edip Jeremy'nin peşinden sarayın merdivenlerine, oradan da açık ön kapıya ilerledi. Ani ve boğucu *déjà vu* hissi yüzünden kısa süreliğine durdu. Bu, annesinin evine girdiğinde çocukluğunun kokusunu yeniden almaya benzeyen aşinalık hissi onu az daha dizlerinin üzerine düşürüyordu. Yavaşça daire çizdi.

Tavandan sarkan demir avizeye dizilmiş beyaz mumlar, taş duvarlara asılı ayrıntılı duvar halılarını aydınlatıyordu. Duvar halılarında tek boynuzlu atlar ve griffinler mayıs direklerinin

etrafında dans ediyor, kırmızı geyikler gökkuşağı rengindeki yabani çiçeklerle diz boyu örtülü çayırlarda koşuyordu. Kemerli geçitler, kirişli tavanları olan loş odalara açılıyordu. Bir kapıya yürüyüp içeri baktı. İçeride uzun masaların sıralandığı bir ziyafet salonu ve hayatında gördüğü en büyük şömine vardı. Ocağın içine rahatça sığabilirdi.

Odadaki ayaklı duvar saati, saat başı olduğunu alçak bir çınlamayla haber verdi. Rafe bu sesi daha önce duymuştu.

"Jay..." dedi nefes nefese. "Burası..."

"Ev," dedi Jeremy arkasından. "Değil mi? Eve dönmüşsün gibi hissettiriyor."

Rafe, duvar halılarından birine işlenmiş ipek kurda dokunmak üzere elini kaldırdı. Zarif, siyah canavar, geyik boynuzundan taç giymiş genç bir kadının önünde eğilmişti. "Evim güzel evim."

"Hadi gel. Turu sonra yaparız. Buradan," dedi Jeremy. İleriyi gösterince Rafe takip etti.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Kitabını bulmaya. Kütüphanede olduğunu tahmin ediyorum. Tam kitaplara göre bir yer, değil mi?" Jeremy koridorlarda neredeyse koştursa da Rafe her şeyi incelemek için birkaç adımda bir duruyordu. Her yanından geçtiği meşale titreyerek yanıyordu. Kütüphaneye ulaştıklarında, tepedeki başka bir avizenin onlarca mumu birden yandı. Rafe daire çizdi. Kitaplar, koyu ahşap kutularda gözün görebildiğince uzanıyordu. Deri ciltlerin, eski tutkalın, kâğıdın ve mürekkebin kokusunu içine çekti.

"Pekâlâ..." dedi Jeremy, podyumları, kaideleri ve vitrinleri kontrol ederken. "Anılarla dolu bir büyü kitabı olsaydım nerede dururdum—"

"Gitti. Çalındı."

Rafe döndüğünde Winter'ın kapı eşiğinde durduğunu gördü.

"Çalındı mı?" Rafe'in midesi âdeta yere boşaldı.

Winter kırmızı bir perdenin yanına geçip taş duvardaki nişi açığa çıkardı. Mor kadifenin üzerinde cam parçaları duruyordu.

"Birkaç gün önce Parlak Çocuklar'dan biri içeri girerek kilidi kırdı, cam kutuyu milyonlarca parçaya böldü. Hayalet Kasaba'da bir yerde, kendine kral diyen biri ya da bir şey var. Senin anılarını istedi," dedi Winter. "Nedenini bilmiyoruz ama Kraliçe Skya peşinden gitti. Kitabı sana getireceğine yemin etti, tabii o zamana kadar ikiniz de sarayda kalıp güvenli olana kadar ayrılmamalısınız."

"Neden?" diye sordu Jeremy, ona doğru yürürken. "Hep yanında savaştık. Şimdi neden tek başına savaşmasına izin verelim?"

"Çünkü bu kralın kim olduğunu biliyor." Winter perdeyi bıraktı. "Prensin çok eski bir düşmanı ve kraliçe, onunla yüzleşmesinin tehlikeli olacağını düşünüyor."

"Kim?" diye buyurdu Rafe. "Burada eski bir düşmanım mı var?"

"Ben kimseyi hatırlamıyorum," dedi Jeremy. "Herkes Parlak Çocuklar'ı öldürür. Tekrar canlanıyorlar ama genelde kin gütmüyorlar. Skya'nın dediği gibi tekerlek var, hamster yok."

"Keşke bildiğimi söyleyebilseydim," dedi Winter. "Ama yalnızca Kraliçe Skya'nın bize söylediği kadarını biliyorum."

"Senin de anıların silinmiş veya kilitlenmiş olabilir mi?" diye sordu Rafe, Jeremy'ye.

"Öyle bir şey hatırlamıyorum ama zaten hatırlayamam galiba." Jeremy başını iki yana salladı. "Peki ya Emilie? Onun nerede olduğunu söyleyebilir misin?"

Winter iç çekti. "Kraliçe onu güvenli bir yere götürüyor. Başka bir bilgim yok." Başka bir bilgisi olmasa da, başka bir şey söylemek ister gibi görünüyordu. Ağzını aralayıp tekrar kapadı.

"Buraya gelirken Ripper, Rafe'in karşısına çıkarak kralın kendisini görmek istediğini söylemiş," dedi Jeremy ona.

"Kraliçe Skya da tam olarak bundan korkuyor," diye cevapladı Winter. "Bu sözde kral tehlikeli bir düşman. Seni daha önce yendi, o yüzden kraliçe bir daha hayatını riske atmana izin vermeyecektir. Kraliçeyi tanıyorsun," dedi Jeremy'ye. "Bir şeye karar verdi mi tartışmak imkânsızdır. Ama benim korktuğum—"

"Ne?" diye sordu Jeremy.

"Onu tek başına yenemeyebileceğinden korkuyorum."

"Valkürler yardım edemez mi?" diye sordu Rafe.

"Biz o bölgeye geçemeyiz," dedi Winter. "Işıktan yapıldık. Karanlık, türümüzde zehir etkisi yapar. Havada boğulan balıklar gibiyiz. Yapabilsek giderdik. Artık emirlerini duyduğunuza göre size söyleyebileceğim başka bir şey kalmadı." Rafe'in gözlerine baktı. "Üzgünüm, Majesteleri. Aramızda olduğunuz yazda, hep birlikte taşrada at sürüp yıldızların altında kamp kurardık. En çok sizin anlattığınız, yakışıklı casus ve suçla savaşan yarasa adam hakkındaki hikâyeleri severdim. Benim için önemli anılar onlar. İkinizin yokluğundaki uzun yıllarda hepsinden bol bol bahsettik."

Jeremy'ye döndü. "Odalarınızın nerede olduğunu hatırlıyorsun, değil mi? Hiçbir şey değişmedi. Kraliçe, buradaymışsınız gibi tuttu."

Winter baş selamı verip kütüphaneden çıktı.

Jeremy ellerini saçlarından geçirip odada öfkeli turlar atarken Rafe son derece hareketsiz ve sessiz kaldı.

"Onlara James Bond ve Batman hikâyelerini anlatmışız," dedi Rafe.

"Evet, henüz *Kral Lear*'ın konusunu ezberlememiştik ve sen *Batman Başlıyor*'dan daha iyi bir kamp ateşi öyküsü bulamadın."

"Hiç mantıklı değil. Neden benim anılarımı çalsınlar ki?"

"Bilmiyorum, bilmiyorum..." dedi Jeremy. "Kralın kim olduğunu da bilmiyorum. Hiç duymadım ama akşam yemeğini ve kızını yedikten sonra o izlerken annesinin evini yakmak istiyorum."

"Skya eski bir düşmanım olduğunu söylemiş? Belki sensiz dövüştüğüm—"

"Hayır." Jeremy başını iki yana salladı. "Biz her zaman birlikteydik. Her zaman. Hiç kralla, sahte kralla veya seni yenecek biriyle savaşmadın." Nefesini verdi. "Belki Parlak Çocuklar'dan biri hırslanmıştır?"

Jeremy, avluya geniş kemerli pencerenin denizliğine oturdu. Rafe yanına gitti. Dolunay beyaz ve parlaktı. Fazla dolu, fazla parlaktı. Yakın ve milyarlarca yıldır meteor yağmuru dokunmamış kadar pürüzsüz görünüyordu. Onlarınkinden farklı bir aydı. Daha genç, daha masumdu.

"Hayalet Kasaba ne?"

"Hayalet Kasaba mı? Kayıp ruhlar, sıkışıp yoluna devam edemeyen insanlar orada dolaşır. Skya'nın söylediğine göre lanetlenmekten betermiş. Lanetlenenler, kaderlerine boyun eğerler. Hayalet Kasaba'dakiler ise önlerine ne çıkarsa çıksın kazıyarak kurtulurlar. Parlak Çocuklar bu yüzden orada yaşıyor. Ağızlarına layık bir korku ziyafeti." Pencereden dışarı baksa da pek görülecek bir şey yoktu. "Skya, Emilie'yi güvenli bir yere saklamış olmalı. Aksi takdirde onu bulabilirdim."

Alnını ovdu, Rafe onu rahatlatmak istiyordu ancak nasıl yapacağını bilmiyordu.

"Bunca yıldır onu bulmakta neden bu kadar zorlandın? Başka herkesi bulmuştun."

Jeremy yüzünü kaldırdı. "Yeteneğim sadece kaybolanları bulmamı sağlıyor. Kayıp insanları. Kayıp eşyaları. Hatta aileleri

istediği için cesetleri. Ama bir pürüz ya da belki gücü kötüye kullanmamı önleyecek bir emniyet sitemi vardı. Bir şey ya da birisi bulunmak istemiyorsa onu bulamıyordum. Emilie bulunmak istemedi."

"Şimdi de bulamıyorsan belki orada olmak istediği içindir."

"Tanrım, öyle umuyorum."

Jeremy, tuhaf aya doğru baktı. Bu ışıkta yine genç, Rafe'in tanıdığı oğlan gibi görünüyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Rafe ona.

"Eve dönüşünün böyle olmasını istemezdim. Hatırlamanı istediğim o kadar çok şey var ki."

"O zaman anlat bana."

Dudakları hafif bir gülümsemeyle kıpırdadı. Jeremy ayaklandı.

"En iyisi göstereyim."

22. BÖLÜM

Jeremy ile Rafe, meşaleyle aydınlanan saray koridorlarından yürüdü.

Bu kez daha geniş salonları, daha az odası olan farklı bir rotadan geçtiler. Birisi duvarlardaki halıların yerine resimler çizmişti.

Jeremy durup duvarın belli bir kısmını aydınlatmak için mumunu kaldırdı. "Tanıdık geldi mi?" diye sordu.

Rafe gözlerini kıstı. Gümüş ve mor renkli bir ejderha kemerli bir köprünün üzerinden uçuyor, arkasından ufak, siyah bir tavşan geliyordu. Tanıdıktan da öteydi. Aynada kendi yüzüne bakmak gibiydi.

"Benim mi?" diye sordu.

Jeremy koridordaki duvarın tamamını eliyle gösterdi. Hemen hemen on metre uzunluğundaydı ve bu tuhaf krallığın vahşi resimleriyle kaplıydı.

"Hepsi senin," dedi. "Bu koridorun tamamını Skya için boyadın."

"Niye?"

"Eserlerine bayılıyordu. İlk kraliyet komisyonun. On beş yaşa göre fena değil, değil mi? Gel. Bu taraftan."

Jeremy, ona ileridekileri göstermeye sabırsızlanırcasına koşturdu. Rafe de arkasından koştu ancak kemerli kapıya ulaştıklarında Jeremy ansızın durdu.

"Bir dakika, önce sana bir şey göstereceğim," dedi. "Burada kal ve izle."

Jeremy taht odasına girerken Rafe eşiğin ardından merakla izledi. Jeremy birkaç metre sonra durup yüzünü döndü.

"Tamam, şimdi gir," dedi.

Şaşkın ancak hevesli Rafe öne yürüdü. Eşikten geçtiği anda duvarlardaki meşaleler yandı ve büyük oda sıcak, titrek ışıklarla doldu.

"Taht odasındaki meşaleler yalnızca kraliyet ailesinden biri girince yanar," dedi Jeremy. "Seçkinciler."

"İnanılmaz bir şey bu." Rafe her şeyi, turkuaz denizdeki bir ejder gemisini betimleyen mozaik karo zemini, yüksek duvarlardaki sivri kemerli pencereleri, Orta Çağ katedrallerini andıran tavanı sindirmeye çalışarak etrafına bakındı.

Odanın gün ışığıyla taştığını hayal etti. Büyüleyici olmalıydı.

Nasıl gitmişti ki? Nedenini biliyordu. Emilie'yi bulmak içindi ama nasıl... Sonra nasıl gidebildiğini hatırladı. Buranın hatıralarını zihninden silip atmayı dilemişti. Peki ya Jeremy?

"Buradan nasıl ayrıldın?" diye sordu Rafe.

"Nasıl mı, neden mi?"

"İkisi de."

"Daha sonra anlatırım. Buraya gel."

Rafe, tahta doğru yürüyen Jeremy'yi takip etti. İnanılmaz bir sanat eseri olan bu parça, kolları, sırtı ve oturma yeri dallardan oluşmuş canlı bir ağaç andırıyordu. Jeremy, eski bir dostunu

avutur gibi ellerini tahtın sırtına koydu. Ardından öne çıkarak duvardaki bir şeyi işaret etti.

"Şu tahtın arkasındaki oku görüyor musun?" diye sordu.

Rafe başını kaldırdı. Kırmızı kanatlı bir ok, tahtın birkaç metre yukarısındaki duvara saplanmıştı.

"Parlak Çocuklar, Skya'nın ödünü koparmaya bayılırlar," diye devam etti Jeremy. "Hayalet Kasabası'ndan kırmızı bir uykucu örümcek getirip taht odasına saldılar. Biz fark ettiğimizde çok geçti. Duvarda, Skya'nın başından birkaç metre yüksekteydi ve giderek yaklaşıyordu. İnanılmaz ölümcüldürler. Ayaktayken ısırsalar, yere düştüğün anda ölmüş olursun. Üstelik yaklaşamazsın da. Hareket ettiğin anda şimşek gibi sıçrayıp saldırırlar. Onları yalnızca uzaktan öldürebilirsin."

Kemerli girişi gösterdi.

"Hepimiz, dehşet ve çaresizlik içinde kapı eşiğinde saklanıyorduk. Skya'nın hayatını riske atmadan taht odasına giremezdik. Hapşırsa öleceğini bildiğinden süreç boyunca tahtta tamamen hareketsiz hâlde oturdu. Skya'nın evcil kargası Aurora örümceği yakalayıp yiyecekti. Başarabilecek kadar hızlıydı ama zehir çok güçlü olduğu için yese bile ölürdü. Onu sen durdurdun, Rafe. Aurora'ya yerinde kalmasını söyledin. Sonra iki kanat tüyünü istedin. Onları alıp bir oka bağladın—"

"Hayır," dedi Rafe. "Mümkün değil." Başını iki yana salladı. İmkânı yoktu...

"Tek bir atış hakkın vardı."

"Mümkünatı yok." Kalbi göğsünde deli gibi atıyordu.

"Kaçırırsan, örümcek sıçrayıp Skya'yı ısıracak ve ölümüne sebep olacaktı. Hepimize iyice geri çekilmemizi emrettin, böylece kaçırırsan görmek zorunda kalmayacaktık—"

"Kapa çeneni."

"Ve herkes dediğini yaptı çünkü yapacak başka bir şey yoktu. Ama ben onu tek başına görmene izin veremedim. O yüzden yanında kaldım. En azından cesedi örtüp şapele taşıman gerekirse yardım edebilirdim."

Rafe'in gözleri, nedenini bilmediği sıcak yaşlarla dolmuştu.

"Oku yatağına sürüşünü izlediğimi hatırlıyorum. Ellerin titremedi. Kaya gibiydin çünkü öyle olmak zorundaydı, Skya öyle olmak zorundaydı."

Rafe gözlerini kapayarak Jeremy'nin imkânsız sözlerine inanabilmek için zihnine anılarını geri vermesini yalvardı.

"Okunu kaldırdın," diye devam etti Jeremy. Rafe gözlerini açtı. "Sonra yaptığın diğer on milyon atışmış gibi..." Parmaklarını şıklattı. "Tam isabet. Yayını indirdin. Şimdi bile yere düşüşünü duyabiliyorum. Hâlâ kulaklarımda."

Jeremy, uzaktaki bir radyoda en sevdiği şarkıyı duymuş gibi başını yana eğdi.

"Skya koşup seni tuttu ve sarıldı. Gözleri kocamandı... Tanrım, daha beş dakika önce olmuş gibi hatırlıyorum. Valkürler onu görünce öylece... Dizlerinin üzerine çöktüler. Ama kimse tek kelime etmedi. Bağırır, çığlık atar, dans ederiz sanırsın ama öyle değildi. Neşe, insanların düşündüklerinden daha sessizdir. Özellikle de sonsuza dek kaybettiğini sandığın birini geri aldıysan."

Jeremy derin, titrek bir nefes aldı. Yeniden konuştuğunda sesi neredeyse normale dönmüştü.

"Kızılgerdanın kanadı kırıktı, Rafe. Değil mi?"

"Sen ne demek—"

Jeremy, "O kızılgerdanı sen iyileştirdin," dedi.

"Ben mi?"

"Evet, iyileştirdin çünkü Aurora kendisini ve Skya'yı kurtardığın için böyle teşekkür etti. Sana kuşlar üzerinde hüküm

verdi. İster bu dünyada, ister başkasında olsun, bir kuşa emir verirsen sana itaat eder."

Rafe ruhunun derinliklerinde bunun doğru olduğunu, kızılgerdana ölmemesini, yaşamak ve tekrar uçmak zorunda olduğunu söylediğinde kuşun kendisine itaat ettiğini biliyordu.

"Keşke taç giyme törenini hatırlayabilseydin," dedi Jeremy, sesi özlem yüklüydü. "Skya'yı kurtardıktan iki gün sonraydı. O zamana kadar bütün krallık öğrenmişti. Beyaz geyikler bile ormandan çıkıp onur nöbeti tutmak üzere sarayın etrafına geldiler. Kimse böyle bir şey görmemişti. Herkes, senin Shanandoah'nun gerçek prensi olduğunu kanıtladığını söyledi. Skya, kraliçenin ve krallığın kurtarıcısı Prens Rafe'in cesareti asla unutulmasın diye oku duvardan çıkarmalarına asla izin vermedi."

Rafe duvardaki oka bakakaldı. Kendi oku muydu?

"İmkânsız bir atış," dedi Jeremy, şans için bronz heykellere dokunan insanlar gibi okun tüyüne dokundu. "Dünyadaki senden başka herkes için. Baban da dahil. Gerçi, örümceği ikinci öldürüşündü. Bacaklarını görebiliyor musun?"

Rafe görebiliyordu. Sekiz küçük bacak, okun ucunun duvarda bıraktığı delikten dışarı çıkıyordu.

"Bizim dünyamızda sen prenstin, bense hiç kimse," dedi Rafe.

Jeremy alay eder gibi güldü. "Bu aptalca palavrayı kim uydurdu sana?"

"Sen de biliyorsun. Şatafatlı bir ev. Zengin anne. Müzik odasında piyano. Yapma. Hatta annen sana küçük prensim diye sesleniyordu."

"Bana aynı zamanda zibidi, andaval ve Ginger Spice* derdi. Bir anlamı yok yani. Avlanabilen, balık tutabilen, ok atabilen,

---

* İngiliz müzik grubu Spice Girls'ün kızıl saçlı üyesinin sahne adı. -çn.

resim çizebilen sendin... Bense şımarık bir velettim. Sen Robin Hood'dun, Ormanların Prensi'ydin. Skya seni diyarın prensi ilan ettiğinde kimse şaşırmadı. Hele ki ben."

Fakat Rafe artık pek dinlemiyordu. Gözlerini duvardaki oka dikti. Burada *prensti*. Taht odasındaki meşaleler bile tanıyordu onu. Böyle bir zamanda bir prens ne yapardı?

"Oradaki her neyse beni istiyor," dedi. "Skya'nın onunla tek başına yüzleşmesine izin veremem. Gitmek zorundayım..."

Taht odasının kapısından Winter'ın sesi geldi.

"Gitmeye izniniz yok. Kraliçenin emirleri böyle."

Rafe ona baktı. "Evet ama kraliçe burada değil. Ve ben senden yüksek rütbeliyim. Değil mi?"

"İyi tespit," diyen Winter gülümsedi.

"Bize ne yapmamız gerektiğini söylemeni emredebilir miyim?" dedi Rafe.

Winter bunu düşündü. "O emri verseydiniz, bu akşam Hayalet Kasaba'ya at sürmeniz gerektiğini söylerdim. Dolunay var ve dışarısı gün gibi aydınlık. Şeytanın Çay Masası'nın girişine kolaylıkla gidersiniz ama Melek Pencereleri'ndeki kapı Büyükanne Apple'ın bahçesine yakın, o size yardım edecektir."

"Yardıma ihtiyacımız olabilir," dedi Jeremy.

Winter elinin arkasından fısıldadı. "Muhtemelen böyle bir konuşma gerçekleşmemiş gibi davranmamı emretmeniz gerek."

Rafe de, "Emir say," diye fısıldadı.

"Hangi emir, Majesteleri?" diye sordu Winter, sonra da kapıda kayboldu.

Tekrar yalnız kaldıklarında Rafe konuştu. "Sana bir şey söylemem lazım. O Ripper denen şey seni öldürmekle tehdit etti. Özellikle seni. Belki de sen gitmesen—"

"Skya beni şövalyesi ilan ettiğinde, ikinizi de hayatım pahasına korumaya yemin ettim. O zaman da ciddiydim, şimdi çok daha ciddiyim."

"Sen bizi koruyacaksan, seni kim koruyacak?" diye sordu Rafe.

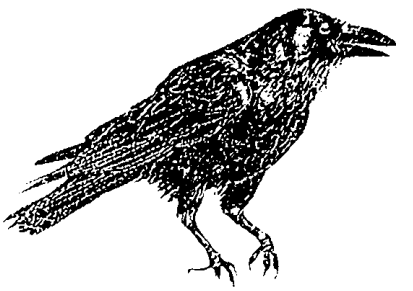
Jeremy ağzını açtı ancak bir şey diyemeden kaledeki saat çanı çalmaya başladı.

Söyleyeceği her neyse kaybolmuştu.

ANLATICININ KÖŞESİ

Kayıp Sözler

Eh, aslında durum pek öyle değil. Ben Jeremy'nin ne söyleyeceğini biliyorum. Çan araya girmese, "Sen beni gece gündüz korudun. Zorunluluktan değil, sırf istediğin için," diyecekti. O kadar. Pek aşk itirafı sayılmaz ama yeterince yakın olduğundan Rafe, Jeremy'nin diğer söylemediklerini düşünecekti.

Gerçi, Rafe çoktan düşünmeye başlamıştı bile.

Saat çanı çalmasa Jeremy bunları söylerdi işte. Ama söylemek istedikleri başkaydı...

"Gece gündüz korudun zaten. Ettiğin yeminlerden dolayı değil, benim sana âşık olduğum kadar bana âşık olduğun için. Ah, bu arada, ben sana fena hâlde âşıktım."

Belki tam bu kelimeleri kullanmazdı ama böyle bir şeydi.

23. BÖLÜM

Ayrıldılar. Jeremy erzak almaya giderken Rafe ahıra geçti. Rafe ona hangi atların kendilerine ait olduğunu nereden anlayacağını sorduğunda Jeremy, "Anlayacaksın," deyip koridorda kayboldu.

Rafe avluya çıktığında burnunu kullanarak ahırın yerini buldu. İçerisi karanlıktı, saman ve at kokuyordu. Gaz lambasını yakıp bölmelerin yanından geçti.

Kapıların üstlerinden bakınca bütün atların uyuduğunu fark etti. Bölmelerin kapılarındaki pirinç plakalarda atların isimleri yazıyordu.

Benekli pinto atına Fasulye adı verilmiş, güzel bir Appaloosa'ya ise Geveze Güvercin denmişti. Simsiyah aygırın adı Kara Bela'ydı. Sis grisi kısrağınki Cıva'ydı. Altın sarısı tüyleri olan, Altın Arıza isimli atın yanına geldi. Bu cinse ne deniyordu? Palomino muydu?

Palomino başını kaldırıp burnundan soludu. İki kere vurunca Rafe, hayvanı korkuttuğundan korkarak geri çekildi. Ama sonra

at coşkulu bir sesle kişnedi. Uzun boynunu bölmenin kapısının üzerinden selam vermeye çalışır gibi Rafe'in eline doğru indirdi.

"Beni tanıyor musun?" dedi Rafe ve at boynunu sürterek cevap verdi. Rafe, kapıyı açıp içeri girmek için sürgüyü açtı. Altın, onu baştan aşağı koklamak, kıyafetlerini ve saçını çiğnemek için az daha heyecandan Rafe'i yere deviriyordu.

"Tamam, tamam," dedi Rafe hafif bir kahkahayla. "Beni tanıyorsun. Keşke ben de seni tanısaydım."

Altın, uzun ve ağır boynunu Rafe'in omzuna koyup yıllardır ilk defa onun tarafından sevilmenin getirdiği memnuniyetle iç çekti.

"Bir keresinde seni çizmiştim. Seni çizdiğimden haberim yoktu. Franz Marc'ın *Küçük Sarı Atlar* tablosunu kopyalıyorum sandım. Ama kopyalamıyordum. Sendin. Beynim hatırlamasa da fırçam hatırladı."

Tablosunda, kızıl bir atla altın sarısı bir at, arkalarında güneş batarken yan yana duruyorlardı.

Resimdeki kızıl at da burada mıydı?

"Bir dakika bekle," dedi Rafe. Fenerini alıp diğer bölmeye geçti.

Pirinç plakada, atın isminin Kızıl Freddy olduğu yazıyordu.

Altın atın ismi Altın'dı. Kızıl-bakır atın ismiyse Kızıl Freddy.

"Rafe?" diye seslendi Jeremy.

"Buradayım. Buldum onları," dedi Rafe, Freddy başını kapıdan uzatıp hafifçe omzunu dişlerken.

"Hey, ısırmak yok," dedi.

"Benden öğrendi," dedi Jeremy. "Ah, bizimkiler işte. Selam, delikanlı, özledim seni." Jeremy'nin atı Kızıl Freddy, Jeremy'ye ulaşmaya çalışırken az daha kapıyı kırıyordu.

"Bekle, Freddy. Sakin ol." Jeremy bölmeye girdi. "Geldik işte. Evdeyim." Freddy'nin böğrüne yaslanarak uzun boynunu boylu boyunca okşadı. "Ben de seni seviyorum."

"Atlarımız var," dedi Rafe şaşkınlıkla. "Atlarımız... Saçlarımızla uyumlu."

"Skya'nın hediyeleri. Ayrıca bunlar at değil. Shanandoah dağ savaş atları. Clydesdale cinsi kadar güçlü, Arap atları kadar hızlılar ve yüzlerce yıl yaşayabiliyorlar. Dağlık arazilere, Parlak Çocuklar'ı ölümüne tepelemeye bayılıyorlar ve kuru yağmur yemişlerine deli oluyorlar. Değil mi?" dedi Freddy'ye. "Sihirli sözcüğü mü söyledim? *Yağmur yemişi.*"

Jeremy cebinden bir avuç yemiş çıkarınca Freddy sevinçle burnundan soludu. Sonra Altın için Rafe'e de bir avuç uzattı.

"Mutfaklarını mı yağmaladın?" diye sordu Rafe.

"Orası bizim mutfağımız, Rafe. Burada yaşıyoruz."

"Daha beş saattir buradayım," dedi Rafe, savaş atı elindeki son yemişi de yutarken. "Ve burası için öleceğimi şimdiden anladım."

"Lütfen yapma," dedi Jeremy, şakalaştıklarını unutmuş gibi.

Jeremy'nin bu kadar ciddi konuşmasına şaşıran Rafe, "Deneyeceğim," dedi.

"Güzel." Jeremy, Freddy'nin çenesinin altını kaşıyarak başını salladı. "Çünkü ölürsen ben de ölürüm." Gülümsediğinde yine eski Jeremy göründü. "Skya beni gerçekten öldürür."

Jeremy bölmenin kapısını tek bir hızlı hamleyle açıp atına bindi. "Sabaha varabiliriz ama kızın çığlık atmaya başlarsa gelip bana ağlama."

"Kızım çığlık atmaya başlarsa herkese ağlarım." Rafe, Altın'ın sırtına bindiğinde yeniden kas hafızasını, daha önce hissettiği

déjà vu hissini hissetti ancak bu seferki bin kat fazlaydı. Bu, kendi atıydı. Birbirlerine aitlerdi.

"Tek bir uyarı yapacağım," dedi Jeremy. "Ben senin şövalyenim. Savaşa girersek, kendimi değil, seni korumak için dövüşeceğim. Bu iş böyledir."

"Doğru, çünkü rütbe olarak senden üstünüm."

"Evet," dedi Jeremy. "Gerçi bu beni hiçbir zaman durdurmadı."

"Ne konuda durdurmadı?"

Fakat Jeremy sadece serseri bir göz kırpışla ahırdan çıktı.

"Bana söylemediği ne, oğlum?" diye sordu Rafe, karşılığında yalnızca sabırsızca kişneyen Altın'a. "Söylemeyecek misin? Gör bakalım sana başka yağmur yemişi veriyor muyum..."

ANLATICININ KÖŞESİ

İleri Sarıyoruz

Rafe ile Jeremy dörtnala koştu. Emilie sefil bir hâlde uyudu. Sizin için sakıncası yoksa ertesi sabaha sarıyoruz.

24. BÖLÜM

Shanandoah'da gündoğumu farklıydı. Müzik eşliğinde geliyordu. Güneş yükselip gökyüzünü mordan pembeye, ondan da maviye döndürürken gece esintileri rüzgâra dönüşüyordu. Bir yerlerde, bir şekilde o rüzgâr uzaktaki ağaçların arasından süzülerek rüzgâr çanları gibi tınlamalarına neden oluyordu. Ağaçların çınlamaları kuşları uyandırınca rüzgârla birlikte şarkılarını söylemeye başladılar. İlk olarak, tek bir kuş melodiyi taşıdı, ardından binlercesi ona eşlik etti. Şarkı, uzaktaki uçurumlarda yankılandıkça yükseldi. Emilie hiç bu kadar tuhaf, ruhani bir şarkı duymamıştı ve acaba... Dünya gün doğuyor diye şarkı mı söylüyor, yoksa dünya şarkı söylediği için gün mü doğuyor diye düşünmeden duramadı.

Mavitaş Nehri'nin yanındaki at battaniyesine oturarak izledi, mest oldu ve güneş tam yükselip müzik durduğunda uyanalı dakikalar mı saatler mi yoksa yıllar mı geçtiğini anlamadı.

"Asla eskimiyor," dedi Skya. Emilie ablasının arkasında durduğunu, kendisiyle birlikte gün doğumunu izlediğini sezmiş

olsa da ikisi de bir şey söylememişti. İkisi de büyüyü bozmak istememişti.

Emilie yüzünü sildi. "Hiç gün doğumu senfonisi duymamıştım. Bu her sabah oluyor mu?"

"Sadece bu vadide. Duymanı istedim."

"Asla unutmayacağım. Teşekkür ederim," dedi Emilie.

Skya Emilie'nin başına hafifçe dokundu. "Hadi. Gitmemiz lazım. Gemi seni bekliyor olacak."

Emilie ayağa kalkarak Skya'nın Morgan adındaki iri, siyah ve gri benekli savaş atına yürüdü. Skya eyerdeki çantadan bir av bıçağı çıkarıp kemerine taktı.

"Öyle yapılmaz," dedi Emilie. "Kemerinin köprüsünden geçirmen lazım." Kalçasındaki kendi av bıçağını gösterdi.

"Ah, işte bu yüzden prensime ihtiyacım var," dedi Skya, özlemle iç çekti. "Rafe hep bıçağımı doğru şekilde kemerime takardı."

"Ben de yapabilirim. Rafe burada olmadığı için yani." Emilie kınındaki bıçağı alıp ucunu, ablasının kemer köprüsünden geçirdi. Skya kemeri sımsıkı taktı. "İyi mi?"

Skya bıçağı çekiştirdi. Yerinde duruyordu. "Teşekkür ederim. En az Rafe'in yaptığı kadar iyi."

Emilie ablasına sarılmak, neredeyse bunu söylemek üzereydi ancak cevaptan korkuyordu.

"En iyisi gidelim," dedi Skya.

"Israr ediyorsan."

Emilie, Morgan'ın sırtında ablasının arkasındaydı. Vadiden ayrıldıklarında tepede uçan beyaz martıyı fark etti. Havadan belli belirsiz tuz kokusu gelmeye başlıyordu. Denize yaklaşıyorlardı.

"Aslında, bıçağın konusunda yardım ettiğime göre, belki seninle gelip kılıcını falan tutabilirim, ne dersin? Golftaki yardımcılar gibi. Kraliçelerin yardımcıları oluyor mu?"

"Sinir bozucusun," dedi Skya. "Bunu biliyor muydun?"

"Küçük kardeşin işinin ablasının sinirini bozmak olduğunu düşünmüşümdür. Sadece işimi yapıyorum."

"Bak ne diyeceğim."

"Ne?"

"İşinde son derece iyisin."

Skya atı dörtnala koşturdu. Sonrasında konuşmadılar.

Birkaç saat boyunca ilerlediler. Emilie korkmuş ve kalbi kırık olsa da Boyalı Deniz'i gördüğünde hayran kalmadan edemedi. Hatta göstermek için Fritz'i bile çıkardı ama o daha az etkilenmiş görünüyordu.

Boyalı Deniz'in kıyısı, bir çocuk her yere bir kavanoz dolusu gökkuşağı kumu dökmüş gibi renklerle doluydu. Pembeler, maviler, yeşiller, morlar. Su o kadar berraktı ki pencere misali içi görülüyordu. Küçük, gümüş rengi yunuslar ve tembel vatozlar dalgalarda oynuyordu. Sudan devasa, fil grisi kaya parçaları çıkarak iskele oluşturmuştu. Ve rıhtımın bitiminde bir gemi bekliyordu. Âdeta Vikingler'e dair çocuk kitaplarının sayfalarından çıkmış, muhteşem bir ejder gemisiydi.

Emilie gemideki az sayıda tayfanın koşturduğunu, onu da yanlarında götürerek gitmek üzere hazırlandığını fark etti.

Skya, tepenin başında durdu.

"Benimle gelmek istemediğine emin misin?" diye sordu Emilie. "Kendini öldürmek yerine benimle gemide takılabilirsin."

Skya'yı güldürmeyi ummuştu ancak işe yaramadı.

"Buraya âşığım," dedi Skya. "Kalbim benim olduğu kadar bu dünya da benim. Bir parçam ve onu kendi kalbimi korurmuş gibi koruyacağım. Geri dönmezsem, kalıp buraya hükmedeceğini ve kalbine girmesine izin vereceğini ümit ediyorum."

"Krallık yönetmek... Bilemiyorum. Annem gittiğinden beri elektrik faturasını ödemeyi bile zar zor hatırlıyorum. Yapabileceğimi sanmıyorum. Bence herkesi başarısızlığa uğratırım."

"Anlıyorum," dedi Skya.

Emilie anında söylediklerinden pişman olsa da geri almak için çok geçti.

"Gitmeye karar verirsen," diye devam etti ablası. "Dönüş yolu geldiğin yoldan farklı. Kaptana seni en uzak kıyıya götürmesini söyle. Gemiden indiğinde, kumların üzerinde parke taştan bir yol göreceksin. Çöle ulaşana kadar o yolu takip et. Duvar olmayacak. Sadece kapı. İçinden geçersen tekrar evde olacaksın."

"Ben de burayı Rafe'in unuttuğu gibi unutacak mıyım?"

"Hayır. Ne kadar istersen iste asla unutmayacaksın."

Morgan dik uçurumu aşarak onları kolayca, aşağıdaki plaja çıkan dolambaçlı yola taşıdı. Sonra Skya inerek Emilie'nin de inmesine yardım etti.

"Morgan'a veda et," dedi. "Gemiyle iskelenin sonunda buluşacağız."

Emilie muhteşem atın yelesini okşayıp uzun boynuna sarıldı. Yavaşça geri çekildi.

Yaptığına inanamıyordu. Ama yapmak zorundaydı.

Plaja ulaştıklarında, Skya durup tuniğinin içine uzandı. Emilie'ye eski, pek görünmeyen bir fotoğraf uzattı. Emilie fotoğraf kâğıdının çatlaklarından bakınca, kucağında oyuncak bebek olan zayıf, sarışın bir kız gördü. Ancak oyuncak aslında gerçek bebekti.

"Seni kucağıma almaya bayılıyordum," dedi Skya.

Emilie ona bakakaldı. "Tanıştığımızı bilmiyordum."

"Öyle mi?" Skya gülümsedi. "Bir aylığına bizimle yaşadın. Annem, on günlükken seninle geldi. Paramparça hâldeydi.

Kucağına almaya çalıştığında az daha yere düşüyordu. O kadar küçüktün ki ama sen var ya... Nasıl bağırıyordun. Çığlıklarından bıkınca müzik koydum, sesini açtım ve müzikle dans ediyormuşuz numarası yaptım. Büyülenmiş gibi sakinleştin. Bir ay boyunca seninle öyle şarkı söyleyip dans ettik işte. En sevdiğimiz şarkı *Landslide*'dı. Onu söylediğimde anında uykuya dalıyordun—"

Emilie'nin yüreği geyik gibi sıçradı.

"*Landslide* mı? Stevie Nicks? Ben Stevie Nicks'e bayılırım. Biricik kurtarıcımdır."

"Ah," dedi Skya. "Ne garip. Evde çok fazla müzik yoktu ama bende eski bir Fleetwood Mac kaseti vardı. Sende işe yarayan tek müzik oydu."

"Bana Stevie'yi verdin."

Emilie yeniden eski, soluk fotoğrafa baktı. Bu fotoğraf şimdi yanındaysa, kaybolduğu gün de yanında olduğunu fark etti. "Ağlamayı kesersen yanımda kalabileceğini sandım. Ama Marie teyze bir gün yanıma gelip bebeğe elveda deme vaktinin geldiğini söyledi. Yeni bir eve gidecektin. Bu fotoğrafı avukatın ofisine götürdük. Dadıya gücümüz yetmediğinden, evrakları hazırlarken sana göz kulak olmaya götürdüler beni. Seni götürmelerini istemedim, resepsiyondaki kadın da dikkatimi dağıtmak için bu fotoğrafı çekti. Abla olarak seni güvende tutma sorumluluğum olduğunu söyleyen oydu. Ve en güvenli yer, gideceğin yuvaydı. Ben de annem gecenin bir yarısı sarhoş hâlde eve döndüğünde nasıl korktuğumu hatırladım. Bazen ürkütücü erkekler getirirdi eve... Böylece o kadının haklı olduğunu anladım. Seni güvende tutmak benim sorumluğumdu ve en çok uzakta güvende olurdun."

Emilie konuşmak istese de hayatında ilk kez ağzından tek kelime çıkmadı.

"Bir sebepten ötürü oraya sensiz gidiyorum," dedi Skya. "Denizde denizkızları, ormanda tek boynuzlu atlar, vahşi çöllerde devler var... Burası öyle büyülü bir yer işte. Ama ne kadar büyülüyse, Hayalet Kasaba da bir o kadar tehlikeli. Ve orada yaralanacak veya ölecek olursan, büyü yok olur ve binlerce denizkızı, on bin tek boynuzlu at, milyonlarca dev bile onu geri getiremez. Bu yüzden o gemiye bineceksin, tamam mı?"

Emilie, "Tamam," dedi.

Skya iskelede ilerlemeye koyulunca Emilie çaresiz peşinden gitti. Denizden gelen esinti tuz, yağmur bulutu kokuyordu, güneşse ılık olsa da sıcak değildi. Devasa pudra beyazı martılar, havada kalmak için nadiren kanatlarını çırpıyorlardı.

İskeledeki uzun son yürüyüşü yaparlarken Skya devam etti.

Şimdi ejder gemisindeydiler. "Lütfen... Bin. Söz veriyorum, oradan canlı dönmek için elimden geleni yapacağım. Sonra kız kardeş olabiliriz, tamam mı?"

"Tamam," dedi Emilie. Ablası kararını vermişti ve hiçbir şey onu vazgeçiremezdi. Emilie de kararını vermişti. "Gemiye bineceğim."

"Güzel. Teşekkür ederim."

Emilie gemiye bindi.

Kaptan ve üç kişilik tayfa, halatları çekmeye, yelkenleri kaldırmaya ve dümeni çevirmeye başlıyordu. Gemi güçlü bir rüzgâr yakalayarak çok geçmeden iskeleden ayrıldı.

Gemi denize doğru dönerken Emilie de kıç tarafına geçti. İskeledeki Skya şok içinde kıpırdamadan bakıyor, soluk sarı saçları rüzgârda uçuşuyordu. Yalnız görünüyordu. Çok yalnız. Kimse o kadar yalnız olmamıştı.

Aralarındaki mesafe giderek açılıyordu. On metre. Yirmi metre.

Skya, Emilie'nin gidişini, Emilie de onun izleyişini izledi.

Pekâlâ. Ablasına izleyecek bir şeyler verecekti.

Geminin yan tarafına koşup suya atladı.

Deniz ılıktı ancak iskeleye kadar kıyafetlerle yüzmek kolay değildi. Fakat hiçbir şey ablasının yanına dönmesini engelleyemezdi. Neyse ki, Emilie annesiyle yirmi yazı St. Croix'de geçirmişti. Bütün gücüyle yüzüp Skya'nın çoktan onu çekmek üzere kayalara eğildiği iskeleye ulaştı.

"Aklını mı kaçırdın sen?" diye buyurdu Skya, gri gözleri mavi ve kırmızı ışıltılar saçıyordu.

"Affedersin. Fritz'i unuttum."

"Ne?"

Emilie, Morgan'ı gösterdi. "Fritz'in çantasını Morgan'ın eyerinde unuttum. Tüh."

"Tüh mü? Kaza falan değildi. Yalan söyleme bana. Ne halt düşünüyorsun sen?"

"Ablam olduğunu ve seni oraya yalnız göndermeyeceğimi düşünüyorum."

Skya onu sarsacak gibi tutsa da canını yakacak kadar sıkı kucakladı.

"En azından başına korkunç bir şey gelse bile," dedi Skya. "Kimse denemedim demez."

Emilie kısık bir kahkaha attı. "Denedin. Bir şeye kafayı takan kız kardeşini yenemezsin."

"Pekâlâ, şımarık. Gidelim öyleyse."

İskelede Morgan'a doğru yürümeye başladılar.

"Şımarık olmak hoşuma gitti. Prensesten daha iyi."

"Hadi o zaman, şımarık. Ayrıca sana havlu vereceğimi düşünme sakın. Kendi kendine kuruyacaksın."

Davetsiz düşüncelerini dizginleyemeyen Emilie, "Sınav mıydı o? Sınavı geçtim mi? Beni sınıyor muydun? Bence sınavdı," dedi.

"Seni sınamıyordum. Ama sınıyor olsaydım geçmiştin."

"Kesinlikle sınıyordun."

"Sus, şımarık. Benimle Hayalet Kasaba'ya geleceksen, yapman gereken birkaç şey—"

Yüksek, tiz gaklama sesi Aurora'nın geldiğini duyurdu. Kırmızı karga, Morgan'ın eyer burnuna kondu. Tekrar gaklayınca Skya'nın omuzları çöktü.

"Ne oldu?" diye sordu Emilie.

"Aurora, Rafe ile Jeremy'nin saraydan gizlice çıkıp tek başlarına Hayalet Kasaba'ya gittiğini söylüyor. Yani istediğim şeyin tam tersini yapmışlar."

"Kahretsin," dedi Emilie.

Skya başıyla onayladı. "Aynen öyle. Yeni bir plan bulma zamanı." Eyere binip Emilie'ye elini uzattı.

"Yeni plan mı?" diye sordu Emilie, ablasının arkasına yerleşirken. "Eski planımız yoktu ki."

"Bir şey bulacağım," dedi Skya. "Hep bulurum."

@ayisigikitap

25. BÖLÜM

Şafaktan önceki kısmi ışıkta Rafe ve Jeremy, tarlalarla açıklıkların arasından sarmaşıklarla kaplı dağ geçitlerine at sürdüler, ardından yemyeşil bir vadiye bakan yüksek sırtın kenarlarını takip ettiler. Jeremy batıyı işaret etti.

"Büyükanne Apple'ın bahçesi şurada. Gördün mü?"

Rafe, sıra sıra elma ağaçlarıyla dolu güneşle aydınlanmış vadiye baktı. Bembeyaz badanalı taş kulübe, sarmaşıkların gölgesinde neredeyse görünmezdi.

"Evi burası," dedi Jeremy. "Epey küçük. Bizi ahıra yerleştirebilir. Buna katlanabilir misin, Majesteleri?"

"Kulübemi gördün. Katlanabilirim."

"Kulübeni seviyorum. Rustik bir havası var."

"Ne kadar nazik konuştun."

"Nazik olabilirim."

"Ne zaman?"

Jeremy sırıtsa da gözleri yorgunluktan kızarmıştı. "İstek üzerine. Hadi."

Rafe, Jeremy'nin peşinden vadiye ilerledi.

Atlarından iner inmez kapı açıldı. Kuru erik kadar buruşuk bir kadın, güneşten yanmış elini onlara salladı.

"İçeri gelin, çocuklar. Atları orada bırakın. Büyükanne ilgilenir."

Ön kapıya geçtiklerinde Büyükanne ikisini de baştan aşağı süzdü.

"Yakışıklı olmanın vakti gelmişti," dedi Jeremy'ye.

"Kızıllar geç açılırlar," diye kabul etti Jeremy.

Sonra kadın Rafe'e döndü. "Sen hep yakışıklıydın. Ama banyoya ihtiyacın var."

Rafe karşı çıkmadı.

"Hayalet Kasaba'ya gidiyoruz," dedi Jeremy. "Bize yardım edeceğin söylendi."

"Ah, tabii yardım ederim. Birinin yapması lazım sonuçta. Ama önce uyuyun ve bir şeyler yiyin."

"Zamanımız yok," dedi Rafe.

"Zaman yaratın, yoksa çizmeleriniz daha o lanetli zemine değmeden mahvolursunuz."

Rafe ile Jeremy birbirine baktı.

"Tamam," dedi Rafe. "Bir saat?"

"İki," dedi Büyükanne ve ikisi de tartışacak gücü kendinde bulamadı.

Kulübenin küçük bir ikinci odası vardı, Büyükanne atlarla ilgilenirken onları uyumaya gönderdi. Tavan kirişlerinden kuruyan kır çiçekleri sarkan ve leğende temiz, soğuk su olan sıcacık bir odaydı.

"Ahırdan iyi. Kraliyetten olmanın faydaları sanırım," dedi Rafe, yüzüne su çarparken.

Jeremy üstünü çıkarmadan kendini geri geri yatağa bıraktı. "Eğlenceliymiş. Saman yatak."

Rafe yanına yattı. "Sence Büyükanne bize fazladan yastık verir mi?"

"Ben olsam şansımı zorlamazdım." Jeremy sırtüstü uzanarak göğsüne vurdu. "Ben yastığın olurum."

Belki yorgunluk, belki başka bir şey yüzündendi ancak Rafe, tereddüt etmeden Jeremy'nin teklifini kabul etti. Yan dönüp kolunu Jeremy'nin karnına attı ve başını göğsüne yasladı.

"Daha iyi mi?"

"Eski günlerdeki gibi," dedi Rafe.

"Nasıl yani? Eskiden samanın üzerinde mi uyurdun?" diye sordu Jeremy.

"Tıpkı eski günlerdeki gibi olduğunu düşünüyordum. Hani, kaybolmadan önce. Senin dev yatağına yatardık. Uyumamız gerekirken bütün gece konuşurduk."

"Kesinlikle aynısı. Tabii şimdi sakalım var. Resmen tek fark o."

"Ve korkmuyorum."

"Hayalet Kasaba'dan mı korkmuyorsun?"

"Babamdan korkmuyorum."

Jeremy bir süre sessiz kaldıktan sonra konuştu. "Sana bunu hiç söylemedim ama... Brook Haven'dayken seni görmeye çalıştım."

Rafe başını kaldırıp ona baktı. "Brook Haven mı? Sekiz yıl önceydi o. Ne oldu ki?"

"İçeri girdim. Baban beni görüp kendini kaybetti."

"Annem—"

"Hayır. O sırada senin yanındaydım. Benim geldiğimi bilmiyordu."

Babası, Jeremy'yi ondan saklamış mıydı? Bu veya başka dünyada görmeyi en çok istediği kişiyi dışarı mı atmıştı?

"Neden?"

"Neden sana söylemedim mi?"

"Hayır, neden Brook Haven'a geldin?"

"Yağ değiştirmek için. Sence niye geldim? Seni görmeye."

"Bana hiçbir şey anlatamazdın. O yüzden niye—"

"Çünkü sana her şeyi anlatacaktım."

"Ama—"

"Sana yardım etmek için her şeyi yaparım. Gerekirse bu dünyadan bile vazgeçerim."

Rafe buna karşılık ne söyleyebilirdi ki? Jeremy, kendisi geceleri biraz daha iyi uyuyabilsin diye bu dünyadan vazgeçmeye razı mıydı? Niçin? Sormaya neredeyse korktuğundan sormadı.

"Denediğin için teşekkür ederim," dedi, söyleyecek daha iyi bir şey bulamamıştı.

"Daha çok denemeliydim."

"Hayır, her şeyi anlatmış olsan bile sana inanmazdım. Hem geri dönmemize izin verilmezdi."

Rafe başını tekrar yasladığında Jeremy elini onun saçına götürerek yavaşça okşadı. Neden bu kadar doğal, kolay geliyordu? Esneyip bir kolunu Jeremy'nin daha alt karnına koyacakken kendini durdurdu.

"Sorun değil," dedi Jeremy. "Uzanabilirsin."

"Yara izlerine dokunmak istemiyorum."

"Bence daha iyi durumda."

Rafe doğrulup Jeremy'nin tişörtünü kaldırdı. İzler mora dönmüştü.

"İyi durumda değil." Rafe yüzünü buruşturdu.

"Onur nişanesi."

Jeremy daha önce böyle olduğunu söylememişti. Ne demişti? Jüpiter'in kızıl fırtınası. Rafe, fırtınayı yatıştırmaya çalışırcasına parmak uçlarıyla yörünge çizdi.

"Bahanesi yok," dedi Rafe. "Özür dilerim." Daha önce, Emilie özür dilemeye zorladığında ciddi değildi. Şimdiyse ciddiydi.

"Affedildin. Daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, Brook Haven'daki o akşam babanı yumruklamıştım."

"Ne? Dalga mı geçiyorsun?"

"Sağ kroşe." Jeremy güç selamı verir gibi yumruğunu salladı.

Rafe bir şey hatırladı. "O zamanlar hakikaten gözü mordu. Otoparktaki buzda kayıp düşerek alnını vurduğunu söylemişti."

"Yumruğuma çarptı."

"Sana ilk vuran o muydu?"

"Hayır. Bana bağırıyordu, kendimi durduramadım. Bir yumruk attım. Yumruk attım ve 'Bu Rafe'e tokat attığın için,' dedim."

Rafe ona bakakaldı. Bu yüzden Jeremy'yi öpebilirdi. Neredeyse yapıyordu da. Şaka olarak tabii.

"Benim için mi yaptın?"

"Gönlünü kazanmak için evet demek isterdim ama aslında kendim için yaptım." Yüzünde şeytani bir gülümseme belirdi. Gülümsemesi solduğunda devam etti. "Eskiden zihnimde sürekli seni arardım. Hani şu bendeki yetenek var ya? Nerede olduğunu sezebiliyordum. Bunu kabul etmem gerekenden daha sık yaptım."

"Sadece kayıp insanları bulmak için kullanabildiğini sanıyordum."

"Bu dünyayı hatırlamıyordun ama içten içe, buraya ait olduğunu biliyordun. Bence burası olmadan kayıptın. Kabul et. Buraya ait olduğunu hissetmiyor musun?"

Hissediyordu. Fakat Shanandoah'da olduğu için miydi yoksa Jeremy'nin yanında oldu[illegible] için mi?

Büyükanne kapıyı çaldı. "Konuşma duyuyorum! Horlama duymam lazım!"

"Tamam, Büyükanne!" diye seslendiler. Jeremy ile göz göze geldiler ve ellerinden geldiğince sessiz bir kahkaha attılar. Jeremy parmağını dudağına götürdü.

Rafe yaklaşıp tekrar Jeremy'nin göğsüne yattı.

"Kalbin çok hızlı atıyor. İyi misin?" diye sordu fısıltıyla.

"İyiyim," dedi Jeremy. "Harikayım."

Saniyeler içinde uykuya daldılar. Sabahın ortasında uyandıklarında Büyükanne kahvaltı hazır, onları bekliyordu. Ekmek, taze tereyağı, sıcak çay, yumurta ve peynir. Yırtıcı bir açlıkla konuşmadan yediler ve masaya bir sepet elma inene kadar kapının yeniden açılıp kapandığını bile duymadılar.

Çatalları havada, Büyükanne'ye bakakaldılar.

"Hayalet Kasaba'ya gidiyorsanız elmaya ihtiyacınız olacak," dedi.

"Bizim... Elmaya mı ihtiyacımız olacak?" dedi Jeremy. "Lif olarak mı?"

"Ye birini," dedi Büyükanne. Rafe hasır sepetteki elmalardan birini seçip bir ısırık aldı. "Aldın mı tadını?"

"Güzel," dedi Rafe. "Lezzetli. Tadı..."

"Hafif," diye bitirdi kadın. "Bunlar Altın Güneş elmaları. Güneş ışığı dolular. Öyle ki, güneş rengini alıyorlar. Gittiğiniz yerde güneş ışığı yok. Doğru düzgün ışık yok. Işığı yanınızda götüreceksiniz."

Rafe bir ısırık daha aldı. Tadı çok tanıdıktı.

Neden elleri resim veya heykel yaparken bu dünyayı hatırlıyordu? Neden vücudu at sürmeyi, dili altın elmaların tadını hatırlıyordu da zihni bu dünyada Jeremy ile geçirdikleri tek bir ânı bile hatırlamıyordu?

"Sen bir prenssin. Sen de şövalye," dedi Büyükanne. "Hayalet Kasaba'da ikiniz de yemeksiniz. Canlı canlı yenmek istemiyorsanız dediğimi yapın."

"Tamam, hanımefendi," dedi Rafe. Jeremy sessizce başını salladı.

"Bunları alın. İhtiyacınız olana kadar elmaları tutun. Bir arada kalın çünkü ayrılırsanız bir daha birbirinizi bulamayabilirsiniz. Ya da daha beteri, birbirinizi bulduğunuzu sandığınızda, bulduğunuz şey hoşunuza gitmeyebilir. Bir arada kalın. Tekrar edin bakayım."

Birbirlerine baktıktan sonra tekrarladılar. "Bir arada kalacağız."

"Orası kara büyü yapar. Etkilenmeyeceğinizi sanmayın. Herkes etkilenebilir. İçinizden biri, diğerinin etkilendiğini görürse öteki ne yapıp edip onu uyandırsın. Orada ruhunun tamamını kaybetmektense tek bir el ya da göz kaybetmek yeğdir. Ne gerekirse yapın. Söyleyin."

"Ne gerekirse yapacağız."

"Güzel," dedi Büyükanne. "Uykucu örümceklere dikkat edin. Onlar da orada yaşar. Ve Parlak Çocuklar, o kahrolası yerde çok daha güçlüdürler. Sadece suya daldıklarında tamamen ölürler ama orada su yok, o yüzden tam anlamıyla ölümsüzler. Daha da kötüsü, sizi kandırabilirler ve kandıracaklar. Her şey sizi kandırmaya çalışacak. İnanmayın. Gözlerinize inanmayın. Birbirinize söyleyin."

"Gözlerine inanma," diye tekrarladılar.

"Hayalet Kasaba şekil, isim değiştirir. Orada kimi ya da neyi bulacaksınız bilmiyorum ama her neyse, izin verdiğinizde size musallat olacak. Hayaletler ölmezler ama sizi öldürebilirler, yani sizden avantajlılar. Gözlerinize güvenmeyin. Kalbinize güvenin. Sizde kalp var, onlarda yok, yani bu konuda siz avantajlısınız.

Şimdi gidin. Ne kadar erken giderseniz o kadar erken çıkarsınız. Tabii çıkarsanız. Şimdi bana çıkacağınıza dair söz verin. Söyleyin."

"Söz veriyoruz," dediler tekrar.

"Kandırdım sizi," dedi kadın. "Böyle bir söz veremezsiniz."

Bu korkutucu beyanın ardından onları yalnız bıraktı. Rafe masanın karşısındaki Jeremy'ye baktı.

"İşte şimdi korkuyorum," dedi. "Ya sen?"

"Korkudan altıma etmek ve aklımı kaybetmek üzereyim."

Rafe elmasını son bir ısırıkla bitirdi. Hayalet Kasaba'da ölürse, en azından dilinde Shanandoah'nun güneş ışığının tadı olacaktı.

26. BÖLÜM

@ayisigikitap

Önlerindeki kaya oluşumu, Rafe'in açıklayamadığı bir sebepten ötürü ürkütücü görünüyordu. Başta, Orta Çağ kalıntılarının fotoğraflarında gördüğü, eski bir katedralin yüksek duvarı sandı. Fakat sonra yaklaştıkça, insan yapımı olmadığını fark etti. On beş metre, belki daha da yüksek, üzerinde uzun ve dar üç boş delik bulunan doğal bir duvardı.

"Melek Pencereleri," dedi Jeremy, Rafe'in sormadığı soruya cevap vererek.

"Neden böyle diyorlar?"

"Ancak meleklerin oraya gidecek kadar cesur olduğunu düşünüyorlar. Ama onlar bile ön kapıyı kullanmaktan korkuyor."

"Biz buradan mı geçeceğiz? Arkalarında yalnızca tarla var."

"Gizlenmiş. Sadece hayaletlerin bulunduğu bir kasaba değil. Kasabanın kendisi hayalet." Jeremy atını Rafe'inkinin yanına getirdi ve kaya oluşumu yaklaşık yüz adım ötelerindeyken ilerlemeyi durdurdu. "Yürüyerek geçmek zorundayız. Ayrıca atları götüremeyiz. Zaten başlarına bir şey gelsin istemem."

Pencereler'e kadar at sürdükten sonra indiler.

"Yakında döneceğiz, çocuklar," dedi Jeremy, iki atın da başını kaşıyıp daha fazla meyve uzattı. "Büyükanne'nin evine gidin. O ikinize de elma verir."

Atlar inatla kıpırdamayı reddettiler.

"Tipik," dedi Jeremy.

Yayına ve sadağına rağmen, Rafe kayalara doğru yürürken çoktan kendini fazlasıyla yetersiz hissetmeye başlamıştı. Üç Pencere'den en uzun olanın önünde durdu. İçine baktığında sadece daha fazla aynı dünya, daha fazla Shanandoah gördü. Mor çiçeklerle, sarı kelebeklerle ve gelişigüzel dağılmış devasa kayalarla kaplı, çağlar önce kadim bir yapı çökmüş de dünya zamanla geri almış gibi görünen bir yerdi.

"Hazır mısın?" dedi Rafe.

Jeremy uzun bir nefes aldı. "Büyük Aslan'dan alıntı yapmak gerekirse: 'Daha yukarı ve daha içeri.'"

Rafe, Pencere'den girmek üzereyken Jeremy bir elini omzuna koyarak onu durdurdu.

"Şövalye, prensten önce gider," dedi.

"Bu satranç kuralı falan mı?"

"Jeremy kuralı."

"Büyükanne birlikte kalmamız gerektiğini söyledi. Şu ürkütücü mutfak tekrarlama alıştırmasını hatırlasana. Aynı anda girmeliyiz. Sen şundan girebilirsin." Yanındaki açıklığı işaret etti. "Önden başlaman için sana yarım saniye vereceğim. Tamam mı?"

"Kabul edilebilir."

Rafe tekrar ilerlemeye koyulduğunda Jeremy'nin omzundaki eli onu durdurdu.

"Ne—"

Jeremy onu öptü. Yanağına hızlı bir öpücük kondurmuş olsa da öpüşmeydi işte.

"Prensi öpmek iyi şans getirir, unuttun mu?" dedi Jeremy. "Eski bir hurafe olabilir ama birini öpebileceksem mantığı falan boş veririm." Pencere'den baktı. "Ve bulabildiğimiz tüm şansa ihtiyacımız var."

Rafe, Aytaşı Sarayı'na ilk girişinde hissettiği benzer *déjà vu* dalgasıyla donakaldı. Ancak aslında o saraya ilk girişi değildi. Jeremy'nin öpücüğü de o saraya girmek gibi hissettirmişti. Eve dönmek gibi. Daha önce binlerce kez gerçekleşmiş gibi.

"Rafe?"

Bu da tanıdıktı. Mutluluktan, cesaretten doğan sıcaklık. Öpücüğün, adından daha tanıdık gelmesinden doğan cesaret.

"Şövalyeyi öpmenin faydaları var mı?" diye sordu.

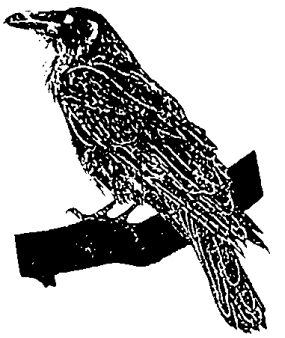
"Bir sürü. Sonsuz minnet. Fazladan Noel hediyesi. Her yere peşinden gelir."

"Bunu öğrendiğim iyi oldu."

Jeremy başka bir şey söyleyemeden Rafe, Melek Penceresi'nden geçerek kâbusun içine girdi.

ANLATICININ KÖŞESİ

Hayalet Kasaba

Shanandoah'da, Hayalet Kasaba'nın iki girişi vardır: Rafe ile Jeremy'nin kullandığı Melek Pencereleri ve Emilie ile Skya'nın aynı anda kullandığı, Şeytanın Çay Masası'ndaki taş kapı.

Daha iyi bir isme ihtiyaç duyan Gerçek Dünya'dan Hayalet Kasaba'ya tek bir gidiş yolu vardır, o da yarım kalan bir işin varken ölmektir.

27. BÖLÜM

Rafe, Hayalet Kasaba'da ne bulmayı beklediyse kesinlikle bu değildi. Morgantown, Batı Virginia. Ya da onun bir gölgesi. Rafe şehri, müzedeki bir dinozoru sadece iskeletinin şekliyle tanıdığı gibi tanıdı. Dükkânların kemikleri ve sokağın omurgası hâlâ yerindeydi ama şehrin eti yok olmuş, bir şey tarafından yenip bitirilmişti.

Güneş yoktu, yalnızca amansız gökyüzünde birbirini kovalayan kara bulutlar vardı. Bulutlar öfkeli olsa da yağmur yağmıyordu. Ayaklarının altı tamamıyla tozdu. Buraya hiç yağmur düşmemişti. Külleri süpürüp götürecek hiçbir şey yoktu.

Korkunç, her şeyin ters gittiğini gösteren manzara olmasaydı belki ağlardı. Memleketini bu hâlde görmek, arkadaşının, yol kenarına bırakılmış cesedini görmek gibiydi. Şurada en sevdiği botları almış, şurada bir kızla kahve içmiş, şurada otel odalarını boyamıştı.

Bir zamanlar BATI VIRGINIA yazan solmuş reklam panosu tahrip edilmişti. "B" ve "A" harfleri karalanmış, üzerlerine başka harfler yazılmıştı.

O tabelada şimdi şöyle yazıyordu:

KAYIP VIRGINIA.

"Jay," dedi Rafe bir nefeste ancak yanında değildi. Dönüp Melek Pencereleri'ne baktı. Boş ve karanlıklardı. "Jeremy?"

Hiç. Ne cevap. Ne Jeremy. Büyükanne uyarmışken Rafe onu çoktan kaybetmişti.

Gitmeye korktuğundan ama kalmaya daha da korktuğundan yayını sırtına alıp yavaşça, bir zamanlar High Sokak olan kırık tepede ilerlemeye koyuldu. Kaldırımdan geriye kalan yerde yürürken çatlakların arasında büyüyen kara yosunlardan ve uğursuz küften kaçınmak için her adımına dikkat etti. Yakındaki Monongahela Nehri'nin, bu ölen şehrin derin sessizliğinde fazla yüksek gelen gürültüsünü duyabiliyordu. Sonra bir ses daha işitti. Bir yerlerde kaya kaymıştı ve besbelli bir şey suya düşmüştü. Nehrin ismi "kayan kıyılar" anlamına gelse de daha önce kıyının suyun içine kaydığını duymamıştı.

Yine de, tanıdık bir yüz görünce gülümsemeyi başardı. Morgantown'ın en sevdiği oğlu olan Don Knotts'un heykeli, eski tiyatronun önündeki onurlu yerinde duruyordu. Fakat yanına ulaştığında Don'un yüzünün ağzı açık bir çığlıkla çarpıldığını fark etti.

Rafe geriledi.

Heykelin ayakkabılarına bir yığın gri yaprak toplanmıştı. O yaprakların içinden kirli, solgun yüzü görünüyordu. Aslında yaprak değil, paçavralardı. Paçavralar arasında bir kadın.

Rafe birkaç adım daha geriledi, yüreğinde merhamet ile dehşet kıyasıya savaşıyordu. Az önce yaprak olduklarına yemin edebilirdi.

"Ayı gördün mü?" dedi kadın, kırık camları andıran tiz sesiyle. "Ayı kaybettim."

"Ne? Ayı nasıl kaybedersin ki?"

Kadın öfkeyle nefret dolu gökyüzüne baktı.

"Umudu kaybettiğin gibi kaybedersin," dedi. "Bir gün, başını kaldırdığında gitmiş olur."

Yeniden içine çöktü ve pis kokulu bir rüzgâr estiğinde, bir kez daha ölü yapraklara dönüşüp sokak boyunca savruldu gitti.

Yürüdükçe Rafe'in çizmelerinin altındaki, ayı kaybeden kadından kalma yapraklar hışırdadı.

Kalbi güm güm atarken ceplerine dokundu ve elmaların yerinde olduğunu gördü. İki cebinde birer tane vardı. Çok daha fazla getirmiş olmayı diledi.

Gözüne bir hareket çarptı. Jeremy. Tepenin dibinde, otelin dışında durmuştu, ardından dönüp yan bir sokağa doğru koştu.

"Jay! Buradayım! Burada!" Belki de bu kasvetli yerin ilk kez şahit olduğu bir şeydi sesindeki o sevinç.

Rafe yapraklara ve paramparça sokaklara dikkat etmeden elinden geldiğince koştu ancak kavşağa vardığında Jeremy tekrar kayboldu.

Rafe daireler çizdi, ardından blogun etrafını dolaştı ve High Sokak'tan geriye kalanlara döndü. Hotel Morgan'ın önünde durdu. En üst kattan, Jeremy'nin gittiği yeri görebilirdi. İlerlemeye başladı.

Kaldırım, ayaklarının altında çatladı. Yana doğru kaydı. Az daha düşecekken sokağın karşısına geçmeyi başardı. Çatlakların top atışına benzeyen gürültüsü arttı ve durup döndüğünde otelin yerle bir olup nehrin içine kaydığını gördü.

Her adımı başka bir depreme neden olabilirmiş gibi yavaşça, bir zamanlar Hoş denen sokağa yürüdü ancak birisi adını NAHOŞ SOKAK olarak değiştirmişti.

Nihayet, Jeremy'ye ait olduğunu tahmin ettiği taze ayak izlerini buldu. Onları köprüye kadar takip etti. Jeremy'nin tam olarak nereye gittiğini biliyordu. Eski evine. Burası Park Sokak'a çıkan yoldu.

Kasaba merkezinde nasıl bir felaket olduysa, Park Sokak çoğunlukla kurtulmuştu. Fakat eski büyük evler yerlerinde ve tuğla sokaklar çoğunlukla kırılmamış olsa da mahallede, radyoaktif serpintiye benzer ağır bir musibet havası vardı.

Bir zamanlar beyaz, mavi, sarı, yeşil olan evlerin renkleri hastalıklı bir griye dönmüştü. Bir şey, köşedeki büyük beyaz evin yan tarafını yiyerek büyük bir boşluk yaratmıştı. Varil kadar şişman, okul otobüsü kadar uzun, kahverengi bir yılan delikten girerken Rafe izledi, büyülendi, dehşete düştü.

Daha önce bu kadar korktuysa bile hatırlamıyordu.

Jeremy'nin eski evine koştu. Büyük Mavi Canavar yerindeydi. Bazı yerleri hâlâ maviydi.

Tel kapısı açık duruyor, çerçevesine *tak tuk* diye çarpıyordu. İçgüdüleri arka kapıya geçmesini söyledi. Bu tuzaksa, ki öyle hissettiriyordu, doğrudan içine düşmeyecekti.

Arkaya dolanıp dikkatle mutfak kapısından içeri süzüldü. Hiçbir şeye fazla yakından bakmamaya özen gösterdi. Lavaboda, orada bulunmaması gereken şeyler vardı ve köşeleri dönmeden önce, saklanmak için kaçışan yaratıkların seslerini duydu.

Jeremy ilk katta da ikinci kattaki terk edilmiş odalarda da yoktu. Rafe üçüncü kata çıkan dar merdivene geldiğinde titriyordu. Üçüncü kat, Jeremy'nin katıydı. Yatak odası, tam donanımlı banyo, oturma odası. Jeremy'nin kendine ait krallığıydı.

Eski basamaklar, ayaklarının altında boğuk boğuk gıcırdadı ve bu ses, bir saniyeliğine Jeremy'nin gerçek evinde olmadığını unutturdu.

"Jay?" diye seslendi.

"Buradayız."

Biz mi?

Rafe yutkunarak okunu sürdü ve dirseğiyle kapıyı itti.

Geçmişe, tıpkı eski hâline benzeyen Jeremy'nin eski odasına adım attı. Duvarlarda zarif kaplamalar vardı, eski tuğla şöminе parlak beyaza boyanmıştı ve şömine rafının üzerine Franz Marc'ın *Tilkiler*'inin bir kopyası asılmıştı. Ancak birisi tablonun camını kırarak bir tür bıçak veya jiletle resmi parçalamıştı. Beyaz tuğlaya sıçrayan kahverengiler, tilkiler duvarda kanamış gibi gösteriyordu.

Rafe yayını terli elleriyle sıkıca tutarak harekete devam etti. Çatı eğiminin altına yerleştirilmiş büyük çift kişilik yatak tam karşısında, hatırladığı hâlde duruyordu. Üzerinde hâlâ antika Amish çift düğün halkalı desenli yorgan vardı.

İnsansız bölgeye geçen bir asker dikkatiyle odaya girdi.

"Buradayım," dedi Jeremy kısık sesle.

Rafe onu, yatağın ucundaki zeminde oturmuş hâlde buldu. Kılıcı yanındaki halıdaydı.

Ve kucağında, uyuyor gibi görünen küçük, beyaz bir *poodle* vardı.

"Jay?"

"Babamı gördüm," dedi Jeremy. Ona bakmıyordu. Boş gözlerle pencereden dışarı bakıyordu.

"Babanı mı? Ölü babanı mı?"

"O sandım. Ona benziyordu. Bana neden kendini—"

"Ne?"

"Neden ben doğmadan iki ay önce kendini öldürdüğünü anlattı."

Jeremy bilinçsizce köpeğin kürkünü okşadı. Coxlar'ın *toy poodle*ları, on beş yıl önce ölen köpekleri Martha'nın tıpatıp aynısıydı.

"Geleceği gördüğü, annemden uzaklaştığımı ve bunun annemin kalbini kırdığını gördüğü için kendini öldürdüğünü söyledi. Böyle bir şey yapacak bir oğulun babası olmak istemediğinden bizi bırakmış. Parlak Çocuk olduğunu anladım ama çılgınca olan ne, biliyor musun? Bunun, onu öldürmemi hiç kolaylaştırmamış olması."

"Jay."

Jeremy kılıcına göz attı. "Bunu bana eski odamda yaptırmış olmaları ne hoş."

"Elmaların nerede?" diye sordu Rafe.

"Babam bir tanesini istedi."

"İki tane vardı."

"Birini yedim. Öldürebilmek için."

"Bana bak." Rafe, Jeremy'nin önünde diz çöküp parmaklarını şıklattı ve gözlerinin içine baktı. "Burası Hayalet Kasaba. Büyükanne bizi cezbetmeye çalışacaklarını söylemişti. Yalanlar. Canavarlar. Bizi ele geçirmelerine izin veremeyiz."

Jeremy belli belirsiz bir kahkaha attı. "En azından Martha burada. Değil mi, tatlı kızım?"

Köpeğin çenesinin altını kaşıyınca hayvan başını kaldırıp hafif bir zevk inlemesi çıkardı.

"Tanrım, bu aptal köpeği özlemişim," dedi Jeremy. "Sana bayılırdı. Yürüdüğün zemine tapardı. Geceyi burada geçirmediğin zamanlarda hep annemin yanında uyurdu, sen buradaysan bizimle uyumak zorundaydı. Hatırlıyor musun?"

Rafe hatırlamak, onu sevmek istiyordu ancak yapmadı.

"Jay, Martha iyi bir köpekti. Ben onu böyle hatırlıyorum. İyi bir köpek, böyle korkunç bir yerde nasıl var olabilir?" Jeremy'nin yüzüne dokundu. Teni yapış yapış ve soğuktu. Ela gözleri, kuru yaprağın donuk kahverengisine dönmüştü. "Bu Martha değil."

"Bırak öyleymiş gibi davranayım," dedi Jeremy. Parmak uçlarıyla köpeğin yumuşak kulaklarını sıvazladı.

Rafe bir elma çıkararak Jeremy'nin dudaklarına tutsa da Jeremy başını çevirdi.

"Tek bir dakika ver bana. Tek bir dakika daha."

"Jay, hayır. Elmayı ye. Tek bir ısırık. Lütfen."

Jeremy gözlerini kapayıp başını geriye atarak sahte Martha'yı sevdi.

Rafe onu kaybediyordu. Onu kaybedemezdi. Daha önce kaybetmişti ve bir daha olmasına izin vermeyecekti.

Elmadan bir ısırık aldı. Sonra bir tane daha. Bir tane daha. Tatlı, altın suyu çenesinden damlayana kadar ağzını güneş ışığının tadıyla doldurdu. Bir lokmayı ağzında tutup ellerini Jeremy'nin boynuna koydu.

Sonra onu öptü. Sertçe.

Başta etkisi olmamış gibiydi ancak sonra boğulan bir adam tekrar yüzeyde nefes aldı sanki. Jeremy'nin dudakları aralandı ve Rafe, Altın Güneş elmasının son lokmasını ağzına doğru itti. Jeremy tüm hâlde yuttuktan sonra Rafe'in yüzünü avuçlarının arasına aldı, başını geriye doğru eğdi ve diliyle güneş ışığını son damlasına kadar içti.

Işık ısı yayardı ve bu öpücükte o kadar çok ısı vardı ki Jeremy'nin Rafe'in tenine değen elleri sımsıcak oldu. Elma öpücüğü işe yarıyordu. Sihir gibi. Yalnızca iyi bir öpücük değildi. Çok iyiydi. Jeremy nasıl yapması gerektiğini bilir gibi,

yıllarca alıştırma yapmış gibi, kanıtlayacak bir şeyi varmış ve nasıl başaracağını biliyormuş gibi karşılık verdi.

Sonsuza kadar öpüşebilirlerdi ancak uzun, nazik hayatı boyunca bir kere bile hırlamamış olan Martha hırlamaya başladı. Rafe geri çekilip av bıçağını çıkardı.

Jeremy'ye, "Gözlerini kapa," dedi.

Daha ulaşamadan yaratık duman hâlinde yok oldu. Rafe ayağa kalkıp Jeremy'yi tuttu ve onu da ayağa kaldırdı.

Önlerindeki duman cisimleşerek kül rengi tenli ve ekşi süt kokulu, ters bakışlı bir Parlak Çocuk oldu.

"İyi hissettirdi," dedi Jeremy'ye. "Güzel ellerin varmış. Şanslı prens," dedi, keskin dişleriyle Rafe'e gülümserken.

Jeremy kılıcına davransa da yaratık üstünde duruyordu. Rafe okunu mızrak gibi, saldırıya hazır hâlde tuttu ama Parlak Çocuk hiçlikten oluşturduğu beyaz bayrağı salladı.

"Böyle sallarsam beni öldüremezsin," diye kışkırttı onları.

"Kim diyor?" Rafe oku kaldırdı.

Jeremy, "Hızlı konuş," dedi.

"Kayıp Virginia'nın Kralı huzuruna çıkmanızı bekliyor. Karasu Nehri'ni takip edin. Ya şimdi gidin ya da... *Onunla* baş başa kalın."

Başıyla yatak odasının kapısını gösterdi. Rafe ayak sesleri duyunca kapıyı kapayıp kilidini çevirdi.

"Tatlım? Akşam yemeği vakti."

İngiliz, sevgi dolu bir kadının sesiydi. Jeremy'nin annesinin.

"Acele edin," dedi Parlak Çocuk. "Kralı bekletmeyin."

"Canım? Kapı neden kilitli?" Yaratık bu kez kapıya daha sert vurdu.

"Ah, kralı görmeye gelmek yerine kaçmaya karar verirsiniz diye..." Parlak Çocuk boynundan gümüş bir şey çıkararak Jeremy'ye fırlattı. Jeremy tutup baktı.

"Bu Emilie'nin Azize Agatha madalyonu," dedi.

Parlak Çocuklar, Emilie'yi yakalamıştı.

Rafe hiç düşünmeden okunu saplamak üzere ileri atıldı ancak yaratık pencereden fırtına rüzgârı kadar hızla çıkıp ortadan kayboldu.

Ay Işığı
KİTAPLIĞI

28. BÖLÜM

Kapının menteşeleri sarsıldı. Dışarıdaki her neyse, derhal içeri girmek istiyordu.

"Rafe yemeğe kalıyor mu?" diye sordu. "İsterse buyursun."

Rafe ellerini Jeremy'nin omuzlarına koyarak gözlerine baktı. "O değil."

"Biliyorum. Annem ne zaman bize yemek yaptı ki?"

"Çocuklar? Ne oluyor orada?"

Omuz gibi bir şey sertçe kapıya çarptı.

"Git," diye emretti Rafe. "Hemen!"

Jeremy bu kez tereddüt etmedi. Kılıcını aldı, kınından çıkardı ve pencereden sürünerek çıkıp arka bahçedeki çınar ağacına tırmandı.

"Oğlumun orada olduğunu biliyorum," diye kükredi o şey şeytan gibi. "Geri ver onu!"

Rafe bir ok yerleştirdikten sonra nefes aldı. Kilidi açtı ve ilk çıkan kafaya isabet ettirdi.

Canavar öfkeyle debelenirken Rafe pencereden kaçarak ağaca indi.

Yere indiğinde Jeremy ayağa kalkmasına yardım etti. Mary Cox'un yaşlı sarmaşık gülleri onları tutup bacaklarına vahşi dikenlerini saplamaya çalışsa bile koşmaya devam ettiler.

Artık hiç mantıklı gelmeyen sokaklardan ellerinden geldiğince hızlı koştular. Koşarak üzerinden geçtikleri anda tuğlalar toz olup dağıldı. Rafe ileride, orada olmaması gereken bir nehir gördü. İki şeritli yol kadar geniş nehir siyah ve öfkeyle akıyordu. Üzerinden halat bir köprü uzanıyordu, ötesinde de toprak bir yol olduğunu fark etti. Gitmeleri gereken yer orası olmalıydı.

Jeremy, Rafe onu durduramadan köprüyü geçti. Kolaylıkla başarmıştı ancak Rafe yine de güvenmiyordu.

Dikkatle sallanan köprüyü geçmeye başladı. Kendine aşağıya bakmaması gerektiğini söylese de baktığında Jeremy'nin suyun içinde çırpındığını, dalgayla savaştığını, sırtına bir ok saplandığını gördü.

"Rafe!" diye bağırdı sudaki Jeremy. "Yardım et!"

"Hadi, Rafe, buradayım ben," diye seslendi, köprünün diğer tarafındaki Jeremy. "Benim gibi kapılma. Tam buradayım."

Ama ya değilse? Köprünün diğer tarafındaki sahte Jeremy ve suyun içinde yardım dileyen gerçek olansa?

Karşıdaki Jeremy köprüye tekrar çıktı ama çizmesinin altında bir tahta kırıldı.

"Dur!" diye bağırdı Rafe. "Suyun Parlak Çocuklar'ı öldürdüğünü söylemiştin."

Nehirdeki Jeremy elini yukarı uzattı.

"Rafe, gerçek su değil o, hatırladın mı?" dedi Jeremy, köprünün öteki tarafından. "Köpek de ev de gerçek değildi, yani su da değil."

Buna inanmak istese de ya yanılıyorsa? Kapının arkasındaki şeyle savaşmak için yatak odasında kaldığında Jeremy ile kısa süreliğine ayrılmışlardı. Ya...

Bir şey hatırladı.

"*Country Roads*'u nasıl söylüyorsun?" diye seslendi Rafe, köprünün diğer tarafındaki Jeremy'ye.

Nehirdeki Jeremy, "Ne?" diye seslendi.

"Gerçek Jeremy Cox, Country Roads'u kendi tarzında söyler. Nasıldı?" dedi Rafe. Gerçek Jeremy, John Denver'ın Batı Virginia eyalet şarkısı *Country Roads*'un her kelimesini bilirdi. Hem bilir hem de kendine has bir şekilde söylerdi.

"Rafe! Düşüyorum!" Nehirdeki Jeremy sudaki bir kayaya tutunup elini uzattı. Tahtaların arasına eğilip uzanacak olsa ona uzanabilirdi...

"'Rüzgâr gibi es değil' ama neydi—"

Köprüdeki Jeremy, "'Rüzgâr gibi üfleyiver beni!'" diye cevap verdi.

Rafe köprünün kalanını da geçtikten sonra nehirdeki Jeremy'nin aslında su değil, kötü görünüşlü siyah yağ olan şeyin içinde batışını izledi.

Soluklanmaya çalışırken Jeremy onu tuttu.

"Çok zekiceydi," dedi Jeremy.

"Şarkının senin yazdığın versiyonunu hep daha çok sevmişimdir," dedi Rafe. "Hadi. Gidelim."

Kılıç ve yay hazır hâlde, hızla nehre paralel giden yolda ilerlediler. Aldanmamaları gerektiğini bildikleri hâlde, nehir onları suyun üzerindeki cesetler ve boğulma çığlıklarıyla kışkırtma çabalarına devam etti.

"Bu korkunç yer ne?" diye sordu Rafe kısık sesle.

"Skya, kayıp ruhların içinden geçtiği bir yer olduğunu söyledi. Şeyle şeyin arasında..."

"Neyle neyin? Cennetle cehennemin mi?"

"Son nefesinle son şansının."

Bir balta yanlarından geçerek ağaçlardan birine saplandı. Kan kadar yoğun ve kırmızı, bakır kokan özsuyu, gövdeden açık yaraymışçasına aktı.

Rafe kaçmak istese de yerinde donakaldı. Parlak Çocuklar'dan biri, paramparça mezar kıyafetleri içinde ve ölü şeyler kokar hâlde on adım ötelerinde duruyordu. Ağacın yanına yürüyüp baltayı gövdesinden çıkardı. Kahverengi ve ıslak bıçağı parladı.

"İyi hamleydi, Prens. Zekiceydi. Çok zekisin," dedi. "Ama bir dahaki sefere numaran işe yaramayacak."

"Ne istiyorsun?" diye buyurdu Rafe.

"Chopper ne mi istiyor?" diye sordu o şey, etraflarında daire çizip sudaki köpek balığı misali yaklaşırken. "Chopper ikinizin acele etmesini istiyor. O kadar." Baltayı omzundan indirerek savurmaya başladı.

Eğilirlerken Jeremy, Rafe'i yoldan itti ancak balta başlarının üzerinden uçtuğunda Chopper çoktan kaybolmuştu.

Rafe zeminde sırtüstü uzandı. Jeremy tepesine dikildi.

"İyi misin?" diye sordu Jeremy, etrafına bakarak tehlikeyi tarttı.

"Hızlısın."

"Tempest, prensini hayatta tutma sanatında ustalıkla eğitti." Jeremy, Rafe'in elini tutup onu yerden kaldırdı.

"Az önce hayatımı kurtardın," dedi Rafe.

"Sen de evdeyken benimkini kurtardın. Hayat öpücüğüne yeni bir anlam kazandırdın. Hazır mısın?"

"Henüz değilim." Rafe hazır değildi. Buranın onu ele geçirmeye başladığını hissedebiliyordu. Neredeyse ölüyordu. Jeremy neredeyse ölüyordu. Ölecekse, artık her şeyi öğrenmek istiyordu. "Bana gerçeği söyle."

"Hangi konuda?"

"Oradaki ilk öpücüğümüz değildi. Değil mi?"

Jeremy ona baktı. "Hayır, değildi."

"Bana ne zaman söyleyecektin?"

"Şimdi sanırım. Büyükanne'nin evindeyken söyleyecektim ama ödlekliğim tuttu."

"Daha önce buraya geldiğimizde neydik biz? Oynaşıyor muyduk? Deneyimliyor muyduk?"

"Âşıktık," dedi Jeremy basitçe. "İnanabiliyorsan. Belki inanamıyorsundur."

Rafe onu ensesinden yakalayıp bir öpücüğe daha çekti. Bu kez bahane yoktu. Etrafta Parlak Çocuk yoktu. Sırf öpmek için öpüyordu.

Sonra onu bıraktı. "Hadi. Artık o aptal kitabı gerçekten istiyorum."

"Gidip alalım o zaman." Jeremy elini uzattı. Rafe tuttu ve kara su boyunca uzanan karanlık yolda ilerlemeye koyuldular.

Saatler gibi hissettiren bir süre boyunca yürüdüler. Rafe'in içine yine o korkunç *déjà vu* hissi yerleşti. Tepeler, yolun kıvrımı, boş evler...

"Nerede olduğumuzu biliyorum," dedi Rafe.

"Burası sizin eve giden yol."

Jeremy elini daha sıkı tuttu.

Çakıllı araba yolunu bulup eve doğru yürüdüler. Verandadaki salıncağı ve annesinin çiçek saksılarıyla evine benziyordu. Eviydi ama aynı zamanda değildi. Çiçekler uzun zaman önce ölüp çürümüştü.

Karanlığın kendisine doğru geldiğini hissetti. Oraya girmek istemedi.

"Rafe?"

"Annem haklıydı. Babamı özlemiyorum. Öldüğüne memnunum. Her şeyi zorlaştırıyordu. Bu kadar zor olmak zorunda değildi. Mutfak masasında resim çizmeyi seviyorsam ne olmuş yani? Kendisine ne zararı vardı ki? Küçükken, annem bana kütüphaneden bir kitap getirmişti. *Nasıl Hayvan Çizilir.* Kurt çizmeye çalışırken babam beni görüp kitabı kapadı. Kendisiyle dışarı gelmeye zorladı. 'Unut onları,' dedi. 'Sana kurt avlamayı öğreteceğim'."

Rafe geriye doğru bir adım, sonra bir tane daha attı. "Batı Virginia'da kurt yok ki. Avcılar yüzyıllar önce öldürmüşler hepsini." Ne dediğini bile bilmese de oraya giremeyeceğini biliyordu. Emilie içeride olsa bile. Başına silah dayanmış olsa dahi giremezdi çünkü ya—

Pencereden bir ışık geldi. Ön kapı açıldı. Kendine Ripper diyen Parlak Çocuk dışarı çıkıp el salladı. Daha fazla Parlak Çocuk... Hepsi zeminden çıktı, ağaçlardan döküldü, her biri sırıtıyor, sivri dişlerini gösteriyordu ve gri paçavralarla kaplıydı. Ripper verandadan onlara doğru salına salına indi.

Jeremy, Rafe'in önüne geçmeye çalışınca Ripper bıçağını kaldırdı.

"Tam vaktinde," dedi Ripper. "Kral da sizi bekliyordu. Ama önce yükünüzü hafifletelim."

Çocuklar etraflarını sarıp Rafe ile Jeremy'nin silahlarını ellerinden aldılar. Daha da kötüsü, Parlak Çocuklar Rafe'in cebindeki son Altın Güneş elmasını buldular. El bombasıymış gibi alıp yere fırlattılar. Chopper denilen şey baltasıyla kesince her şey bitti. İçlerindeki ışıktan başka bir ışık olmadan kendi başlarına kaldılar.

Silahsız hâlde ön kapıya yürütüldüler.

"Burası benim evim," dedi Rafe, keskin parmaklarını ensesine bastıran Ripper'a. "Jeremy'yi bırakın. O—"

"Hayır," dedi Jeremy. "Hayatta olmaz. Düşünme bile."

"Duydun onu, güzel oğlan," dedi Ripper zalim, alaycı bir tonda.

Jeremy, Ripper'a sadece, "Bir keresinde kafanı kesmemiş miydim senin?" dedi.

Ripper lekeli yakasını indirerek boynunu saran siyah iplikli dikişleri açığa çıkardı.

"Tekrar dikildi." Ripper tökezlesin diye Rafe'in ayak bileğini tekmeledi. Jeremy kendisini tutan iki çocuğa direnerek kurtulmaya çabaladı. "Götürün onu."

"Hayır!" diye bağırdı Rafe, Jeremy'yi ondan uzaklaştırıp evin diğer tarafına götürürlerken.

"Kusura bakma," dedi Ripper. "Kral seni yalnız istiyor."

Ripper kapıyı tıklatsa da iterek açmak için beklemedi. Rafe'in annesinin tekdüze sesini taklit ederek, "Tatlım, ben geldim!" diye seslendi.

"Mutfaktayım!"

Hayır. Hayır. Hayır. Rafe o sesi tanıyordu.

Ripper onu mutfağa doğru itti.

Ve babası oradaydı, masaya oturmuş on beş yıl önce nasıl görünüyorsa aynen öyle görünüyordu. Rafe kaybolmadan önceki

o son günlerde nasılsa yine öyle, yani altı ayda on yıl yaşlanmış gibi.

Kahverengi saçlarına aklar düşmüştü. Her zamanki gibi kocaman ve güçlüydü, kaşlarını çatmıştı, ağzının kenarları gülümsemekten değil, sigara içmekten kırışmıştı. Gri çizgili, yağ ve toz kokan, göğüs cebinde DECKER ELEKTRİK yazan iş gömleğini giymişti. Altında kıvrık el yazısıyla babasının adı vardı. *Bill.*

Masa hiç mantıklı olmayan eşyalarla kaplıydı; bir çatal, bir jilet, bir bıçak, küçük bir kaynak torcu.

Rafe şansını deneyerek öne atıldı ve çatalı kaptı. Babasına benzeyen şeyin koluna sapladı. Duman çıkmasını bekliyordu ama hayır... Hiçbir şey olmadı. Parlak Çocuk değildi. Başka bir şeydi. Çatal elinden yere gürültüyle düştü.

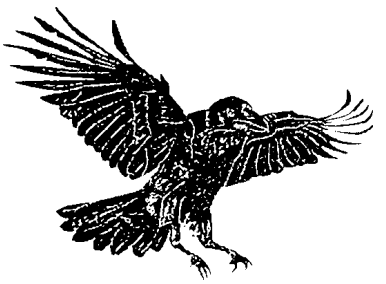
"Hayır," dedi Rafe bir nefeste.

"Otur, oğlum," dedi babası.

Parlak Çocuklar zorladığı ve karşısındaki adam babası olduğu için oturdu. Çünkü babası otur dediğinde, Rafe otururdu.

ANLATICININ KÖŞESİ

Evet

Hâlâ merak ediyorsanız, evet, o gerçekten de Rafe'in babasının kayıp ruhu.

29. BÖLÜM

Emilie, Ohio'daki evine, yatak odasına dönmüştü ve henüz on dört yaşındaydı. Stevie, hoparlörlerinden *Dreams*'i söylüyor ve annesinin akşam yemeğini hazırladığı aşağıdaki mutfaktan taze pişmiş ekmek kokusu geliyordu. Köpekleri PawPaw, Emilie çamaşırlarını katlarken halının üzerinde horul horul uyuyordu. Emilie katladığı, çoğu Fleetwood Mac tur tişörtlerinden oluşan yığını onun arkasına koyduğunda PawPaw kıpırdamadı bile.

Ve Emilie hiçbir şeyden korkmuyordu.

Gözleri kapalı hâlde şarkıyı söylemeye, en sevdiği günleri, özellikle kolay olanları, tembel olanları ve korkunun tanımadığı günleri hatırlamaya devam etti.

İşe yarıyordu. Hayalet Kasaba'ya gelirlerken Skya böyle yapmasını söylemişti. Parlak Çocuklar korkudan besleniyorlardı ve ablası gözleri ışıl ışıl parlarken ona, "Açlıktan öldür onları," demişti.

Şimdiye kadar işe yarıyordu. Onu beton ve ahşap panelden ibaret soğuk bir bodruma kapatmış olsalar da güvendeydi. Mutlu hatıraları, Parlak Çocuklar'ı ondan uzak tutmuştu. Şarkı

söyledikçe, oğlan çocuğu şeklindeki, kolay av arayan parazitler sıvışıyordu. O sabah hareket hâlindeki bir gemiden tuhaf okyanusa atlamış ve kayalara doğru kıyafetleriyle yüzerek ablası olan kraliçeye onu bırakmayacağını söylemişti. Cesur ve aptal olmak iyi gelmişti. Üstüne uymuştu. Ölü dünyanın sahte kralı savaşmadan kazanamayacaktı.

Yaklaşan ayak sesleriyle zemin titredi. Emilie, korkuya gülümseyip şarkısını söyledi. Kapı tam açılırken sesini yükselterek nakaratı bağırdı. Çocuklardan biri Jeremy'yi içeriye kısmen fırlattı, kısmen de itti. Jeremy beton zemine yığıldı. Emilie anında ayağa kalkıp yanına gitti.

"Jeremy? Jeremy? İyi misin?"

Onu omuzlarından tutup oturur hâle getirdi ve sırtını duvara dayadı.

"Daha iyi olmuştum," dedi Jeremy, acıyla homurdanarak. Burnundan damlayan kan dışında en azından tek parça görünüyordu. "Yardım edebilir misin?"

Bileklerini kaldırdı. Kesik bir elektrik kablosuyla sıkıca bağlamışlardı.

"Aman Tanrım, Jeremy, hayır..." Kabloyla delicesine uğraşırken paniklemeye başladı.

"Derin nefesler al. Sakin ol," dedi Jeremy. "Bizi çıldırtmaya bayılıyorlar."

"Bunu neden yaptılar sana?" diye sordu Emilie yavaş nefeslerinin arasında.

"Kralın oğluna dokunduğum için," dedi Jeremy. "Neyse ki kesmediler. Başka şeyler de yapabilirlerdi."

"Çözemiyorum. Düğüm atmışlar." Emilie çekmeye, asılmaya çalışsa da işe yaramadı. Jeremy'nin elleri kızarmaya başlıyordu. Yakında moraracaklardı.

Emilie gözyaşlarını bastırdı. Müziğe, Stevie'ye ihtiyacı vardı. Hayır, Stevie'ye değil.

"Bekle," dedi. "Hallediyorum. Hallediyorum."

"Acele et," dedi Jeremy. "Hissizleşmeye başlıyor." Emilie, Fritz'i kapüşonlusunun cebinden çıkarıp bağın üstüne yerleştirdi.

"Çiğne bebeğim, çiğne. Yapabilirsin, dostum. Benim telefon kablolarımdan biriymiş gibi düşün."

"Zekice," dedi Jeremy, Fritz çiğnemeye başlayınca keskin ön dişi kablolardan önce birini, sonra ötekini hızla kesti. "Sıçanlara bayılırım. En sevdiğim hayvanlardır. Atlara böyle dediğimi söyleme."

Emilie gözyaşlarının arasında kahkaha attı. "Söylemem. Söz."

Fritz nihayet tek bir ısırıkla son kabloyu da kopardı. Emilie onu sevinç gösterisi için havaya kaldırırken Jeremy ellerini esnetti.

"Güzel, teşekkür ederim," dedi. "Hâlâ çalışıyorlar."

Onca çiğnemenin ardından Fritz yorulmuştu, o yüzden Emilie başının tepesini öpüp onu tekrar güvenli yere koydu. Bulsalar Tanrı bilir Parlak Çocuklar ona ne yaparlardı.

"Rafe nerede?" diye sordu, Jeremy'nin bileklerini ovuşturup kan dolaşımını tekrar sağlamasına yardım ederken.

"Mutfakta. Oradaki bir şey babası gibi davranıyor."

Emilie sesini alçaltıp yaklaştı. "Babası o, Jeremy. Onun kayıp ruhu."

Jeremy gözleri dehşetle açılmış hâlde ona bakakaldı. Bir öfke çığlığıyla ayağa kalkıp kapıya vurdu. O kadar sert vurdu ki tahta parçalandı. Sonra tekrar tekmeledi. Tekrar. Açılmadı.

"Jeremy!" diye seslendi Emilie. "Yapma. Korkuyu hatırla—"

"Bu korku değil," diye cevapladı Jeremy. "Öfke."

Bir daha tekmelese de Emilie kapıyı kıramayacağını anlamıştı.

"Beni korkutuyorsun," dedi ona. Bu işe yaradı. Jeremy dönüp yanına geldi. Yere oturdu, Emilie de kollarını ona doladı.

"Tabii ki babası," dedi. "Tabii ki o piç öldükten sonra bile Rafe'e musallat olmaya devam ediyor."

Elektrik kablolarından birini alarak odanın karşı tarafına fırlattı. Emilie sırtını sıvazlayıp onu rahatlatmaya çalıştı. Jeremy döndü ve onu kollarını aldı. Skya, böyle karanlık yerlerde sevginin iyi geleceğini söylemişti. Sevgi gizli silahlarıydı.

"Kötü olduğunu biliyorum," dedi Emilie, ardından sesini iyice alçalttı. "Ama odaklanman lazım, tamam mı?" Onu gülümsetmek için gözlerini işaret etti. "Skya'nın bize ihtiyacı var."

Jeremy'nin gözleri büyüdü.

"Skya mı? Seni buldu mu?"

Emilie gülümsedi çünkü bu rutubetli, şeytani şehirde olsa bile ablasının olması, arkasında tek kadından oluşan bir ordu varmış gibi hissettiriyordu. "Evet. Kenarda durmam için uğraştı. Ama izin vermedim."

"Güzel," dedi Jeremy. "Cesur kız." Emilie'nin alnını öptü.

"Bir planımız var. Bu yüzden buradayım. Rafe'e bir mesaj ulaştırmam gerek."

"Neymiş?"

"Anlamını bilmiyorum ama Skya şöyle söylememi istedi: 'Tek seferde yap.' Sana anlamlı geldi mi?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Belki o anlar. Yukarı çıkmam lazım."

"Skya, Bill'in burada ne yaptığını biliyor mu?"

"Rafe'in anılarla dolu eskiz defteri elinde. Pencerelerden içeri baktığımızda masada durduğunu gördük. Açmaya çalıştı ama beceremedi. Ablam ancak Rafe'in açabileceğini söyledi."

"Neden anılarını istesin ki? Öldü o."

"Skya, orada Rafe'in hatırlamasını istemediği bir şey olduğunu söylüyor. Ama Rafe'e söz verdiğinden bana anlatmadı."

"Rafe artık Shanandoah'yu biliyor. Bizi biliyor," dedi Jeremy. "O yüzden..."

"O yüzden babası Rafe'in neyi asla hatırlamamasını istiyor olabilir ki?" diye sordu Emilie. "Yani... Ne kaldı? Tüm o zaman boyunca yanındaydın, değil mi? Hatırladığı her şeyi hatırlıyorsundur."

Jeremy durup yukarı baktı, başını yana doğru yatırdı. "Pek sayılmaz. Kaçmaya çalıştığımız gece hakkında hiçbir şey hatırlamadığını söylüyor ve o zaman yanında değildim."

Emilie tam karşısına geçip Jeremy'yle diz dize oturdu. "Yani kaybolmadan önceki son anıları, bir gece öncesine aitti. O gece ne oldu?"

Jeremy zorlukla nefes verdi. "Off... Babasıyla kavga etti."

"Kötü müydü?"

"Babası Rafe'in eskiz defterini yok etti. Çizimlerini parçaladı. İçinde benim çok fazla resmim vardı." Acı bir kahkaha attı.

"Yani Rafe'in son anısı bu."

"Hayır," dedi Jeremy. "Hatırladığı son şeyin, Bobbi onu odasına gönderdikten sonra yatak odasının kapısını kapaması olduğunu söylüyor."

"Sonrası yok mu?"

"Yok."

Emilie, Jeremy'nin ellerini ellerinin arasına alıp bileklerindeki ip izlerini inceledi. Önce odanın karşısında çiğnenmiş elektrik kablosuna, sonra da tekrar bileklerine baktı.

Kablo. Bir anı. Bileklerindeki izler.

Jeremy'nin çok fazla resmi. *Bunu neden yaptılar sana? Kralın oğluna dokunduğum için...*

"Yarım kalmış iş," dedi usul usul.

"Ne?"

"Skya, kayıp ruhların buraya yarım kalan bir işleri varsa geldiklerini söyledi. Burası o işi bitirebilecekleri yer. İşleri yoluna koymak için son şansları."

Jeremy, Emilie'nin gözlerine bakıp bekledi. Emilie tam olarak emin olmasa da iyi bir fikir bulduğuna emindi.

"Rafe'in sırtındaki yaralar. Saçlarını keserken gördüm onları. Bana... Veterinerdeyken birisi Pumpkin adlı bir *pitbull* getirdi. Üç veteriner teknisyeni de yardım etmek zorunda kaldı çünkü köpek çok tepkiseldi. Yavruyken istismara uğramış. Şimdi hatırlıyorum da... Yaralarını hatırlıyorum. Uzun, ince pembe yaralardı. Yeni sahibi onu bağlayıp dövdüklerini söylemişti, şeyle..."

"Neyle?"

Rafe'in babasının eskiz defterini neden istediğini şimdi anlıyordu. Rafe'in o geceyi hatırlamadığından emin olmak istiyordu. Onu dövdüğü geceyi...

"Elektrik kablosuyla," diye fısıldadı Emilie.

Jeremy bu kez kapıyı tekmelemeye çalıştığında Emilie onu durdurmadı.

@ayisigikitap

30. BÖLÜM

Annesinin mutfağının gölgesinde baş başa oturdular. Parlak Çocuklar yoktu. Sadece o ve babası. Tabii gerçekten babasıysa.

Babasıysa mı? Hayır, babasıydı. Gözlerinin etrafındaki kazayakları. Şakaklarına düşmüş kırlar. Kollarındaki, yüzlerce küçük iş kazasından kalma onlarca iyileşmiş yara. Bir ömür süren beden işçiliğinden dolayı hafifçe çökmüş ama hâlâ öküz kadar güçlü geniş omuzlar.

Fakat Rafe'e karşısında oturan adamın gerçek babası mı yoksa gerçek babasının hayaleti mi olduğunu söyleyen yüzü, omuzları, hatta gözleri bile değildi...

O en eski korkusuydu. Ama ölümden, acıdan, sevdiği birinin acı çekmesini izlemekten korkmuyordu. Rafe'in çocukluğundan beri içini çakıl taşı gibi dolduran basit, aptalca, dehşet verici bir korkuydu bu. Babasıyla başının belada olduğunu bilmesinin korkusuydu.

"Sorun yok, oğlum," dedi babası ancak Rafe ona çatal sapladığı için özür dilememişti. "Şaşırdığını biliyorum. Ben de şaşkınım."

"Yaşıyorsun. Sen... Daha gençsin. Sen..."

Babası omuzlarını silkti. "Buradayım. Tam olarak açıklayamam."

"Dene."

Babası uyarırcasına gözlerini kıstı. Rafe hemen ses tonunu düzeltti. "Lütfen."

"Seninle konuşmak için bir şans istedim. Gerçekleşti. Bazen olur böyle şeyler. Nasıl olduğunu sorma."

"Neden konuşmak istedin benimle?" diye sordu Rafe ona.

"Neden mi?" Bu soruya şaşırmış görünüyordu. "Çünkü benim oğlumsun."

Rafe çığlık atmak istese de atmadı. Yapmaması gerektiğini biliyordu, ruhuna işlemiş yazılı olmayan kurallardan biriydi. Babana sesini yükseltme. Babanın önünde küfretme. Babana sesini yükseltir ve küfredersen iyi geceler, oyun bitti demektir.

"Baba. Lütfen. Ne oluyor? Shanandoah'nun Hayalet Kasabası'ndasın ve Parlak Çocuklar sana Kayıp Virginia'nın Kralı diyorlar. Kralı?"

"Sen de kendine prens diyorsun, değil mi?"

"Ben kendime prens demiyorum. *Prensim* zaten. Sen kral değilsin."

"Hep benden iyi olduğunu düşünmüşsündür."

"Asla, baba. Asla öyle bir şey düşünmedim. Farklı olduğumu biliyorum, o kadar. Bunu kişisel bir hakaret olarak algılayan sensin." Rafe öne doğru uzanarak eskiden babası olan, bağışlanma, barışma isteyen adama uzanmaya çalıştı. "Parlak Çocuklar kötü. Yaralarımı gördün. Bana ne yaptıklarını gördün."

Babası bu konuda biraz mahcup görünüyordu. Sesini alçaltarak konuştu. "Burada yalnız hissetmeye başlıyorum. İçeri girdiğimde senin annenin fasulye ayıklamasına veya mısır püsküller-

rini temizlemesine yardım edişini görmeyi bekleyip duruyorum. Hani şu var olduğunu bilmediğin ve en çok gittiğinde özlediğin şeyler. Mutfaktaki karım. Masadaki oğlum."

"Şimdi buradayım ya."

"Burada olman güzel. Birlikte daha fazla zaman geçirmeliyiz."

Rafe pes ederek sessizliğe gömüldü. Eskiden babasıyla konuşmaya çalışırken aklını kaybederdi. Söylediği hiçbir şey doğru gelmezdi. Ona ulaşmak için gerekli gizli kodu asla bulamazdı. Rafe'in söylediği her şey durumu kötüleştirir ve babasının kabul ettiği tek teslimiyet her daim sessizlik olurdu.

Şimdiyse sözlü sis perdesinin altına gizlenen kalkanı görebiliyordu. Babasının bu kalkanı kaldırdığını binlerce kez görmüş ve her zaman işe yaramıştı. Rafe arkasına bakmaya asla cüret edememişti. Şimdi ediyordu.

"Ne saklıyorsun, baba?"

Babası etli yumruğunu masaya öyle hızlı ve sert vurdu ki bıçak yere düştü, pencerenin çerçevesi sarsıldı. Rafe yerinden sıçradı.

"Sana yardım etmeye çalışıyorum!" O ses. O öfke. Babasının bağırışı bir silah, alev makinesiydi. Rafe ve annesi defalarca yanmamak için uzaklaşmışlardı ondan.

"Ne bok diyorsun sen, baba?"

İyi geceler ve oyun bitti olmasını beklese de gelmedi. Babası yalnızca oturup fal taşı gibi açılmış gözleriyle ona bakakaldı. Rafe ilk defa mı bağırışına karşılık veriyordu? Belki.

Gergin sessizliğin ardından babası önündeki kitabı kaldırdı. Siyah deri cildi çatlamış ve solmuştu ancak hâlâ gümüş bir şifreli kilitle kitliydi.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Rafe biliyordu. "Anı kitabım."

"O *değil.*" Babasının sesi bıçak kadar keskindi. "Bu... Sefalet, oğlum. Çöp. Bu...Bunu açıp o çöplerin hepsini serbest bırakırsan hayatın boyunca bir daha asla ama asla mutlu olmazsın."

"Çöp mü? Ciddi misin sen?"

"Bu kitaptaki her şey zehir. Seni evine, annene, bana karşı zehirleyecek. Bunun, buradaki şeyin parçası olmak istemezsin."

"Niye? Shanandoah'da ne kadar mutlu olduğumu hatırlarım diye mi? Senden uzakta ne kadar mutlu olduğumu? Yoksa Jeremy ile mutluluğumuzu ve aramızdaki—"

Yumruk yine sertçe ve gürültüyle indi.

Fakat Rafe irkilmedi. "Aşkı hatırlarım diye mi?"

"Aşk..." Babası tiksintiyle dudak büzdü. "İki cahil oğlan ormanın içinde zıplayıp kraliçeler ve kaleler oyunu oynuyor. Sen aşktan ne anlarsın?"

"Bu olmadığını biliyorum," dedi Rafe, mutfak sandalyesine yaslanırken. Masadaki kitaba, Shanandoah'daki Jeremy ile hayatının kayıp ve güzel hikâyesini içinde tutan kitaba bakmamaya gayret etti.

"Hiçbir şey bilmiyorsun," dedi babası. "Hiçbir şey. Ama ben biliyorum. Ve benden nefret edebilir, beni yargılayabilirsin ama senin için neyin iyi olduğunu biliyorum ve o da bu şeyden derhal kurtulman."

Kötü bir karneymiş gibi kitabın kapağına vurdu.

"Kurtul o zaman," dedi Rafe. "Ne bekliyorsun?"

Tek bir kısa, fazla kısa an boyunca babası neredeyse korkmuş göründü.

"Yapamıyorsun, değil mi?" diye sordu Rafe. "Açamıyorsun ve yok edemiyorsun. Sadece ben yapabilirim. Büyülü eskiz defterim. Eski defterlerime göre yok edilmesi biraz daha zor, değil mi?"

"Lütfen, oğlum." Bir nefes aldı. "Ralph, sana yardım etmeye çalışıyorum. Sadece sana yardım etmek istiyorum. Bunu açarsan asla... Asla burada gördüklerini geri alamayacak ve almayı dileyeceksin. Deli gibi dileyeceksin ama çok geç olacak. Ben senin için en iyisini istiyorum ve o burada değil."

Rafe dahasını bekledi. Dahası olmalıydı.

Babası göğüs cebine uzanarak eski krom çakmağını çıkardı. Rafe'e uzattı, o da alıp gülümsedi.

"Çocukken bununla yaptığın numaralara bayılırdım," dedi Rafe. "Tek elle açıp kapamana, alevi yok etmene. Büyüdüğümde ben de yapabilirim sanırdım. Çözmeye hiç zahmet etmedim."

"Gördün mü? O çocuk gelmeden önce beni örnek alıyordun. Bunu istemez misin? İyi anıların olsun istemez misin? Hadi, oğlum. Benim için yap. Yak şunu bitsin."

Rafe çakmağı avucunun içine aldıktan sonra mutfağın karşısına öyle sert fırlattı ki pencereyi kırdı.

Babası şaşırmış görünmüyordu. Hatta bunu planlamış gibiydi.

"Pekâlâ," diyerek boyun eğdi. "Rip?"

Ripper'ın sırıtan suratı kapıda belirdi.

"Evet, patron?"

"Kızı yukarı getir."

"Oğlan kalsın mı?"

"Onu sonraya saklıyorum," dedi babası. "Kızı getir."

Rafe anında ayaktaydı. "Baba? Baba, yapma bunu. Lütfen yapma—"

"Çok geç, oğlum."

Babası kitabı masadan alarak yerdeki büyük, kırmızı alet kutusuna attı, sonra da kutunun kapağını tekmeleyerek kapatıp bir avuç dolusu şıngırdayan anahtarla kilitledi.

Ripper ile Chopper, Emilie'yi mutfağa sürükledi. Elleri önünde bağlanmıştı ve babasının eski mavi mendillerinden birine benzeyen bir şeyle ağzı tıkanmıştı.

"Getirdik, patron," dedi Ripper. "Bu da bıçağın. Yakaladığımızda kızın üzerinde bulduk."

Babası av bıçağını alarak inceledi.

"Bıçağımı nereden bulmuş?"

"Annem verdi," dedi Rafe.

"Böyle bir şey yapabileceğini söylemedim."

"Sen ölüydün."

"En azından geri aldım." Bıçağı kemerine taktı. "İndirin onu, çocuklar."

Parlak Çocuklar, Emilie'yi yerde dizlerinin üzerine bıraktılar. Rafe, savaşmaya hazır hâlde tekrar ayaklandı ancak Ripper onu yakalayıp boğazına bıçak dayadı.

"Bana neden Ripper* dediklerini öğrenmek ister misin?" diye sordu.

"Bırak şunu," dedi babası. "Oğluma olmaz."

Ripper yalnızca genizden bir kahkaha attıktan sonra Rafe'in kulağına eğilip fısıldadı.

"Babacığın sen gidince prens olacağımı söyledi."

"Eve gidince," dedi babası. "Ölümü kastetmedim. *Eve* dönünce."

"Eve," diye tekrarladı Ripper. "Doğru. Eve dönünce."

Geri çekilip elini Emilie'nin uzun sarı saçlarına doladı ve kızın tıkalı ağzıyla çığlık atacağı kadar sertçe çekti.

"Onunla ne yapmalıyız, oğlum?" diye sordu babası.

"Bırak onu," dedi Rafe. Bunun gerçekleştiğine, babasının canavara dönüştüğüne inanamıyordu. Fakat gözlerindeki karanlı-

---

* *İng.* Yırtıcı, kesici. -çn.

ğı görebiliyordu. Bu karanlığa mahkûm yer onu ele geçirmişti. İçinde hiç ışık kalmış mıydı?

"O kitabı yok edecek misin?" diye sordu. "Yaparsan kızı bırakırım. Çocuk oyuncağı."

Rafe, Emilie'ye göz attı. Tıkalı ağzına rağmen gözleri ona yalvarıyordu. Evet değil, hayır demesi için. Bir inilti çıkardı.

"Kapa şunun çenesini," diye emretti babası.

Ripper, Emilie'yi boynundan kavrayıp tek bir ses çıkarmasın diye elini ağzına bastırdı. Emilie kendisini susturan eli ısırmaya çalışsa da işe yaramadı. Rafe'e söylemek için didindiği şey neydi? Rafe çoktan kararını vermişti.

"Tamam, ben—"

Kırık camdaki delikten içeri tek bir kusursuz kırmızı tüy girerek havada süzüldükten sonra Rafe'in ayağına düştü.

Kraliçenin tahtının üstündeki oktakine benzer bir tüydü bu.

Rafe, "Seninle kapışacağım," dedi.

Babası kısık gözleriyle ona baktı. "Kapışacak mısın?"

"Örümcek öldürelim," dedi Rafe. "Eski günlerdeki gibi."

"Kitap zaten bende. Neden elimde olan bir şeyi kazanmaya çalışayım?"

"Sadece kitap için oynamayacağız." Şartları, babasının katılmasını sağlamak için nasıl ilgi çekici hâle getireceğini düşünürken zihni fır döndü. "Şuna ne dersin? Örümceği öldürürsem kitabı alacağım ve hepimiz gidebileceğiz. Ama sen öldürürsen... Kitabı yok edeceğim ve..." Bu teklifi yaptığına inanamıyordu. Bir kez daha yerdeki kırmızı tüye göz attı. "Seninle kalacağım. Burada."

"Burada benimle mi kalacaksın? Senle ben?"

"Emilie ile Jeremy'nin eve dönmesine izin vereceksin, ben de sen, yoluna devam edene kadar burada kalacağım."

"Arkamı döndüğüm anda kaçmayacak mısın?"

"Kaçmayacağım."

Babası bunu düşündükten sonra, "İkimiz de başaramazsak?" diye sordu.

"O zaman oynadığın için yine de kazanmış olursun. İkimiz de başaramazsak yine de kitabı yok edeceğim. Sadece örümceği öldürürsem kazanmış olacağım." Yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirdi. "Hadi, baba. Eğlenceli olacak. Hem hep benden iyi atış yapmışsındır, değil mi?"

Babası yavaşça başını salladı.

"Burada kalman iyi olur," dedi. "Güzel zaman geçiririz." Ardından Ripper'a döndü. "Yaylarımızı getir."

Ripper, "Bu iyi bir fikir değil, patron," dedi.

"Dediğimi yap," diye emretti babası.

Parlak Çocuk, Emilie'yi bıraktı. "Yaylarınızı getireceğim."

Babası, Rafe'in omzuna vurdu.

"Beni özlediğini biliyordum, oğlum."

31. BÖLÜM

Babası Ripper'a hedef ve uzaklıkla alakalı emirler yağdırırken Rafe karanlık ve rutubetli arka bahçede durdu. Evin bu versiyonunda projektör yok gibi görünüyordu. Sabaha kadar bekleyecekler miydi? Rafe, geceyi burada geçirme fikrine tahammül edemiyordu. Emilie ile Jeremy'yi güvenli bir yere götürmeliydi. En azından Emilie bağlanmış olsa da şimdilik sağ bir şekilde yanlarındaydı. Jeremy neredeydi? Ona ne olmuştu? Yaralı mıydı?

Bunu aklından bile geçiremedi.

Parlak Çocuklar bahçede toplanmaya başladılar. Önce on, sonra yirmisi geldi... Hepsinin elinde cadı yakmaya aç öfkeli köylülerinkine benzer meşaleler vardı.

Rafe ne yapmıştı? Bu oyunu kazanacağını düşündüğü için deliydi. Bir keresinde, on beş yaşındayken şans eseri kraliçenin hayatını kurtarmıştı. Yıllar sonra tekrar mı yapacaktı? Hem kaybederse sonsuza kadar burada, cehenneme iki sokak ötedeki bu şeytani yerde kalmak zorunda kalacaktı.

Ripper, kâğıt hedefi çizgiden kırk metre ilerideki iskelet ağacın gövdesine çaktı. Çok fazla meşale ışığı olmasına rağmen Rafe merkezdeki örümceği zar zor görebiliyordu. Salt içgüdüyle ok atmaları gerekecekti.

Babası atış hattında yanına geldi.

Hafifçe kıkırdadı. "Sonunu ikimiz de çoktan biliyoruz. Gelmeni beklerken boş durmadım tabii."

Cevap verirken Rafe'in ağzı kuruydu. "Alıştırma yapıyordun."

"Burada yapacak pek bir şey yok."

Parlak Çocuklar'dan biri, kısa boylu, yılan gibi çatallı dili ve dişleri olan hem Rafe'in yayı ve sadağını hem de babasınınkini getirdi.

"Efendim," dedi çocuk tıslayarak.

Rafe kendi yayını alıp sıkıca tuttu. Annesinin verdiği yay. Ya annesini bir daha asla göremezse?

"Nasıl yapmak istersin?" diye sordu babası, kendi yayını incelerken. "Altı tur. On iki tur?"

İki Parlak Çocuk, babasının arkasında durdu. Yılan dişli bodur olan ve gri bir hayalet kadar solgun tenli, daha uzun olan. Fakat gözleri tatminle parlıyordu. Doymuş görünüyorlardı. Korku yiyorlardı. Parlak Çocuklar bu yüzden taht odasına ölümcül uykucu örümceği bırakmışlardı. Kraliçeyi öldürmek için değil de dehşet ziyafeti yaratmak için. Babasının yanındaki özellikle iyi beslenmiş görünüyordu.

Babası korkuyordu. Korkudan taş kesilmişti. Bu yaratıklar sadık değil, açtı ve babası açık büfeydi.

Rafe etrafına bakındığında Emilie'nin gözleriyle buluştu. Kızın elleri önünde bağlı olsa da parmaklarını hareket ettirebiliyordu. İşaret parmağını kaldırarak ona gizli bir mesaj verir gibi başını salladı. Jeremy ile bir planları olmalıydı.

Rafe, "Bir," dedi.

"Tek bir tur mu?"

"Tek bir ok."

"Tek ok mu? Sadece bir tane mi?" Babasının sesi dehşet içindeydi.

"Sadece bir tane."

"Kimse tek seferde başaramaz, oğlum."

"O zaman sen kazanırsın," dedi Rafe. "Değil mi?"

"Başarabilirsin, patron. Yapamazsan fazlasıyla hayal kırıklığına uğrarız," dedi Yılan Diş.

"Yapabilirsin, koca adam," dedi Gri Hayalet.

"Yap hadi," dedi Ripper. "Sabırsızlanıyoruz. Neden buranın kralı olduğunu göster."

Babası, Parlak Çocuklar'ın teşvikiyle öne çıkmak zorunda kaldı.

"İlk ben atacağım, oğlum."

Babası ateş hattına çıkarken Rafe geri çekildi. Bir ok çekip yaya yerleştirdi. Rafe küçükken babasının atış yapmasını izlemeye bayılırdı. Tıpkı onun gibi olmak isterdi. O kadar iyi olmayı dilerdi. O kadar iyi olabilmek için her gün alıştırma yapardı. Tuhaf bir şekilde, Rafe kendini geliştirdikçe, babası oyunlarından daha az zevk alır olmuştu. Rafe o zamanlar anlamıyordu. Şimdiyse anlıyordu. Babası kadar iyi olmakla babasından daha iyi olmak bambaşka şeylerdi.

Babası okunu çekti. Çekişi ve serbest bırakışı arasında sanki sonsuzluk geçmişti. Ok uçarak hedefe yumuşak bir sesle çarptı.

"Kahretsin," dedi babası.

"Nişan aldın," dedi Rafe. Babası gözlerinde ateşlerle ona döndü ancak belki de Parlak Çocuklar'ın meşaleleri yüzünden böyle görünüyordu. "Bana asla nişan almamam gerektiğini öğretmiştin."

"At işte, oğlum."

"İki saniye, patron," dedi Ripper. "Biraz ayarlama yapmamız lazım. Bize aldırma."

İki Parlak Çocuk, aralarında Jeremy'yi sürükleyerek bodrum kapısından çıktı. Yanağı bereli, gömleği yırtıktı ama gözleri hâlâ meydan okuyordu.

Rafe'in yüreğinde kabaran öfke, onu ele geçirme tehdidiyle büyüyordu. Fakat ona boyun eğemezdi çünkü şimdi Jeremy'yi hedefin altına oturmaya zorluyorlardı. Sırtı ağacın gövdesine dayalı hâlde yere oturunca kızıl kafasının tepesi, mavi halkanın ucuna değdi. Ne var ki onu ağaca bağlamadılar. Niye?

"En kötü günümde bile," dedi Rafe, babasına. "Hedefi yarım metre kaçırmam."

"Örümcekleri öldürebileceğini sanıyorsun. Hadi öldür o zaman, oğlum."

Rafe tiksinti ve dehşet içinde Ripper'ın ağzının iyice açılıp yüzünün ikiye bölünüşünü izledi. Ripper boğazına uzanarak karnından bir örümcek çıkardı. Kırmızı bir örümcek. Kırmızı uykucu örümcek.

Örümceği dikkatle hedefe yerleştirdi.

Demek bu yüzden Jeremy'yi bağlamaya zahmet etmemişlerdi.

Rafe çizgiye gözlerini dikti. Jeremy hareketsiz oturuyor, doğru düzgün nefes almıyordu. Fakat Parlak Çocuklar'ın örümceğin zehrine bağışıklıkları olsa da, kendilerini geri püskürtmüş gibi Jeremy'den uzak durdular.

Jeremy korkmuyordu. Bu yüzden ona yaklaşmak istemiyorlardı. Korkusuzluk, onlar için zehirdi. Sevgi. Işık. Güven. Jeremy'nin başından yirmi santim yukarıdaki uykucu örümcekten korkmamasının tek bir nedeni olabilirdi.

Rafe'in hedefi vuracağını biliyordu.

Rafe okunu sadağından aldı. Yaya yerleştirdi. Tek pişmanlığı, bu oyunda piyon olmayı seçmemiş bir canlı olan örümceği öldürmek zorunda olmasıydı.

Yayını kaldırdı. Şimdi, yıllar önce arka bahçede geçen o günü hatırlıyordu...

"Örümcek vurmaya çalıştığımız o günü ve neredeyse vurmuşken merkez dışına attığımı söylediğimi hatırlıyor musun?" diye sordu Rafe. "Dışarı atmamıştım. O örümceği gebertmiştim."

Ardından okunu bıraktı. Bakmasına bile gerek yoktu. Sessizlik her şeyi ele veriyordu.

Sessizliği bir ses yardı. Rafe'in hatırlamadığı ama kraliçesinin sesi olarak tanıdığı bir sesti bu.

"Batı -Tanrı aşkına- Virginia!"

32. BÖLÜM

Kraliçe Skya, evin çatısında dik ve korkusuz bir hâlde duruyordu. Yayıyla Parlak Çocuklar'a ardı ardına ok atıyordu. Okları daha bedenlerine saplanamadan toza döndüler.

Rafe, onun kraliçesi olduğunu bilmekten öyle gurur duydu ki, yaşamak için onca sebebi olmasa o an uğruna yüzünde bir gülümsemeyle ölebilirdi. Sadağını alıp bir ok daha sürdü. Kendisine doğru elinde sopayla koşan Yılan Diş'i vurdu.

Göz ucuyla Jeremy'nin ayağa kalkıp hedefteki oku söktüğünü gördü. Parlak Çocuklar'dan birine saplayınca onu anında dumana çevirdi.

Birkaç Parlak Çocuk hâlâ gün ışığına yakalanmış hamam böcekleri gibi dağınık hâlde duruyordu. Skya aşağı atlayıp Emilie'nin ellerini çözdü. Rafe, Jeremy'nin yanına koşmak istese de aralarında çok fazla canavar vardı.

"Baba!" diye seslendi Rafe babasına ama o yalnızca yenilgiyle diz çöktü. Rafe birkaç ok daha salladıkça cesaretin kokusu

Parlak Çocuklar'ın midelerini fazla bulandırmış olacak ki geri çekilmeye başladılar, hatta bazıları ormana tüydü.

Yalnızca Ripper omurga gösterdi. Elindeki kıvrık bıçakla ve insanlıktan uzak gözlerinde nefretle Rafe'e saldırdı. O kadar hızlı koştu ki Rafe'in sadağı boş kaldı.

"Oğlum!" Babası sersem hâlinden çıkarak ona Emilie'den aldığı av bıçağını fırlattı. Rafe'in birkaç adım ötesine düştü. Almaya kalksa da sapı tutmak üzere uzandığında Ripper çoktan gelmiş, bıçağını aşağı indiriyordu.

Rafe kolunu tam zamanında çekerek kesilmekten kurtuldu. Yayıyla Ripper'ın karnına vurup dengesini bozdu, sonra da ahşap gövdesini yüzüne çarptı. Ripper'ın yanağındaki delikten duman çıksa da onu öldürmeye yetmedi. Ripper kendine geldi, Rafe'in karnını tekmeledi ve onu sırtüstü yere düşürdü.

Vakit yoktu. Jeremy'ye veda etme şansı olmamıştı. Jeremy'nin ona ilk aşkını itiraf ettiği, ilk kez öptüğü, Rafe birbirleri hakkındaki her şeyi unutmadan önce son kez öptüğü zamanları hatırlamadan ölecekti.

Ripper bıçağı aşağı indirse de durdu, nefes aldı, sonra da öksürerek dışarı küçük bir duman çıkardı.

Yaratık yavaşça arkasını döndü. Av bıçağı... Rafe'in babasının av bıçağı sırtında duruyordu. Yaranın etrafından daha fazla duman süzüldü.

Rafe, Ripper'ın şimdi babasının onu savunmaya geldiğini, kurtardığını göreceğini bilerek gülümsedi.

Fakat Ripper'ı bıçaklayan babası değildi.

Arkasında yüzü taşa dönmüş, gözleri gri çeliği andıran Emilie duruyordu.

Ripper tökezledi, çenesi göğsüne düştü. Ölmemek için fazlasıyla çaba sarf ediyordu.

"Kaba kız. Sence ben böyle olmak istiyor muyum?" diye sordu ona Ripper. "Kral prens olabileceğimi söyledi. Hep prens olmak istemişimdir."

"Sen prens değilsin," dedi Emilie, ardından Rafe'i gösterdi. "Prens böyle olur."

"Bana Ripper diyorlar çünkü kalbini kesip çıkaracağım."

Emilie, Ripper'ın sırtındaki bıçağı çıkardı. Ripper döndü, Emilie'ye atıldı ve karşılığında bu kez göğsünden bıçaklandı.

"Adil değil," dedi Ripper. "Hiç adil değil."

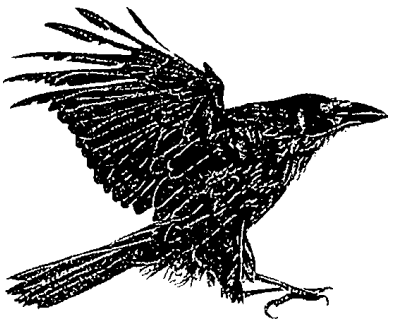
Emilie burnunun ucuna dokundu. "Pıt."

Sonra Ripper dumana dönüşerek kayboldu.

ANLATICININ KÖŞESİ

Gurur

Aferin, Prenses. Bunu başarabileceğini biliyordum.

33. BÖLÜM

Yine sessizlik oldu. Parlak Çocuklar'ın tamamı gitmişti. Ya duman olmuş ya da kaçmıştı. Rafe etrafına bakınarak bahçede Jeremy'yi aradı. Onu görmesi, iyi olduğundan emin olması gerekiyordu.

"Jay!"

"Buradayım, Rafe." Jeremy, yanında Skya'yla topallayarak ağaçların yanından geldi. Rafe hemen doğrulup Jeremy'nin yüzünü ellerinin arasına aldı ve inceledi.

"İyi misin? Yaralandın mı?"

"Banyonun ve bir şişe şarabın ardından iyileşirim. Belki o sırayla değil." Sırıttı. Rafe onu öptü.

Emilie, "O şeyi öldürüşümü gördünüz mü? Harikayım," dedi.

"Öylesin," dedi Rafe. Uzanıp elini tuttu. "Hayatımı kurtardın."

Emilie kollarını ona dolayıp kulağına fısıldadı. "Yaraların. Baban yüzünden oldu. Kaybolduktan önceki gece. Elektrik kablosu kullandı. Üzgünüm."

Rafe geri çekilerek ona baktı. "Ne?"

Emilie gözlerine bakıp yüzüne ufacık, keder dolu bir gülümseme yerleştirdi. Rafe, Jeremy'ye baktığında o da sadece başıyla onayladı.

"Gidip kitabını alayım." Emilie, hâlâ yerde diz çökmüş duran Rafe'in babasının yanına giderek ellerini uzattı.

"Nerede?" diye buyurdu.

Babası giyilmekten eskimiş iş pantolonunun cebine uzanıp anahtarları çıkardı.

"Alet kutusunda."

Emilie anahtarları sallayarak eve girdi.

Rafe babasının başına çöktü, ona dik dik bakıyordu.

"Gidebiliriz," dedi Jeremy. "Ona hiçbir şey borçlu değilsin. Şimdi gidip asla arkamıza bakmayabiliriz."

Fakat Rafe bunu yapamazdı. Babasının önüne geçerek, "Baba?" dedi.

"Efendim, oğlum?"

"Doğru mu?"

Babası başını kaldırdığında Rafe gözlerinde gerçeği gördü.

Konuşan Jeremy oldu. "Tahmin etmeliydim. Ormanda kaybolduğumuzda çok çabuk su kaybettin. Çok çabuk. Sanki hastaydın. Kesikler enfeksiyon kapsaydı—"

"Ölebilirdi," dedi Skya. Başı önünde, idam baltasının inmesini bekleyen bir mahkûm gibi diz çökmüş babasının önüne asker kararlılığıyla yürüdü.

Rafe, kraliçesi asla duymak istemediği hikâyeyi anlatırken hissizleşmiş hâlde dinledi.

"Oğlun ertesi sabah, sırtında açık yaralarla uyandı ve birisine söyleyerek seni hapse tıktırmak yerine üzerine iki tişört geçirip acısının arasında gülümsedi. Senden, kendisine yaptıklarından

o kadar utanıyordu ki en yakın arkadaşına dahi bahsedemedi. Ama ben ona anlattırdım. Bana anlattı ve bir daha eve dönmek istemediğini söyledi. Bir çocuk eve dönmek istemediğini söylediğinde evren dinler. Ben de dinledim."

"Üzgünüm," dedi babası. "Çok üzgünüm, gerçekten. Bana inanmak zorundasın."

Emilie dışarı çıkıp elinde kitapla ablasının yanında durdu. Kitabı Rafe'e uzattığında o da almak üzere uzandı.

"Yapma, oğlum. Lütfen?"

"Şimdi ne diye durdurmaya çalışıyorsun?" diye sordu Rafe. "Burada ne olduğunu biliyorum."

"Biliyorsun ama... Hatırlamıyorsun. Kabul ediyorum. Seninle konuşmak için odana geldim. Sadece konuşmak istiyordum—"

"Jeremy'nin resimlerini parçalara ayırman hakkında mı?"

"Evet, o konuda. O resimleri tekrar yapıştırdığını görünce ben... Aklımı kaçırdım. Kendimi kaybettim. Öylece... Öylece kaybettim," dedi bir nefeste.

"Yani benim hatam mıydı?"

"Öyle demek istemedim. Benden nefret ettiğini söyledin. Benden ne kadar nefret ettiğini, Jeremy ve annesiyle yaşamak istediğini, orada benim gibi aptal *redneck*ler olmadığını defalarca söyleyince ben de—"

"Sen kırk yaşındaydın, bense on dört."

Babası ağlamaya başladı.

"Sadece seni korumak istedim, oğlum. Korkuyordum, insanlar sizi öğrenirse—"

"Canımı yakabilirler miydi?" diye sordu Rafe. "Baba, benim korktuğum tek insan sendin."

Jeremy yanında durdu, hiçbir şey demese de Rafe'e güven veren, yanında daha güçlü hissettiren bir kalkan, duvardı.

"Eskiden kazanmama izin verirdin," dedi babası. "Belki bu sefer de izin verirsin sandım."

"Bana okçuluğun sırlarını öğreten sendin, unuttun mu? Hedefe kalbini koy ve kendi kalbine nişan al. Oraya Jeremy'yi sen koydun. İşi fazla kolaylaştırdın."

Skya öne çıktı. "Kral değilsin ve hiçbir zaman olmayacaksın," dedi Rafe'in babasına. "Kendi oğlundan korkan üzgün, yaşlı adamın tekisin. Ama karar ânı geldiğinde bıçağını kendi aşağılık orduna değil, kız kardeşime verdin. Parçalara ayırdığın şeyi tamir etmen için son bir şans tanıyorum sana. Başarılı olursan ruhun hafifleyecek. Kanat çıkarıp buradan mavi gökyüzüne uçacaksın. Orada şahin mi yoksa cenneti mi bulacağın beni ilgilendirmez. Ama şunu söyleyebilirim, başarısız olursan yüzün bir daha asla güneş görmeyecek."

Rafe, Skya'nın kraliçe olduğuna daha önce inanmasa bile şimdi inanırdı.

Bu konuşma karşısında babası tek kelime etmeden sadece başını eğdi.

Skya, Rafe'e dönüp gülümsedi.

"Prensim," dedi.

"Kraliçem."

Skya gülümsediğinde, gözleri bu karanlık mekândaki en parlak ışığı saçtı.

"Beni hatırlamıyorsun bile."

"Ama istiyorum."

"Biliyorum. Fena değilim, değil mi?" Skya çenesine sevecenlikle kaldırdı. "Hadi gel, güzellik. Açım, kirliyim ve kıçım at sürmekten o kadar yıprandı ki Noel'de yeni bir tane isteyeceğim."

Rafe kahkaha attığında, en azından ruhunda güneş yeniden doğmuş gibiydi. Babasını yerde tek başına bırakarak uzaklaşmaya başladılar.

"Sana ok atmayı öğretmeye başladığım günü hatırlıyorum," dedi babası, onlar yola ilerlerken. "Mutfak masasında, kurt çizmeyi kendi kendine öğrenmeye çalışıyordun. Avlamayı öğrenmek varken neden çizesin ki dedim. Ava çıkmak istemez misin? Burada kurtlar var, oğlum! Birlikte kurt avlayabiliriz!"

"Onu tekrar yumruklamamı ister misin?" diye sordu Jeremy.

Rafe, "Hayır," dedi.

"Oğlum? Ralph?" diye seslendi babası. Rafe yürümeye devam etti. "Rafe?"

Rafe arkasına bakmadı.

ANLATICININ KÖŞESİ

Kavuşma

Hayalet Kasaba'dan ayrılmak, kâbustan uyanarak tatlı mı tatlı bir rüya görmek gibidir. Arkanda nasıl dehşetler bırakmış olursan ol, ruhun şarkı söyler. Shanandoah'nun ışığına geri dönmenin sevincini yalnızca bir yeniden kavuşmanın mutluluğu gölgeleyebiliyordu. Jeremy ve Rafe? Birbirlerini gün ışığı altında gördüklerine ne kadar sevindiklerini söylemeye bile gerek yoktu. Emilie ve Skya da öyle. Fakat belki en tatlı, en dokunaklı kavuşma Skya ve Jeremy arasında gerçekleşti. Emilie ve Skya daha yeni tanışmış, birbirlerini yeni tanımaya ve abla kardeş olarak değer vermeye başlamıştı. Ve Rafe elbette Skya'yı hatırlamıyordu. Ancak Jeremy kraliçesini, Skya da şövalyesini hatırlıyordu. Hayalet Kasaba'dan güvende çıktıkları anda Jeremy onu kaldırdı, kollarında döndürdü ve kraliçe yaklaşık iki saniyeliğine buna izin verdi.

"İndir beni, düzenbaz," diye emretti. "Bir şövalye böyle davranmaz."

Jeremy onu yere bıraktı. "Samimiyetsizliğimle özür dilerim, kraliçem." Sonra iyice eğilerek selam verdi. Doğrulduğunda Skya inledi.

"Off, hayır. Uzamışsın," dedi. Rafe'e baktı. "Prensim, benden daha uzun olmasına izin verme demiştim. Nasıl izin verdin buna?"

Rafe sadece omuzlarını silkti. "Sanki beni dinliyor da."

(Bu noktada, Jeremy onun başına bir öpücük kondurmuş, Skya da misilleme olarak Jeremy'nin kıçını çimdiklemiş olabilir de olmayabilir de. Taraflar bu olayı kesin bir dille yalanlasalar da görgü tanıkları onaylıyor.)

Sonra Jeremy ile Skya rol yapmayı bırakıp uzun uzun sarıldı. On beş yılı telafi etmeye yetmese de en azından yakındı.

34. BÖLÜM

Saraya akşamüstü döndüler. Emilie kulelere, burçlara, tarlalardaki, otlaklardaki atlara, sonsuz güzelliğe uzun uzun baktı.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu Skya.

"Burası senin evin mi?"

"Sarayım. Aytaşı Sarayı. Ve benim değil, bizim."

Bu ifade Emilie'nin hoşuna gitti. Ama büyüleyici olsa da sarayı kastetmiyordu. *Bizim. Bizim* ifadesi hoşuna gitmişti çünkü *bizim*, yeniden ailesi varmış gibi hissettiriyordu.

"Şebeke suyu olduğunu söyle yeter. Parlak Çocuklar'dan biri üzerime öksürdü. Şeytanın sosu gibiydi."

"Sıcak suyumuz var," diye söz verdi Skya. "Ve çok ama çok yumuşak havlularımız."

Emilie'yi tamamen mermer ve fayansla kaplı, ortasındaki çeşmeden sürekli su dolup akan büyük bir odaya götürdüler. Sıcak kaplıca suyu, ağrıyan kaslarını rahatlattı ve çıktığında yeniden doğmuş gibi hissetti. Havluları sahiden de çok ama çok yumuşaktı, öyle ki Fritz içlerinde uyuyakaldı.

Banyonun ardından Winter ona giyebileceği, beyaz keten bir tunik, kalın bir yelek, yumuşak kahverengi tayt ve çizmeler verdi. Ona özel yapılmış gibi üzerine tam uydular. Emilie odasına çıkarken Winter mutfakları, cephaneliği, kuşhaneyi ve Rafe ile Jeremy'nin odasına çıkan yolu gösterdi.

"Onlar nerede bu arada?" diye sordu Emilie, Winter'a.

"Sarayda kalmalarını söylemesine rağmen emirlerine karşı gelip Hayalet Kasaba'ya gittikleri için kraliçe onları cezalandırıyor."

"Ceza ne?"

"Boyunlarını vurdurma ve akşam yemeği yemeden odalarına gönderilme arasında seçim yapmalarına izin verdi."

"Ah," dedi Emilie. "Hangisini seçtiler peki?"

Emilie'nin odası, güneydeki burçtaydı. Birisi kemerli meşe kapıya PRENSES SÜİTİ yazan bir tabela astığı için kendisine ait olduğunu anlamıştı.

"Bunu benim için mi hazırladınız?" diye sordu.

"Burada her zaman bir odanız vardı, Prenses," dedi Winter. "Prensimiz ve şövalyemiz bizi bıraktıktan sonraki gün, Kraliçe size bu odayı hazırlamaya başladı. Geldiğinizde mükemmel olmasını istedi."

Emilie tabelaya, siyah ahşaba özenle boyanmış beyaz harflere dokundu.

"Beni o kadar mı özlüyordu?"

"Hem de nasıl."

Emilie yavaşça kapıyı açtı. Burcun içinde olduğundan oda yuvarlaktı. Her şeyi incelerken daire çizdi. Ahşap başına bir sürü dolusu tek boynuzlu atın sekerek koşturması işlenmiş geniş sayvanlı yatak... Etrafını saran açık mavi ve gümüş rengi perdeler... Uzaktaki dağları gören geniş balkon...

"Bu da arkadaşınız için, Prenses."

Winter kadife bir kumaşı kaldırdığında bir buçuk metre uzunluğunda ve kale kulesi kadar yuvarlak, altın kafes göründü. Tünellerine çıkan spiral merdivenleri vardı. Halatları, oyuncakları ve sıçan büyüklüğünde gümüş yiyecek ve içecek takımları bile bulunuyordu.

"Bir sıçan sarayı," dedi Emilie. "Bak, Fritz. Bu senin için." Fritz'i kabarık havlunun içinden çıkarıp yeni evine bıraktı. Hayvan hemen merdivende yukarı aşağı koşturmaya, orman meyvelerini yemeye, su içmeye, tuvaletini kullanmaya başlayıp yuvasında uyuyakaldı.

"İyi fikir, dostum," dedi Emilie. "Hepimiz yiyelim, sıçalım ve uyuyalım. Tam bu sırayla."

"Kıyafetlerinizin hepsi burada," dedi Winter, gardırobun kapısını açarak. "Hepsi üzerinize olacaktır."

"Nasıl?" diye sordu Emilie. "Buraya daha yeni geldim. Ve Skya benden uzun."

"Burada böyle olur. Hikâyemizde var."

Nedense bu basit ifade Emilie'nin kalbini tekletti ve kanını bir, iki derece soğuklaştırdı.

Yüzünü Winter'a döndü. "Ne hikâyesi?"

Winter onu ilk kata indirdi, uzun koridorların arasından bir dizi devasa çift kanatlı kapıya ilerlediler. Emilie kapılardan birini açtığında kendini gerçek hayatında veya resimlerde bile görmediği, muhteşem bir özel kütüphanenin içinde buldu. Sıralarca kitap, sıralarca kitaplığın içinde duruyor, sırtları binlerce gökkuşağı oluşturuyordu.

Kitaplardan birkaçına bakınca bazı isimleri tanıdı: *Söğütlerdeki Rüzgâr, Bir Noel Şarkısı, Prenses ile Goblin*...

"Bunlar... Benim geldiğim yerdeki kitaplar." Dönüp Winter'a baktı. "Ne oluyor?"

Kapı sarsılarak açıldı. Emilie ilk başta Skya'yı tam olarak tanıyamadı. Deri zırhını, parçalanmış ve kirli kıyafetlerini çıkarmıştı. Uzun, uçuşan kolları olan orman yeşili, bol bir elbise giymiş ve sarı saçlarını örgüden taç yapmıştı.

"Buradan ses geldiğini sandım," dedi Skya.

"Merhaba, Majesteleri." Winter eğilerek selam verdi. "Prenses hikâyemizi görmek istedi."

"Ben ona gösteririm," dedi Skya. "Teşekkür ederim."

Winter bir kez daha eğildikten sonra onları baş başa bıraktı.

"Hangi hikâyeden bahsediyor?" diye sordu Emilie ona.

"Buradan." Skya parmağını kıvırınca Emilie peşinden daha küçük bir odaya çıkan kapıya ilerledi. "Özel salonum. Soğuk gecelerde Rafe ve Jeremy'yle burada takılırdık."

Soluk mavi bir uzun koltuk, büyük berjerler ve duvar halılarıyla süslenmiş samimi, sıcacık ve güzel bir odaydı. Berjerlerden biri şöminenin yanındaki halının köşesinde duruyordu, yanındaki sehpaya kitaplar yığılmıştı.

İçlerinden biri, sayfalarının arasında zümrüt yeşili püsküllü kitap ayracı bulunan *Oz Büyücüsü*'ydü.

"Onlara bunu hiç göstermedim," dedi Skya, duvar halısını kenara çekerek gizli duvar nişini açığa çıkardı. Beyaz kadifeden minderin üzerinde altın bir kutu duruyordu. "Nedenini hatırlamıyorum. Belki soracaklarını bildiğim bütün sorulara cevap veremeyeceğim içindir. Ben bile tamamen anlayamıyorum."

Belindeki ipten sarkan anahtarla kutuyu açtı.

Emilie içine bakınca bu tuhaf, büyülü krallıkta görmeyi hayal dahi etmediği bir şey gördü.

"Cırt cırtlı dosya mı o?" diye sordu Emilie, şaşkınlıkla kahkaha attı.

"Hunters Way'daki Goodwill*'den aldım," dedi Skya. "Arby's'in hemen ilerisinden." dosyayı eline aldı. Önündeki resimde neon bir güneş, neon bir denizin üzerinde batıyordu. Cırt cırtlı kapağını tatmin edici bir sesle açtı.

Klasörün içinde, hafifçe sararmış ve genç bir kızın eğik el yazısıyla dolu onlarca defter sayfası yer alıyordu.

Emilie ilk sayfanın ilk cümlesini okudu.

Evvel zaman içinde Batı Virginia'da...

Şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Skya? Ne bu?"

"Ben beşinci sınıftayken," diye başladı Skya. "Öğretmenimiz peri masallarını öğretmişti. Kendi masalımızı yazacaktık. Daha önce hikâye yazmamıştım ama bir başlayınca kendimi kaptırdım. Duramadım. Sınıftaki diğer herkes tek sayfalık hikâyeler teslim etti. Benimki yirmi sayfaydı."

"*Yirmi* mi? Bu, on yaşında bir çocuk için bir milyon sayfa eder. Şimdi bile yirmi sayfa yazamam."

Skya gülümsedi. "Bayan Adler yaptıklarıma hayran kalmıştı. Okuldan sonra kalmamı istedi. Başım belada sandım. Ama sonra, tek boynuzlu at şeklinde silgisi olan bir uçlu kalem verip, 'Al bunu. Sihirli bir kalemdir. Yazmaya devam edersen... Bütün hayatını değiştirebilirsin,' dedi. Excalibur'u alan Kral Arthur gibi hissettim."

Emilie ablasına bakarak kadının yüzünde o küçük kızı görmeye çalıştı.

"Kötü müydü? Hayatın yani?"

"Bir çocuk annesinin uzakta olmasını dilememeli, değil mi? Bana tek faydası, seni eve getirmesi oldu."

---

* Bağış yoluyla alınan ikinci el eşyaları satan, ABD menşeili büyük mağazalar zinciri. -çn.

Sayfaları yavaşça çevirdi. Kâğıt eski bir İncil gibi kırıştı.

"Beşinci sınıf, altıncı sınıf, yedinci sınıf, sekizinci sınıf... Her gün bu hikâye üzerinde çalıştım. Öğle yemeğini yemeyip kütüphaneye gider, yazar da yazardım. Parmağımda kalıcı iz çıkana kadar yazdım." Parmaklarını kâğıtta gezdirdi. "O tek boynuzlu atlı kalem sahiden sihirliydi herhâlde çünkü ucu asla bitmiyordu."

Emilie titreyen elleriyle sayfayı çevirerek aradan birkaç cümle okudu.

Kraliçe Skya'nın Aurora adında evcil bir kargası vardı. Sıradan bir karga değildi tabii. Evvela, Aurora sıkıcı siyah değil, kırmızıydı. Ve harika bir casustu. O karganın bilmediği tek bir sır bile yoktu. Daha da iyisi, istediği zaman dünyalar arasında geçiş yapabiliyordu. Batı Virginia'daki bir ormanı o kadar sık ziyaret ediyordu ki oraya adını verdiler...

Parlak Çocuklar, kraliçenin ölümsüz can düşmanlarıydı. Fakat aslında ölümsüz değillerdi. Suyla ıslandıklarında öldürülebiliyorlardı ama ok atıp toza ve dumana dönüşmelerini izlemek çok daha eğlenceliydi. Böylece bir hafta veya bir ay sonra geri döndüklerinde tekrar öldürülebiliyorlardı...

Bir gün, yıldızların gökten düşme vakti gelmişti. Işıktan yaratılmış olmasına karşın karanlıkta yaşıyordu ve karanlığa artık dayanamaz olunca binlerce kilometre aşağı düştü. Yıldız yere çarptığında yedi parçaya ayrıldı. Bu yedi parça, düştükleri krallığın güzel ve iyi olduğunu görünce orada kalmaya karar verdi. Uyum sağlamak adına her biri bir kıza dönüştü ama kalpleri sonsuza dek yıldızların özünden, demirden, ışıktan, ateşten yapıldı. Kendilerine Valkür adını verdiler çünkü içlerinden biri, bir zamanlar yanlarından geçen kuyruklu yıldızın anlattığı hikâyede bu ismi duymuştu ve tınısını çok beğenmişlerdi.

Aytaşı Sarayı büyülü bir yerdi. Okumak istediğin her kitap kütüphanenin rafında beliriyordu. İhtiyacın olan her kıyafet, her zaman tam üstüne göre gardırobunda oluyordu. Ve banyodaki sular daima ılık, havlular çok ama çok yumuşaktı...

Kraliçe, kayıp kardeşini bulma büyüsü için yalvarmak üzere üç gün boyunca Kara Kurt Mağarası'nın Cadısı'na doğru yolculuk etti.

"Büyü burada," dedi cadı. "Bununla kayıp bir çocuğu ya da bibloyu bulabilirsin ama bulunmak istemeyeni asla bulamazsın. Kız kardeşin gerçekten kaybolmadıysa onu hiçbir zaman bulamayabilirsin."

"Biliyorum ama denemek zorundayım."

Krallığın, Kuzgun Uçurumu ve Elmalı Turta Tepesi gibi yer adları olan haritası elle çizilmişti. Uydurma hayali hayvan isimleri listesi de vardı: Tepegöz baykuş, kar geyiği, gümüş kaplan, hayalet tilki... Bu yaratıkların resimlerini çizmişti. Hayalet tilki, iki kara, dik dik bakan gözü olan soluk bir ana hattan ibaretti.

"Hikâyen gerçekleşti," dedi Emilie. "Ama böyle olmaz. Bir şey olduğunda yazıya dökersin. Yazdığında gerçekleşmez."

Skya, "Bilemiyorum," diyerek bir sayfa daha çevirdi. "Bazen bir hikâyenin gerçek olmasını çok isteyince gerçekleşeceğine inanmaya başlıyorsun."

Skya elini sevgiyle yontma taş duvarlara koydu. "Kale olmasına rağmen buranın adı neden Aytaşı Sarayı, biliyor musun? O zamanlar saraylarla kalelerin arasındaki farkı bilmiyordum da ondan."

"Ben sadece... İnanamıyorum. Neden? Nasıl?" Emilie sayfaları tekrar çevirirken hem inanmıyor hem de inanıyordu çünkü ablasının öyküsünün gerçek olduğuna nasıl inanmasındı ki? İçinde duruyordu.

Skya uzanıp Emilie'nin boynundaki Azize Agatha madalyonunu avucuna aldı Jeremy onun için geri almıştı.

"Belki yukarıdaki birisi beni koruyordu," dedi. "Hassas kalpli bir melek? Koruyucu bir aziz? Başka bir dünyanın, bizim güneş sistemimizden geçen cana yakın bir tanrısı?"

Skya madalyayı bıraktı. Yumuşak bir şekilde Emilie'nin tenine değdi.

Aurora kanatlarını çırparak Skya'nın omzuna kondu.

"Ya da belki en başından beri sendin," dedi kuşuna. "Parkta o adamdan kaçarken sırt çantamı yakaladı. Bırakıp koşmaya devam edebilirdim ama içinde hikâyem vardı. Onu ele geçirmesine izin veremezdim. Benden daha fazlasıydı, anlıyor musun?"

"Ne oldu? Yoksa bilmek istemez miyim?"

"Beni kolumdan yakalayıp yerde sürüklemeye başladı. Ama sonra..." Kahkahası, Noel sabahında çalan kilise çanlarını andırıyordu. "Bu dev kırmızı kuş birden ortaya çıkıp yüzünü, gözlerini gagalamaya başladı. Adam düşünce kuş bir ağacın kovuğuna girdi, ben de peşinden gittim. Daha sonra ne olduğunu hatırlamıyorum ama uyandığımda buradaydım. Ve artık Shannon değildim. Valkürler beni ormanda bulduklarında bunu söylediler..."

Skya hikâyesindeki şu cümleleri işaret etti: *Selam olsun, Kraliçe Skya! Kabul edersen biz senin Valkürleriniz.*

"'Valkür' sözcüğü hoşuma gitmişti sadece. Anlamından bile emin değildim."

Emilie bir şey hatırladı. Bir kızın masada oturduğu küçücük bir karakalem çalışması...

"On yıl sonra olmak istediğin yer hakkındaki ödevini gördüm. Büyülü bir krallığın kraliçesi olmak istemiyordun. Fantastik kitap yazarı olmak istiyordun. Aslında ödevi anlamıştın."

Emilie başka bir sayfayı çevirdi.

Kraliçe, krallığını asla terk edemeyeceğini biliyordu. Onsuz hayatta kalamazdı. Kayıp prensesi bulmak istiyorsa bir şövalye ya da prens göndermek zorundaydı.

Ya da ikisini birden.

Bir sayfa daha.

"Bu uyarıyı unutmayın, kraliçem," dedi Kara Kurt Mağarası'nın Cadısı. "Bu dünyaya gelen kapı sadece üç kere kullanılabilir. Sonrasında içeriden kilitlenecek. Siz dışarı çıkabilirsiniz ama başka kimse giremez. Çünkü büyüden her zaman uzaklaşabilirsiniz ama ona bir kez sırtınızı dönerseniz size asla başka bir şans sunmayabilir..."

"Üç kere," dedi Emilie. "Bunun anlamı ne? Üç kere kullanıldıktan sonra sonsuza kadar kapanacak mı? Bizim geldiğimiz kapıyı mı kastediyorsun? Şu ağaçtaki kapı?"

Skya kanepeye oturarak başını kanepenin yoluna yasladı.

"Rafe ile Jeremy'ye hikâyeden neden bahsetmediğimi şimdi hatırladım."

Emilie, dosyayı koltuğa götürerek bir önceki bir sonraki sayfayı okuyup boşluk, düzeltme, herhangi bir şey bulmaya çalıştı...

"Ama sadece üç kereyse bunun anlamı..."

Hesabını yapmak kolaydı. Skya gelmişti. Bu birdi. On beş yıl sonra Rafe ile Jeremy gelmişti. Sonra da Emilie'yi yanlarında getirmişlerdi. Bu da üçtü.

"Peri masallarında her şey üçlü olur," dedi Skya. *"Dans eden prenseslerin sırrını üç gün içinde çözmezsen ölürsün. Kalbin kırılmasın diye etrafına geçirilmiş üç demir halka. Topuklarını üç kez birbirine vur...* O cümleyi yazarken, bir gün prensime eve dönerse bir daha yanıma dönemeyeceğini söylemek zorunda kalacağımı bilmiyordum. Tabii burada kalırsa da annesini bir daha asla göremeyecek."

Emilie'nin boğazı panikle sıkıştı. "Değiştir. Hikâyeyi değiştir. Silip yeniden yazamaz mısın? Dört kere yapsan? Beş?"

"Keşke yapabilseydim," dedi Skya. "Yüzlerce kez denedim. Hikâyedeki her şeyi değiştirmeye çalıştım. Ölümü, acıyı, ızdırabı, hastalığı silmeyi denedim. Ama izin vermedi."

"Neden? Sonuçta senin hikâyen."

"Artık değil," diye cevapladı Skya. "Artık Shanandoah'nun hikâyesi." Yavaşça nefesini verirken arkasına yaslandı. "Görünüşe göre, içinde kötü bir şey gerçekleşmeyen peri masalı yazılamıyormuş. Peri masallarının kahramanlara ihtiyaçları var. Kahramanlarınsa ejderhalara. Prenslerin ve şövalyelerin düşmana ihtiyaçları var. Hayatın ölüme. Keşke o kadar kolay olsaydı ama değil. Burada bile."

Emilie yüzündeki yaşlarını silerek kendini toplamak için bir nefes aldı. "Ama biz gidebilir miyiz?"

"İstediğiniz zaman gidebilirsiniz," dedi Skya. "Büyünün bedeli fazla ağır gelirse gidebilirsiniz. Kapı sadece üç kere içeri girmenize izin verir ama istediğiniz zaman çıkabilirsiniz. Büyü böyle işler. Sana teklif ettiği şeyi kabul etmen için bir sürü şans tanıdıktan sonra bedelini ödemeye niyetli başka birini bulur."

"Yani gidersek bir daha dönemeyecek miyiz?" diye tekrarladı Emilie. "Biliyorlar mı? Yani, eninde sonunda dönecekler. Rafe annesine söz verdi."

Jeremy de onunla giderdi. Emilie, Skya'da ablasını bulmuş olsa da Rafe ve Jeremy'de de iki erkek kardeş bulduğunu hissediyordu.

"Onlara söyleyeceğim," dedi Skya. "Nasıl söyleyeceğimi bilemedim, şimdi de bilmiyorum ama..."

"Ben söyleyebilirim," dedi Emilie. "Artık her şeyi yapmak zorunda değilsin."

"Sonuçta benim hikâyem. Ben yapacağım." Ardından gülümsedi. "Gerçek bir prenses gibi davranmaya başlıyorsun, farkında mısın? Seninle gurur duyuyorum."

"Harika, kusmak istiyorum."

Skya kahkaha attı. Emilie hikâyeyi kapatıp cırt cırtlı kapağını yerine yerleştirdi. Tekrar altın kutuya taşıdı. Skya da anahtarla kilitledi.

"Özür dilerim, çocuk. Ben sadece hikâyeyi yazdım. Kuralları koymadım." Skya kolunu ona doladı.

"Belki başka bir hikâye yazabilirsin? Devam kitabı olarak?"

"Uzun zamandır hikâye yazmadım. Krallık yönetmekle fazla meşguldüm."

"Ama denediysen..."

"Yapamam. Sihirli kalemimi o adamın arabasının bagajında kaybettim. Kalemimi kaybedince hikâyelerim de yanında gitti."

"Belki yitip gitmemişlerdir. Belki sadece kaybolmuşlardır. Belki... Belki onları bulabiliriz?"

"Belki." Skya onun alnını öptü. "Şimdilik hep birlikte mümkün olduğu kadar mutlu olalım yeter. Bu hikâyenin sonu biraz daha bekleyebilir."

35. BÖLÜM

O sırada Rafe, on beş yıldır uyumadığı kadar huzurlu bir uykudaydı. Güneşi engelleyen gölgeyi hissedince uyandı. Gözlerini açtı, dirsekleri üzerinde doğruldu ve Jeremy'nin balkonun girişinde durduğunu gördü.

"Tık tık."

"Güzel kıyafet," dedi Rafe, gözlerini kırpıştırıp esnerken.

"Adına saray rahatlığı diyorum." Jeremy içeri girip akşam güneşinin son ışıkları altında daire çizdi. Üzerinde hafif bir tunik, siyah yelek ve siyah pantolon vardı. Temizlenip cilalanmış hâliyle tişört ve boxer külot giymiş Rafe'den daha çok prense benziyordu. Rüyayı, Rafe'in rüyasında gördüğü, çizdiği veya rüyasında çizdiği bir şeyi andırıyordu.

"Senin odanda olman gerekmiyor mu?" diye sordu Rafe. "Kraliçenin emriyle."

"Biri beni odama göndermeyeli ne kadar zaman geçti, biliyor musun?"

"Annenin hiç yollamadığını biliyorum."

"Hiç gerek olmadı ki. Odama bayılırdım," dedi Jeremy. "Gerçi seninki daha çok hoşuma gitti. Bu yani."

Rafe katılmak zorundaydı. Yatak odası, tam bir prense göreydi. Kurt, ejderha, tavşan ve baykuştan oluşan hayvan başları şeklinde oyulmuş direkleri olan kocaman bir yatağı vardı. Duvara asılmış halı bir mayıs kutlamasını tasvir ediyor, beyazlar giymiş yüzlerce çocuk pembe, mavi ve altın rengi kurdeleleri döndüre döndüre dans ediyordu. Taş şömine rafının üstüne Skya'nın fildişi tahtında oturduğu resmi asılmıştı. Rafe o resmi çizdiğini biliyordu. Köşesine imzasını atmıştı.

Fakat Jeremy'nin dekordan bahsetmediğini anlamıştı.

"Kötü değil," dedi Rafe, yastıkları başının arkasına yığdı. Fark etmeden, yatağın oyma direklerine kadar kulübedeki odasının aynısını yaratmayı başarmıştı.

"Dur tahmin edeyim..." Jeremy, Rafe'e doğru eğildi, yatağın arkasındaki bir şeyi alırken az daha üzerine uzanıyordu. Rafe bir saniyeliğine kendisini öpeceğini sandı ama hayır. Jeremy, yatak başının arkasındaki askıdan Rafe'in yayını alıyordu.

"Hep yayınla uyurdun," dedi Jeremy. "Hâlâ aynısın."

Tekrar Rafe'in üzerinden eğilerek yayı askısına asıp yatak başının arkasına gizledi. Ardından yatağın ucuna oturdu.

"Dangalak," dedi Rafe.

"Ne var? Sadece kontrol ediyordum." Jeremy, Rafe'in bir saniye bile yutmadığı masum bir bakış attı. "Bazı şeylerin değişmediğini görmek güzel."

Hayalet Kasaba'dayken iki kere öpüşmüşlerdi. Gerçi sayıyor değildi, iki sayısını hatırlaması kolaydı. Sırlarının tamamı açığa çıkmıştı. Buradayken arkadaştan çok ama çok öte olmalarına rağmen Jeremy hâlâ bu konuda konuşmak istemiyor gibiydi. Ama niye?

Rafe, Jeremy'nin yatağın yanındaki komodinde duran, hâlâ sırlarıyla birlikte sımsıkı kapalı kara kutuya göz attığını fark etti.

"Hiç açacak mısın? İçinde ne olduğunu biliyorsun zaten."

"Evet, aynen," dedi Rafe, yüzünü buruşturarak. "Sence babamın bana yaptıklarını hatırlamak ister miyim?"

"Mantıklı. Çok mantıklı. Ama yemin ederim, orada kötüden çok iyi şey var."

Rafe kaşlarını kaldırdı. "Ne gibi? Kulağıma yeterince iyi gelirse belki düşünürüm."

Jeremy kısık bir kahkaha attı. "Pekâlâ, dur düşüneyim." Mayıs şenliği dansçılarının halısını işaret etti. "Şunu görüyor musun? Yaz gündönümünde, Kuzgun Uçurumu'nda bir festival düzenliyorlar. Bu iki güzel kız bize çiçekten taç yapıp öpücük karşılığında satmıştı."

"Fena değil. Başka?"

Jeremy yatakta ona biraz daha yanaştı. "Ah, bak bunu seveceksin. Kraliçe, bizi geceleri ejder gemisine götürmeyi severdi. Boyalı Deniz'de yıldızların düşüşünü izleyebiliyorsun."

"Meteor yağmuru mu?"

"Burada öyle bir şey yok. Yıldızlar gerçekten düşüyorlar. Yeterince hızlı ve şanslıysan birini ağ ile yakalayabiliyorsun."

"Bunun doğru olduğundan epey şüpheliyim."

"Kitabını açarsan görürsün..."

"Tekrar dene." Bu oyun Rafe'in hoşuna gitmişti.

Jeremy başını yana atıp çenesini sıvazladı. Rafe gözlerinde, anıları sıraya dizdiğini, en doğru ve en iyi olanı aradığını görebiliyordu. Sonra bir parmağını kaldırdı.

"Bir gece... Buraya geldikten bir ay kadar sonra, Skya bize Tatlı Bahar Ormanı'ndaki ağaçların bazılarının içine merdiven oyulduğunu gösterdi. Devasa spiral merdivenlerdi ve ağacın

içinde yüz elli metre kadar yukarı çıktıktan sonra dallara ulaşıyordun."

"Biz de onu mu yaptık?"

"Evet. Kendi başımıza. Skya yüksekliğin başını döndürdüğünü söyledi ama biz denemek istedik. Sonra yukarı çıkıp bir dala oturduk. Karanlık çöktüğü anda ateş böcekleri göründü."

"Ateş böcekleri mi?"

"Devasalar," dedi Jeremy. "Kanatları ellerin kadar geniş." İki elini yan yana koyup böceklerin kanat genişliği kadar açtı. "Ayrıca turuncu renk veriyorlar, bu yüzden gece vakti hepsi dışarı çıktığında ortam Cadılar Bayramı'na dönüyor."

"Peki kötü anılar?" dedi Rafe. "Yoksa sadece düşen yıldızlar ve ateş böcekleri mi var?"

Jeremy bir süre sessiz kaldıktan sonra kalkıp balkona yürüdü. Kemerli girişte durarak uzaktaki dağları işaret etti.

"Bir sabah, erkenden uyandım. Işık farklıydı. Hava farklıydı. Tam burada durduğumda dağlara kar yağdığını gördüm. İşte o zaman burada ne kadar uzun zaman kaldığımızı fark ettim. İlkbahardan neredeyse kışa kadar. Kalkıp bana ne olduğunu sordun. Bir şey söylemedim. Sonra etrafına battaniyeler sarıp tam burada durdun." Jeremy bir adım öteye geçti. "Karı gördüğünde, 'Noel'e az kaldı,' dedin. Bana gülümseyince Noel'i burada geçirmek istediğini anladım. Her Noel'i."

Rafe yataktan kalkıp yanına gitti. Jeremy, genç Rafe'in bir zamanlar durduğu yerde dururken o da genç Jeremy'nin bir zamanlar durduğu yerde durdu.

"Sonra ne oldu?" diye sordu Rafe.

"En sonunda bana ne düşündüğümü söylememi emrettin. Kafamda, annemi evimizde yapayalnız hayal ediyordum, annemle Martha baş başaydı ve Noel'di ama ağaç çıkarılmamış-

ti. Evde soğuk bir sessizlik vardı, üstelik annem piyanoda Noel şarkıları bile çalmıyordu. Çünkü ben yokken kutlamaya neden bulamıyordu. Yirmi dokuz yaşındayken kocasını, kırk dört yaşındayken de oğlunu kaybetmişti. O sabah sana az kalsın yalan söylüyordum. Seni o kadar seviyordum işte. O kadar mutlu olmanı istiyordum. Ama emir emirdi, o yüzden gerçeği söyledim. Dedim ki—"

"Gitme vakti."

Jeremy başını yana eğdi. "Hatırlıyor musun?"

"Sadece rüyamdan." Yarısı unutulmuş rüyalarının çoğunun aslında hatıra olması ne kadar tuhaftı.

Jeremy kollarını göğsünde kavuşturarak taş kemere yaslandı. "Kimse söylemiyor ama başka bir dünyaya gittiğinde, orası cennet olsa bile anneni ve köpeğini özlemeye devam ediyorsun." Balkonun çıkıntısına oturdu. "Ya da belki ben nihayet ne kadar bencil bir şerefsiz olduğumu fark etmişimdir. Sonuçta sokağa çıkma yasağı geçmesine rağmen dışarıda kalmıyorduk. *Aylardır* yoktuk."

Rafe çıkıntıda karşısına oturdu. "Bunu söylediğinde ne karşılık verdim?"

"Eh," dedi Jeremy, yüzü aydınlandı. "Kimse, küçük hâlimin erkek arkadaşlar ve prensler konusunda mükemmel bir zevki olmadığını iddia edemez. Sadece, 'Tamam, eve gideceğiz,' dedin. Ama o sabah eve dönmenin ne anlama geleceğini bilmiyorduk. Bizim için. Bazen kalsak ne olurdu diye düşünüyorum."

"Bize mi ailelerimize mi?" diye sordu Rafe. "Kaybolduğumuzda babam on yıl yaşlanmıştı. Annem ihtiyacı olmayan yirmi kilo vermişti."

"Benim annemin ecza dolabı da, biz kaybolmadan önce orada olmayan ilaç şişeleriyle doluydu. Büyükannemle büyükbabamın,

bir ay daha kalsak muhtemelen onu da kaybedeceklerini söyle-diklerine kulak misafiri oldum," dedi Jeremy. Başını eğdi ancak ardından hafif bir kahkaha atıp geri kaldırdı ve Rafe'in gözlerine baktı. "Sen de benden çoktan bıkmış olurdun, değil mi?"

Rafe güldü. "İhtimali yüksek, evet." Dağlara göz gezdirdi. Henüz kar olmasa da yağması yakındı. Havadaki kokusunu alabiliyordu. "Lise sevgilileriyle kalan insanları hep biraz yargılamışımdır."

Jeremy ona parmağını doğrulttu. "Bana bir daha lise sevgilisi diyecek olursan var ya..."

"Affedersin, affedersin." Rafe teslim olarak ellerini kaldırdı.

"Bak," dedi Jeremy işaret ederek. Sarayın duvarlarının dışında, beyaz bir erkek geyik ile kızıl bir erkek karaca, bir balkabağı tarlasında hafif ve zarif adımlarla dolaşıyor, akşam yemekleri için en mükemmel balkabağını koklayarak arıyorlardı.

"Vay be," dedi Rafe bir nefeste. Geyik yemeyi bitirdikten sonra ormanın içine daldı.

"Sırf ev hasreti çektiğim için bunları elinden aldım."

"Kalabilirdim," diye hatırlattı Rafe ona. "Seninle eve dönmek zorunda değildim. Benim seçimimdi."

Gitmeyi o seçmişti. Babasının yaptıklarını bilmesine rağmen Rafe eve gitmeyi seçmişti. Neden? Çünkü Jeremy'yi o kadar seviyordu. Ya da Jeremy'nin söylediği gibi sokağa çıkma yasağının ardından dışarıda kalmaması gerektiğini bilecek kadar büyüdüğü içindi. Beyaz erkek geyiklere ve Skya'ya rağmen.

Sessizce, uzaktaki dağların yeşil ve gümüş zirvelerinde batan güneşi izlediler. Rüzgâr sert ve keskin esmeye başlayınca Rafe ürperdi.

"Gel hadi," dedi Jeremy, kalkarak. "Ya içeri gir ya da daha kalın kıyafetler giy."

"Bu da mı şövalyelerin işi? Prenslere ceketlerini giymelerini söylemek?"

"Prens ekim ayında tişört ve iç çamaşırlarıyla dışarıda duracak kadar aptalsa, evet."

Rafe ayağa kalkıp içeri girmeye koyuldu. "Geliyor musun?"

Jeremy yandaki balkona göz attı. "Skya'yla başım belaya girmeden önce odama dönmem lazım. En azından birimizin kellesini vurdurana kadar muradına ermeyecek."

"Ya da burada kalıp başını belaya sokabilirsin."

Jeremy kaşını kaldırdı. "Şimdi kim kötü örnekmiş acaba?"

Şöminedeki ateşin büyülü bir şekilde yanmaya başladığı yatak odasına döndüler. Rafe ateşin başında durarak ısındı. Jeremy tekli koltuğa oturdu ve bacaklarını ateşe doğru uzattı. Rafe, onun yine komodindeki kilitli eskiz defterine baktığını fark etti. Jeremy'ye neden açmasını istediğini sormasına gerek yoktu. Artık biliyordu.

Jeremy'ye sırtını dönerek ellerini alevlere uzattı. Ona bakmadan söylemek daha kolaydı.

"Sana burada âşık oldum, değil mi?" diye sordu Rafe. "İstediğimi ama çok korktuğumu hatırlıyorum, o yüzden burada olmuş olmalı."

Kaybolmadan önce, kendi kendine Jeremy'ye âşık olmak hakkında konuştuğunu, anlamsız, aptalca, geçip gidecek bir hoşlantı olduğunu ve Jeremy de aynı duyguları beslese bile, ki neden beslesindi, bu konuda asla bir şey yapmayacaklarını söylediğini hatırladı. O yüzden ne gereği vardı ki?

"Evet," dedi Jeremy. "Epey uzun sürdü."

"Bu dünyada, babamdan uzakta olunca seni sevebilirim, burada boşa gitmez diye hissetmiş olmalıyım."

"Burada boşa gitmedi. Bir damlası bile. Kraliçe Skya varken sevgi boşa gitmez."

Rafe sırtını ateşe dönerek Jeremy'nin yüzüne baktı. "Peki senle ben, biz..."

Jeremy yavaşça başını salladı.

"Çok mu?" diye sordu Rafe.

Jeremy yine başını salladı.

"Yani lisedeki kız arkadaşım Cassie'yle kamyonetimdeyken—"

Jeremy başını iki yana salladı.

"Sendin ve buradaydı."

Jeremy önce kendini, sonra da arkasındaki yatağı gösterdi.

Rafe bunların hepsini sindirdi. "Tamam. Öğrenmem iyi oldu."

Şömine tatmin edici bir patlama sesi çıkardı. Yanan odunların ağır, baş döndürücü kokusunu içine çekerken her yanını bir *déjà vu* dalgası daha sardı, sanki isli esmer şeker kokuyordu. Daha önce burada bulunmuş, bu kokuyu almış, bu hisleri hissetmişti; olmak istediği yerde, olmak istediği kişiyleydi ve her şey yerli yerindeydi. En azından *bu* dünyada.

"Bana söyleyebilirdin."

"*Söylemeliydim*," dedi Jeremy. "Ama senden nefret eden bir insanla konuşması epey tuhaf bir konu. 'Ha, bu arada, benden nefret ettiğini düşündüğünü biliyorum ama aslında bir zamanlar bana delice âşıktın ve eskiden Yıldız Kule'de o kadar oynaşırdık ki sarayın astroloğu Mira kilitleri değiştirmişti'." Ellerini başının arkasında birleştirip omuz silkti. "Kitabında bulacağın bir kötü anı daha var. Ayrılmıştık. Beni resmen unuttuğun için başka seçeneğimiz yoktu. Ve o zamandan beri keşiş olmadığım belli, sen de öyleymişsin gibi yapma..."

"Gibiydim," dedi Rafe. "Olmadığım zamanları saymazsak."

"Ama bu gerçekleri değiştirmez."

"Peki neymiş bu gerçekler?"

Bir elini yakasının altına götürüp taktığı Aziz Hubert madalyonunu çıkardı. Rafe'in madalyonu Jeremy'nin boynundaydı.

"Sana her zaman âşıktım, Rafe."

Rafe konuşma beceresini toplamak için bir süre kendine gelmeyi bekledi. "Bunca zamandır mı?"

"Tamamında," dedi Jeremy. "Her dakika. Her saat. Her gün."

Rafe sadece, "Neden?" diyebildi.

"Neden mi?" Jeremy bunun üzerine güldü. "Neden mi? Nedenlerini alfabetik mi sıralayayım yoksa önem sırasına göre mi? Alfabetik yapalım çünkü ilk onum biraz sığ."

"Nasıl sığ?"

"Altı numara gözlerin. Üç numara ağzın. İki numara, boş ver."

"Bir numara ne?"

"Sen hatırlamasan bile kim olduğunu hatırlamam."

Rafe ona bakarak asla gelmeyecek can alıcı sözü bekledi.

"Ciddisin sen."

Jeremy başıyla onayladıktan sonra hafifçe inledi. "Tanrım, Hayalet Kasaba'ya gitmek, sana bunu anlatmaktan daha kolaydı." Bakışlarını ondan kaçırdı. "Orada birkaç güzel ânımız olduğunu biliyorum. Mesela sen elmanın yarısıyla birlikte dilini boğazıma daldırdın. Ama senden hiçbir şey istemiyorum. Kaldığımız yerden devam etmeyi beklemiyorum. Her şeyi bilmeyi hak ediyordun. Şimdi de biliyorsun."

Rafe derin bir nefes alıp konuştu. "Fazla adil davranıyorsun."

"Ben Shanandoah şövalyesiyim. Ahlak kurallarımız var. Hepsini hatırlamasam da gönül işlerinde centilmenlikten bir iki kez bahsedilmişti."

"Prensler de gönül işlerinde centilmen olmak zorunda mı, yoksa sana beni yeniden kendimi unutturana kadar öpmeni emredebilir miyim?"

Rafe, Jeremy'yi sersem ve küçük dilini yutmuş görmekten özel bir haz duydu.

"Sanırım... Iıı," dedi Jeremy, ardından boğazını temizledi. "Bunu hiç de sakıncalı bulmuyorsam, hani, centilmenlikten *atılmazsın* sanırım. Şövalyene böyle bir emir vermek yani. Sonuçta hizmet etmek için yaşıyoruz. Şövalyeliğin özü bu."

"O zaman emir say."

Jeremy biraz daha dik oturduktan sonra ayaklarını yere, ellerini koltuğun kollarına koydu ve ayağa kalktı. Ateşin önünde Rafe'in karşısına geldi.

Rafe avucunu Jeremy'nin kalbine koydu. En az göğsündeki kendi kalbi kadar hızlı atıyordu.

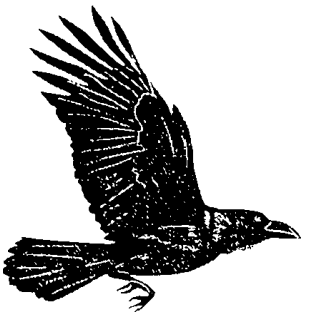
"Sana tekrar âşık olmak eğlenceli olmalı," dedi Rafe. "İlk seferi hatırlamıyorum, yani kim bilir... Belki ilk defaymış gibi hissettirir."

"*İki* ilk sefer mi? Bak şimdi açgözlülük yapıyorsun." Güneş dağların arkasına batıp gece Shanandoah Krallığı'nın üzerine siyah bir perde gibi serilirken Jeremy iyice yaklaştı. Rafe'in kulağına, "Ama düşünme şeklin hoşuma gitti," diye fısıldadı.

Ardından Sör Jeremy, elbette çok centilmen bir şekilde, Prens Rafe'in adını unutmasını sağladı.

ANLATICININ KÖŞESİ

Kuşkusuz Sinir Bozucu Bir Kesinti

Çok üzgünüm ama burada kapıyı kapayıp şövalyemizle prensimize biraz özel alan tanımak zorundayım.

Nihayetinde bu öyle bir hikâye değil.

ANLATICININ KÖŞESİ

Daha Az Sinir Bozucu Bir Kesinti (Umarım)

Kraliçe Skya, iktidarı uzun ömürlü olsun, şövalyesiyle prensinin, kayıp prensesi getirmesine o kadar sevinmişti ki on beş günlük kutlama ilan etti. Neden on beş? Rafe ile Jeremy'nin dönmesini beklediği her yıl için bir gün. Sevilen bir kraliçeyseniz, bu tür şeyler yaptığınızda kimse keyfine düşkün olduğunuzu söylemez.

Bu on beş gün boyunca gerçekleşen her muhteşem şeyi anlatacak zaman olmasa da önemli anları aktarmaya çalışacağım.

Birinci günde, Shanandoah halkı Yarımay Tepesi'nde toplandı. Günbatımında, beyazlar içinde şanlı ve korkutucu görünen Valkürler, kutsal koruluğa öncülük edip onur kıtası oluşturdular.

Sonra, en şık koyu yeşil ceketini ve pantolonunu giyen Rafe geldi (anlatıcınıza güvenin, görülmeye değerdi). Ardından en

sevdiği siyah pantolonu, tuniği ve yeleğiyle Jeremy göründü. Kraliçe Skya ise kopkoyu kırmızı bir elbise giymişti. Rafe bir su kâsesi, Jeremy ateşten bir kâse, Kraliçe Skya ise topraktan bir kâse taşıyordu. Yani yaratılışın üç temel elementini. Sonra, sade ketenden bir elbise giymiş Emilie gelerek dairenin tam ortasında durdu. Onun elleri, Yaratıcı'nın ona sunacaklarını almaya gönüllü olduğunu simgelemek adına boştu.

Yumuşak ve tuhaf pagan melodileri çaldı, şarkı kesilince Jeremy konuşmaya başladı. Emilie henüz Shanandoah'nun kadim dilini, bu dünyanın temellerini atanların dilini öğrenmemiş olsa da manasını anladı.

Jeremy şöyle dedi: *Kimse Yaratıcı'nın yüzünü bilmez ama güneşin doğuşunda ve batışında, ayın parıltısında, yıldızların dansında, kaybolanların yeniden bulunmasında o cömert ellerin iş başında olduğunu gördük. Şimdi kaybolmuş biri aramızda duruyor ve biz, sonunda evinin yolunu bulmuş olmasını kutluyoruz.*

Sözcükler rüzgârda dağılan sonbahar yapraklarını andırıyordu.

İkinci gün, gece yarısından çok sonraya kadar devam eden kutsama töreninin ardından dördü birden dinlenip kendine geldi. Shanandoah'da ekim ayı tam da insanın ekimden beklediği gibi olduğundan, gün serin ve berraktı. Valkürlerle arka bahçede oynadıkları geleneksel savaş kroketini oynamak için fazla soğuktu. Akşam nihayet çökerken dörtlü, Skya'nın sıcacık salonuna çekildi. Emilie şöminenin önündeki halının üzerine uzandı. Rafe kanepeye yayıldı. Jeremy koltuğa oturdu, Skya ise onun ayaklarının dibindeki ipek bir yastığa kuruldu. Rafe onlara *Oz*

Büyücüsü'nü okurken Jeremy, Skya'nın örülmüş uzun saçlarını çözüp hassas saç derisini nazikçe ovuyordu.

"Birazdan ben de kafa masajı alabilir miyim?" diye sordu Emilie ablasına.

Skya, yüzünde mutluluk dolu bir gülümsemeyle cevap verdi. "Git kendine şövalye bul, şımarık. Bu benim."

"Öhö," dedi Rafe.

"Affet, prensim," dedi Skya. "Bu *bizim*."

Rafe okumayı bitirip abartılı bir şekilde "son" diyerek kitabı kapadı.

Herkes alkışladı. Yatağa gitme zamanıydı.

"Yarın akşam ne okuyacağız?" diye sordu Emilie ablasına, merdivenden odalarına çıkarken.

"Benim seçtiğimi," dedi Skya. "Başka bir dünyaya geçip kim olduğunu unutan bir prense yardım etmek zorunda kalan iki okul arkadaşını anlatıyor."

"Adı ne?"

"*Gümüş Sandalye*."

Üçüncü gün Skya, yeterince tembellik ettiklerini ilan etti. Parlak Çocuklar'ın çirkin suratlarını yeniden göstermesi an meselesiydi. Sabahı, yeni prensesi görmeye gelen iyi dilek sahiplerini kabul ederek geçirdikten sonra sağlam bir öğle yemeği yediler, ardından Emilie'nin okçuluk alıştırması için Rafe'le, kılıç eğitimi içinse Tempest ve Jeremy'yle çalışmasının zamanı geldi. Kılıçla çalışmak pek eğlenceli sayılmazdı ama Rafe'in eğitimiyle, Emilie sonunda birkaç oku hedef tahtasına isabet ettirmeyi

başardı. Oklarından biri mavi halkaya saplanıp orada kalınca, "Batı -Tanrı aşkına- Virginia!" diye bağırmayı da ihmal etmedi, ki bu da ablasının çok hoşuna gitti. Emilie, ne kadar sürerse sürsün, okçulukta çok iyi olacağına karar verdi. Bunu Rafe'e söylediğinde Rafe ona okçuluğun derin sırrını açıkladı: Kalbini, okunun ulaşmasını istediğin yere koymalı, sonra da o kalbe bir ok atmaya razı olmalıydı. Başka yolu yoktu.

Beşinci gün, Ayı Köyü prensin ve şövalyesinin geri dönüşü onuruna bir şenlik düzenledi. Emilie, o gün ilgi odağı olmaktan kurtulduğu için fazlasıyla rahattı. Gerçi, onu turta yapma yarışmasının jürisi olarak görevlendirdiler ama Emilie buna itiraz edecek değildi ya. Hatta memnuniyetle kabul etti. Sorduğunuz için çok teşekkürler, evet, turtayı uzatabilirsiniz. Rafe ile Jeremy, ziyafet sırasında beslendi, baş tacı edildi ve bolca övgüyle karşılandı. Muhtar ve köy halkı, geçmişteki kahramanlık hikâyelerini birer birer anlattı. (Evet, bu cümlede baş harf oyununun yapıldığının farkındayım ama "beslenme", "baş tacı edilme" ve "bolca övgüyle karşılanma" kelimelerinin aynı harfle başlaması benim suçum değil.)

Elbette Rafe'e, kraliçeyi uykucu örümcekten kurtardığı için kadeh kaldırıldı ama aynı zamanda Mavi Ateş hummasına yakalanan bir çocuğa çare bulmak için Kara Kurt Mağarası'ndaki Cadı'ya üç gün boyunca at sürmesi de unutulmadı. Jeremy ise, Ayı Köyü'nde ortaya çıkan gümüş sırtlı bir kaplanı kılıcıyla ve İngil diyarında öğrendiği çok seçkin birkaç altı harfli kelimeyle (evet o türden) korkutup kaçırdığı için alkış topladı.

"Bunların hepsini yaptık mı?" diye fısıldadı Rafe, kadeh ona kuşturulurken Jeremy'ye.

Jeremy'nin cevabı, "Bütün zamanı Yıldız Kulesi'nde öpüşerek geçirmedik," oldu.

"Neden ki?" diye sordu Rafe, ardından iki yüz köylünün önünde Jeremy'yi öptü ve tezahüratlar o kadar gürültülüydü ki Emilie kırmızı yağmur yemişli turtanın yarışmayı kazandığını duyurmak için bağırmak zorunda kaldı.

O gece Kraliçe Skya, Emilie'yi yatağa erken gönderdi. Rafe ile Jeremy'yi salonuna oturtup onlara bir hikâye okudu. Kendi hikâyesini. Hepsini. Tekrar giderlerse kapının arkalarından kilitleneceği kısmını da ekledi.

Şaşkınlıkla üzüntü arasında olsalar da haberi cesaret ve mizahla karşıladılar. Fakat kraliçe bu duruma şaşırmamıştı. Şövalyesiyle prensini dikkatli seçmişti. Shanandoah prensi ve Shanandoah şövalyesi olabilirlerdi ancak aynı zamanda hem kanlarında hem de ruhlarında dağcılık vardı ve bu da onları güçlü kılmıştı; Batı -Tanrı aşkına- Virginia!

Ertesi gün, Boyalı Deniz'e at sürerek iki gün ve geceyi kraliçenin ejder gemisinde geçirdiler. Alacakaranlıkta, su günbatımıyla kan kırmızıya boyanırken demir attılar. Ardından mum teknelerinden denizkızı tuzakları yapıp onları suya bıraktılar ve salda beklemeye koyuldular.

Bir saat geçmeden denizkızlarından biri yemi yuttu. Parlak, bakır rengi gözleri olan, gümüş rengi derili, genç denizkızı Emilie'nin mumunu söndürdü.

"Yakaladım seni," dedi Emilie, denizkızının boynuna pembe orkidelerden bir halka atarken. "Şimdi bana bir sır söyle."

Hakkaniyetle yakalanan denizkızı, Emilie'nin kulağına bir sır fısıldadı, sonra da hızla arkasını döndü ve yüzüne kuyruğunu vurup derinliklerde kayboldu.

Herkes ejder gemisine döndü.

"Öptüklerini söylemiştiniz," dedi Emilie, güverteye sular damlatırken.

"Biri Rafe'i öpmüştü," dedi Jeremy. "Ama öpmeyen kaldı mı ki?"

Rafe gözlerini devirdi.

"Hangi sırrı söyledi sana?" diye sordu Skya. "Hadi. Dökül pulları, kardeşim."

Fakat Emilie saçındaki suyu sıkarken yalnızca gülümsedi.

"Söylesem sır olmazdı."

Dokuzuncu gece, Emilie rüyasında annesini görüp ağlayarak uyandı. Birkaç dakika sonra, Skya kapıyı hafifçe tıklatıp kendiliğinden içeri girdi. Hiçbir şey söylemeden yatağa girdi ve ona sarıldı.

"Sana ihtiyacım olduğunu nereden anladın?" diye sordu Emilie.

"Küçük bir kuş söyledi."

Aurora, Emilie'nin yatağının ucuna nöbetçi misali tüneyip onu başka üzücü rüyalardan korudu.

"Rüyanı anlatmak ister misin?"

"Hayır," dedi Emilie. Zaten şimdi doğru düzgün hatırlamıyor, sadece annesinin sağ ve kendisiyle Shanandoah'da olduğunu biliyordu.

Skya saçlarını okşayıp alnını öptü.

"Bana anneni anlatmak ister misin?" diye sordu "Seni büyüten anneni?"

"Ne bilmek istiyorsun?" dedi Emilie.

"Her şeyi."

"İlk olarak, adı Theresa'ydı ve tanısa sana bayılırdı."

Onuncu gün, Rafe ve Skya, Yıldız Kulesi'ne çekilip Emilie ve Jeremy'ye ne yaptıklarını söylemeyi reddetti.

"Kraliçe işleri," dedi Skya, Emilie sorduğunda.

"Prens işleri," dedi Rafe, Jeremy sorduğunda.

Emilie tüm bunlara, "Başım şişti," tepkisini verdi. Jeremy bu değerlendirmeye katıldı, böylece ikisi prenses ve şövalye işlerini yapmaya gitti.

Elbette, yaptıkları kraliçe ve prens işleri harikulade şeyler değildi. Rafe, Emilie'ye bir tablo yapıyor, Skya da ona tavsiyeler veriyordu.

"Daha fazla pembe," dedi. "Kardeşim pembeye bayılıyor."

"Zaten çok pembe."

Skya onu biraz daha izledi. "Bu işte çok yeteneklisin, yakışıklı prensim." Çenesini çalışan Rafe'in omzuna dayadı. "Neden sanatçı değilsin?"

"Sanatçıyım. Sanat yapıyorsan sanatçısındır. İlla ödeme almana gerek yok. Sen bana ödeme yapmıyorsun, değil mi?"

"Sadece sevgi ve hayranlıkla." Skya yanağından öptü. Sihrini yapan, boş dikdörtgeni güzellikle dolduran Rafe'i büyülenmiş hâlde izledi.

"O gün Kırmızı Karga'da ölmüş olsan," dedi. "Yapacağın bütün resimler yok olurdu. Bir sanatçıyı öldürdün mü yapılmamış eserlerinin tamamını da öldürürsün. İnsanlar birbirlerini incitmeden önce neden bunu düşünmüyorlar?"

Rafe fırçasını beyaz boyaya daldırarak gözlerinin önünde bir tek boynuzlu at yaratmaya koyuldu.

"Bazen sanatın bizden güçlü olduğunu düşünüyorum," dedi. "En sevdiğim ressam olan Franz Marc'ın Birinci Dünya Savaşı'nda kafası uçuruldu ama 2006'da Morgantown'da bir müzik profesörünün evinde onun *Tilkiler* tablosunun bir kopyası vardı. Onu görünce ben de yapmak istediğime karar verdim. Yaptım da. Yani ölümsüzlük, zaman yolculuğu ve mucize yaratmak... Biraz boya, tahta ve tuval için fena sayılmaz." Skya'ya yandan baktı. "Senin krallığının tamamı birisi hikâyeni beğendi diye var oldu. Yerinde olsam bunu daha fazla hikâye yazmak için işaret olarak algılardım."

"On üç yaşından beri tek bir kelime bile yazmadım. Nereden başlayacağım ki?"

"Benim resme başladığım yerden başlayabilirsin. Ben sevdiğim insanları resmederim. Sen de sevdiğin insanları yazabilirsin."

Skya onun çalışmasını izlerken bu söylediğini düşündü.

"Sevdiğim insanları yazmak..." Skya arkadan sarılınca Rafe resmi bırakıp başını uzun, tatlı bir an boyunca onun başına yasladı. "Yani seni yazacağım."

Rafe resmine geri döndü. "Beni iyi göster yeter."

"Belki kahraman yaparım."

On birinci gün, Aytaşı Sarayı'nda Emilie'nin onuruna Sonbahar Festivali verildi. Daha fazla yemek. Daha fazla içki. Daha fazla oyun. Hatta okçuluk turnuvası bile yapıldı. Emilie, acemi maçına katılarak üçüncülük ödülünü kazandı ki rakiplerinin çoğunun on ila on dört yaşları arasında olduğu düşünülünce pek de gurur duyulacak bir şey değildi.

Skya'nın yoğun ve ısrarlı dolduruşlarından sonra Rafe, ustalar seviyesine katıldı. Ödül, alnında gri bir yıldız olan beyaz benekli bir midilliydi. Kaçınılmaz olarak birinci olduğunda, midilliyi Emilie'ye getirip bir takas önerdi: Midilliye karşılık üçüncülük kurdelesi.

Emilie, Rafe'e binlerce kez sarılmayı ve öpmeyi bitirdiğinde atın burnunu okşayarak adını fısıldadı: Rhiannon.

Kimse şaşırmadı.

Emilie'nin taç giyme töreni giderek yaklaşıyordu. Jeremy ile Rafe, Skya'nın kız kardeşi için istediği hediyeyi temin etmek üzere Kara Kurt Mağarası'nın Cadısı'na doğru yola çıktılar. Yol uzadıkça uzadı, bu yüzden ormanda kamp kurmak, akşam yemekleri için avlanmak ve balık tutmak zorunda kaldılar. Yeşil Kadın, Rafe'in yakışıklı yüzüne fena hâlde tutulduğundan patikayı değiştirerek ikisini de ormanın kadim ve gizemli bir köşesi olan Büyük Kara Çukur'a yönlendirince az daha yollarını kaybediyorlardı. Çocuklar oradan çıkmak için epey uğraştılar. Keşke hikâyenin tamamını anlatabilsem, içinde duygusal bitki örtüsü tarafından gerçekleştirilen başarısız bir baştan çıkarma girişimi

var. Hatta Rafe'in bir noktada ciddi ciddi, "Gerçekten çok hoş bir ağaçsın ama bir ilişkim var," demesi gerekti!

Ama ne yazık ki zamanımız azalıyor.

Onlar yokken Skya ve Valkürler, kutsal suda yıkayabilmek için Emilie'yi Mavitaş Nehri'nin kaynağına götürdüler. Saraya döndüklerinde bütün akşamı Emilie'nin taç giyme töreninde giyeceği elbiseyi seçerek geçirdiler. Emilie uzun zamandır hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

Ve on beşinci gün... Eh, sanırım bu kendi bölümünü hak ediyor.

36. BÖLÜM

@ayisigikitap

Vahşi ve muhteşem Shanandoah Krallığı'ndaki herkes, geyik boynuzundan tacını takmış Kraliçe Skya'nın, kaybolup bulunan prensesin başına gümüş ve altın yaldızlı yapraklardan tacı yerleştirmesini izlemek üzere taht odasına doluşmuştu.

Kraliçe ışık saçan kalabalığa, "Karşınızda Aslan Yürekli Prenses Emilie," diye seslendi.

Tezahüratlar sağır ediciydi. Tören kıyafetleri içindeki Prens Rafe ve Sör Jeremy, kraliçeyle prensesin arkasında duruyordu.

"Senin taç giyme törenini hatırlıyorum," diye fısıldadı Jeremy. "Ama tam kraliyet adını ve unvanlarını hatırlamıyorum. Sanırım 'Shanandoah'un Altın Saçlı, Altın Yürekli, Şahin Gözlü Prensi Rafe'di."

"Söylemesi zormuş," dedi Rafe.

"Bence de."

Kraliçe ya da başka biri Prens Rafe'in susturmak için Jeremy'yi dirseğiyle dürttüğünü gördüyse bile bir şey söylemedi.

Söylendiği gibi, Shanandoah kendini fazla ciddiye alan bir krallık değildi.

Ne de olsa taç giyme töreninin onur konuklarından biri, töreni Valkürlerin tuttuğu ipek bir minderden izleyen sıçan Fritz'di. Ne olduğunu biliyor muydu? Muhtemelen hayır ama minderinin püsküllerini kemirirken epey iyi zaman geçiriyor gibi görünüyordu.

Törenin ardından unvanlar dağıtıldı.

İlk olarak, Jeremy şövalyelikten baronluğa terfi edildi. Rafe, "Hâlâ senden üst rütbeliyim, *lordum*," diye mırıldandı.

Jeremy buna, "Kıçımı ye, prens," demiş olabilirdi de olmayabilirdi de. Törendeki herkes, yeni gümüş tacının Lord Jeremy'ye yakıştığı konusunda hemfikirdi.

Rafe prenslikten yüce prensliğe terfi edildi, dolayısıyla tacına ufak bir güncelleme aldı.

Ve Hayalet Kasaba'da Lord Jeremy'nin bağlarını kemirdiği için küçük Fritz'e kendi dukalığı verildi.

Shanandoah yurttaşlarının gerçekleştirdiği en ufak cesaret ve nezaket örneği bile en yüksek unvana layık görülüyordu.

Unvanların ardından, en azından Emilie'ye göre sıra en iyi kısma geldi. Taç giyen prensese hediyeler verilecekti.

Jeremy'den, kalbinden geçen şarkıyı çalan bir müzik kutusu aldı.

Hafifçe aralayınca *Dreams* çalmaya başladı.

"Nereden buldun bunu?" diye sordu Emilie.

"İkinci kılıcımı seyyar bir büyücüyle takas ettim."

"Eh, burada Amazon olmadığından mantıklı sanırım."

Sırada Rafe vardı. Ona kendi çizdiği portresini verdi. Resimde Emilie açık pembe bir tekli koltuğa oturmuştu ve etrafı tek boynuzlu at, tavşan, kedi, tilki gibi hayvanlarla çevriliydi. Elbette

kucağındaki pembe minderde Fritz duruyordu. Çerçevesi bile pembeydi.

"Bayıldım," dedi Emilie. "Şimdi Skya'yla ikimizi çizebilir misin?"

Rafe yanağından öptü. "Programıma eklerim."

Skya, Emilie'ye hediyesini verirken Rafe ile Jeremy son derece yakından izledi. Ne de olsa almak için günlerce yolculuk etmişlerdi.

Emilie boş, siyah kadife çantayı açtı.

"Temiz hava mı?" diye sordu. "Sağ ol, abla!"

"Çok komik," dedi Skya. "Bu çanta hediyen için. Ne istediğine sen karar vereceksin, çantaya sığabilirse dilediğinde ortaya çıkacak."

"Her şey olabilir mi? Mesela Japonca konuşan küçük bir yılan ya da *Matrix* DVD'si?"

"Buraya sığarsa olabilir."

Emilie boş çantaya göz attı. "Gerçekten sorumsuzca görünüyor."

Skya başıyla onayladı. "Muhtemelen öyledir. Bu akşam karar vermek zorunda değilsin. Ama karar verdiğinde, çantayı kalbine götürüp, 'Teşekkür ederim,' diyecek ve hediyenin adını söyleyeceksin."

"Yine sınav gibi hissettiriyor."

"Ben seni... Neden seni sınadığımı düşünüyorsun, şımarık?"

"Muhtemelen sınavdır," dedi Jeremy.

"Kazara dünyayı patlatmamaya çalışacağım," dedi Emilie. "Bir dakika, şimdi sana koşulsuz sadakat yemini edebilir miyim?"

"İstersen," dedi Skya. "Baskı yok."

"İstiyorum. Fritz de istiyor."

"Lord Jeremy? Kılıç, lütfen."

Jeremy kraliçeye kılıcını verdi. Emilie diz çöktü, Skya nazikçe önce sol, sonra sağ omzuna dokundu. Ardından bir tereyağı bıçağıyla çok daha nazik bir hareketle Fritz'in sağ ve sol omuzlarına dokundu.

"Prenses Emilie ve... Fritz, bana ve Shannandoah Krallığı'na koşulsuz sadakat yemini ediyor musunuz?" diye sordu Skya.

Emilie başını kaldırdı. "Tam olarak neyi gerektiriyor? Hükümler ve koşulları okumam gerekmez mi?"

"Bilmiyorum," diye kabul etti Skya. "Bunu biraz eğlence için yapıyoruz."

"O zaman tamam," dedi Emilie. "Yemin ederim. Fritz de ediyor. Galiba. Ama mahkemede geçerli sayılmayabilir."

"Kalk, Prenses Emilie!" diye emretti Skya.

Emilie ayağa kalkıp ablasının kollarına koştu. "Artık *prensesimsin.*"

Hediye faslından sonra yapılacak tek bir şey kaldı.

Parti. Krallığın tamamı şarkılarla, danslarla, ziyafetlerle, içkilerle, çılgın şenliklerle gecenin geç saatlerine kadar kutlama yaptı. Herkes katıldı; Rafe, Jeremy, Emilie ve Skya... Hatta yelelerine pembeyle altın rengi kurdeleler takılmış atlar Freddy ve Altın.

Emilie ve Jeremy dans ederken Rafe Skya'yı tahtının arkasında, yüzünde gülümsemeyle manzarayı izlerken buldu.

"Emilie çok güzel, değil mi?" dedi Skya.

"Bu soru da sınav gibi hissettiriyor," diye yanıtladı Rafe.

Skya kahkaha attı. "Dans et benimle, prensim."

"Korkunç bir dansçıyım."

"Hatırlıyorum. Ama yine de deneyeceğiz."

Mezunlar balosundaki iki gergin çocuk gibi kollarını birbirlerine dolayıp birlikte salındılar.

"Aurora kitabını hâlâ açmadığını söylüyor. Seni durduranın ne olduğunu söylemek ister misin?"

"Pek istemem," dedi Rafe ancak karşısındaki kraliçe olduğundan yine de söyledi. "Her gün, o gün sanıyorum ama sonra vazgeçiyorum. Burada mutluyum. Bunu riske atmaktan korkuyorum."

"Babandan nefret etmek istemiyor musun?"

Rafe bir nefes alıp boğazında oluşan ani düğümle yutkundu.

"Annemden nefret etmek istemiyorum."

Skya'nın, Emilie'ninkilere benzeyen kumru grisi gözlerinde anlayış belirdi.

"Ah, prensim."

"Babam her şeyi hatırlarsam anneme karşı zehirleneceğimi söyledi. Ya bilmesine rağmen hiçbir şey yapmadıysa?"

Skya elini tutup onu kutlamadan taht odasının arkasındaki boş koridora götürdü. Ardından, meşalenin ışığının altında kolunu sıyırıp ona sağ kolunu gösterdi. Üzeri silik beyaz yaralarla kaplıydı.

"Skya."

Rafe parmaklarını Skya'nın bileğinden kolunun yarısına kadar uzanan soluk beyaz, girintili çıkıntılı yara izinin üzerinde gezdirdi.

"Bunlar o adamın bagajından çıkmaya çalışırken oldu."

"Keşke hiç—"

"Biliyorum." Skya ona tatlı tatlı gülümsedi. "Babanın sana yaptıklarını sadece bana anlatmıştın. Önce ben yaralarımı gösterdiğim ve nasıl oluştuklarını söylediğim için anlatmıştın. Ben de sırrını Jeremy'den bile sakladım çünkü yaraların hakkında konuşmak istememenin nasıl olduğunu biliyorum."

Rafe, Skya'nın kolunu dudaklarına götürerek, tıpkı Jeremy'nin, gecenin en derin ve en gizli saatinde kendi yaralarını öptüğü gibi öptü onu.

Skya alnını onunkine yasladı. "Benim altın yürekli, altın saçlı, şahin gözlü prensim, sana söz veriyorum... Annenden nefret etmeyeceksin. Keşke benim annem de seninkinin seni sevdiği gibi sevseydi."

Rafe gözlerine baktığında ona inanıyordu.

"Hatırlayamadım, prenslerin kraliçeleri dudaklarından öpme izinleri var mı?"

"O kitabı açarsan sadece izin verilmediğini, bunun gerekli olduğunu göreceksin."

Rafe onun yüzünü ellerinin arasına alarak onu sevgisinin inceliğiyle öptü.

"Çok güzel," dedi Skya. "Şimdi git Jeremy'yi bul. İkinizi de sabaha kadar görmesem iyi olur."

Sonuçta kraliçe oydu. Emirleri yerine getirilmeliydi.

Emilie ablasını balkonda parlak dolunaya bakarken buldu.

"Harika parti."

"Her parti böyle değildir," dedi Skya. "Bazen çok iş gerektiriyorlar."

Emilie sadece omuzlarını silkti. "Zaten bana bir iş gerekiyordu."

"Çocukken elime geçen her fantastik hikâyeyi okurdum. Hepsinde, Narnia'da, Oz'da, Saat Adası'nda, fantastik dünyaya giden çocuklar hikâyenin sonunda her zaman evlerine dönüyorlar."

"Ben eve dönmeyeceğim. Yani, artık tacım var. Fritz'in dukalığı var. Kalmaya geldik."

"Söz veriyor musun? Çünkü bu büyük bir karar. Geri dönmemek. Kelimenin tam anlamıyla."

"Evdeki annem dışında hiçbir şeyi özlemiyorum, ki o da artık yok. Kahretsin, evime ne olacak? Arabama? Jeremy ile konuşmam lazım."

Gitmek üzereyken Skya kolundan yakaladı.

"Dinle lütfen. Ben şaka yapmıyorum. Burası büyülü ama aynı zamanda tehlikeli. Televizyon, telefon, radyo, hastane yok. Atından düşersen büyüyle kırık bacağın düzeltilemez. Ben sadece pişman olmamanı umuyorum."

Emilie ablasının ellerini tutup sıktı. "Kalıyorum. Kararımı verdim. O yüzden bana alışsan iyi olur."

Skya onu kendine çekerek kulağına fısıldadı. "Sana çoktan alıştım bile."

Emilie inledi.

"Ne oldu?" dedi Skya. "İyi misin?"

"Az önce hangi hediyeyi istediğimi anladım."

"Emin misin? Önce düşünmek istemez misin?"

Emilie cesaretini kaybetmeden parmaklarını çantaya sarıp fısıldadı. "Ablamın eskiden hikâye yazarken kullandığının aynısı olan büyülü, sonsuz silgili tek boynuzlu atlı uçlu kalem için teşekkür ederim."

Skya kocaman açılmış gözleriyle ona baktı. Emilie çantaya uzanıp kalemi çıkardı.

"Artık kalemin var." Emilie kalemi ablasına, kraliçeye verdi.

"Seni seviyorum, şımarık."

"Ben de seni. Sonraki hikâyeni okumak için sabırsızlanıyorum."

37. BÖLÜM

Rafe ve Jeremy, şık kıyafetlerini binicilik kıyafetleriyle değiştirdi. Ardından çabucak Freddy ve Altın'a eyerlerini takıp ormanın içine ilerlediler.

Fakat gitmeden önce, Rafe yatak odasından kitabını aldı ve eyerin çantasına koydu.

Jeremy, dev karanlık ormandaki, içinden akarsu tünel açacak kadar büyük ağaçlardan birine kılavuzluk etti. Ayakkabılarını çıkararak akarsudan geçtiler ve gövdedeki oyuğun içinden karanlığa girdiler.

"İzle bak," dedi Jeremy. "Son derece etkilenecek ve tahrik olacaksın."

"Sabırsızlanıyorum," dedi Rafe.

Jeremy bir okun ucuna kuru kumaş sarıp kumaşı ateşe verdi. Ardından oku ağacın içine fırlattı.

Alev kısa süreliğine ağacın sırrını açığa çıkardı. Merdivenler.

Ağacın içine yüz, belki iki yüzden de fazla basamak oyulmuştu; hepsi tek bir uzun, bitmek bilmeyen spiral hâlinde yukarı doğru uzanıyordu.

"Gördün mü?" dedi Jeremy. "Uydurmuyordum."

Rafe, Jeremy'nin peşinden merdivenleri çıkarken parmakları kadim parmaklarca duvara işlenmiş tutacakları buldu.

Sonsuz gibi gelen bir süre boyunca yukarı tırmanıp döndüler. En sonunda zirveye ulaştıklarında Jeremy, Rafe'i bir budak deliğine yönlendirdi. Oradan küçük bir araba kadar kalın ve geniş dala çıktılar. Oturup soluklandılar. Orman zemini o kadar aşağıda kalmıştı ki Rafe karanlıkta göremiyordu.

"Bak," dedi Jeremy. "Geliyorlar. Gösteri vakti."

Rafe dalların arasından baksa da hiçbir şey göremedi. Karanlık vardı. Birkaç yıldız. Daha fazla karanlık. Ardından uzakta parlak bir turuncu ışık patlaması oluştu.

Başta turuncu ışık bir ya da iki dakikada bir yanıp sönüyordu, sonra yaklaşık otuz saniyede bir, ardından beş saniyede bir ya da daha sık, aynı garip turuncu ışık yanıp kaybolmaya, sonra tekrar yanmaya başladı.

Ateş böcekleri. Onlarcası, sonra yüzlercesi yüksek dalların içinde dans etti.

Biri yakına uçtu. Yetişkin bir insanın iki elinden geniş, devasa kanatlarından sarı ışık geldi. Sarı ışık ile dev ağaçların kırmızı yaprakları birleşerek turuncuyu oluşturdu ve ağaçları binlerce parlak balkabağı fenerinin gözleriyle doldurdu.

"Vay be," dedi Rafe. Jeremy'ye şöyle bir baktığında gözlerindeki ışığı gördü. "Bunları yatak odamın duvarlarına çizmiştim."

"Fark ettim."

Rafe çantasına uzanarak kitabı çıkardı.

"Umarım yüksekten korktuğumu hatırlamam."

Jeremy uzanıp Rafe'i göğsüne çekti, onu emniyet kemeri gibi sımsıkı tuttu.

"Şifreyi hatırlıyor musun?" diye sordu Jeremy.

"Hayır ama tahmin edebiliyorum."

Üç rakamlı bir şifreydi, Rafe aklına gelen ilk üç rakamı girdi.

436. 436 Park Sokak. Jeremy'nin eski evi.

Kitap anında açıldı. Sihirli gibi.

"Sorun yok. Güvendesin," dedi Jeremy ve Rafe hatıra okyanusunun yüzeyinin altına dalarken bu sözcüklere tutundu.

Bunu yapmak istediğine emin misin, prensim? Kalabilirsin. Sonsuza kadar kalabilirsin.

Jeremy'yi tek başına bırakamam.

Büyü ikinizin birden hatırlamasına izin vermeyecek. Kapı açık kaldığı sürece. Krallık için fazla tehlikeli.

Biliyorum.

Ve Jeremy'ye yardım edemeyeceksin.

Onu da biliyorum.

O zaman neden gidiyorsun?

Çünkü ben...

Üzerinde gümüş kilidi olan siyah bir kitaptı. Güzel yüzü, dökülmemiş yaşlarla düşmüş olan Skya Rafe'in önüne koydu.

Nasıl işliyor?

Şifreyi girip aç. Kimseye şifreyi söyleme. Eski hayatından hatırlayacağın bir şey koy.

436. Gayet kolaydı. Jeremy'nin eski ev numarası.

Tamamdır.

Şimdi üstüne çiz ya da yaz. Kitaba ne koyarsan koy, kilitlediğinde zihninde de saklanmış olacak.

Yani burada mı kalacak?

Evet ama hatırlamayacaksın. Açamadığın bir kapının ardında durduğunu düşün.

Yani ben sadece... Gerçekleşmiş bir şeyi yazacağım ve onu hatırlamayacak mıyım?

Kitabı tekrar açana kadar. Cadı rüyanda görebileceğin konusunda uyardı. Uyandığında o rüyayı hatırlamaya çalışacaksın ama parmaklarının arasında su ve kum gibi akacak.

Tatlı Bahar Ormanı'nı, Kale Dağları'nı, Aytaşı Sarayı'nı, Boyalı Deniz'i ve Mavitaş Nehri'ni çizmek kolaydı. Ancak bu kadar değildi. Skya'yı, Valkürleri, tek boynuzlu atları, gümüş kaplanları, kurtarıp adını Kaylee koyduğu bebeği ve en zoru... Jeremy'yi de çizmek zorundaydı. Hayır, Jeremy'yi değil. Memleketten en yakın arkadaşı Jeremy Andrew Cox'u her daim hatırlayacaktı. Kızıl Şövalye Sör Jeremy'yi çizmeliydi. Şövalyesini. Onu unutmak zorundaydı. Şövalyesini ve gecelerini.

Üzgünüm, prensim. Ben de yapmak istemiyorum. Ama kurallar dünyaya yazılmış bir kere.

Sorun değil. Yapabilirim.

Tüm güzel anılarını unutmak zorunda olduğu için, en kötü anısını unutmayı hak ettiğine de karar verdi. Babasının ellerinde elektrik kablosu çizdi.

Burndaki son gecen. Ne yapmak istersin?

Gitmeden önce son bir kez ateş böceklerine gidelim.

Neden? Onları hatırlamayacaksın, ben de anlatamam.

Jeremy'nin gözleri kocaman, yüzü çok genç, sesi hüzün doluydu...

En sevdiğin yer. Hem sen ikimiz adına hatırlayacaksın. Bana bir söz ver yeter. Son bir emir sanırım.

Ne istersen.

Geri dönmemiz çok uzun zaman alacak bence.

Belki. Muhtemelen.

Seni sevdiğimi hatırlamayacağım, o yüzden ne olacağını bilmiyorum. Senden beni beklemeni isteyemem. Ne demek istediğimi biliyorsun.

Biliyorum.

Ama lütfen beni sevdiğini unutma.

Bu bir emir mi?

Öyleymiş gibi davran.

Bir öpücük. Son gecelerinin ilk öpücüğü. Ardından karanlıkta fısıldanmış sözler.

Emredersiniz, Majesteleri.

Nihayet, Jeremy ile yalnız konuşma şansı.

Rüyada olduğunu mu düşünüyorsun? diye sordu Rafe.

Öyleyse, aynı rüyayı görüyoruz. Burası inanılmaz. İstersek kalabileceğimizi söyledi.

İstiyorum.

Jeremy, kraliçelerinin ayak ucunda oturuyordu, kraliçe onun saçlarını okşuyordu. Rafe yanlarında, şöminenin önündeki halıda oturuyor, onları çiziyordu. Akşam vakti. Yanan mumlar. Parlayan alev. Birbirlerine hikâyeler anlattılar.

Hiç böylesi bir mutluluk tatmamıştı. Keşke sonsuza dek böyle kalabilselerdi.

Okuma sırası sende, prensim.

Ne okuyoruz?

Oz Büyücüsü.

İnanılmaz güçlü bir el, onu bodrum kapısından kulübeye doğru çekti. Kulübe, kulübe, sekiz yaşından beri kulübeye gelmemişti.

Kendini komik mi sanıyorsun? Bunu komik mi sanıyorsun?

Hayır, hayır, komik değil, baba.

Onu komik olmak için mi tekrar bantladın?

Babasına gerçeği söyleyemezdi. Yapamazdı. Defterin bantlanmış hâlde yatak odası kapısının altından itildiğini söyleyemezdi. Çünkü o zaman annesi kulübeye girerdi. Onun başına gelmesi annesinin başına gelmesinden iyiydi.

Özür dilerim de. Özür dilerim de yoksa doğduğun güne lanet edersin.

Söyleme. Söyleme. Elinde elektrik kablosu vardı ve Rafe söylerse—

Zaten lanet ediyorum.

Rafe? Adın bu mu?

Hiç hayal etmediği kadar yumuşak yatakta yüzüstü yatıyordu... Gözleri ağır ağır açılırken aklına önemli olan o ilk soru geldi...

Jeremy nerede?

Bir kız yatağın yanındaki zemine oturmuştu. On yedi yaşında mıydı? On sekiz mi? Hoş bir kızdı. Güzel değildi. Güzellik kraliçesinden çok Roma tanrıçalarına benziyordu. İlginç bir yüzü vardı. Resmini yapmak istedi.

Diğer odada uyanmanı bekliyor. Çok zayıftın ve ateşin vardı. Ama şimdi çok daha iyisin.

Kız alnına dokunduğunda Rafe annesini düşündü. Bunların hepsi rüya mıydı? Göğsüne ve sırtına yumuşak bandajlar sarılmıştı. Artık canı yanmıyordu.

Aç mısın? Jeremy'ye biraz turta vermeye çalıştım ama seni görene kadar açlık grevinde olduğunu söyledi.

Turta kulağa güzel geliyor.

Jeremy'yi getireyim. Ateşin yanında şarap içer, turta yeriz.

Kız kalkmaya başladığında Rafe gitmesini istemedi. Çok fazla sorusu vardı ve bu kız bütün cevapları biliyor gibi görünüyordu.

Neredeyim?

Midene bir iki lokma girdikten sonra açıklarım. Benim adım Skya. Buranın kraliçesiyim.

Batı Virginialı gibi konuşuyorsun.

Öyleyim zaten.

Batı Virginia'da kraliçe yok.

Ah be çocuk, artık Batı Virginia'da değilsin.

Kırmızı Karga Ormanı. Kayboldukları gün. Ama henüz kaybolmamışlardı. Yakındı.

Rafe? Ne oldu? Hadi, söyle bana.

Söyleyemezdi, o yüzden gösterdi. Sırtındaki kesikleri değil. Onları asla gösteremezdi. Onun yerine çizimini, bantla yapıştırılmış onlarca parçayı gösterdi.

Kahretsin, dedi Jeremy, kâğıdı tutarken elleri titriyordu. *Baban mı?*

Rafe başıyla onayladı.

Bizim şey olduğumuzu mu düşünüyor—

Rafe gözlerini kapayıp başını salladı.

Ona yanıldığını söyleyeceğim, dedi Jeremy. *Ya da... Benim fikrim olduğunu söyleyeceğim.*

Yapma. Boğazında yükselen hıçkırığı yutkunarak yok etti. *Kimseye bir şey söyleme.*

Babası kendisine bunu yaptıysa kim bilir Jeremy'ye neler yapardı. Babası bir bombaydı ve patlayıp herkesi yanında götürmeden önce onu yalnızca Rafe etkisiz hâle getirebilirdi.

Bunu yüzüne o mu yaptı?

Rafe'in vermediği cevap, cevabı oldu.

Eve gidemezsin, dedi Jeremy.

Eve gitmek istemiyorum. Rafe, Jeremy'nin ellerindeki kâğıttı. Parçalara bölünmüştü ve görünmez bir bantla zar zor bir arada duruyordu.

O zaman sadece... Burada kalır ve otobüsü kaçırırız, tamam mı? dedi Jeremy. *Annemi arayacağım. O gelip bizi alır. Annene hasta olduğunu, eve gidemeyecek kadar kötü olduğunu söyleriz. Mideni üşüttüğünü falan. Buluruz bir şey. Tamam mı? Rafe?*

Rafe yanıyor, her yanı ağrıyordu ancak iyiymiş gibi davrandı. Sadece uzaklaşması gerekiyordu. Annesiyle babası bir tek onun yüzünden kavga ediyorlardı, yani Rafe giderse annesi güvende olurdu.

İyiyim. Hadi başka bir yere gidelim. Herhangi bir yere.

Nereye?

Olabildiği kadar uzağa.

Bunu yapmak istediğine emin misin, prensim? Kalabilirsin. Sonsuza kadar kalabilirsin.

Jeremy'yi tek başına gönderemem.

Büyü ikinizin birden hatırlamasına izin vermeyecek. Kapı açık kaldığı sürece. Krallık için fazla tehlikeli.

Biliyorum.

Ve Jeremy'ye yardım edemeyeceksin.

Onu da biliyorum.

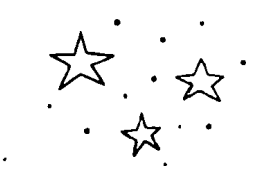
O zaman neden gidiyorsun?

Çünkü ben... Biz...

Biz ne, Rafe? Bana her şeyi anlatabilirsin.

Biz annelerimizi özlüyoruz.

Rafe kitabı kapadı.

Şafak vakti, Jeremy ile birlikte ağaçların arasından güneşin doğuşunu izlediler. Kırmızı ve pembe ışınların uzaktaki dağ tepelerine kadar tırmanması uzun zaman aldı.

"Onlar Kale Dağları," dedi Rafe. "Artık hatırlıyorum."

"Evet."

"Ejderhalar orada yaşıyor."

"Ama hiç görmedik," dedi Jeremy. "Skya, Shanandoah ihtiyaç duyana kadar uyuduklarını söylüyor. Onları neyin uyandırabileceğini bilmek istemiyorum."

Hepsi doğruydu. Ağ ile yıldız yakalayabiliyorlardı. Hakikaten ebe getirip Kaylee'nin dünyaya gelmesine yardım edebilmek için bütün gece at sürmüştü. Jeremy, ormanın içine kaçana kadar bir gümüş kaplanla dövüşmüştü.

"Yıldız Kulesi'nde sürekli öpüştük."

"Manzarası harika," dedi Jeremy. Gülümsedi. "Gerçi manzaraya baktığımız yoktu."

Kahvaltı onları çağırdığından ağaçtaki sarmal merdivenlerden aşağı indiler. Atlar hâlâ yarı uykudaydı ama Jeremy onlara sarayda yeniden yağmur yemişi ve yulaf alabileceklerini söyleyince uyanıverdiler. Tatlı Bahar Ormanı'ndan geçerken sabah sisi öylesine yoğundu ki, atlar sanki bulutların içinde yürüyor gibiydi.

Bir saat sonra sis dağıldı. Rafe bir kere dilini şaklatınca Altın durdu.

Jeremy yanına geldi. "Ne oldu?"

Rafe etrafına bakarak kahkaha attı. "Burası," dedi. "Burada uyandık. Tam burada. Nehrin yanındaki, uyuyan bir kediye benzeyen kayayı hatırlıyorum."

Jeremy başıyla onayladı. "Haklısın. Hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum. Sırılsıklam uyandığımı hatırlıyorum."

"Susuz kalmıştın. Sana biraz olsun su içirmek zorundaydım. Boğazına giren her damla için tişörtüne litrelerce su aktı."

"İşte o zaman..."

"O zaman ne?"

"Seni ağlarken gördüm. O gün öleceğimi düşünerek ağladın," dedi Rafe.

"Hayır. Yaşayacağını anlayınca ağladım."

Rafe attan inip nehrin kıyısına yürüdü. Yüzeye parlak pembe bir balık çıktı. Skya bunlara şeker alabalık diyordu. Kamp ateşinde pişirildiklerinde lezzetli ve tatlı oluyorlardı.

"Ne yapacağız?" diye sordu Rafe. Anlamını açıklamasına gerek yoktu. Jeremy biliyordu.

"Kalalım," dedi Jeremy. "Bu kez sonsuza kadar kalabiliriz."

"Peki ya annem?"

"Peki ya Skya? Emilie? Peki ya krallık? Burada mutlu olman?" Freddy, Jeremy'yi sırtından dürterek tuniğini ısırdı. "Evet, peki ya bu çocuklar? Atlarımızı bırakamayız."

Rafe, Altın'ın boynuna yaslanıp kadife burnunu okşadı.

"Jay, annemdi."

"Ne annendi?"

"Çizimlerimi yapıştıran kişi annemdi. Ben değildim. Onları bantla yapıştırıp kapımın altından attı. 'Bebeğim? Al bakalım. Elimden geleni yaptım,' dediğini hatırlıyorum. Fısıldıyordu. Neden fısıldadığını biliyor musun?"

"Tahmin edebiliyorum."

"O da ondan korkuyordu."

"Annenin seni sevdiğini biliyorum. Mutlu olmanı istemez miydi?"

"Mutlu olmamı isterdi. Ama aynı zamanda kederden ölsün istemiyorum. Ki bu kez eve dönmezsem ölecek."

"Belki..." Jeremy gökyüzüne baktı. "Belki Aurora? O kapı olmadan da dünyalar arasında yolculuk yapabiliyor. Belki annene bir mesaj götürüp iyi olduğunu haber verir."

"*Sevgili anne, iyiyim ve mutluyum, o yüzden bir daha eve dönmeyeceğim. Seni seviyorum. Güle güle.*" Rafe annesinin buna ne tepki vereceğini ancak tahmin edebiliyordu.

"Bugün karar vermek zorunda değiliz. Değil mi? Zamanımız var," dedi Jeremy.

"Doğru. İyi düşündün. Zamanımız var. Çok zamanımız var."

Rafe, Jeremy'ye dönerek öpmek üzere başını kaldırdı. İşte o zaman ok Jeremy'nin sırtına isabet etti.

Zaman dolmuştu.

38. BÖLÜM

Jeremy keskin bir nefes aldıktan sonra düşmeye başladı. Rafe onu tutup dehşetle etrafa baktı.

Ölümden dönen Ripper, bir ağacın arkasından çıkarak kıkırdadı.

"Kalbini yerinden sökeceğimi söylemiştim!" diye bağırdı zaferle.

Rafe yayına uzansa da Altın ile Freddy daha hızlıydı. Saniyeler içinde mesafeyi kapayıp geriliediler, sonra da Ripper'ı nehre tekmelediler.

Ripper suya batarken, "Adil değil," diye bağırdı. Ardından hiçliğe dönüştü.

Jeremy kollarında titriyor, acıyla homurdanıyordu.

"Yapma..." dedi Rafe fakat çok geçti. Jeremy sertçe dönerek sırtındaki oku çıkardı. Sol değil, sağ kürek kemiğinin altına isabet etmiş, yani kalbini ıskalamıştı.

"Jay? Jay, konuş benimle."

Yüzü acıdan bembeyaz kesilmiş Jeremy cenin pozisyonunda yanlamasına düştü.

"Nefes... Alamıyorum."

"Dayan. Sen sadece dayan." Rafe atları yanına çağırdı. Freddy, bir gösteri midillisi gibi diz çöktü, Rafe de Jeremy'nin sırtına binmesine yardım etti. Tutmak için Jeremy'nin arkasına yerleşti. Jeremy ıstırap içinde olsa da kibar davranacak zaman yoktu. Saraya süratle gittiler ve kapıdan geçtikleri anda Rafe yardım istedi.

Çok geçmeden etrafları sarıldı.

"Onu saraya götürün," diye emretti Skya. "Hemen. Dikkatli olun."

Rafe ve Valkürler onu kaldırdı. On altı kol, sedye gibi taşıyarak Jeremy'yi kraliçenin sabah odasına götürdü. Şifacı kadın Ola, Skya dışındaki herkesi dışarı çıkardı. Rafe ve Emilie bile kapının önünde beklemek zorunda kaldı. Rafe kapalı kapının ardından kulak kesildi. Jeremy öksürdüğünde korkunç, boğuk ve sıvı dolu bir ses çıktı.

"İyi olacak," dedi Emilie. "İyi olacağını biliyorum ben. Olmak zorunda."

"Nereden biliyorsun?" Rafe ne dediğini pek bilmiyordu.

Emilie cevap vermeden sadece sarıldı ona. Jeremy'nin hafif acı inlemeleri kulaklarına müzik gibi geliyordu. Çünkü yaşadığını gösteriyordu.

Ardından birden sessizleşti.

"Hayır," dedi Rafe. Sadece bunu. Sadece sessiz bir *hayır*. Düşmeye başladı. Onu bir tek Emilie'nin kolları tutuyordu.

Skya kapıyı açtı.

"Yaşıyor," dedi. "Acısını azaltmak için bir şey verdiler. Ama çok zamanı yok."

Sözcükler havayı zehirledi. Rafe zar zor nefes alıyordu.

"Ölecek mi yani?" diye sordu Emilie. Sesi kılıç kadar keskindi. "Jeremy ölemez. Hayır, hayır. Olmaz öyle şey. Bir yolu olmalı. Bir yolu—"

"Cadı?" diye sordu Rafe.

"Çok uzak," dedi Skya. "O kadar dayanmaz."

"Ne kadar vaktimiz var?" diye sordu Rafe ona.

Skya öylece baktı. Konuştuğunda, sesi idam hükmü veren bir hâkiminkini andırıyordu. Ama idam hükmünden daha iyiydi.

"Hastaneye yetiştirmeye yeter," dedi Skya.

"Ev," dedi Rafe. Elbette. Ev. Hastaneler. Doktorlar. Cerrahlar.

"Boyalı Deniz—" diye başladı. Şimdi eve son gidişlerinin ne kadar sürdüğünü hatırlıyordu. İki gece ve iki gün.

"Hayır," dedi Skya. "Denizi geçmeye dayanamaz. Başka bir çıkış yolu var, çok daha yakın ama—"

"Oradan gideriz," dedi Rafe. "Ne?"

Skya sesini alçalttı. "Babanın ruhu Hayalet Kasaba'da. Geçerken dünyalarımız arasında bir yarık açmış olabilir. Eve dönmek için onu kullanabilirsiniz. Girişe gitmek bir gün sürer. Hayalet Kasaba'nın içinden de bir iki saat."

"Parlak Çocuklar etrafımıza doluşur," dedi. "Bu korkuyla savaşamam."

"Savaşabilirsin. Onları asıl püskürten cesaret değil. Sevgi. Sevgi, korkuyu kovar."

Rafe panikle terliyordu. "Emin misin?"

"Bir yerde okumuştum. Kulağa güzel geliyor, değil mi?" dedi Skya, gözyaşlarının arasından gülümsüyordu. "Şimdi gidip Jeremy'yi gitmeye ikna et. Ben atları eyerletirim."

Rafe kapıyı itti. Şifacı, Jeremy'nin gömleğini çıkarmış, göğsüne beyaz kumaşlar sarıyordu. Jeremy'nin yüzü griydi ve dudaklarında kan lekeleri vardı. Kadın bandajı bitirdikten sonra Rafe'in yanına geldi.

"Ciğerinde delik var, Majesteleri," dedi kısık sesle. "Kendi kanında boğuluyor. Bu yara, benim güçlerimi aşar."

"Anlıyorum," dedi Rafe. "Teşekkür ederim."

Şifacı dışarı çıkarak ikisini baş başa bıraktı.

Rafe, Jeremy'nin önünde diz çöktü ve alnındaki teri sildi. Tam olarak nefes alamıyor gibi görünüyordu.

"Hüküm ne?" diye inledi Jeremy.

"İyi olacaksın," dedi Rafe.

"Yalancı."

"Olacaksın. Eve gidiyoruz. Ameliyat olacaksın."

"Hayır, gidemeyiz. Gidersek geri..." Nefes almak için durdu. "Geri dönemeyiz."

"Umurumda değil."

"Benim umurumda. Sen burada prenssin. Sen... Sen buraya aitsin. Öleceksem, Rafe, bırak burada öleyim..."

"Dinle. Dinle beni." Rafe ellerini Jeremy'nin yüzüne koyup onu gözlerine bakmaya zorladı. "Senin unuttuğun ama benim hatırladığım bir şey var. Kayıptım. Tanıştığımız gün var ya? Hani defterime aptal bir çakal çizdiğimi gördüğün gün? Çoktan kaybolmuştum. Sen beni bulmasan tıpkı babam gibi olabilirdim. Anlıyor musun? Hem nerede olduğumu her zaman hissettiğini çünkü buraya ait olduğumu, burasının evim olduğunu içten içe bildiğimi söylemiştin, hatırlasana. Nedeni o değildi. Burada olmadığım için kayıp değildim. Sensiz olduğum için kayıptım. Bunca zaman, sensiz kayıptım ve beni bulabilecek tek kişi sendin. Ve ölürsen, sonsuza kadar kaybolurum."

Kardeşler. Sevgililer. Yakın arkadaşlar. Suç ortakları. Hücre arkadaşları. Ruh eşleri. Kalpleri birbirine düğümleyen her bağ, onların kalplerine de düğüm atmıştı.

"Sen," diye fısıldadı Rafe kulağına. "Benim krallığımsın. Sen neredeysen ben oraya aitim. Ve bunca zamandır seni sevdiğimi hatırlıyordum. Sadece hatırladığımı unutmuştum. Bir daha asla unutmayacağım. Ayrıca burada olduğumuz sürece senden rütbe olarak üstünüm ve ben eve gidiyoruz diyorsam sen de diyeceksin ki—"

"Gitme vakti."

"Aynen, aynen. Kesinlikle," dedi Rafe. "Gitme vakti."

Skya kapıdan bağırdı. "Valkürler! Hemen!"

Herkes aynı anda hareket ederek atları, battaniyeleri ve suyu getirdi. Yalnızca Rafe ile Jeremy fırtınanın ortasında hareketsiz ve sessiz kaldı.

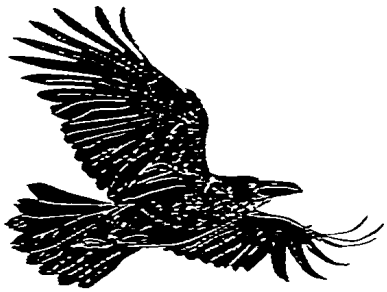
"O..." diye başladı Jeremy, ardından kesik bir nefes aldı.

"Ne?" diye sordu Rafe.

"O aptal bir çakal çizimi değildi. Güzeldi."

ANLATICININ KÖŞESİ

Özür Dilerim

Bu konuda özür dilerim.

Kraliçeden alıntı yapmam gerekirse, "Ben hikâyeyi yazdım. Kuralları koymadım."

39. BÖLÜM

Skya, Emilie ve Valkürler yanlarında at sürerek, Parlak Çocuklar'ın başka bir şey deneme ihtimaline karşın onları korudu. Rafe'in atında gitseler de hiçbir yükü olmayan Freddy yanlarında koşuyordu, böylece Altın yorulduğunda at değiştirebileceklerdi.

Yolculuk hepsi için zor, Jeremy içinse daha zordu. Her tümsekte acıyla inliyordu. At değiştirmek üzere durduklarında Jeremy bir ağaca yaslanarak kan öksürdü. Rafe onu tutup su verdi. Tek yapabildiği buydu. Bu dünya her neyse, kim Skya için yaratıp içine beyaz geyikler, devler ve akılalmaz ormanlar doldurduysa, ölümü ve acıyı da içine almasına izin vermişti. Belki de kural buydu. Belki de anlaşma böyleydi. Belki de büyünün bir bedeli vardı. Ve belki de o bedel, bazen fazlasıyla ağırdı. Rafe'in tek boynuzlu atlara ya da şatolara ihtiyacı yoktu. Onun tek ihtiyacı Jeremy'ydi.

Şeytanın Çay Masası'na varmaları sabahtan akşama kadar sürdü. Atlar onları olabildiğince ileriye götürdüler. Valkürler

veda etmek için etraflarında daire oluştururken Rafe, Jeremy'yi dik tuttu.

"Orada duyduğunuz ve gördüğünüz her şeyi görmezden gelin," dedi Skya. "Yoldan ayrılmayın. Daha fazlası varmış gibi görünse de aslında tek bir yol var. Elimde olsa yanınızda gelirdim ama Parlak Çocuklar benim için ormandan çıkarlar, bu da sizi yalnızca yavaşlatır."

"Biliyorum," dedi Rafe. "Başaracağız."

"Aurora sizinle gelecek. İçeri girerken takip ettiğiniz gibi peşinden dışarı çıkın."

Aurora yukarıda alçak daireler çizerek, *Çabuk, çabuk*, der gibi gakladı.

Skya iç çekip alnını sildi. "Söylenecek çok şey var ama zaman yok. İsimleriniz kalbimde yazılı. Ve benimkinin de sizinkilerde yazılı olduğunu biliyorum. İkinizi ancak kalbim atmayı bıraktığında unuturum."

Rafe'e çok kısa bir süreliğine, yalnızca onun şu sözleri söylemesine yetecek kadar sarıldı, "Hangi dünyada olursam olayım, sen benim kraliçemsin."

"Sen de sonsuza dek ve her zaman prensimsin."

Ardından Jeremy'yi kollarına son derece nazikçe alarak kulağına bir şey fısıldadı. Güzel bir şey olacak ki Jeremy acısının arasında gülümsemeyi başardı.

Tempest daireden ayrılıp Jeremy'nin elini sıktı.

"Yine... Yaptım," dedi Jeremy ona. "Gardımı... Çok erken düşürdüm."

"Beni silahsız bırakabilecek tek kişi sensin," dedi Tempest. "Gittiğine neredeyse memnun olacağım. Yani söylediğin doğru değil."

Sonra, Shanandoah'nun kayıtlı tarihinde ilk kez bir Valkür, birine sarıldı. Tempest muhafızların arasına döndü.

Sonra Emilie, Jeremy'nin yanına gidip dikkatle yanağından öptü. Jeremy doğru düzgün konuşamasa da ona birkaç kelime söyleyebildi.

"Seni çoktan özledim, Prenses. Benim için Fritz'i sev."

"Tekrar görüşeceğiz," dedi Emilie.

"Hayır, görüşmeyeceğiz."

"Ben bir prensesim. Ne dersem olur. Tekrar görüşeceğiz. Bizi bulduğun için teşekkür ederim."

Atlarına veda etmek de bir o kadar zordu. Rafe güzel Altın'ının burnunu bir kere hızlıca öperken Freddy, Jeremy'ye yaslandı ya da belki Jeremy ona yaslandı. Gerçi birbirlerine yaslanmış da olabilirlerdi.

"Prenses Emilie size iyi bakacak," dedi Rafe atlara. Emilie ikisinin dizginini tuttu.

"Bakacağım," dedi. "Söz veriyorum." Böylece atlar yas tutarcasına başlarını eğdiler.

Rafe, Jeremy'nin omzundaki kollarıyla hem yürüdü hem de onu kayalardan ileri taşıdı ve kendilerini Kayıp Virginia'nın kalıntılarında buldular.

İki tepe gökyüzüne doğru yükseliyor ve aralarında, sisle örtülü bozuk bir parke yol uzanıyordu. Fakat ilk adımlarını attıklarında sis daha da yoğunlaştı; kısa süre sonra yalnızca üç adım ötesini, sonra iki adım ötesini görebilir oldular. Ancak Rafe'in devam etmesi için bu kadarı yeterliydi. Skya, yolun karmaşık, kendi üzerine kıvrılan ve kafa karıştırıcı görüneceği konusunda onları uyarmıştı, tek yapmaları gereken, yoldan sapmadan ilerlemekti. Aurora ise hep yanlarındaydı; ne zaman bir sonraki

adımlarından şüphe duysalar, onlara doğru gaklayarak yön gösteriyordu.

Etraflarındaki gölgelerde şekilsiz biçimler kıpırdansa da ses çıkmıyordu. Bir keresinde, bir şey yola düştü. Rafe yılan mı yoksa daha kötü bir şey mi olduğunu anlayamadı.

"Keşke elma getirseydik," dedi.

"Keşke," dedi Jeremy de, kesik nefeslerin arasından, "Outback'imi getirseydik."

Rafe gülüp alnını öptü. Jeremy'nin ateşi vardı ve yapış yapıştı. Zamanları azalıyordu. Aurora tekrar ısrarla gakladı. *Çabuk, çabuk.*

Çabasını iki katına çıkaran Rafe, Jeremy'yi âdeta karanlık patikada sürükleyerek ilerledi. Skya'nın onları uyarmakta ne kadar haklı olduğu anlaşılmıştı. Aynı yolun üstüne uzanan ağaç dalının altından iki kez geçtiler, birinde sağlarında, birinde sollarında kaldı. Fakat Skya'nın uyarısını hatırlayarak yollarına devam ettiler.

"Daha fazla su ister misin?" diye sordu Rafe. Jeremy cevap vermedi.

Çünkü bayılmıştı.

"Hayır, Hayır, Jay, uyan." Rafe onu tek koluyla tutarak diğer eliyle yüzüne hafifçe vurdu. Jeremy ağır ağır gözlerini açtı.

"Buradayım," dedi.

"Seni taşıyacağım," dedi Rafe. "Tamam mı?"

Kolay değildi. Artık çocuk değillerdi. Rafe, Jeremy'yi bileğinden tutup onu sırtına ve omuzlarına doğru çekti, ardından tüm gücüyle yukarı itti. Jeremy'nin dudaklarından acı dolu bir inilti yükseldi ama başka hiçbir şey söylemedi. Muhtemelen yeniden bayılmıştı.

Başaramayacaklardı. Başarmak zorundalardı. Başaracaklardı. Başaramayacaklardı.

Rafe'in yüreğinde korkuyla umut savaş veriyordu. Hangisinin kazanacağını bilmek imkânsızdı.

Bir kilometre kadar daha, gözleri yolda yürüdü. Jeremy'yi işkence dolu adımlarla taşımaya devam ederken sadece ayaklarını görüyordu. Bir kere tökezlese de toparladı. Fakat ikinci kez tökezlediğinde, Jeremy'yi düşürmeden dizlerinin üstüne çökmeyi güç bela başarabildi.

Olabildiğince dikkatli bir şekilde Jeremy'yi omuzlarından yere indirdi. Onu bir ağacın kütüğüne dayadı.

"Jay?" Rafe, Jeremy'nin soğuk alnındaki terleri sildi.

Jeremy nefes nefese, "Bittim," dedi.

"Hayır," diye karşı çıktı Rafe. "Hayır. Devam edebilirim."

Jeremy başını yine iki yana salladı.

"Kahretsin, Jay." Rafe inleyerek yüzünü sıvazladı. "Pes etme. Bu son olamaz. Son olmasına izin vermeyeceğim. Birbirimizi daha yeni tekrar bulduk."

Boyun eğen Jeremy bir elini kaldırıp Rafe'in yüzüne dokundu.

"Bensiz Shanandoah'a dön," dedi. "Söz ver."

"Hayır, hayır... Sensiz hiçbir yere gitmem."

Jeremy yorgun bir gülümsemeyle baktı. "Prens olmak için doğmuşsun."

Aurora, başlarının üzerindeki bir dala kondu ve parlak siyah gözleriyle aşağı baktı. O bile pes etmiş gibi görünüyordu. Rafe, keşke tıpkı o kızılgerdana emrettiği gibi Jeremy'ye yeniden yaşamasını, uçmasını emredebilseydi. Keşke dünya da ona itaat etseydi... Ama hayır, sadece kuşlar ediyordu. Gerçi Aurora sıradan bir karga değildi.

"Aurora," dedi Rafe. "Yardıma ihtiyacımız var. Bize yardım edebilecek biri varsa git bul onu."

Aurora kanatlarını açıp Hayalet Kasaba'nın tenhalarına uçtu.

"Her şey yoluna girecek," dedi Rafe. "Aurora yardım getiriyor."

"Hatırlıyor musun, buraya... İlk geldiğimizde..." dedi Jeremy, her sözcüğün ardından acı dolu, sığ nefesler alıyordu. "Skya ile at yarışı yapmıştınız... Ödül bendim."

Rafe gözyaşlarının ardından gülümsedi. "Hatırlıyorum."

"Hâlâ... Kazanmış olsa... Bana ne yapardı... Diye düşünüyorum."

"Ben sordum. Odasına tablo asmak ve gardırobunu temizlemek için sana ihtiyacı olduğunu söyledi."

"İyi ki... Sen kazanmışsın."

Jeremy'nin gözleri birden büyüdü. Rafe çok kısa bir an için onu kaybettiğini sandı ve o kısacık anda kalbi öldü.

"Hayır, Jay..."

Siste bir şey hareket etti.

Rafe başını çevirdiğinde gölgenin giderek yaklaştığını gördü... Yayına ve sadağına uzandı. Yaklaşan her şeyi öldürecekti. Fakat Jeremy eline dokunarak konuşmadan durmasını söyledi.

Niçin? Jeremy ölmeye hazır mıydı? İstediği buysa, birlikte öleceklerdi.

Yoldaki gölge iyice yaklaştı. Karanlık yavaşça şekil aldı.

Aurora yanlarındaki zemine kondu.

Sis döndü, sonra yarıldı ve Rafe, yolda ağır, çelik burunlu bot sesi duydu.

İşçi botu.

Rafe başını kaldırdı.

"Baba?"

Babası tek kelime etmeden bir dizinin üzerine çöküp Jeremy'ye uzandı.

"Yapma," dedi Rafe, Jeremy'nin önüne geçti. "Ona dokunma."

Babası ellerini kaldırarak ona baktı.

Jeremy, "İzin ver. Son bir şans," dedi.

Kendi son şansı mıydı yoksa babasının mı? İkisi de. Ayrıca Rafe'in de son şansıydı.

Rafe babasına baktıktan sonra başını salladı. Babası tekrar uzandı, Jeremy'yi güçlü kollarına aldı ve kaldırdı. Doğrulup sisin içinden yolda yürümeye koyuldu; adımları istikrarlı, yılmazdı.

Rafe arkalarından, bir zamanlar Jeremy'nin çok fazla resmini çizdiği için kendisini kanatana kadar döven babasının, sevgilisini bu kötü dünyadan güvenliğe taşıyışını hayret ve sessizlik içinde izledi.

Nihayet ışık göründü. Zayıftı, sise dağılmış hâldeydi. Ancak yaklaştıkça parladı, keskinleşti, güneş gibi altın rengine büründü. Yine kemerli bir kapıya ulaşmışlardı ve kapının dışında minyatür bir orman duruyordu.

Babası dikkatle Jeremy'yi ayaklarının üzerine bıraktı. Rafe onu iki koluyla tutarak kapıya doğru yönlendirdi.

Bu kez geçiş kolaydı. Birkaç adım sonra dışarıdaydılar. Rafe, Jeremy'yi tepedeki ağacın dışında yere indirdi. Sonra ağacın kovuğunda bir gölge silüetinden ibaret kalan babasına baktı.

"Baba, hadi."

Fakat babası sadece başını iki yana salladı.

Son gücünü harcar gibi ağzını araladı. Rafe ne söyleyeceğini, Rafe'den kendisini bağışlamasını isteyeceğini biliyordu. Bu sefer evet diyecekti.

Ancak babası yalnızca, "Benim gibi olma," dedi.

Rafe, "Değilim," diye karşılık verdi.

Ne borazanlar çalıyordu ne de melekler şarkı söylüyordu. Sabahın sessizliğinde, Rafe'in babası gözlerinin önünde kaybol-

du. Ne soğuk, gri bir cesede dönüştü ne de bir duman bulutuna. Bir kızılgerdan oldu.

"Uç," dedi Rafe. "Gökyüzü bekliyor."

Kızılgerdan küçük, gri kanatlarını açtı. Aurora ona gakladı ve iki kuş birlikte gün doğumuna doğru kanat çırptı.

Tekrar yas tutmaya vakit yoktu. Rafe delice etrafına bakındığında Jeremy ile ağacın içinden geçerken düşürdükleri çantayı gördü. Ceplerini aradı.

Annesinin verdiği eski Nokia içindeydi. Ve hâlâ biraz şarjı kalmıştı.

Rafe 911'i arayıp onlarla buluşmaları gereken yeri söyledi.

Bir an dinlendiler. Rafe, Jeremy'yi göğsünde tuttu. Tuhaf ağacın oyuğundaki ışık mum gibi titreşip sonra da sönerken izledi.

"Geri dönemeyeceğiz," dedi Jeremy.

"Evet, dönemeyeceğiz."

Güneş iyice yükselerek tepeleri altına döndürdü ve geriye sadece güzellik, büyü ve göz alabildiğine uzanan vahşi ağaç okyanusu kaldı.

Jeremy gülümsedi. "Sorun... Değil. Böylesi de güzel."

Ay Işığı Kitaplığı
@ayisigikitap

40. BÖLÜM

Ameliyattan sonra Jeremy birkaç dakikalığına uyanmıştı. Cerrah, konuştuğunu ve bilincinin yerinde olduğunu söyledi. Hepsi iyiye işaretti. Jeremy hangi gün olduğunu söyleyemediğinden kafa travması konusunda endişeleri vardı, o yüzden MR çekmeyi düşünüyorlardı.

Rafe bu konuda endişeli değildi. Kendisi de hangi gün olduğunu bilmiyordu.

Uyanıkken Jeremy kendisini kimin vurduğunu bilmediğini söylemişti. Sadece av kazası demişti. Polis muhtemelen rapor yazmaya uğrayacaktı. Kimse göstermelik hikâyelerini sorun etmiş görünmüyordu. Sonuçta Batı Virginia'dalardı. Sürekli av kazaları olurdu.

Nihayet cerrah, Rafe'e Jeremy'yi görmek ister mi diye sordu.

Rafe evet dedi. Evet, Jeremy'yi görmek istiyordu. Bir hemşire, Jeremy'nin çoktan tekrar uykuya daldığı odaya götürdü onu. Kadın hayati bulgularını kontrol ettikten sonra onları yalnız bıraktı.

Odayı yalnızca Jeremy'ye bağlı makineler aydınlatıyordu. Nefes alıyor, bipliyor, tıklıyor ve ilaç damlatıyorlardı. Rafe, Jeremy'nin hastane yatağının yanına bir sandalye çekti. Elini tutmak istiyordu ama üzerinde serum iğnesi olduğundan onun yerine yorganın altından Jeremy'nin ayak bileğini tuttu

Sıcaktı, canlıydı ve nefes alıyordu. İyileşecekti. Yeniden kendisi olacaktı. Buraya gelmek için koca bir dünya kaybetmişlerdi ancak Rafe orayı özlemiyordu. Ne de olsa Jeremy yanındaydı ve dünyası ondaydı.

Zaman geçti. Eninde sonunda, Rafe'in annesi hastaneye geldi. Kapıyı hafifçe araladı. Rafe içeri gelmesini işaret etti. Annesi girdi, yanına geldi ve Jeremy'yi alnından öptü.

"Anne?" dedi Jeremy, ilaçlı hâliyle.

"Evet, benim," dedi Bobbi. "Hadi şimdi uyumaya devam et."

Jeremy başını sallayıp tam olarak öyle yaptı. Annesi Rafe'in yanına geldi, kolunu oğluna doladı ve onu da alnından öptü.

"İyi misin?" diye sordu.

"Jeremy iyileştiğinde iyi olacağım."

"Emilie nerede?"

"Güvende. Ablasının yanında."

Annesi daha fazla soru sormasa da Rafe cevap istediğini anlamıştı. Onu, babası öfkeyle çıktıktan sonra resmin parçalarını mutfak masasında bantla yapıştırırken hayal etti.

"Sana bir şey söylemem lazım, anne. Kaybolduğumuz dönemle ilgili."

"Bana her şeyi söyleyebilirsin."

Rafe ona kaçtıklarını anlattı. Babasına her şey için çok kızgın olduğundan tepelere koşup arkasına bakmadığını anlattı. Jeremy'nin de yanında geldiğini çünkü—

"Tabii ki geldi," dedi annesi.

Ona saklanacak güvenli bir yer bulduklarını söyledi. Tanıştıkları bir kız yiyecek gibi ihtiyaçlarına yardım etmişti. Orada iyilerdi ancak kaldıkça, eve dönmeyi hayal etmek giderek zorlaşmıştı. Neredeyse imkânsız hâle gelmişti. Sanki başka bir dünyada yaşıyorlardı.

Fakat eve dönmüşlerdi. Nihayet. Olanlar Rafe'i öyle kötü hissettirmişti ki zihninden uzaklaştırmıştı. Jeremy ile ormana dönmek hepsini hatırlamasını sağlamıştı.

"Özür dilerim, anne. Sana öyle yaptığım için özür dilerim."

Annesi uzun süren sessizliğin ardından, "İçten içe birlikte kaçtığınızı hep biliyordum. Sanırım o korkunç süreç boyunca aklımı başımda tutmamı tek sağlayan da bu oldu," dedi. Tekrar susup bir nefes aldı. "Sırtındaki yaralar... Baban..."

"Hayır," dedi Rafe, yalan bu kadar kolay çıkınca bunca zamandır planladığını fark etti. "Dikenli telden oldu."

Annesi, söylediklerine pek de inanmıyormuş gibi Rafe'in gözlerinin içine baktı.

"Emin misin?"

"Eminim, anne. Beni kulübeye sürükledi ama sadece kimse duymadan biraz daha azarlamak için yaptı."

"Defterini yırttığını gördüğümde... Sırada Ralph var diye düşündüm. Önce defter, sonra oğlum. Seni daha iyi korumalıydım. Seni yanıma alıp kaçmalıydım. Ona bir kez olsun karşı koyacak olsam..."

"Senin suçun değildi—"

"Öyleydi," dedi annesi ve Rafe onu asla ikna edemeyeceğini anladı.

"Şuna ne dersin? Sen beni affedersen ben de seni affederim."

"Anlaştık," dedi Bobbi.

"Babamı da affetmek istiyorum," dedi Rafe. "Senden isteme-yeceğim."

Annesi uzun süre sessiz kaldıktan sonra yerden çantasını alıp içini karıştırdı.

"Sana bunu göstermeli miyim bilmiyorum ama baban öl-dükten sonra, sen taşınasın diye kulübeyi temizlerken... Bunu bulmuştum."

Ona dörde katlanmış beyaz bir kâğıt uzattı. Kâğıt çok fazla katlanıp açıldığından yumuşamıştı. Rafe dikkatle açarak kurşun kalemle yazılmış birkaç satır okudu.

"Ne bu?"

"Oku," dedi annesi.

Rüyalarımda yeniden gencim.

Genç bir babanın genç oğluyum.

Benim genç oğlum masada oturuyor.

Kendi kendine kitaptan kurt çizmeyi öğreniyor.

Rüyada, bir elimde sırtını sıvazlayıp diğeriyle kitabı kapıyorum.

Gel, diyorum, sana kurt avlamayı öğreteceğim.

Kalemini bırakıyor. Gelir peşimden her yere.

Birinci ders, diyorum, bir kurt bul.

Yaşlı bir dünyada yaşlı bir adam olarak uyanıyorum.

Nasılsa hâlâ genç olan oğluma seslenmek, Kurt Kitabı'nı kapattığım için özür dilemek istiyorum.

Bulduğu tek kurt olduğum için.

Birinci ders, diyeceğim, benim gibi olma.

"Aman Tanrım," dedi Rafe. "Babam şiir yazmış." Onun el yazısı, onun kayıp virgülleri, onun sesiydi. Babasını maket bıçağıyla ucunu sivriltiği marangoz kalemiyle, elektrik faturasının arkasına bu sözcükleri karalarken hayal etti. "Benim babam, Bill Howell, şiir yazmış."

"Gençken ve dikkatimi çekmeye çalışırken bana birkaç kere yazmıştı. Evlendikten sonra şiirler devam edecek sanmıştım ama öyle olmadı. Belki yakında öleceğini bildiğinden sana bir şeyler söylemesi gerektiğini hissetmiştir ama nasıl yapacağını bilememiştir."

Annesi sayfayı çevirerek faturanın tarihinin ölmeden bir hafta önce olduğunu gösterdi.

"Keşke bunları yazmak yerine yüzüne söyleseydi."

"Böylesi daha iyi. Bende kalabilir mi?"

"Sana yazmış."

Rafe kâğıdı katlayıp cüzdanına yerleştirdi. Neden saklamak istediğini bilmiyordu. Belki hâlâ Jeremy'nin Aziz Anthony madalyonunu takmasına benzer bir nedendendi. Bazen mucizelerin gerçek olduğunu hatırlatması için.

"Buradan çıktığında Jeremy'nin biraz yardıma ihtiyacı olacak," dedi annesi. "Bizim evde kalmasını çok isterim."

"Benimle kalacak," dedi Rafe.

"Kulübede mi? Ama orada bir tane yatak odası var."

"Biliyorum." Annesinin bir şey söylemesini bekledi ama ne söylerse söylesin fikri değişmeyecekti. Yine de eski korkusunun yükselmesiyle zar zor nefes alıyordu. Sonra annesi hafifçe kıkırdadı.

"Baban mezarında ters dönerdi," dedi, ardından başını Rafe'in omzuna koydu. "Bırak dönsün."

41. BÖLÜM

@ayisigikitap

Üç gün sonra Jeremy hastaneden taburcu oldu. Tamamen iyileşmesi aylar alacaktı ancak evde daha iyi iyileşeceğini söylemişlerdi. Kaybolduktan sonra hastanedeyken Rafe'in ailesine de aynı şeyi söylemişlerdi. Fakat bu kez farklıydı. Daha iyiydi.

Bu kez hastaneden birlikte çıktılar.

Rafe, Starcross Tepesi'ne giden yollarda arabayı yavaş sürdü.

"Dostum," dedi Jeremy. "Büyükannem de yavaştı ama o yaşlıydı."

"Hiç komik değilsin. Ayrıca elliyle gidiyorum."

"Hız limiti seksen."

"Limit seksen," dedi Rafe. "Daha yavaş gidebilirsin."

"Eve gidene kadar yaşlılıktan öleceğim."

Rafe birazcık pes ederek gaza basarken böyle yollardan giderken babasının annesini çok yavaş sürdüğü için ne kadar sık azarladığını hatırladı. Yüküm kıymetli, derdi annesi.

Yolculuğun geri kalanı boyunca pek konuşmadılar. Jeremy ağrıları ve ağrı kesiciler yüzünden hâlâ bitkindi. Neyse ki ren-

gi yerine gelmişti. Artık yürüyen bir ceset gibi görünmüyordu. Başını yolcu penceresine yaslayıp uykuya dalınca Rafe ayağını gazdan çekti. Dar köşeyi dönerken Jeremy'yi yanlışlıkla uyandırmak istemiyordu.

Öğle yemeği vaktinde Starcross Tepesi'ne ulaştılar. Rafe çakıllı yola girdiğinde Jeremy uyandı ve gerinirken yüzünü buruşturdu.

Jeremy kapıya on adımdan fazla yürümesin diye kulübenin hemen dibinde durdu. İçeri girdiklerinde Jeremy kendini kanepeye bıraktı. Rafe mutfağa gitti. Penceresinden heykel bahçesine göz attı. Kraliçenin omzuna bir kızılgerdan kondu. Fakat bunun bir anlamı yok, dedi kendine. Orman kızılgerdan doluydu.

Buzdolabını açıp iki yeşil cam şişede Ale-8 ile oturma odasına döndü. Kapaklarını döndürerek açtı ve birini Jeremy'ye verdi, diğerini kendi aldı. Ardından Jeremy'nin yanına oturup ayağını orta sehpaya koydu. Jeremy de aynı şeyi yaptı.

İçip tekrar çocuk olmanın tadına vardılar.

"Hatırladığın kadar tatlı mı?" diye sordu Jeremy.

Rafe, "Daha da tatlı," dedi.

ANLATICININ KÖŞESİ

Son Bir Kartpostal

Jeremy araba sürecek kadar iyi hissettiği anda kraliçesinin son görevini yerine getirmeye koyuldu. Skya ondan, adına bir kartpostal göndermesini istemişti. Gönderileceği adres Venice, Florida'nın dışındaki bir huzureviydi. Neyse ki, Deborah Adler raketini bırakıp posta kutusunu açarken yakındaki bir palmiye ağacından belli bir psişik, boyutlar arası kırmızı karga onu izliyordu. Kadın posta kutusundan bir kartpostal çıkardı ve üzerindeki Shenandoah Nehri'nin eski tarz resmine gülümsedi. Hepsi güzel olmasa da anılarını geri getirmişti. En sevdiği eski öğrencilerinden birinin korkunç bir şekilde kaçırılması kalbini kırana kadar Batı Virginia'da yaşamayı çok severdi. Sonrasında taşınmak zorunda kalmıştı.

Arkasındaki yazıyı okuduğunda kartpostalı göğsüne bastırıp yere çöktü. Yabancı bir elle yazılmış sözcükleri okurken gözlerinden yaşlar aktı. El yabancı ancak isim tanıdıktı.

Kartpostalda şöyle yazıyordu: Shannon Yates size, "*Tek boynuzlu atlı kalem için teşekkürler, Bayan Adler. Gerçekten sihirliydi,*" dememi istedi.

42. BÖLÜM

Rafe derin uykusundan irkilerek uyandı. Hemen harekete geçerek başını kaldırdı ve dinledi. Başta sabah esintisi ve yanındaki yastıktan gelen Jeremy'nin sabit nefes alışverişleri dışında bir şey duyamadı.

Yavaşça başını tekrar koydu. Jeremy dün gece geç gelmişti. Appalachain Patikası'nda yürüyüş yaparken ailesinin yanından ayrılan bir çocuğa yardım etmek için New York'tan buraya altı saat direksiyon sallamıştı. Jeremy'nin çocuğu ormandan taşıyarak çıkarıp ağlayan annesine teslim ettiğini, çocuğun başını okşadığını, sonra da kimse elini sıkamadan arabasına atlayıp yola koyulduğunu dinlemişti.

"Korku içindeki bir aileye İrlanda vedası mı yaptın?" diye sormuştu Rafe, Jeremy gece yarısı kapıdan güç bela girip yerlere Bellvale Dağı'nın çamurlarını bulaştırdığında.

"Oğullarını geri aldılar. Ben de eve gelmek istedim." Bu tartışma bir öpücükle son bulmuştu.

Rafe onunla gitmek isterdi ancak kulübeye ek bir bölüm inşa etmenin yarısına gelmişti: Bir resim atölyesi, bir ana yatak odası ve Jeremy'nin Küçük Shanandoah dediği heykel bahçeye bakacak sineklikli bir veranda.

Ayrıca bir çift at alabilsinler diye ahır eklemesi gerekiyordu. Starcross'da harika at patikaları olsa da bir şey onu geri tutuyordu. Aptalca olduğunu biliyordu ancak Altın ve Freddy dışında at istemiyordu.

Atları özlese de kızları bin kat daha fazla özlüyordu. Jeremy her gün Emilie'den bahsediyor, Rafe ise Skya'sız bir yanının eksik kaldığını hissediyordu. Bir prensin hizmet edeceği kraliçeye ihtiyacı vardı, değil mi? Neredeyse yeniden unutmayı dileyecekti ancak unutabilse bile yapmazdı. Hatıralarının hazzı, Shanandoah'nun yalnızca bir anı olması gerçeğinin verdiği acıya değerdi.

Keşke yanında bir şey getirebilmiş olsaydı. Çok acele çıktıklarından Jeremy'nin kılıcını ve kendi hatıra kitabını unutmuşlardı. Yine de bir Shanandoah baronunun her gece yanında uyuduğunu düşünerek avutuyordu kendini, sonuçta bundan iyi yadigâr bulunmazdı.

Bir şey pencereye vurdu. Üç *taktaktak* sesinin ardından sessizleşti, sonra *taktaktak* yineledi. Ağaç dalı mıydı? Nazik bir ağaçkakan mı? Her neyse, Rafe durdurmazsa Jeremy'yi uyandıracaktı. Jeremy çoktan uykusunda kıpırdayıp bir kolunu Rafe'in göğsüne atmıştı. Neyse ki onun kol tuzaklarından kurtulmaya alışacak bir sürü fırsatı olmuştu. Yana doğru kaydığında Jeremy'nin kolu yastığına düştü. Tıkır tıkır işliyordu. Dünden kalan kot pantolonuyla tişörtünü bulup giydi.

Sessizce merdivenden aşağı, arka kapıya yöneldi. Starcross'a [illegible] bahar geliyordu. Sabah çiğiyle ıslanmış yabani zence-

fil halısı, kendisini neyin uyandırdığını arayarak bahçede çıplak ayakla yürürken ayaklarını gıdıklıyordu.

Güneş ağaçların üzerinde yükseldi. Uzun gölgeler esneyip rüzgârla dans ederken iki kalp atışı kadar bir süre içinde bahçe canlandı. Tek boynuzlu at başını kaldırdı, gümüş kaplan kükremek üzere ağzını araladı, kırmızı karga kanatlarını açtı ve Kraliçe Skya başını çevirip ona göz kırptı.

Sonra hepsi bitti. Hayal mi etmişti? Rüyanın kalıntıları hâlâ beynini mi bulandırıyordu?

Tek bir kızıl tüy rüzgârın içinde süzülerek ayağına düştü. Rafe onu eline aldı.

"Ne o?" diye sordu Jeremy. Yarı giyinik, uyanık hâlde kapı eşiğinde duruyordu.

Rafe yanına gidip tüyü gösterdi. Jeremy elinden aldı, sonra da etrafına bakındı.

"Aurora. Gördün mü onu?"

"Hayır," dedi Rafe. "Sadece kartvizitini bırakmış. Bunun anlamı ne sence?"

Jeremy başta cevap vermedi, yalnızca elindeki tüye baktı.

"Dün gece rüyamda Karga'ya döndüğümüzü gördüm. Emilie bize bir hediye veriyordu."

"Ne hediyesi?"

"Bilmiyorum. Kutuyu açamadan uyandım."

Konuşmadan birbirlerine baktılar. Döndüklerinden beri Karga'ya tekrar gitmemişlerdi. Ne olur ne olmaz diye bakmayı konuşmuş olsalar da kötü haber alacağını bile bile doktor randevusunu geciktirir gibi geciktiriyorlardı.

"Bakmaktan zarar gelmez," dedi Jeremy nihayet.

Rafe, "Arabayı ben sürerim," dedi.

Direksiyon başına geçip anahtarı çevirdiğinde radyoda Stevie Nicks'in *Landslide* şarkısı çalmaya başladı.

"Pekâlâ, Emilie," diye mırıldandı Rafe. "Geliyoruz."

Şarkı çalmaya devam etti. Jeremy, "Bu şarkıyı pek sevmiyorum. Fazla duygusal," dedi.

"Başka bir dünyadan mesaj almışken şarkı seçimini mi eleştiriyorsun?"

"Sadece ben olsam *Edge of Seventeen*'i ya da belki *Stand Back*'i seçerim diyorum. Stevie Nicks'in solo şarkılarını daha çok seviyorum."

"Dangalağın tekisin."

"Bunu hiç reddetmedim."

"Neyse ki seni seviyorum," dedi Rafe.

"Yoksa?"

"Yoksa yok. Neyse ki seni seviyorum."

Jeremy sırıttı. "Neyse ki."

Rafe onları muhtemelen kendisi için bile rekor sayılacak bir sürede Kırmızı Karga'ya ulaştırdı.

Gün, Emilie'yle gittikleri güne hiç benzemiyordu. Sonbahar değil, ilkbahardı. Yağmur değil, güneş vardı. Yapraklar kurumuyor, kır çiçekleri açıyordu. Ve Rafe yola çıktığında hissettiği...

"Hiç," dedi.

"Emin misin?"

"Geçen sefer bir şeyin beni kendine çektiğini hissetmiştim. Şimdi yok. Yani... Yolu biliyorum ama o..."

"Büyü yok mu?"

Rafe başıyla onayladı.

Jeremy ellerini polar ceketinin ceplerine koyup omuz silkti.

"Yine de bakabiliriz. Neden bakmayalım, değil mi?" dedi Rafe.

"Denemekten zarar gelmez. Sen önden git."

Rafe yolu az çok hatırlasa da daha yavaş ilerleyerek dikkat etmek zorunda kaldı.

Goblin Şelalesi'ne çıkan hayvan patikasını sorunsuz buldular, ardından biraz daha ilerleyince tepeye rastladılar. Geçen sefer dik doğu yamacından tırmanmışlardı ama bu sefer güney yamaçtaki uzun yolu seçtiler. Sanki ikisi de kaçınılmaz olana biraz daha geç varmak istiyordu.

Tepeye ulaşıp tuhaf ağacı buldular.

Jeremy kovuğun yanına giderek içine elini koydu.

"Bir şey yok," dedi.

"Skya bizi uyarmıştı."

"Biliyorum," dedi Jeremy. "Ama o zaman bizi neden... Buraya çağırdı?"

Rafe cevap vermedi. Jeremy cevabını kendi kendine verdi. "Belki de çağırmadı. Belki de sadece inanmak istiyoruz." Verdiği nefes, soğuk sabah havasında sise dönüştü. "Çok güzel bir rüyaydı ama. Emilie bizi gördüğüne çok mutluydu."

"Hadi gel," dedi Rafe. "Eve gidelim."

Eski geyik yolunu takip ederek tepeden inerken uzun yolu seçtiler.

Aşağıya ulaştıklarında Jeremy ileriyi gösterdi. "O hemşire ve erkek arkadaşı bizi burada bulmuştu. Acaba..."

"Jay?"

"Bak." Rafe'i tutup öne çevirdi.

Ağacın örtüsündeki aralıktan, ormanın zeminine pencere misali güneş ışığı süzüldü. Ve o ışıkta, Altın ile Freddy'nin Goblin Şelalesi'nden su içtiğini gördüler.

"Çocuklar!" diye seslendi Jeremy. Atlar altın ve kızıl başlarını kaldırdılar, sonra taşlı patikada nal sesleri yankılanarak onlara doğru dörtnala koştular.

Rafe ve Jeremy atlarının uzun boyunlarını okşadı, gür yelelerinden parmaklarını geçirdi. Gerçeklerdi.

"Bizi özlediniz, değil mi, çocuklar?" diye sordu Jeremy. "Biz de sizi özledik, uyuz canavarlar."

"Nasıl?" dedi Rafe kahkahalar arasında. Altın, başını daha çok kaşımasını talep eder gibi hafifçe kişnedi. Rafe çoktan hesaplamalara başlamıştı. Ahır inşa edene kadar onları nereye koyacağını, at karavanını nereden alacağını, annesine ne söyleyeceğini düşünüyordu...

"Skya kapının sadece içeriden kilitlendiğini söylemişti," dedi Jeremy. "Biz geri dönemeyiz ama onlar gelebilirler, hatırladın mı?"

Rafe'in parmakları, Altın'ın eyerinin altındaki bir şeyi buldu. Küçük, kare bir kâğıt. Açıp okudu, Jeremy'ye uzatınca o da yüksek sesle okudu.

"*Sevgili Rafe ve Jeremy... Çocuklar sizi çok özlediğinden onları size gönderiyorum. Bu arada, sizinle tekrar görüşeceğimizi söylediğimde ciddiydim. Denizkızının bana söylediği sır şöyleydi... Bir gün gelecek, Yarımay Tepesi'nde kar düşerken Altın Elmalı Noel Keki'ni birlikte yiyeceğiz ve o akşam ben—*"

Jeremy birden başını kaldırıp Rafe'e baktı.

"*Düğününüzde dans edeceğim.*" Notun kalanını hızla okudu. "*Mektupta yazıp uzaklara göndermediğim sürece size anlatamayacağımı söylemişti. O zaman anlamamıştım ama şimdi anlıyorum. Tekrar buluşana dek. Sizi her daim seven, Prenses Emilie, Dük ve Düşes Fritz. Not: Evet, Fritz sonunda sıçan bir arkadaş buldu! Şartları düşününce bunun pek önemli bir bilgi olmadığının farkındayım ama yine de söylemek istedim!*"

Emilie'nin sözleri aralarındaki havada asılı kaldı. Başka bir dünyadan gelen bir sır. Saklanamayacak kadar tatlı bir sır.

Dönüş yolu vardı. Bir şekilde, bir yerde yol vardı. Ve onu birlikte bulacaklardı.

Rafe'in kalbi hızlandı. Jeremy notu katladı, sonra tekrar açıp kendi kendine okudu.

"Geçen sefer dönmemiz on beş yıl sürmüştü," dedi Rafe nihayet. "O yüzden umutlanmayalım—"

"Düğünümüzde dans etmek için on beş yıl bekleyecek değilim."

Birbirlerine inkâr etmesi için meydan okuyarak bakıştılar. İkisi de bir şey söylemedi. Geri dönerlerse... Kapı onlara bir kez daha açılırsa...

"Jay, orada az kalsın ölüyordun."

"Sen de *burada* az kalsın ölüyordun."

Doğruydu. İnkâr edemezdi.

"Altın Elmalı Noel Keki'ni yemek istemez misin?" diye sordu Jeremy.

"Hiç yemedim ki," dedi Rafe.

"Ben de. Shanandoah'da sadece Noel gecesinde servis ediliyor."

"Kulağa güzel geliyor ama," dedi Rafe.

"Hem Fritz'in kız arkadaşıyla da tanışmak isterim."

Güldüler, sonra neşeyle sessizleştiler. Altın, çenesini Rafe'in omzuna koyarak, *Geri dönmek istediğini biliyorsun...* der gibi hafifçe kişnedi.

İstiyordu. Rafe, Altın Elmalı Noel Keki'ni yemek istiyordu. Onu sevdiği herkesle birlikte yemek istiyordu. Jeremy'yle. Emilie'yle. Kraliçe Skya'yla. Sevdiği herkesi her zaman seven, bu yüzden de en çok Jeremy'yi seven annesiyle.

Geri dönerlerse... Onu da yanlarında götüremezler miydi?

"Rafe?"

"İnsanları bulmaya devam edebilirsin," dedi Rafe. "Yeteneğin hâlâ var."

"Yetenek. Lanet. Neden?"

"Ya benim de yeteneğim varsa?"

"Gittiğini söylemiştin."

"Burada hiçbir şey hissetmiyorum ama bu kapı kapandı. Ya başka bir giriş yolu varsa?"

Büyünün uzaktaki çağrısını hissetmeye çalışır gibi yavaş bir daire çizdi.

"Var mı bir şey?"

Başta, ormanın sıradan büyüsü, güzelliği ve tehlikesi dışında hiçbir şey yoktu. Ama sonra... Yüzünü batıya döndüğünde, uzaktaki bir şeyin hafif çekişini hissetti. Ardından kayboldu.

"Bilemiyorum. Belki."

Freddy ayağını sabırsızlıkla yere vurmaya başladı.

"Kusura bakmayın, çocuklar," dedi Rafe. "Tamam, odaklanalım. Sen atlarla kal. Ben annemin evine gidip komşusundan at karavanı ödünç alacağım."

Jeremy başka dünyadan gelen notu cüzdanındaki, Rafe'in uzun zaman önce çizdiği parçalanıp yapıştırılmış resminin yanına koydu.

"Hiç at karavanı kullandın mı?"

"Hayır."

"Ben kullandım."

Rafe alışkanlıktan ters ters baktı. "Tamam. Anneme de ki... Bilmiyorum. Söyle bir şey."

"Plansız bir alışveriş olduğunu söyleyeceğim. Mümkün olduğu kadar çabuk döneceğim."

Jeremy onu öptü, sonra da atlara bir kez daha dokundu.

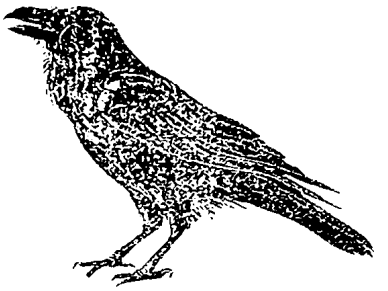
"Çabuk döneceğim," diye söz verdi.

"Kaybolma," dedi Rafe. "Bu bir emirdir."

Jeremy eğildi. "Emredersiniz, Majesteleri."

ANLATICININ KÖŞESİ

Son

Kırmızı Karga Eyalet Ormanı'ndayız, çoğu hikâyede olduğu gibi başladığımız yerde bitiriyoruz. Belki Rafe ile Jeremy atları eve götürdükten sonra ne olduğunu merak ediyorsunuzdur ama o başka bir günün hikâyesi.

Ayrıca hükmetmem gereken bir krallık var.

Ne yani? Kim olduğumu şimdiye kadar tahmin etmişsinizdir. Şu peri masalı tarifini hatırlıyor musunuz? Peri masalındaki malzemelerden biri, hiç kimse kılığına girmiş bir kraliyet üyesiydi. Anlatıcıdan daha büyük hiç kimse mi var?

Taç giyme hediyesini bu kaleme harcayan kız kardeşim, o güzel yürekli kız umarım bu hikâyeyi beğenir. Sonuçta onun için yazdım.

Ve her yerde bulunmamama rağmen bu kitabı nasıl yazdığımı merak ediyorsanız...

Kalemim *gerçekten de* büyülüydü. Fakat büyülü bir kitap yazmak için büyülü bir kaleme ihtiyacınız yok. Bütün kitaplar bü-

yülüdür. Seni odandan bile çıkmadan başka bir dünyaya götüren bir nesne? Bir yabancı yazmış olsa da sadece senin için yazdığını hissettiren bir hikâye? Etten ve kandan değil de mürekkepten ve kâğıttan yapılmış insanları sevmek ve onlardan nefret etmek? Evet, kitaplar büyünün ta kendisidir. Hatta belki büyüden bile güçlüdür.

Elbette, bazı okuyucular hâlâ Shanandoah'nun ne olduğunu ve nasıl oluştuğunu merak ediyor olabilir. Ben de hâlâ bilmiyorum. Sadece tahmin yürütüyorum ama biri başıma gelenleri görüp, "Hayır. Bu kez olmaz," demiş olabilir. Kız kardeşim bir sıçanı kurtardı. Prensim bir kızılgerdanı. Kaç defa yardıma ihtiyacı olan bir yaratığın yanından geçip yürümeye devam ederiz? Çoğu gün. Sonra, bir gün... Yürüyüp gidemezsin işte. Belki birisi, "Ben varken olmaz. Belki dün olurdu ama bugün olmaz. Bu kıza olmaz," demiştir.

Ya da kız kardeşime eski veteriner kliniğinde söyledikleri gibi, "Hepsini kurtaramazsın ama bir gün birini kurtaracaksın."

Eh, bu hikâye artık bitti, o yüzden sanırım, "Ve sonra hepsi mutlu yaşadı," demem gerekiyor. Peri masalları böyle biter, bu da bir peri masalı.

Ama Rafe ile Jeremy burada yokken hiç mutlu hissettirmiyor. Masamda iki boş sandalye var ve kız kardeşim birkaç boş saatini, kütüphanede onları geri getirmenin bir yolunu ararken geçiriyor. Aurora'nın dediğine göre, Rafe ile Jeremy artık bizi düşünmüyor ve Shanandoah'ya dönmeyi istemiyorlar.

Peri masallarının mutlu sonları olduğuna göre, bunun iki anlamı olabilir.

Ya bu peri masalı değil...

Ya da sadece başlangıç.

SON?

ALTIN ELMALI NOEL PASTASI TARİFİ

(bu dünyaya uyarlandı)

MALZEMELER

- 1,5 su bardağından biraz fazla un
- 1 çay kaşığından biraz fazla kabartma tozu
- Çeyrek çay kaşığı tuz
- 1 çay kaşığı tarçın
- Yarım çay kaşığı muskat
- Yarım su bardağı sıvı yağ
- Yarım su bardağından biraz fazla esmer şeker
- 1 su bardağı Shanandoah Altın Elması püresi (Batı Virginia'nın Golden Delicious elmalarının püresiyle de olur)

YAPILIŞI

- Fırını 175°C'de ısıtın.
- 23 cm çapında yuvarlak kek kalıbını yağlayın veya yapışmaz sprey ile kaplayın.
- Un, kabartma tozu, tuz, tarçın ve muskatı bir kapta karıştırın.
- Ayrı bir kapta sıvı yağ, esmer şeker ve elma püresini karıştırın.

- Kuru karışımı ıslak karışıma ekleyin ve fazla karıştırmadan, sadece malzemeleri birleştirin.
- Karışımı kalıba dökün ve eşit şekilde yayın.
- 30 dakika ya da ortasına batırılan kürdan temiz çıkana kadar pişirin.
- Tel ızgara üzerinde en az 10 dakika soğutun, sonra kalıbı ters çevirerek çıkarın.
- Kremasını eklemeden önce tamamen soğutun.

KREM PEYNİRLİ KREMA

Bu tarif, iki katlı bir kek için yeterlidir.
Daha fazla kat için tarifi çoğaltın. Noel süslemesi için üç kat önerilir.

MALZEMELER

- 2 parça, oda sıcaklığında tuzsuz tereyağı
- 225 gram, pakette değil kutuda krem peynir, oda sıcaklığında olacak ama çok yumuşamayacak
- 4 su bardağı pudra şekeri (ölçüp sonra eleyin)
- 1 yemek kaşığı vanilya özütü
- Bir tutam tuz

YAPILIŞI

- Mikserin çırpıcı aparatıyla tereyağını 2 dakika çırpın, hafif ve kabarık olmalı (en az bir kez kabın kenarlarını kazıyın).
- Krem peyniri ekleyin, 30 saniye daha çırpın.

- 2 su bardağı pudra şekerini ekleyin, mikseri en düşük hızda çalıştırarak nazikçe karıştırın.
- Karışım büyük ölçüde karışınca, 1 su bardağı daha şeker ekleyin, tekrar düşük hızda karıştırın. Son su bardağını da aynı şekilde ekleyin.
- Hepsi karışınca mikseri yüksek hıza alıp 2 dakika boyunca çırpın.
- Vanilya ve tuzu ekleyip 1 dakika daha yüksek hızda çırpın.
- Pastayı dilediğiniz gibi kaplayın ve süsleyin.

Pastayı Noel akşamı servis edin.

@ayisigikitap

TEŞEKKÜRLER

Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, 2001'den beri vejetaryenim. Ve şu an kucağımda oturan, yazı yazmamı inanılmaz zorlaştıran kediden bahsetmeden geçersem ayıp olur. Bilgisayarımı sandalye kolçağında dengede tutabilmek için sola doğru iyice eğilmiş durumdayım ama buna değer. Kedilerimiz Gizmo (şu anda kucağımda olan turuncu oğlumuz) ve MoonPie (bizim canlı Cadılar Bayramı dekorumuz), evimizdeki küçük kitap fabrikasında harika iki iş arkadaşı oldular. Yazma ve düzeltme konusunda pek yardımları dokunmasa da moralleri yüksek tutma konusunda harikalar.

Bu kitap, Richard Russo sayesinde var oldu. *Yitik Hikâye*'nin, onun kitapları olan *Straight Man*'e ya da *Empire Falls*'a benzemediğinin farkındayım ama beni dinleyin. Key West Edebiyat Semineri'nde Rick'in dersine katılmak istiyordum (kim istemez ki?) ve o derse kabul edilmek için bir yazı örneği göndermem gerekiyordu. Elimde yoktu. Ama kısa süre önce William Golding'in *Sineklerin Tanrısı*'nı tekrar okumuştum ve Ralph ile Jack'in o adadan kurtulduktan yirmi yıl sonra ne yaptığını öğrenmenin ilginç olacağını düşünmekten kendimi alamıyordum. Tabii ki o hikâye kamuya açık değildi, o yüzden o fikirden vaz-

geçip kitabı raftaki yerine, *Narnia Günlükleri* setimin yanına geri koydum. O kitaplar yan yana dururken birden... Taslak olarak ne yazacağımı anladım.

Derse kabul edildim. Ve yazdığım birkaç sayfalık, fantastik bir dünyaya genç yaşta gidip sonra geri dönen ve bununla yüzleşmek zorunda kalan iki karmaşık karakter hakkında olan metni herkes beğendi. Richard Russo, kitabı bitirirsen okumak isterim dediğinde, insan o kitabı bitirir. Teşekkürler Rick. Ve o muhteşem sınıftaki diğer herkese de teşekkürler: Diane Hinton Perry, Allison Alsup, Gerald Goldin, Julie Reiser, Nancy Freund Fraser, Claire Lombardo, Andy Brilliant, Zach Halpern, Mike Hamlin ve Judy Mandel. Hepsi harika yazarlar. Mutlaka araştırın. O seminerde aldığım cesaret hayatımı değiştirdi. Bir dahaki sefere Key West'te buluştuğumuzda, margaritalar benden.

Teşekkür etmem gereken daha çok kişi var. Fivrr'daki Steven, okçuluk sahnelerimin doğruluğunu kontrol ettiğin için teşekkürler. Kathleen Quinlan, atlarla ilgili her şeyin doğru temsil edildiğinden emin olduğun için çok müteşekkirim. Müthiş beta okuyucularım Kira Gold, Martin Aguilera ve Bethany Hensel, hepinizi çok seviyorum. Bu kitabın ilk kâbus gibi taslakları boyunca kötü sayfalara katlanan, Kentucky, Lexington'daki Eagle Creek Yazarlar Grubu'na da teşekkürler. (Merak eden olursa, sizin okuduğunuz yedinci taslaktı.) Karen Stivali, iyileştirici desteğin ve harika kek tarifin için teşekkür ederim. Ve LGBTQIA topluluğundaki tüm B'lere, bu kitap özellikle sizin için.

Büyük bir sevgi ve minnetle, MFA sınıfımdaki harika insanlara da teşekkür etmek isterim. Stephens College TV + Screenwriting MFA 2024 sınıfı: Allie Van Horn, Ashley McLaughlin, Dakota Grace Gibson, Gwen Ogle, Kory Louko, Vanessa Christie, Jane Murphy, Jocelyn Osier, Mercedes Garcia ve Aaron Covalski.

Özellikle ilk okuyucularım Julia Kraemer ve Dena Plumer'a çok teşekkür ederim! Kathy Nicholas, seni özlüyoruz! Ve elbette cesur liderimiz Dr. Rosanne Welch'e sonsuz teşekkürler!

Bu kitabı yazmak bir kâbustu, ta ki Stephens'taki danışmanlarımdan biri, Pitching Perfectly'nin dâhisi Laura Brennan devreye girene kadar. Sadece birkaç gün içinde hikâyeyi açığa çıkardı. Laura, sen olmasan bu hikâyeyi asla çözemeyecektim! Milyonlarca kez teşekkür ederim.

Jane Rotrosen Ajansı'ndaki harika ajanım Amy Tannenbaum'a içgörüleri için sonsuz teşekkürler. Ballantine'daki muhteşem editörüm Shauna Summers'a teşekkürler. Bu kitabı beceremediğimi düşündüğümde bile bana inandın. Düzenleme notların ve cesaretin için minnettarım. Ve "bırak nefes alsın" diyerek bana çok şey hatırlatan Jennifer Hershey'ye de teşekkür ederim.

Elbette, dünya üzerindeki en güzel ve ilham verici yerlerden biri olan Batı -Tanrı aşkına- Virginia'ya selam olsun. Komşun olmaktan gurur duyuyorum.

Son olarak, eşim Andrew Shaffer'a teşekkür etmek istiyorum. Beş yıldır bu kitapla birlikte yaşıyor ve muhtemelen artık karısının hayatına devam edecek olmasından ötürü çok mutlu. Bana yazdığın tüm notlar için teşekkür ederim. O notları aldığım günlerde seni pek sevdiğimi söyleyemem belki ama kitap bittiğinde ve o notlar sayesinde çok daha iyi hâle geldiğinde, sana olan sevgim katlanıyor. Sensiz yapamazdım ve yapabilsem bile yapmak istemezdim. Şimdi lütfen gel de şu kediyi kucağımdan al, artık yemek yemem gerek.

Tamam, gitti şimdi.

@ayisigikitap

Ayışığı Kitaplığı

@AYISIGIKITAP